

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

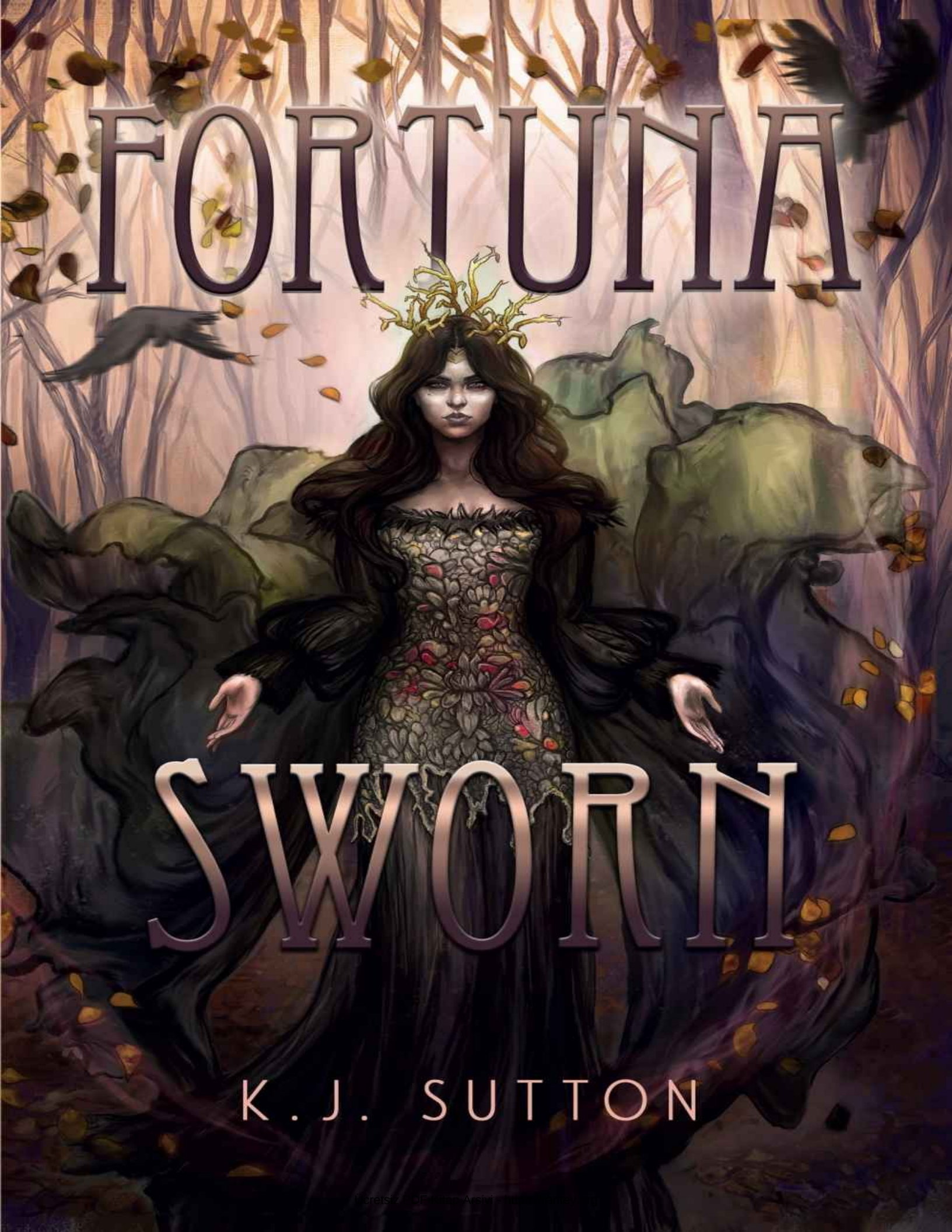
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FORTUNA

SWORN

K.J. SUTTON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

PRAISEFORK.J.SUTTON'SFORTUNASWORN SERIES

"K.J. Sutton büyüleyici ve ürkütücü bir dünya yaratmış... Biraz taze ve çokça fantastik bir şeyler arayan fantastik okurları için!" -*Tome Tender* Kitap Blogu

"Bu kitaba kesinlikle bayıldım." -*SnoopyDoo's* Book Reviews

"Lezzetli bir okuma." -Sullivan McPig

"K. J. Sutton fae'lerden biri olmalı, çünkü *Fortuna Sworn* ile okuyucularını nasıl çalacağını biliyor." -Cora J.

"*A Court of Thorns and Roses*'ın dokunuşlarını taşıyan harika bir fantastik roman vibes." -Mariam S.

"Cızırtılı bir okuma." -Annette J.

"Nadiren bir kitabı bir oturuşta bitiririm, ama bu kitabı elimden bırakamadım!" -Eden V.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

FORTUNA SWORN

OceanofPDF.com

K.J. SUTTON

ONCE UPON A TIME
books

OceanofPDF.com

Telif hakkı© 2019 K.J. Sutton.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya bazı bölümleri, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın, bir incelemede kısa pasajlar alıntılanabilecek bir eleştirmen dışında, herhangi bir biçimde çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir yolla -elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde- iletilemez.

ISBN 978-0-578-48967-4 (Ciltsiz Baskı) ISBN

978-0-578-52101-5 (e-Kitap Baskısı)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Ön kapak görseli Gwenn Danae Tipografi Jesse

Green

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır.

OceanofPDF.com

Bu okuyucularım için.

OceanofPDF.com

İçimde bir canavar, bir melek ve bir deli var.

-Dylan Thomas

OceanofPDF.com

P R E F A C E

Oda sıcak ve davetkârdı. Neşeli bir ateş yanıyordu, yatak yapılmıştı ve bir banyo bekliyordu. Saatler önce ayrıldığımdan beri hiçbir şey değişmemişti. Tuhaf, hatta yanlış görünüyordu, çünkü her şey değişmişti.

Kendimi boşlukta hissederek su kabına doğru yürüdüm ve ellerimi içine soktum. Berrak yüzeyde anında kırmızı bir çiçek açtı. Onu izlerken içimden bir inilti kaçtı. Birden çılgına döndüm. Derimi o kadar şiddetli ovuşturdum ki su leğenin kenarlarından taşıtı. Saniyeler içinde tüm kan temizlendi ama bu yeterli değildi. Ovalamaya, kazımaya, sıçratmaya devam ettim. Temiz hissetmeye ihtiyacım vardı.

Ancak ellerim pembeleşip batmaya başladığında gerçeği anladım; bir daha asla temiz olamayacaktım.

Zorlukla nefes alarak leğenden uzaklaştım. Oda çok sessiz, çok hareketsizdi. Toprak zemine su damlıyordu. Saniyeler ya da dakikalar geçti; hangisinin geçtiğinden emin değildim. Sonunda ateşe doğru sürüklendim, o parlak alevlerden yayılan hayata çekildim. Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm. Sıcaklık rahatlatıcıydı, neredeyse kendi başına bir varlıktı. Ama kaçınılmaz olarak, az önce olan olaylar geri geldi. Gördüklerim. Yaptıklarım.

Sessizce, kimse duymasın diye yüzümü ellerime bastırdım ve ağladım.

OceanofPDF.com

CHAPTER ONE

BİR HAFTA ÖNCE

T

Beni bir kafese koydular.

Daha sonra bir kamyonetin arkasına yüklediler. Konteynırla birlikte devrildim ve dirseğime sertçe çarptım ama onlara haykırma zevkini tattırmadım. Kapılar kapandı ve beni karanlıkta bıraktı. Orada oturdum ve motor gürleyerek canlanırken öfkeyle titredim. Beni esir alanların konuşmalarını ve gülüşmelerini duyabiliyordum. Biri müstehcen bir şaka yaptı.

Gideceğimiz yeri sorma zahmetine girmedim; ellerinde olduğum üç gün boyunca pazardan bahsedip durdular. Çoğu zaman Düşmüşlerin ölmek için gittikleri bir yerd.

Düşmüş. Yıllardır bu terimi kullanmak zorunda kalmamıştım. Her tür - faeriler, kurtadamlar, şekil değiştirenler, periler- meleklerin soyundan geliyordu. Bizi ayıranın mutasyon mu yoksa evrim mi olduğunu kimse bilmiyordu.

Beni esir alanlar bir kurt adam ya da peri olduğumu düşünüyorlardı, her ikisi de yüksek fiyatlara alıcı bulurdu. Bazı alıcılar yarattığı öldürüp parçalarını satmak isterlerse daha da fazla öderlerdi. Bir kurt adamın kaslarının size benzersiz bir güç verdiği iyi bilinirdi. Bir perinin elleri size sihirlerini ödünç verirdi. Bir perinin ciğerleri su altında nefes alma yeteneği kazandırır.

Benim türümün kalbi, yiyenin tüm korkularını yok eder.

Bir alıcının dikkatini çekersem ne olacağını merak etmeme izin vermedim; o zamana kadar kaçmanın bir yolunu bulurdum.

Bunun olduğuna inanmak hâlâ zordu. Kaçırılma olayını kafamda tekrar tekrar canlandırıyor, kendi dikkatsizliğime lanet ediyordum. Birkaç gece önce ormandaydım. O tepeleri keşfederken, bir renk cümbüşü dikkatimi çekmişti. Gökyüzünün parlak ışıltısının altında, çimenlerin arasında bir çiçek. Ona hayranlıkla bakmak için diz çöktüğümde, arkamdan bir şey beni çarptı.

Ve işte buradaydım.

Saatler sonra kaslarım çığlık atıyordu. Tam sonunda ağzımı açıp acımı dile getireceğimi düşündüğüm anda minibüs durdu. Motor tekrar durdu. Beni esir alanlar dışarı çıktılar, hâlâ konuşuyorlardı ve kapılar açıldı. İçeriye aydınlık doldu. Gözlerimi kısıtım, o kadar şaşırmışım ki kafesi tuttuklarında onlara küfretmeyi unuttum.

Satış henüz başlamamıştı. Kuşluk vaktiydi ve her yer yumuşak, sarı bir ışıkla kaplıydı. Çimenler hâlâ çiğ tutuyordu. Ne zaman biri konuşsa, kelimelere beyaz hava kabarcıkları eşlik ediyordu. Adamlar -her ne kadar kara gözlerindeki açgözlülüğe bakarak cin olduklarından şüphelensem de- beni bir dizi tezgâh, platform ve kafes boyunca taşıdılar. Satıcılar ve tüccarlar mallarının paketlerini açıyor ya da esirlerini sıraya diziyorlardı. Şüphesiz kutsal suya batırılmış zincirler şingirdiyordu. Bizi tutan demir ya da gümüş hikâyeleri insanlar için uydurulmuştu.

Kutsal su, bir Düşmüş'ün gerçek formunu gizleyen güçlü ama ince bir büyü olan cazibeyi korumayı da zorlaştırıyordu. Geçerken, kanatlara bir göz attım. Onlar da bir servet değerindeydi.

Beni esir alanlar ödülleri için bir yer bulurken, ben de satılık olanlara bakmaktan kendimi alamadım. Bir çocuk sulu mavi bakışlarıyla bana bakıyordu. Küçük, ahşap bir platformun üzerinde duruyordu, boynunda türünü ve fiyatını gösteren bir tabela vardı. Vampir. Elbette güneşin altında da olabilirlerdi; sadece geceyi tercih ediyorlardı. On iki ya da on üç yaşlarında bir çocuğa benziyordu. Şansı yaver giderse, mutfaklarında çalışacak birini arayan bir aileye satılacaktı. Şansı yaver gitmezse, kesici dişleri için satılırdı - dişleri cadı büyüleri ve zehirler için kullanışlıydı. Ama dişleri olmayan bir vampir kısa sürede açlıktan ölürdü.

Saniyeler içinde birbirimizin görüş alanından çıkmıştık. Beni esir alanlar sıranın sonuna doğru açık bir yer bulmuşlardı ve kafesi yere bıraktıklarında beni onlara yaklaştırdılar. Ama güçlerim gün ışığında uykuda olmasaydı bile, bağlı ellerim arasından kimseye dokunmamı engelliyordu. Başka bir fırsat beklemek için arkama yaslandım. ile

Geçen her saniye, bir düşünce diğerlerinden daha yüksek sesle bağıırıyordu. Bana işkence ediyor, benimle alay ediyordu.

Damon'a olan bu mu?

"Kahve kokusu alıyorum," dedi adamlardan biri, ısınmak için ellerini birbirine sürterek. "Bulmak ister misin?"

Diğeri başıyla onayladı ve beni orada bırakarak uzaklaştılar. Kafes o kadar küçüktü ki sadece eğilerek durabilir ya da oturabilirdim. Ben ikincisini seçtim. Güzel bir koku duyularımla alay ediyordu ve otlar ve çiçekler satan yaşlı bir kadının yakınlarına kurulduğunu gördüm. Beni fark etti ve sivri, sarı dişlerini gösterdi. Çabucak başka tarafa baktım.

Market dolarken, elimdekileri bilmem kaçınıcı kez gözden geçirdim. Kot pantolon, ekose bir düğme ve yürüyüş botları. Gerçi adamlar bağcıklarını ve diğer eşyalarını almışlardı. Ayrıca beni bayılttıktan sonra babamın çakısını da bulmuşlardı.

Yerde bir taş aramaya başladım ama biri beni izlediğinde olduğu gibi derim diken diken oldu. Gerilerek başımı kaldırdım. Önümde bir adam duruyordu.

"Merhaba," dedi göz göze geldiğimiz anda.

Saçları yumuşak, kahverengi bukleler halinde ensesine yaslanmıştı. Elmacık kemikleri sivriydi ve çene çizgisi belirginleşmişti. Gözleri gri ya da elaydı, uzaktan anlayamıyordum. Havanın soğuşundan korunmak için gri, yün bir palto giymişti. İnsan gibi görünüyordu ama bu bir büyücünün işiydi.

-Güç ondan parfüm gibi yayılıyordu. Kulaklarını, gözlerini, parmaklarını inceledim. Hiçbir şey onu ele vermiyordu. Çekici biriydi ama dikkat çekecek kadar da değil.

"Adın ne senin?" diye sordu yabancı. Gözlerimi dikmiş baktığımı fark ettim. Sesi, ağaçtan düşen ölü bir yaprak gibi net ve telaşsızdı.

"Siktir," diye cevap verdim utancımı gizleyerek. "Soyadımı tahmin etmek ister misin? Sana bir ipucu vereyim. 'Ayakkabı' ile kafiyeli."

Beni şaşırtarak dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Ne kadar ferahlatıcı. İçinde ruh kalmış bir köle."

Onunla tartışmanın bir anlamı olmasa da, bu kelime midemin öfkeyle çalkalanmasına neden oldu. Paslı parmaklıklardan kurtulmayı arzuluyordum. "Ben köle değilim," diye tısladım.

Başını öne eğdi. "Bir kafesin içindesin. Satın alınabilirsin. Bu bir kölenin tanımını değil mi?"

"Sana tanımını göstereceğim," diye mırıldandım. "Anahtarı bul ve beni dışarı çıkar."

"İçimden bir ses seni orada bırakmanın benim için en iyisi olduğunu söylüyor," dedi yabancı. Ses tonu kuruydu ama gözleri neşeyle parılıyordu.

Tam cevap vermeye başlamıştım ki, beni esir alanlar ellerinde kahve fincanlarıyla geri döndüler. Yabancı sessizce uzaklaştı. Gidişini izledim, ayakları yere tam olarak değmiyormuş gibi yürüdüğünü fark ettim. *Peri*, diye düşündüm karanlık bir şekilde. Elbette, olabileceği pek çok şey vardı, ama içgüdülerim bana haklı olduğumu söylüyordu.

Şimdiye kadar güvenebileceğim bir periyle karşılaşmamıştım. Bir keresinde biri çalıştığım bara gelmiş ve ben bakmıyorken önlüğünden bahşiş çalmıştı. Bir diğeri vardiya çıkışında sokakta bana cinsel saldırıda bulunmaya çalıştı.

Bir de Sorch'a vardı. Hayat dolu, sevimli, ilgi çekici Sorch'a. Lise birinci sınıftayken bir gece sinemada birbirimizi hissetmiştik. Arkadaşlığımız anında ve her şeyi kapsayacak şekilde gelişmişti. Kolay arkadaş edinemeyen biri olarak benim için her şeydi. Sonra Sorch'a yeryüzünden silinmiş gibiydi. Mesaj atmayı bıraktı, uğramayı bıraktı, yerel mekanlarda görünmeyi bıraktı. Teorilerim bir peri avcısı tarafından öldürüldüğünden, yanlış giden bir büyüye kadar değişiyordu.

Haftalar sonra, onu bir havuz partisinde tekrar gördüm.

Görüntü hala zihnimde canlıydı. Neon turuncu bir bikini giymiş, şezlongda uzanıyordu. Güneş gözlüklerinin karanlığında yansıyan kederli yüzüm. Ona beni neden geri aramadığını sorduğumda, sıkılmış bir ses tonuyla, "Bilmiyor muydun? Artık seninle işim bitti."

O konuşmanın üzerinden yıllar geçmişti ama etkisi hâlâ geçmemişti.

"...çok güzel. Ama bu ne?" diye soruyordu bir kadın. Dikkatimi perinin geri çekilen sırtından ayırdım. Şimdi kafesin önünde bir çift duruyordu. Görünüşe göre beni esir alanlar muhtemel alıcılar bulmuşlardı. Kadın beni bir et parçası ya da tılsımlı bir kolyeymişim gibi inceliyordu. Dudaklarımdan hakaretler ve alaylar yükseldi.

"Tam olarak emin değilim," diye cevap verdi adamlardan biri, bana uyarıcı bir bakış atarak. Parmakları boş boş kalçasındaki sıgır sopasına sürtünüyordu. Dişlerimi birbirine geçirdim ve sessiz kaldım. "Onu bir dağda, ay ışığında diz çökmüş halde bulduk. Yine de çok fazla gücü var. Tüylerimi diken diken ediyor."

Bu moronlara gerçeği söyleme zahmetine hiç girmemişim; dağa bir amaç için çıkmıştım, evet, ama şekil değiştirmek ya da aydan güç almak için değil.

O gece kardeşimi arıyordum.

Hâlâ içimde onun gittiğini kabullenemeyen küçük bir parça vardı. Aslında ormana gitmem Damon'dan çok kendim içindi. İşten eve döndüğümde mutfak masasının üzerinde onun notunu bulmamın üzerinden iki yıl geçmişti. *Bahçeyi kontrol etmek için dışarı çıktım*, yazıyordu kardeşimin neredeyse okunaksız el yazısıyla. Gece yarısı dışarı çıkması alışılmışın dışında bir şey değildi; ay parlak ve yüksek olduğunda ben de huzursuzluk hissederdim. Sebze tarlası arka bahçedeydi, mutfak penceresinden görülebiliyordu ama Bea'daki vardiyadan o kadar yorgundum ki yatmadan önce camdan dışarı bakmadım bile.

Ertesi sabah uyandığımda odası hâlâ boştu.

Şerif departmanı her şeyi yaptı. Arama ekipleri, kayıp posterleri, hastanelere telefonlar. Sonunda herkes aynı sonuca vardı.

Damon Sworn ölmüştü.

Beni esir alanların beni bulduğu gece, onun kayboluşunun yıldönümüydü.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ikisi de reklamını yapamadıkları bir şeyi satmakta zorlandılar. Sanırım beni keşfetmenin heyecanı içinde bu akıllarına gelmemiştii. Çift yoluna devam etti ve sıranın ilerisinde genç bir şekil değıştiren dikkatlerini çekti. O kadar korkmuştu ki tek bir deriye tutunamıyor, bir nefesle diğeri arasında kızdan pumaya ve kuşa dönüşüyordu. Uçup gidemesin diye cam bir kutunun içindeydi. Onu satın alan kişinin kaçmasını engellemek için bir büyü bilmesi ya da büyülu bir eşyaya sahip olması gerekiyordu. Kutunun yanında duran siyah saçlı bir kadınla pazarlık yapan çifti izledim ama nasıl bittiğini görmeye dayanamadım. Şakağımı parmaklıklara yasladım ve gözlerimi kapattım.

Biraz daha zaman geçti. Sis geri çekildi ve güneş ışığı ilerledi. Beni satmaya çalışan aptalların canı sıkıldı. Minibüsten çim sandalyeler aldılar ve iskambil oynamaya başladılar. Pazarda bir yerde bir açık artırma başladı ve açık artırmacı kalabalıktan daha gürültülüydü. Üç gündür zar zor uyuyabilmişim ve onun gür sesi tuhaf bir ninni gibi gelirken uykuya dalmaya başladım. "On bin dolar teklif! On beş bin mi duyuyorum? Şimdi on beş bin, bana yirmi bin verir misin?"

Birden başımın yanında bir çınlama sesi duydum. O kadar hızlı doğruldum ki neredeyse çarpacaktım. Metalin üzerinde bir şey parlıyordu.

ve ne olduğunu gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi.

Anahtarlar.

Onları yakaladım, beni esir alanların fark etmesinden korkuyordum. Ama saatler önce içmeye başlamışlardı ve şişeleri ile kartlarından başka bir şey görmediler. Bu beklenmedik hediye kimin bıraktığını bulmak için etrafıma bakındım. Sadece tüccarlar, alıcılar ve köleler vardı. Kimse bana doğru bakmadı.

Anahtarı sadece bir kişiden istemiştım, periden. Neden bana yardım etsin ki? Kaçışımdan ne kazanacaktı?

Daha sonra kendime soracağım sorular. Anahtarları cebime soktum ve beklemeye başladım. İçimdeki her şey harekete geçmek için can atıyordu ama güneş ışığı hâlâ pazara dokunuyor, yeteneklerimi uykuda tutuyordu. Herhangi bir kaçış girişimi başarısız olacaktı.

Gece yavaş yavaş geliyordu. Sürekli tıkırdamaya ve kıpırdanmaya başlasam da kendimi yine hareketsiz kalmaya zorladım. Sonunda gökyüzü karardı ve ayın bir kısmı yüzünü bize doğru çevirdi. Bunun etkilerini hisseden diğer tutsaklardan bazıları sızlanmaya ve zincirlerini çekiştirmeye başladı. Neyse ki köle tacirleri için dolunay değildi. Kurtadamlar, insanların inandığı gibi değişmeye zorlanmasalar da, o zamanlar daha güçlüydüler. Hepimiz öyleydik.

Beni esir alanlar son üç gündür fiziksel temastan kaçınmaya dikkat ediyorlardı. Gösterdikleri tek zeka buydu. Kulübelerinde beni bir depoda bağlı tutuyorlardı ve yanlarında sadece bir kova vardı. Bir köpek gibi bir kaptan yemek yemek zorunda kalmıştım. Kafese geçmeye karar verdiklerinde, sakinleştirici oklar kullandılar. Aslında birkaç tane, çünkü ne olduğumdan emin değillerdi. Ve eğer alerjim varsa ya da ilaçlara kötü bir tepki, çok kötü.

Akşam karanlığı çökerken ve içimde çatırdayan ateş daha da yükselirken tüm bunları hatırladım. Yıldız ışığı pazarın üzerinde huzurla parlıyordu. Beni esir alanlar sandalyelerini kaldırmış, yarın için olasılıklar hakkında konuşuyorlardı. Küçük gözlü olanı ne olduğumu öğrenmek için işkence yapmayı önerdi. Diğer beni çıplak göstermekten bahsetti. Her kelime sadece alevleri körüklüyordu.

Şans sonunda benim yanımdaydı. Köle tacirleri ve satıcılar mallarını toplamakla o kadar meşguldüler ki kimse anahtarı kullanıp kafesten çıktığımı görmedi. Şekil değiştiren kadın dışında kimse... Gözleri kısa bir an için benimkilerle buluştu, sonra kendi gözlerini dikkatle ayaklarının üzerine dikti. Daha önce satılmıştı, bu yüzden neden hâlâ burada olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de yeni sahipleri başka bir araç almaya gitmişti. Şık deri döşemelerinin üzerinde kirli bir köle olamazdı, değil mi?

Türümün geri kalanı gibi sessizce hareket ettim, kaçırınların üzerine bir rüya gibi süzıldüm. Minibüsün etrafından dolanırken kalbim daha çok çarpıyordu. Bunu doğru yapmak için tek bir şansım olacaktı; goblinler gelişmiş hız, güç ve iyileştirme yeteneklerine sahipti. Benim zamanım geldiğinde adamlar içerideki boş soğutucuyu kaldırıyorlardı. Hızla, tepki vermelerine fırsat vermeden diğer taraftaki kapıyı açtım. Tam başlarını kaldırıyorlardı ki uzanıp bileklerini kavradım - ellerim bağlıyken kolay bir iş değildi. Hepsisi bu kadardı. Artık zihinlerini ele geçirmiştım ve onlar beni yakalayamadan ya da alarm vermeden, siyah bir duman patlamasıyla ortadan kayboldum. En azından onlar için. Başka biri olsa beni hâlâ orada durmuş, patisini ölü farelerin bulunduğu bir kaseye sokmuş bir kedi gibi gülümserken görürdü.

Sesimin etraflarında dolaşmasına, binlerce kez yankılanmasına izin verdim, sanki bir kişi yerine bir lejyonmuşum gibi. "Beni aldığın gece için pişman olacaksın. Bu son üç gün için pişman olacaksın."

"Nesin sen?" diye inledi küçük gözlü goblin. Goblinler için öyleydiler. Tek bir dokunuş bana çok şey anlatmıştı.

Cevap vermek için yeterli değildi. Bunun yerine minibüsün etrafında döndüm -Kabuslar Vikipedi'de ya da kitaplarda anlatıldığı gibi uyurken kurbanlarımızın göğsüne oturmazlar; kurbanlarıma bir kez dokunduktan sonra fiziksel teması sürdürmeye gerek yoktur- böylece tam arkalarındaydım. Yakınına eğildim ve çenemin yan tarafını titreyen goblinin şakağına bastırdım. Hâlâ bağlı olan ellerimle başının arkasını okşadım. Muhtemelen o anda kaçacaktı ama onları hareket edemeyeceklerine inandırmıştım. "Ben türümün son örneğiyim," diye fısıldadım. "Bu senin için bir şey ifade ediyor mu?"

Nefes alış verişı düzensizdi. Sadece birkaç ölümcül olasılık vardı ve herkes nesli tükenmekte olan türlere dikkat ediyordu. Özellikle de köle tacirleri. Elbette daha iyi satış değeri. Bu düşünce tırnaklarımın kafa derisine batmasına neden oldu. Goblin boğazının derinliklerinden bir ses daha çıkardı. Şimdi nihayet onlara dokunduğuma göre, dehşetinin tadını alabiliyordum. Herkesin kendine özgü bir tadı vardı, hepsi de hoş değildi. Bunda tavuk yağı tadı vardı ve dilimi kapladı.

Ancak kapalı göz kapaklarımda görüntüler titreşirken fark etmedim bile; onun korkularını bulmuştım. Hepsini değil, geceleri onu uyutmayanları değil. Ama derisinin hemen altında asılı duran, her an ortaya çıkmaya hazır fobiler, işte onlar benimdi. Küçük gözlü goblinin tipik fobileri vardı. Örümcekler, yükseklik, ölüm. Arkadaşı biraz daha ilginçti. Hepsinden öte, yalnız kalmaktan korkuyordu.

İşte o tam olarak .

Goblinin gördüğü tek şey beyazlıktı. Yer yoktu, gök yoktu, duvarlar ve çevre yoktu. Kollarını topal dizlerine doladı

-çekicilik yok, çünkü ne de olsa bu onun kendi zihniydi- ve ileri geri sallanmaya başladı. Annesinin ona öğrettiği bir şarkıyı söylerken sivri dişleri parlıyordu. Bu sırada diğeri de kollarını ve bacaklarını tokatlıyor, kendini örümceklerle kaplı sanıyordu. Klişe belki ama yaratıcılık için zaman yoktu. Bileklerimi uzattım ve goblinin onların kendi bilekleri olduğuna inanmasını sağladım. Elleri bağlıyken örümcekleri tokatlayamazdı, bu yüzden çaresizce botundan babamın bıçağını çıkardı ve ipleri kesti. Geri çekilmeye çalıştım ama o çok hızlıydı. Bıçak kolumu sıyırdı. Acıdan tısladım. Ama ipler koptu ve goblin elimi tamamen kesemedi önce illüzyona son verdim. Örümcekleri tokatlamaya geri döndü, babamın bıçağını düşürdü ve ben de onu almak için eğildim. Elimde hoş bir ağırlık vardı. Bu şeyi çok severdi. Bıçak Şam çeliği, sıcak yüksek karbonlu çelik ve demir katmanlarının katlanıp yeniden katlanmasıyla elde dövülerek yapılmıştı. Uzunluğu boyunca güzel girdaplar ve konturlar vardı. Sap kısmı boyalı ahşaptan yapılmıştı ve bıçağı bir kenara koymadan önce başparmağımla şefkatle ovalamıştım.

Gittikçe artan aciliyet hissime rağmen, el işimi gözlemlemek için oyalandım. Diğer goblin çoktan kendi idrarıyla ıslanmıştı. Memnuniyet kalbimin etrafında kıvrıldı. Sırtarak eşyalarımı almak için minibüse tırmandım. Her şey dağılmıştı, muhtemelen yakalandığım gün her şeyi didik didik ettikleri için. Telefonumdan kurtulmuş olmalıydılar - kulübede olduğuna şüphe yoktu. Nerede olduğunu bilmiyordum ve pahalı bir iPhone bile beni o yeri tekrar bulmaya ikna edemezdi. Öfkelenerek çantamı taktım ve minibüsten indim. Onu eve geri götürmeyi planlıyordum ama gidemezdin. Henüz gidemezdin.

Dışarıda goblinlerin ikisi de ağlıyordu. Yine de imgelemelerine daha fazla güç kattım. Daha fazla örümcek, daha fazla yankı. Eğer dehşet onları daha önce öldürmezse, şafağa kadar benden kurtulamayacaklardı.

Ezilmiş çimenlerin ve dağınık alıcıların olduğu koridora doğru aceleyle ilerledim. Uzun zaman sonra gücümü kullanmak -goblinler beni almadan önce bile ona dokunmamıştım, yani muhtemelen son seferin üzerinden birkaç hafta geçmişti- damarlarımdaki kanı şampanya gibi hissettirdi. Başım da bulanıklaşmıştı. Herhangi bir içki ya da uyuşturucudan daha iyiydi. Pazarın içinden geçerken boynumu kırdım.

uyanık kalmaya çalışıyordum. Aynı anda, birkaç metre ötede duran birini fark ettim. Adımlarım yavaşladı.

Peri ay ışığının eğiminde duruyordu ve o anda gerçekten de hepimizin soyundan geldiği meleklerle benziyordu. Ağzının kenarları yarım bir gülümsemeyle yukarı doğru eğildi. Ben de kaşlarımı çattım, kaçmama yardım etmiş olmasına rağmen hâlâ güvensizdim. Bir borcu tahsil etmeye mi geliyordu? Beni kendisi için mi istiyordu?

Görünüşe göre öyle değildi, çünkü bir kez daha arkasını döndü ve uzaklaştı.

Bunun onu son görüşüm olmadığından şüpheleniyordum. Kendimi silkeleyerek pazarda ilerlemeye ettim. İlerleyişim fark edilmedi değil; Kâbuslar her zaman bakışları üzerime çekerdi. Ne zaman biri bana baksa, en güzel olduğuna inandıkları yüzü görürlerdi. Geceleri gelen kâbuslar gibi biz de baştan çıkarıcı olmak için yaratılmıştık. Kurbanlarımızı cezbetmek için tasarlanmıştık. Sonra, geri çekilmek için çok geç olduğunda, saldırdık.

Her bir kafesin anahtarını bulamadım. Buradaki tüm köle tacirleriyle de baş edemezdim. Ama yapabileceğim bir şey vardı.

Şekil değiştireni satan kadın telefonundaki bir oyunla meşguldü. Burada sinyal alması bile etkileyiciydi. Önünde diz çöktüm. "Merhaba."

"Ne istiyorsun?" diye sordu başını kaldırmadan. Tamamen insan gibi görünüyordu ve cazibesinden eser yoktu. Saçlarının dipleri griydi. Geri kalanı doğal olmayan siyah bir boyaydı.

Parmaklarımı onun ayak bileğine doladım, ulaşabileceğim en yakın çıplak deri parçasıydı. Kadın başını kaldırdı ama artık çok geçti. Küçük alanlardan, daralan duvarlardan, karanlıkta kilitli kalmaktan korkuyordu. Bir başka hınzır sırtışıla onu cam bir kutunun içinde olduğuna inandırdım. Kadın soluk soluğa ayağa fırladı ve boynuna asılı bir zinciri kurcaladı. Zincirin ucunda bir anahtar belirdi. Anahtarı kilide taktı ve kapı açıldı. Şekil değiştiren o kadar hızlı dışarı fırladı ki eteğine takıldı. Birkaç adım attı, durakladı ve tekrar bana döndü.

"Teşekkür ," diye fısıldadı. Saçları gözlerini kapatıyor, onları görünmez kılıyordu ama sesinde minnettarlık vardı.

Ben cevap veremedim baykuşa dönüştü ve gitti.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER TWO

B Eve vardığımda şafak ufukta parlıyordu. Minibüsü park ettim ve içimi çektim. Saniyeler geçti ama dışarı çıkmak için hiçbir hamle yapmadım. Bunun yerine orada oturdum ve ev. Tüm pencereler karanlıktı ve boşluk yayıyordu. Muhtemelen hâlâ dağın eteklerine park etmiş olan kamyonetim bile yoktu. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı ama onları kabaca sildim.

Saat sabah 6:36'yı gösteriyordu. Yeşil, parlayan rakamlara baktım. Bea's'ta kahvaltıya başlıyorlardı. Gözlerimi kapatırsam, sessiz konuşmaları duyabilir ve kızaran pastırmanın kokusunu alabilirdim. Direksiyonu sıkıca kavradım. Bir yanım doğruca oraya gitmek, o odaların kaçınılmaz sessizliğinden kaçınmak istiyordu. Ama müşteriler muhtemelen tenimdeki kir ve ter tabakasından hoşlanmayacaklardı. Çalışanlar da.

Ben de dışarı çıktım ve içeri girdim.

Önce uzun bir duş aldım. Sıcak su üzerime vurdukça, nihayet görmezden gelmeye çalıştığım yaralarımı gözden geçirdim. Çürükler, sıyrıklar, yanıklar. Adrenalin damarlarımdan çekilmiş, ardında yorgunluk bırakmıştı. Gideli sadece üç gün olmuştu ama üç yıl gibi gelmişti. Pazardaki yaşlı kadın gibi hareket ediyordum, sanki kemiklerim acıyormuş gibi.

Odam aynen bıraktığım gibiydi. Şifonyerden bir çift eşofman altı ve kocaman bir tişört çıkardım. Sonra yatağa kıvrıldım ve çiçekli duvar kağıdına baktım. Bu evi Damon ve kendim için on sekiz yaşında kiralamıştım.

-Önceki sahibi ölmüştü ve ailesi Denver'da saatlerce uzakta yaşıyordu. Bu yüzden kirayı zamanında ödediğim sürece kimse beni rahatsız etmiyordu. Köhne yatağıma tırmandım, eski yorganın altına girdim ve uykunun beni almasını bekledim.

Onun yerine iki saat boyunca dönüp durdum. Bunu yaparken komodinin üzerindeki saate bakıp durdum. Sihir hâlâ içimde kıpırdanıyor, bir çıkış yolu arıyordu. Genellikle ecza dolabında haplarım olurdu ama dağa gitmeden bir hafta önce bitmişti. Gecenin bir yarısı orada olmamın nedeni buydu, karanlığa ve tehlikeye rağmen içimdeki huzursuzluk beni yönlendiriyordu.

Şimdi gözlerimi her kapadığımda o kulübeye geri dönüyordum. İp bileklerimi acıtıyordu. Kahkahalar duvarın içinden süzülüyordu. Bir süre kendimi ağlamaya bıraktım. Annem her zaman bunda utanılacak bir şey olmadığını söylerdi ama ben genellikle reddederdim. Ya dikkat çekerek ya da kendimi savunmasız hissetmeme neden olurdu ki bu iki şeyden de nefret ederdim.

Sonunda gözlerim şiştiğinde uyumaktan vazgeçtim. Battaniyeleri bir kenara attım ve üzerime bir kot pantolon geçirdim. Saat daha sabahın 8:47'siydi. Mutfak lavabosunun altında temizlik malzemelerini koyduğumuz dolabı açtım.

Bütün gün sinirimi evden çıkararak geçirdim.

Saat 17:27'de cildim ovalamaktan kıpkırmızı olmuştu. Halı süpürülmüş, yerler pırıl pırıl olmuş, bulaşıklar düzgünce dizilmiş, çarşafklar yıkanmıştı. Minibüsteki her şeyi dışarı çıkarmıştım ve cinlerin eşyaları ya çöp kutusunda ya da garajdaki bir rafta duruyordu. Çoğunluğu ambalaj kağıtları ve buruşmuş bira kutularıydı. Yine de birkaç ilginç eşya vardı. Et yiyen perilerle dolu bir kavanoz - çoğu insan ısırıklarını sivrisinek sanırdı- ve hantal bir yüzük. Taşlardan güç yayılıyordu ve onu takmaya cesaret edemedim.

Yapacak başka bir şey olmadığı için minibüse geri döndüm ve şehre gittim. Yeni bir cep telefonu alıp kurmak bir saatimi aldı. Sonra nihayet Bea'nın evine gittim.

Granby, Colorado, 1.864 kişilik bir nüfusa sahipti. Son altı yıldır çalıştığım bar, Ana Cadde üzerinde köhne bir binaydı. Postane ile bir antikacı dükkânının arasına sıkışmıştı. Bir blok ötede bir park yeri buldum ve dikiz aynasında yansımamı yakaladım. Keşke yanıma kapatıcı alsaydım diye düşündüm. Gözlerimin altındaki lekeleri tamamen gizleyemezdi ama en azından perili yerine yorgun görünürdüm. Artık bu konuda yapacak bir şey yoktu. Biraz daha iç çekerek kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

Akşam yemeği telaşından hemen önce gelmişim. İçeri girdiğimde standları dolduran altı ya da yedi kişi vardı ve neredeyse her yüzü tanıyordum. Bu onların ağzının açık kalmasını engellemedi ve bunun nedeni benim

Bitkinlik. Gücüm çoğu yaratık üzerinde işe yarasa da, özellikle insanlar üzerinde etkiliydi.

Hepsini görmezden geldim ve arka tarafa gittim. Döşeme tahtaları her adımda inliyordu. Beni Cyrus'un ocakta yemek pişirdiği sipariş penceresinin önünden geçirdi. Ben onu izlerken kolunu alnına sildi. Vantilatörü açmak için metal rafa uzandım -bazen unutturdu, eğer özellikle telaşlı hissediyorsa- ve koridora yöneldim. Her şeyin tanıdık olması evde olmaktan bile daha rahatlatıcıydı.

Patronum ofisindeydi. Telefonla konuşuyordu ve ben kapıyı tıklattığımda gıcırdayarak açıldı. Kızgın bir ifade takınan Bea başını kaldırıp baktı. "İyi değil..." Beni görünce sustu.

"Daha sonra geleyim mi?"

Telefonun diğer ucunda hâlâ kim konuşuyorsa telefonu kapattı. Sonra sandalyeyi öyle bir geriye itti ki bacakları gıcırdadı. Üç uzun bacaklı adımda Bea oradaydı. Fiziksel temastan kaçındığımı bildiği halde, beni sert bir kucaklamayla kendine çekti. Her nasılsa onun ne kadar uzun boylu olduğunu unutmuştum. "Tanrım, nerelerdeydin?" diye gürledi sesi kulağıma doğru.

Yutkundum. Bea'nın ne olduğum ya da dünyanın sakladığı diğer sırlar hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden gerçeğe inanmayacaktı. Başka türlü polisi aramasına neden olurdu. Ve eğer polisler o pazara giderlerse, sadece boş bir alan bulacaklardı. Tek söylediğim "Şehir dışında," oldu ve geri çekildim.

"Ve bana haber veremedin mi?" Bea dirseklerimi sert avuçlarının arasında tutarak sordu. "Burada çok endişelendik - işe başladığın günden beri hiçbir vardiyayı kaçırmadın. Kayıp ihbarında bile bulunduk."

Ne kadar karşı koymaya çalışsam da onun korkuları içime işliyordu; Bea uçmaktan ve topluluk önünde konuşmaktan çok korkuyordu. Bazı anıları, bir bandajın üzerindeki deri parçaları gibi onlarla birlikte geliyordu. Saygı duyduğum birinin mahremiyetini ihlal etmek başımı ağrıtıyordu. Konuştuğumda, sesim olmasını istediğimden daha keskindi. "Burada hâlâ bir işim var mı, yok mu?"

Kaşlarını çattı. Gretchen'la aralarında her zaman endişeli olan Bea'ydı ve yüzü tanıdık kırışıklıklara büründü. "Bu Damon'la mı ilgili tatlım?"

Adını yüksek sesle duymak kafatasımdaki acıyı daha da kötüleştirdi. Kardeşim hakkında konuşmak istemiyordum. "Hayır," diye başardım. "Bak, gitmeden önce sana söylemem gerektiğini biliyorum. Özür dilerim."

Bea bir nefes verdi. Uzun atkuyruğunu omzunun üzerinden çekti. "Bir daha olmayacağına söz ver."

Bunun üzerine tereddüt ettim. Babamın dersleri, ne kadar uzun zaman önce gerçekleşmiş olurlarsa olsunlar, aklımdan hiç çıkmazdı. *Fortuna, asla tutamayacağın bir söz verme. Kabuslar yalan olabilir ama yalancı olmak zorunda değiliz.* "Elimden gelenin en iyisini yapacağım," dedim.

Bu kaçamağı fark etmemiş gibiydi. Bea sıcak bir şekilde gülümseyerek kolumu sıktı ve biri ona seslendi. Dikkati koridora yöneldi. İçini çekti ve tekrar bana odaklandı. "Görev çağırıyor. Elbette burada hâlâ bir işin var Fortuna. Dolabında fazladan bir gömlek var, değil mi? Hiçbir şeye dokunmadık."

Aynı ses bu kez biraz daha ısrarla tekrar seslendi. Bea aceleyle dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Dolabıma gittim ve üniformamı giydim. Yakın zamanda yıkanmamıştı; pamuk yağ ve kahve gibi kokuyordu. Önlüğü gevşek bir düğümle sabitledim, tenis ayakkabılarımı giydim ve gece için mesaiye başladım.

Bar çoktan dolmaya başlamıştı. "Sipariş verin," dedi Cyrus zili çalarak. Tanımadığım bir garson tabakları almak için acele etti. Döndü, kenarını dikkatle tutuyordu ama parmağının ucu hâlâ biraz et suyuna değmişti.

"Kahretsin," diye mırıldandığımı duydum. Ses tanıdıktı; daha önce Bea'yı çağırın oydu. Doğal güvensizliğim devreye girdi. Tabağı tutuşunu düzeltirken güzel kızı değerlendirdim. Siyah ve minyonda, saçları vahşi ve omuz hizasındaydı. Koyu renk kirpikleri kahverengi gözlerini çevreliyordu ve kaşları kıskandıracak kadar kalındı. Burnunda ve yanaklarında çiller vardı.

Etrafında hiç güç hissetmedim.

Tam o sırada kız beni fark etti ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Sen Fortuna olmalısın! Herkes senin hakkında konuşuyor."

"İşte buradayım," dedim. "Fortuna Yeminli. Elinizi sıkardım ama..." Yine de deneyecekmiş gibi bir tabağı hafifçe kaldırdı ve biraz güldü.

"Ah, doğru ya. Benim adım Ariel. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Bir şey döker ya da düşürürsem şimdiden özür dilerim. Dün gece başladım ve seni gerçekten öylece içeri atıyorlar, ha?"

Ona alaycı bir gülümseme verdim. "Bea'nın 'bat ya da yüz' öğretim yöntemine inancı tamdır."

"Şaka yapmıyorum. Bunları masa 9'a getirsem iyi olacak. Onu bekletirsem biraz eli sıkı olur."

Omzunun üzerinden, bahsettiği müşteriye doğru baktım. Ian O'Connell, yerel polis memurlarından biri. Aç bir ifadeyle ikimizi izliyordu. Gözlerimiz buluştu ve onunki arzuyla yandı. Hiçbir kız ilk gününde onunla uğraşmak zorunda kalmamalıydı. Ariel'e döndüm. "İstersen bunu ben alabilirim. Bahşişi aldığından emin olacağım."

"Eğer eminseniz," dedi kararsızca, ama tabakları kolayca bıraktı.

"Sorun değil."

Elimde yemeğiyle Ian'a doğru yürürken insanlar beni izlemiyormuş gibi davrandı. Her adımda gülümsemesi artıyordu. Yuvarlak yüzlü şerif yardımcısını yıllardır tanıyordum ve ilk karşılaşmamızdan bu yana hiç ilerleme kaydetmemişti. O benim kıcımlı tokatlamıştı, ben de onun yüzüne yumruk atmıştım. Bana bir daha dokunmaya çalışmamış olsa da, Ian O'Connell kin tutmayı biliyordu.

Biftek ve patateslerini bir parça turta ile birlikte masaya bıraktım. Ben daha konuşmadan kısık bir sesle, "Bir tenceremiz var, biliyorsun," dedi.

Üniformasına iliştirilmiş rozet parıldıyordu ve ben onu söküp atma isteğine karşı koydum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Herkesin nereye kaybolduğuna dair teorileri var. Benimki, sonunda kirazını patlattığın ve üç günlük bir seks alemine gittiğin yönündeydi. Haklı mıydım? Kazandım mı?"

Tanrım, bana sabır ver ya da izi sürülemeyen bir tabanca ver, diye düşündüm.

Bekâretim Granby'de popüler bir konuydu ve Bea's'taki ilk günlerim sırasında Angela'ya açılma hatasını yaptığımda herkes tarafından bilinir hale gelmişti. İnsanların inandıklarının aksine -ki bunlar benim lezbiyen, iffetli ya da gizli transseksüel biri olduğumdan çok farklıydı- nedeni çok basitti. Sahip olduğum herhangi bir partner sekse odaklanırken, benim hissedebildiğim tek şey onun teninden yayılan korkulardı. Ayrıca bana baktıklarında gerçekte benim olmayan bir yüz görmeleri de tedirgin ediciydi. Bir keresinde, sırf bu deneyimi yaşamak için neredeyse bunu yapacaktım. Yine de bir şey beni durdurdu. Belki de yersiz bir nostalji duygusu. Annemle babam birbirlerine derinden aşıkı ve ben de aynısını istemekten kendimi alamıyordum.

"Kendine dikkat et Ian," diye homurdandım şimdi, ona ters ters bakarak. "Babanın parası seni koruyor olabilir, ama bir gün bu bile yeterli olmayabilir."

"Haydi Fortuna! Bir adama yardım et," diye yalvardı, bunu tamamen görmezden geliyordu. Dişlerimi sıktım ve gözlerini üzerimde hissederek oradan uzaklaştım.

Büyürken ailemin en katı kurallarından biri itidaldi. Mecbur kalmadıkça güçlerimizi kullanmamak. Ama babam her gün uğraştığım sapıkları ve pislikleri görecektik kadar etrafta değildi. Bazen itidal abartılıyordu.

Ian bifteği kesmek için başını eğdiği anda gücüm onu sardı. Gece değildi ama yeterince yakın olmalıydı. İlk başta sadece gözünün arkasında hafif bir zonklama hissetti. Ian duraksadı ama bir süre sonra kesmeye devam etti. Zonklama tam bir vuruşa dönüştü. Neredeyse düşüncelerini duyabiliyordum. Hayatı boyunca almaktan korktuğu tümör bu olabilir miydi?

Tezgâha yaslandım, sırtıma engelleyemedim. Yıllarca bu bilgiyi kullanmaya direnmişim. Ama sonuç beklediğime değdi.

"Seni görmek güzel Fortuna."

Döndüğümde Gretchen Nelson'ın arkamda durduğunu gördüm. Bea'nın iş ve hayat ortağıydı. Bea uzun boylu ve iri , Gretchen kısa boylu ve zayıftı. Onu tanıdığımdan beri Gretchen yeme bozukluğuyla mücadele ediyordu. Ama ne zaman onun yanında olsam aklıma genellikle bu gelmezdi; Gretchen'in sarsılmaz nezaketi gelirdi. Altı yıl önce Bea'yı bana bir şans vermesi için ikna eden oydu.

Kollarımı onun kırılan omuzlarına doladım; Gretchen dokunmama kuralına istisna teşkil eden tek insandı. Onun korkusu içimi ürpertti. Kalçalarında selülit bulmak, pantolonunu ilikleyememek, yabancıların küçümseyen bakışları. Çok, çok daha derinlere inen endişeler vardı. Ama benim gücüm böyle çalışmıyordu.

Odadan ani bir çılgılık yükseldi ve hızla ayrıldık. Ian masasına birkaç banknot bıraktı ve hızla yanımızdan geçti. Son bir bakış atmak ya da hakaret etmek için duraksamadı bile. "Ah, canım. Umarım acil bir durum yoktur," diye mırıldandı Gretchen. Neredeyse kapıya doğru koşmasını izledik.

Gülümsediğimi gizledim. "Ben de."

Gretchen yine tüm dikkatini bana verdi ve kendimi çelikleştirdim. Ama Bea'nın yaptığı gibi öğüt vermedi ya da söz istemedi. "Cyrus'la konuşur musun? Sen gittiğinden beri oldukça sarsıldı," dedi yumuşak bir sesle.

Pişmanlık boğazıma doldu ve sadece başımı sallayabildim. Bea's'ın çalışanları otistik aşçımıza her zaman göz kulak olmuşlardır. Daha önce yanından geçtiğimde iyi görünüyordu, ama benim yokluğumun

onun için rutin bir değişiklikti. Gerçi bu konuda başka seçeneğim de yoktu. Karanlık düşüncelerimden habersiz olan Gretchen gülümsedi ve barın arkasındaki yerine döndü.

Diğer garsonlardan biri elinde dolu bir tepsiyle yanlarından geçti. " ederim, bu arada bu hafta kışını kurtardığın için," diye mırıldandı Angela nefesinin altından. "Bu gece gerçekten bir masaya oturacak mısınız?"

Ayda en az bir kez erkek arkadaşının kefaletini ödüyordu ve ben de onun vardialarını o kadar çok üstlenmişim ki sayısını unutmuştum. Suçluluk duygusu uyandırmak zordu. Tatlı tatlı gülümsedim. "Ben de seni gördüğüme sevindim Angie."

"Aman Tanrım, bu *Angela*. Kaç kere-"

Cyrus'un sesi başka bir emri haykırarak aramıza girdi. Zil çaldı, yüksek, saf bir ses. Yapmaya gittiğim şeyi sarsıcı bir şekilde hatırlattı. Angela'yı şikâyetleriyle baş başa bırakarak aceleyle arka koridora geçtim. Cyrus'un alanının açık kapısından kokular yayılıyordu. Yağ tükürüyor ve cızırdıyordu. Duvara vurduğum ve başımı içeri uzattım. "Hey, Cyrus. Geri döndüm. Nasılsın?"

Çoğu barın aksine Bea's'ın mutfağı tertemizdi. Karo zemin yeni paspaslanmıştı, lavabo boştu, raflar düzenliydi. Cyrus'la ilk karşılaştığımda ondan yükselen bir güç hissetmişim ama o her neyse, daha önce hiç karşılaşmadığım bir auraydı bu. Sonunda onun bir tür elf olması gerektiği sonucuna vardım, temizlik ve üretkenlik gibi özel yeteneklere sahip bir elf. Eğer elfler diye bir şey varsa.

Cevap vermemesi şaşırtıcı değildi. Cyrus sırtını bana dönerek tekrar, "Siparişinizi verin," diye seslendi. *Ding*.

O zamanlar buralarda değildim ama Bea bana eskiden garsonlar ondan bu iki kelimeyi söylemesini istediğinde anksiyete krizleri geçirdiğini söylemişti. Bu cümle artık ona sorun yaratmıyor gibi görünüyordu ama müşterilerin ağzından duyduğu tek şey buydu. On sekiz yaşında işe alındığımda, benim yanımda bir kelime söylemesi altı ayını almıştı. Bir cümle için bir altı ay daha. Tutarlılık ve sabır Cyrus Lavender'ın kalbinin anahtarlarıydı.

Çekingen bir şekilde eşikten adımımı attım. "Dinle... Öyle çekip gittiğim için gerçekten üzgünüm. Hiç hoş değildi."

Küçük odayı sessizlik kaplamıştı. Yıllar içinde Cyrus hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da yalan söylemediğiydi. İnsanların genellikle beklendiği ya da normal olduğu için verdiği yanıtlar onun aklına gelmezdi. "Bizi endişelendirdin," dedi sonunda.

"Biliyorum. Size asla bilerek böyle hissettirmem." Ama anlaşılan arkadaşımın konuşması bitmişti, çünkü tek tepkisi fritözün yanındaki çöp kutusuna birkaç yumurta kabuğu atmak oldu. Çöp neredeyse taşmak üzereydi ve bu manzara karşısında kaşlarımı çattım. Poşetleri değiştirmek garsonların işiydi ve Bea bir keresinde Cyrus'a bunu bizim için asla yapmaması için sert talimatlar vermişti. Vardiyası öğlen başladığından beri bu iş onu çıldırtıyor olmalıydı. Moralinin bozuk olmasına şaşmamalı. "Angela dün gece çöpu dışarı çıkarmayı unuttu mu?"

"Burada seni soran bir adam vardı," dedi Cyrus aniden, sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Yüzünü tanıyamadım ama sanırım biri ona gitmesini söylemeden önce bir süre Regina ile konuştu."

Regina Hart yerel dedikoducuydu. Görünüşe göre her kasabada bir tane vardı ve o da bizimkiydi. Kocasını birkaç yıl önce ölmüş ve ardında büyük bir hayat sigortası poliçesi bırakmıştı, bu yüzden zamanının çoğunu Bea'nın evinde kulak misafiri olarak geçiriyordu. Ama yabancıların beni sorması alışılmadık bir şey değildi; hem erkekler hem de kadınlar kim olduğumu öğrenmeyi kendilerine görev edinmişlerdi. Birçoğu telefon numaralarını bıraktı. Bir ya da iki kez, yetenek ajansları kart bıraktı. Onlara göre ben bir sonraki Marilyn Monroe, Audrey Hepburn ya da Kate Winslet'tim.

Tam cevap vermek üzereydim ki sıcak tavanın kenarından bir miktar yağ kaydı. Cyrus'u uyaramadan ocağın üzerine düştü. Ocaktan bir alev fışkırdı. Bir saniye sonra söndü ama tek gereken buydu. Cyrus geri çekildi. Başını kollarıyla koruyarak karşı duvara çarptığında ben çoktan harekete geçmişim. Aşağı doğru kayarak bir köşeye sıkıştı. "Cyrus, gitti, bitti," dedim yanına diz çökerek. Tüm vücudu titriyordu.

Ağzımdan yatıştırıcı sesler ve anlamsız mırıltılar çıktı. Yavaşça eline dokunmaya cesaret ettim. Her santimini çiller kaplamıştı ve Cyrus'un dehşeti yerine buna odaklandım. Yine de içime yayıldı, kükreyen bir cehennemin görüntüleri. Başının üst kısmını inceledim ve kadınların onun saçlarına nasıl düşündüm. Bazı ışıklarda o da ateş gibi görünüyordu. Eğer bu ironi değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

Cyrus sakinleşmeye başlamıştı. Sarsıntılar o kadar şiddetli değildi ve kesik kesik solumaları da sessizleşmişti. Ocakta yemek pişmeye devam ediyordu; şimdiden hafif bir yanık kokusu geliyordu. Yavaşça dedim ki, "Bu gece mutfağa ara vermek istersen, bulaşıkları yıkarsan ya da masaları toplarsan kimse üzülmez. Gretchen yemek yapabilir."

Başını kaldırdı ve bir süre sobaya baktı. Sonra gözlerimi kaçırarak elini çekti. "Hayır. Ben iyiyim."

Bir süre tereddüt ettikten sonra başımı salladım. Cyrus ayağa kalkmaya başladı ve ben de poşeti çıkarmak için çöp kutusuna doğru ilerledim. Dibinden sıvı damlıyordu. Tutuşumu ayarlarken çöp kutusunun arkasına sıkışmış ikinci bir torba fark ettim. O kadar doluydu ki, eski yiyecekler fayansların üzerine devrilmek üzereydi. *Lanet olsun, Angela*. "Cy, bunları çıkaracağım, tamam mı? Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Başını salladı. Cyrus'u bu şekilde terk etmekten nefret ediyordum ama yalnız kalmak istediğinden . Bu sık sık paylaştığımız bir duyguydu. Ben de poşetlerin temiz zemine damlamasını engellemeye çalışarak mutfaktan hızla çıktım ve omzumla arka kapıyı iterek açtım. Menteşeler gıcırdadı.

Ay ışığı Bea'nın kamyonetinden yansıyarak sokağa vuruyordu. Çöp konteyneri binaya yaslanmış, gölgeler içinde bekliyordu. Gözüme kaçan birkaç saç telini üfledim ve torbaları merdivenlerden aşağı çektim. Birisi içlerinden birine bir bıçak atmıştı ve ucu dışarı çıkmıştı. Plastik her an yırtılabilirdi. Homurdanarak tüm gücümü kullandım ve içine attım. Bir parça domuz pastırması omzuma düştü.

"Kahretsin," diye mırıldandım ve telefonu kapattım.

"Köle tacirleriyle dolu bir karaborsadan kaçıyorsun ve yaptığın ilk şey işine geri dönmek mi oluyor?" diye sordu tanıdık bir ses.

Kaskatı kesildim. Bir yanım bunun bir halüsinasyon ya da illüzyon olduğunda ısrar ediyordu.

-Beni burada bulmasına imkan yoktu. Ancak döndüğümde, işte oradaydı. Karaborsadaki peri. Bea'nın kamyonetinin yanında durmuş, ellerini paltosunun ceplerine sokmuştu. İlk karşılaşmamızdan farklı görünüyordu. Büyü hâlâ oradaydı ama değişmişti. İlk karşılaşmamızda belli belirsiz olan yüz hatları daha keskin ve parlaktı. Ancak en dikkat çekici değişiklik, yüzünün bir tarafı boyunca uzanan uzun bir yara iziydi. Sol gözünün köşesini aşağıya doğru çekiyordu. Her nasılsa cazibesini azaltmamıştı.

"O goblinler geri gelmeyecek. Bundan eminim. Ayrıca, faturaları başka kimse ödemeyecek," diye ekledim. Yanaklarım sıcaklamıştı. "Beni nasıl buldun? Şimdi de beni mi takip ediyorsun?"

"Pek sayılmaz. Sadece tekrar konuşmak istedim. Bu konuda yardım ister misiniz?"

Bunun üzerine ikinci çöp poşetini de kaldırdım ve onu da çöp kutusuna attım. Ellerimi birbirine vurdum, sonra yüzünü ona döndüm. Nerede çalıştığımı nereden bildiğine dair bir açıklama yapmamış olması gözümünden kaçmamıştı. "Neden Regina'ya benim hakkımda sorular soruyordun?" "Neden Regina'ya benim hakkımda sorular soruyordun?" diye sordum.

Sonra, ikiyle ikiyi bir araya getirdim. Cyrus beni soran bir adamdan bahsetmişti. "Bunu bilip bilmediğinden emin değilim ama biriyle doğrudan konuşmadan onun hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışmak ürkütücü sayılır."

Omuzlarını zarif bir şekilde silkti. Sokaktan kahkahalar yükseldi. "Aslında bu bilgiyi o gönüllü olarak verdi. Sizi görmeye geldiğimi söyledim. Konuşmaya başladı ve duracak gibi görünmüyordu."

Tavriyla ilgili her şey tehditkâr değildi ama ondan yayılan güç şimdi daha da güçlüydü. Kıvılcım gibi bir şeydi. Bu yaratık Bea's'a sohbet etmek için gelmemişi.

"Beni iyi dinle, çünkü bunu sadece bir kez söyleyeceğim." Ağzımda bir ustura varmış gibi konuştum, her kelimemle kesip biçiyordum. "Ben bir peri hayranı değilim ve güçlü gelen insanlardan hoşlanmam. Ne istersen elde edemezsin. O yüzden git ve beni rahat bırak."

Peri beni değerlendirdi. "İsteklerinize saygı duyacağım. Ama önce sana bir şey vermek istiyorum."

Kafamda alarm zilleri çalmaya başladı ve vücudumdaki her kas kaskatı kesildi. Eğer bir silaha uzanır ya da büyü kullanırsa, savaşıyordum. Kimse beni tekrar alamayacaktı. "Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok," diye uyardım kendimi hazırlayarak.

"Tabii ki biliyorum," diye cevap verdi nazikçe, bana yine o belli belirsiz yarım gülümsemesiyle. "Sen bir Kâbussun. Türünüzden çok uzun zamandır korkuluyor, neredeyse soyunuz tükenene kadar avlandınız. Kalplerinize gençlik pınarı gibi göz dikildi. Seninki gibi bir güçle karşılaşmayalı uzun zaman oldu ama bunu hemen fark ettim."

Gerçeği yüksek sesle duymak, sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi, nefesimin kesilmesine neden oldu. Eğer ne olduğumu çoktan anlamışsa, söylediğim hiçbir şey onu caydıramazdı. Ama bu beni denemekten alıkoymadı. "Seni bir daha görürsem öldürürüm," demeyi başardım. Gözlerim ona karşı kullanabileceğim bir şey bulma umuduyla etrafımızdaki sokağı aradı. Sonra çöp poşetindeki bıçağı hatırladım.

Tehdidim bir çatıdan aşağı yağın yağmur gibi perinin üzerinden yuvarlandı. Başını eğdi, düşünceli görünüyordu. "Bu tür ifadeleri kolay kolay kullanmam Fortuna Sworn, ama yemin ederim ki sana zarar vermek niyetinde değilim," dedi bana. Sessiz kaldım, hâlâ çöp kutusuna dalıp o bıçağı almak için harcayacağım zamanı düşünüyordum.

Bir iki dakika bekledi. Cevap vermeyeceğim belli olunca peri eğildi. Başka bir yorum yapmadan uzaklaştı. *Yani*

Bu hediye için çok fazla diye düşündüm. Sokağın ağzından bir araba geçti, bir ışık ve metal parıltısı. Sıçramama rağmen peri duraksamadı. Hareketleri zarif ve yavaştı, bu da beni daha da sinirlendirdi; belli ki hiçbir şey onun için tehdit oluşturmuyordu.

Bu değişmek zorunda.

Köşeyi dönüp gözden kaybolduktan sonra, gerçekten gittiğinden emin olmak için çöp konteynerinin yanında oyalandım. İçimde dolaşan taze adrenalin dalgası yavaş yavaş azaldı. Yokluğu beni çöp konteynerine yasladı. Kokuyu neredeyse hiç fark etmedim. Tanrım, yorulmuştum. Ama önümde hâlâ uzun bir gece vardı ve bir vardiyaya söz vermişim. Asla sözümünden dönmem.

Düzelttim, at kuyruğumu sıkılaştırdım ve içeri girdim.

Saatler akıp gitti. Yüzler ve kelimeler birbirine karıştı. Gülümsedim, başımı salladım, hareket ettim. Siparişler not defterimde somutlaştı ve tabaklar ellerimde belirdi. Kapanış saatinde, gece bir civarı, neredeyse sayıklıyordum. Müzik kutusundan müzik çalıyordu ve şarkı sözleri sanki su altında söyleniyor gibiydi. Bir kabini fırçalamak için eğildim ve biri elimden bezi aldı. Bea, "Evine git Fortuna," diye emretti. Normalde itiraz ederdim ama bu sefer sadece başımı sallayabildim.

Bir kez daha goblinlerin minibüsüne bindim ve eve döndüm.

Aklıma perinin beni takip ediyor olabileceği geldi ama çalıştığım yeri çoktan bulduysa saklanmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Yine de arada bir dikiz aynasına baktım. Arkamda ağaçlar ve toprak bir yoldan başka bir şey yoktu. Periler araba kullanır mıydı?

Yola konsantre olmak kalan tüm dayanıklılığımı tüketti. Vitesi park edip motoru durdurduğum anda gözlerimi kapatıp hemen orada uykuya dalmak istedim. Ama hava bayat bira ve yıkanmamış beden kokuyordu ve istenmeyen anıları da beraberinde getiriyordu. Kendimi dışarı çıkmaya ve kaldırıma doğru yürümeye zorladım. Ön kapıda anahtarı içeri sokmak için mücadele ettim. Karanlık görüş alanımın kenarlarında geziniyordu ve ayakta kalabilmek için tökezledim.

Ayağım sert ve yüksek bir şeyin üzerine bastı. Sallanarak aşağıya baktım. Ay ışığı, birinin karşılama paspasının üzerine bıraktığı yaldızlı bir aynadan yansıyor. *Bu da neydi böyle?* Yorgunca düşündüm. Başka bir gece olsa, nereden geldiğini tam olarak bilmeden o şeye dokunmaz ya da bakmazdım. Ama her zamanki içgüdülerimle birlikte ihtiyat da dağılmıştı. Kendi yüzümü görmeyi umarak cama bakmak için eğildim.

Aynada başka bir şey daha vardı.

Ne yüzüm, ne de gökyüzü. Kaşlarımı çatarak resmi elime alıp yaklaştırdığımda yorgunluğun yarattığı sis dağılmaya başladı. Bir parçam görüntüyü hayal ettiğimi düşünmüştü ama yine de bir adamı tasvir ediyordu. Yan yatmış, sırtı bana dönüktü. Derisini kaplayan yara izleri vardı. Bir kırbaçtan değil; bunlar çok kısa ve derindi.

Sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi, adam geniş omzunun üzerinden baktı. Nefesim kesildi ve neredeyse aynayı düşürüyordum.

O benim kardeşimdi.

OceanofPDF.com

CHAPTER THREE

I

Gözlerimi tepelere ve pembe gökyüzüne açtım.

Uykuya daldığım her şey - yatak odamın tavanı, kardeşimin harap olmuş sırtının görüntüsü, perinin alaycı gülümseme- hiçbir yerde görünmüyordu. Tek yaşam belirtisi yakınlardaki küçük ve yalnız bir evdi ve yıllar boyunca birçok kez içine girmiştım. Eğer istediğim gibi olsaydı, şu anda burada olmazdım.

Damon'ı camda gördükten sonra hemen toplanmaya başladım.

Nereye gitmek istediğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark etmem birkaç dakikamı almıştı. İşkenceyle cevap alabileceğim kimse yoktu. Aynayı kimin bıraktığını söyleyecek kimse yoktu ama benim bir teorim vardı. *Sana bir şey vermek istiyorum.* Kardeşimin kız arkadaşı ve tanıdığım tek cadı olan Savannah saatler uzakta yaşıyordu. Zaten araba kullanacak durumda değildim.

Yatağa gitmekten başka seçeneğim yoktu. Uyumanın imkânsız olduğunu düşünürdüm ama rahatsız edici derecede kolay olmuştu. Zihnim ne kadar çalkalanırsa çalkalansın, bedenim dinlenmek için can atıyordu. Bir kez olsun, aralarındaki ebedi savaşı kazanmıştı.

Şimdi, bu yerin tanıdıklığı göğsümdeki gerginliği hafifletti. Goblinler beni götürdüğünden beri bu his orada kalmıştı ve varlığına alışmıştım. Şimdi nefesim daha kolay geliyordu ve bir dakika boyunca sadece orada durup nefes alıp verebilirdim. Kendimi yeniden kendim gibi hissettiğimde etrafıma bakındım. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü, bu uzun zamandır hissetmediğim bir duyguydu.

Uzakta bir figür vardı. Sırtını bana dönmüş, altın sarısı saçlarını dalgalandıran bir esintiyle duruyordu. Hâlâ pijamalarımın ona doğru koştum. En iyi arkadaşıma.

Gerçek olmaması çok kötü.

Oliver yaklaştığımı duymadı. Yaklaştıkça uzun otların arasında daha sessiz ilerledim. Gün batımını dikkatle izlemeye devam etti. Omuzlarının çizgisi gergindi. Ellerimi gözlerinin üzerine koydum ve başladığını hissettim. Bileklerimi iri ellerinin arasına aldı ve döndü. Sıcak, kahverengi bakışları anında beni yara ya da iz var mı diye inceledi. Bazen bu rüyalarda onları da yanımda taşırdım. "İyi misin?" Oliver söze girmeden sordu, çenesindeki bir kas şişmişti.

Bunun cevabını düşünürken, ona milyonuncu kez hayranlık duymaktan kendimi alamadım. Saçları gürdü ve mükemmel, altın rengi bir dalga halinde alnına dökülüyordu. Elmacık kemikleri o kadar yontulmuştu ki, eğer doğru şekilde çevrilirse, yüzünün kıvrımları uzak bir ufuk gibi görünüyordu. Tüm bunların üzerine, gülümsemeye hazır, dolgun, duygulu bir ağız eklenmişti.

Ama orada, burnunun köprüsü boyunca, çillerin en soluk serpintisi vardı. Yüzünün en sevdiğim kısmı buydu. Çok mükemmeldi, çok insancıldı, çok... Oliver'dı.

Hâlâ aramızda dolaşan soruya yanıt vermek yerine doğrudan kollarına atıldım. Bir an için gergin ve inatçıydı. Yine de her zamanki gibi yumuşadı ve beni sıkıca kendine çekti. "Artık benim," diye fısıldadım.

Kendimi bildim bileli Oliver uykuya daldığım anı bekliyordu. Bir noktada ona isim vermişim ama şimdi nasıl seçtiğimi hatırlayamıyorum. Belki de bir filmde ya da kitaptan. O da benimle birlikte büyüdü, santim santim, yıl yıl. Sonunda arkadaşlığımız daha fazlasına dönüştü. Güvendiğim tek kişiydi, yanında kendim olabildiğim tek kişiydi. Mantıken, onu ya gücümle ya da zihnimle yarattığımı biliyordum. O, ailesini kaybetmiş bir kız için başa çıkma mekanizmasıydı. Birlikte geçirdiğimiz her gece, içimden bir ses onu bırakıp büyüme zamanının geldiği konusunda ısrar ediyordu. *Bir gün*, ona söyledim.

Ama o gün henüz gelmemişti.

Oliver yüzüme bakmak için geri çekildiğinde itiraz eder gibi bir ses çıkardım. "Çok uzun süre uykusuz kaldın. Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Başka biri olsaydı, dilimin ucunda bir yalan olurdu. Ama Oliver söz konusu olduğunda sessizce başımı salladım. Kendimi tekrar onun koluyla omzunun arasındaki boşluğa bıraktım. Üzerinde bir tişört vardı ve tenlerimiz birbirine . O zaman bile kafamın içinde mutlu bir sessizlik vardı. Ben

Birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca Oliver'a neden korktuğunu hiç sormadım. Bilmek istemedim. Öğrenememek hoşuma gidiyordu.

Çok fazla zaman geçmişti. Ben cevap vermeyince Oliver daha fazla soru sormak için ağzını açtı. İsteksizce ona "Köle tacirleri tarafından kaçırıldım. Beni kara borsalardan birinde satmaya çalıştılar."

Tepki veremeden önce ona peri ve aynadan da bahsettim, sokakta bahsettiği hediyenin bu olduğundan şüpheleniyordum. Aksi takdirde zamanlama çok tesadüfi olurdu. Sözlerimi bitirdiğimde Oliver'ın gözlerinde öfke parlıyordu. Öfkesini bastırmak için gözle görülür bir çaba sarf ediyordu ama bu manzara şaşırtıcıydı. Oliver tanıdığım en sakin, en akli başında insandı. "Köle tacirlerinin şimdiye kadar öldüğünü varsayıyorum?" diye sordu.

"Eğer değilse, öyle olmayı diliyorlar."

"Keşke orada olabilseydim," dedi dişlerinin arasından. "Seni korumak için. Bunun olmasını engellemek için."

"Yeni resimlerin var mı?" Aniden sordum, konuyu değiştirmenin çok da ince olmayan bir yoluydu. Son üç günü yeniden yaşamaya devam etmek istemiyordum.

Oliver dikkatle, "Hayır, konsantre olamadım," dedi.

Gençken benden bir fotoğrafımı istemişti. Rüyalarıma kıyafetlerden başka bir şey getiremiyor gibi görünsem de bu onu durdurmadı. Bir sonraki ziyaretimde, boya fırçalarını ve tuvaleri çağırmaı başarmıştı. Benim portremle başladı. Sonra tepeleri, bulutları, denizi boyadı. Her projede becerisi daha da geliyordu. İçten içe tutkuyla bağlanacağı bir şey keşfettiği için seviniyordum. Oliver ben uyandıktan sonra ortadan kaybolmadı; gece ya da gündüz hep buradaydı. Onun için ne kadar yalnız bir varoluş yarattığımı düşünmek bana acı veriyordu.

"Peki, neden içeri girmiyoruz? Sen resim yaparsın, ben de izlerim," diye umutla önerdim. Zaman geçirmenin en sevdiğim yoluydu bu. Huzur gibi bir şey hissettiğim tek birkaç dakika ya da saat.

"Fortuna, bunlar olmuyormuş gibi davranamazsın," diye ısrar etti Oliver, sesi pembe gökyüzünün dinginliğiyle çelişiyordu. "Kasabayı terk etmelisin. Periyle yüzleşme. Ayna bir numaradan başka bir şey değildi ve Damon'ı bulmak için senin çaresizliğine güveniyor."

Sabırım taşıtı. "Yani onun adını hatırlıyorsun. Öylece gidemememin sebebi o, tamam mı? Hile ya da değil, kardeşimin iki yıldır nerede olduğuna dair ilk ipucu bu. Bu peri onun nerede olduğunu biliyor olmalı."

"Aynen öyle, Fortuna. Damon gideli *iki yıl* oldu. Üzgünüm ama geri gelmeyecek. Bana perilerin nasıl olduğunu anlatan sendin - bu muhtemelen kayıp kardeşin hakkında bir şeyler öğrendi ve bunu istediğini elde etmek için kullanıyor. Bu her ne haltsa artık."

Dudaklarımdan keskin bir karşılık yükseldi ama yuttum. Oliver bir rüyaydı. Bir rüyayla tartışmanın anlamı yoktu. Bunun yanı sıra, elimde kalan tek şey oydu ve artık savaşmak istemiyordum.

Oliver'ı hazırlıksız yakalayarak boynunun arkasını kavradım ve onu öptüm. Tüm acımı ve korkumu ona yönlendirdim, ihtiyacım neredeyse sertti. Anında karşılık verdi. Etrafımızdaki gerginlik dağıldı ve tamamen başka bir şeye dönüştü. Belimi kavradı ve beni daha da yaklaştırdı. Ayağa fırladım, bacaklarımı ona doladım ve içgüdüsel olarak sürünmeye başladım.

Bir anda öpücük değişti. Oliver bizi yere indirdi ve beni sırt üstü yatırdı. Ağzı daha talepkâr, daha yoğun hale geldi. Diline doyamıyordum; tadı bal ve ambrosia gibiydi. İki elimi de saçlarına gömdüm ama parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve onları yere sabitledi. Vücudunun uzunluğu üstüme yerleşti. Bir eliyle bileklerimi kavrarken diğer eliyle gömleğimin altına girdi. Gövdemi sıyrarak göğsüme doğru ilerledi ve ardında bir sıcaklık izi bıraktı. Öpüşmemiz hiç kesilmedi.

Oliver'ı daha şimdiden kalçalarımın arasında, sert ve hazır hissedebiliyordum. İlk içgüdüm pantolonunu çekip çıkarmak, sıcak ve zonklayan içime girmesi için ona yalvarmaktı. Ama tam o anda başka bir içgüdü fısıldadı. Bunun doğru olmadığına dair belli belirsiz bir his. Yerden mi yoksa kişiden mi kaynaklanıyordu, bilmiyordum. Şimdiye kadar hazır olmam gerekmez miydi? Bu kadar önemli olmalı mıydı? Zaten rüyada seks yapmanın sayıldığından da pek emin değildim.

Bu düşüncelere rağmen o his geçmiyordu. Orada kalacağını, zehirli bir sis gibi havada asılı kalacağını biliyordum. Oliver sonunda ağır ağır nefes alarak geri çekildi. Gözleri soru soruyordu. Dudağımı ısırdım, suçluluk duygusu hazzın önüne geçmişti. "Özür dilerim," dedim kısık bir sesle. "Henüz değil."

Onu her reddettiğimde, incinmeyi ya da öfkelenmeyi bekledim. Onun yerine Oliver gamzelerini ortaya çıkararak sırtıttı. Bir esinti saçlarını karıştırdı. Hiç bu kadar güzel görünmemişti. "En azından seni tatmin etmeme izin ver."

Tereddüt ettim. "Bu tam olarak adil olmaz-"

"Seni izlemekten zevk alıyorum," dedi kararlı bir şekilde. Becerikli parmaklarıyla iç çamaşırımı aşağı kaydırды. Cılız protestolarım sustu. Önce başparmağının ucuyla yavaş daireler çizdi, ta ki ben kıvranmaya başlayana kadar.

inliyordu. Sonra Oliver hiç uyardmadan başını eğdi ve beni yaladı. Nefesim kesildi. İçinden alçak bir homurtu yükseldi. Ağzı beni tamamen içine aldı, emdi ve alay etti. İnleyerek bacaklarımı daha geniş açtım ve sırtımı dikleştirdim. Dünya ona ve içimdeki hissiyata daralmıştı. Daha yüksek, daha yüksek, daha sıcak ve daha sıcak.

Orgazm beni güçsüz bıraktı ve titretti. Sonrasında sadece orada uzanabildim, zor nefes alıyordum. Oliver yanıma döndü ve çimlerin üzerine uzandı. Hareket edebildiğimde ona doğru kıvrıldım. Göz kapaklarım çırpınıyordu. Oliver başımı sanki kırılabilirmiş gibi nazıkçe kavradı. "Devam et," dedi şefkatle. "Dinlen. Ben burada olacağım. Güvendesin."

Yine de gözlerimi kapatmak konusunda isteksizdim. Tanıdığım en güzel yaratık olduğunu düşünerek ona baktım. Belki de onu hayal ederken annemin Yunan sanat eserlerinden ilham almıştım.

Hayranlığımın nesnesi yere baktı ve beni bakarken yakaladı. Kaşlarını kaldırdı. "Uyu," diye tekrarladı, bu sefer daha sert bir şekilde. Dünya bir odaklanıp bir kayboluyordu. Ona karşı başımı salladım. Oliver tekrar yukarı baktı ve ben de onun bakışlarını takip ettim. Gökyüzü dağınık yıldızlarla parıldıyordu. Annemin hikâyeleri kafamda yankılandı, takımyıldızlarla ve susturulmuş tanrılarla biten Yunan efsaneleri.

Günler sonra ilk kez derin ve rüyasız bir uykuya daldım.

Kuş sesleri sonunda beni karanlıktan dışarı çekti. Bir iki dakika boyunca orada kalmak için mücadele ettim. Ama pencereden giren güneş ışığı göz kapaklarımın içini kıpkırmızı yaptı. İsteksizce açtım, yarı umutla Oliver'ı ve inişli çıkışlı tepeleri görmeyi umuyordum. Odamın dört duvarı bana bakıyordu. İç çekerek uykulu bir şekilde çalar saate odaklandım. Saat öğleden sonra altıydı; vardiyam bir saat içinde başlayacaktı. Başımı yorganın altına gömüp Oliver'a dönme isteğime direndim.

Kırk beş dakika sonra ön kapıdan içeri girdiğimde Bea gülümsedi. O ve Gretchen tezgâhın arkasında durmuş, kolları hafifçe birbirine değiyordu. "Şu haline bak, ne kadar da parlak gözlü ve gür kuyruklu olmuşsun," dedi Bea selamlama amacıyla. Kasanın çekmecesini açtı ve elinde bir tomar nakit para tutuyordu. "Dünden bu yana iyi bir değişiklik oldu. Bizi endişelendirdiniz."

Yanında Gretchen bir limonu küçük, hassas parçalara ayırıyordu. Kafasını kaldırmadan başını eğdi ve bana, "Seni görmek isteyen biri var. Yeni erkek arkadaşın mı?"

Angela elinde tuzluk ve biberliklerle dolu bir tepsiyle geçerken homurdandı. Herkes onu görmezden geldi. Gretchen'in kimden bahsettiğini görmek için döndüm ama bir parçam tenimdeki karıncalanma hissinden zaten biliyordu.

Peri barın yanında duruyordu.

Onu gördüğümde ilk içgüdüm şiddet içeren bir şey yapmaktı - kardeşimin harap olmuş sırtının görüntüsü hala taze ve canlıydı. Ama burada çok fazla tanık vardı, onu dövmeye kalkarsam müdahale edecek çok fazla kişi vardı. Bizi yakından izleyen Gretchen'a güven vermek için gülümsedim. Tatmin olmuş bir şekilde, bize biraz mahremiyet sağlamak için arkasını döndü. Bea ile alçak sesle konuştu.

Sakin bir kisveye bürünerek periye doğru yürüdüm. Etrafımdaki güç fırtınasını hissetmiş olsa da duruşu değişmedi. Kollarını bir sandalyenin arkasına dayadı ve yaklaşmamı izledi. "Hediyemi beğendin mi?" diye sordu beni dinlemeye başladığında.

Kelimeler şüphelerimi doğruladı ve kontrolümü kaybettim. Perinin üzerine öyle hızlı atladım ki, kendini savunacak zamanı bile olmadı. Bir anda onu tezgâha yaslardım ve arkasındaki çatal bıçak tepsisinden kaptığım biftek bıçağını boğazına dayardım. "Kardeşime ne yaptın, seni orospu çocuğu?" Tanıkları ya da görünüşü unutarak tısladım.

Peri korkmuş görünmüyordu ve böyle tanıdık bir tepkinin yokluğu beni duraksattı. Avucumu köprücük kemiğine bastırdım, deri pürüzsüz ve beklenmedik bir şekilde soğuktu. Ama dilimde hiçbir tat, kafamda hiçbir görüntü yoktu. Bunu fark ettiğimde o kadar şaşırmıştım ki neredeyse bıçağı düşürüyordum.

Kimse bu kargaşayı fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi - peri üzerimize bir büyü yapmış olmalıydı. Gretchen hâlâ sessizce konuşuyordu ve Angela çalkalayıcıları yerine koymayı bitirmişti. Şimdi göğüslerini düzeltmekle meşguldü, iki beden küçük sütyenine sığdırmaya çalışıyordu. Kaşlarımı çatarak tekrar periyle yüzleştirdim. Gözlerini benden ayırmamıştı. İçimde bir öfke patlaması kasırga gibi esti ve tırnaklarımı etine gömdüm. Küçük kan lekeleri gömleğinin kumaşına yayıldı. Hâlâ bir tat ya da imgelem yok.

Şaşkınlığımı fark eden peri mırıldandı: "O kadar da şeffaf değilim Fortuna Sworn. Korkularımı keşfetmek için biraz daha derine inmелisin."

"Nesin sen?" Fısıldadım, o kadar yakınımda duruyordu ki nefesi yanağımı gıdıkladı. Garip ama hoş bir kokuydu, baharat ve yeni çalkalanmış toprak gibi. İçimde bir şeyler kıpırdandı, alçak ve sıcak.

Peri de bunu hissetmişti. Tekrar konuştuğunda sesi daha kalın, gözleri daha karanlıktı. "Ben tam olarak düşündüğün gibiyim."

"Angela, çocuklarından biri telefonda!" Gretchen aradı ve Ben.

Kızıl saçlı aceleyle yanımıza geldi. Bize doğru bakmadı bile. sabit hattı beşiğinden çıkardı. "Öyle mi?" Angela iç çekti. Yağlı saçlarını geriye doğru taradı. "Hayır, Noah, bunu sana milyonlarca kez söyledim. Ebeveyn kontrolünü oraya koymamın bir nedeni var. Lütfen bana güven, tamam mı? Bu senin iyiliğin için."

Dikkatimi periye geri verdim. Damon'ın mahvolmuş sırtının görüntüsü bir kez daha gözümün önüne geldiğinde, şehvetin aniden bastırması azaldı. Şimdi suçluluk ve tiksinti damarlarımda cazibeden daha güçlü bir şekilde dolaşıyordu ve sarsılarak uzaklaştım. Yine de bıçak perinin boğazında kaldı. "Damon nerede?" Dişlerimin arasından sordum.

Görünüşe göre rahatsız olmamıştı, yüzümün her yönünü ve kıvrımını incelemeye devam etti. "Kardeşin hayatta ama onu çok değişmiş bulacaksın."

"Sana *nerede* olduğunu sordum, seni bok parçası, *nasıl olduğunu değil*."

"Güçlü olabilirsin ama ben bir goblin değilim." Göz açıp kapayınca kadar peri ortadan kayboldu. Birkaç metre ötede yeniden ortaya çıktı ve gömleğindeki kan gitmişti. Benimle oynadığı ve onu bara yaslamama izin verdiği artık çok açıktı. Yine de yeteneklerini tam olarak ortaya çıkarmamaya dikkat ediyordu. Zihnimde tedirginlik dalgalanıyordu, bu yaratığa karşı kazanamayacağıma dair belli belirsiz bir fısıltı. O sıradan bir peri değildi, bu çok açıktı. Ona doğru bir adım attım. Bıçağı daha da sıkı kavradım.

"Acele karar vermeden önce, onu kaçırmanın ben olmadığımı belirtmeliyim," diye ekledi peri kayıtsızca. Bakışları benimkilerden ayrılmadı.

Bunun üzerine durakladım. Ne de olsa periler yalan söyleyemezdi. Gözlerini aradım ama hiçbir şey ele vermediler. "Peki, ısırırım," diye tersledim. Kalbim kafesinden kurtulmaya çalışan çılgın bir hayvan gibi hissediyordu; iki yıldır ilk kez Damon'ın nerede öğrenmeye çok yaklaştım. "Onu sen almadıysan kim aldı?"

"Her şeyin zamanı var."

Kovulmam üzerine burun deliklerim alevlendi ve ona tekrar dalma dürtümle savaştım. "Çok yumruk yer misin? Çok yumruk yiyen bir periye benziyorsun."

Ağzının kenarları seğirdi. "Şart değil. Bunun için beni gerçekten yakalamanız gerekir."

"Anlaşıldı. Şimdi ne istiyorsun?" Tekrar sordum, bir şekilde bu sefer bir cevap alacağımı .

"Sen."

Elbette bunu bekliyordum, ama cevabı o kadar utanmazcaydı ki, ilk başta sadece göz kırpabildim. Tam konuşmaya başlamıştım ki -hâlâ ne diyeceğimi bilemiyordum- ön kapı gıcırtyla açıldı ve Regina Hart içeri girdi. Büyüsü hâlâ bozulmamış olmalıydı, çünkü beni bıçak sallarken gördüğünde nefesi kesilmedi. Ancak periye uzun ve takdir dolu bir bakış attı.

Gözlerimi devirdim. Tekrar öne doğru döndüğümde peri bıçağı alıp arkamızdaki tezgâhın üzerine koydu. Bu onu o kadar yakınımaya getirdi ki boynu ağzımdan birkaç santim uzaktaydı. Üzerinden kış havası yayılıyordu. Hafifçe gülümseyerek tekrar geri çekildi. Pislik herif üzerimde nasıl bir etki bıraktığını çok iyi biliyordu. "Bir pazarlık yapmak istiyorum Fortuna Sworn," diye ilan etti.

Birden tüm içgüdülerim kaçmam için bağırmaya başladı. Sadece bu bile çantamı toplayıp Granby'den çok ama çok uzağa gitmem için yeterli olmalıydı. Ama sonra aynayı, yara izlerini ve kardeşimin gözlerindeki boşluğu hatırladım. Sıkıca sordum, "Ne tür bir pazarlık?"

"Seni Damon Sworn'a götüreceğim. Karşılığında tek bir şey istiyorum." "Bu kadar dramatiklik yeter," diye tısladım. "Neyin karşılığında?"

Peri bir kez daha gözlerimin içine baktı. Bu ışıktaki gri ya da eladan çok siyah görünüyorlardı. Rengi ne olursa olsun yine de güzeldi. Kendimi bir korkak gibi hissederek, onun yerine göz kapaklarına odaklandım. Ama bir sonraki sözleri bana tüm bunları unutturdu ve şok olmuş bakışlarım tekrar onunkilere kaydı.

"Evlen benimle," dedi.

OceanofPDF.com

CHAPTER FOUR

DKonuşmamız sırasında iki adam bilardo oynamaya başlamıştı. Periye bakakalırken, birbirine çarpan iki topun belli belirsiz farkına vardım. Zihnimin gözünde onları yeşilin üzerinde uçarken gördüm.

hissetti ve karşı ceplere düştü. "Sen delirmişsin," dedim sonunda. "Ya öyle ya da bana söylemediğın bir şey var. Türlünüzle ilgili deneyimlerime bakılırsa, bu da en az o kadar olası. Neden ben? Neden evlilik?"

Peri bunu görmezden geldi. Başını şimdiden tanıdık gelmeye başlayan bir şekilde eğdi. "Seni gördüğüm anda anlamıştım."

Panik göğsümü genişletiyor, daraltıyordu. Büyünün hâlâ yerinde olup olmadığına ya da hâlâ bitirmem gereken bir vardiyam olduğuna aldırmadan, yanından geçip kapıya doğru koştum. Saniyeler içinde peri önümde cisimleşti. Sarsılarak durdum, zor nefes alıyordum. Etrafımızdaki insanlar hâlâ bir terslik olduğunu fark etmemiş gibiydi. "Bana ne bildiğini sandığını söyle," diye hırladım. Hiç olmadığım kadar korkmuştum -goblinler tarafından kaçırıldığım geceden bile daha fazla- ve bu beni şaşırtıyordu.

"Birlikte neler yapabileceğimizi."

Alay ettim. "Tam bir peri. Beni elde etmenin en iyi yolunun manipölasyon ve güçten bahsetmek olduğunu mu düşündün? Beni hiç tanımıyorsun. Sanırım Regina'dan yeterince şey öğrenmemişsin."

Bir kez daha etrafından dolandım. Peri bu sefer müdahale etmese de yine de beni takip etti. "Ne olursa olsun, cevabına ihtiyacım var," dedi.

Acelem yüzünden kapı tuğlalara şiddetle çarptı. Aceleyle kaldırımdan aşağı indim, minibüsün anahtarlarının dolabımda olduğunu çok geç hatırladım. Bea'yı da eksik elemanla bırakamazdım. Ama devam ettim, durdum

sadece kaldırım yaptığında. Ayak parmaklarım kaldırımın kenarından dışarı çıktı. Neyse ki çılgın uçuşuma tanıklık edecek pek kimse yoktu; buralarda işyerleri erken kapanıyordu.

Güneş neredeyse kaybolmuştu. Soluk, pembemsi ışık Granby'nin salaş vitrinlerine dokunuyordu. Gözlerimi kısarak ufka baktım, gündüzün yerini geceye bıraktığı anı yakalamayı umuyordum. Nedense hep sakinleştirici gelirdi. Peri yanımda durmak için hareket etti. Ona bakmadan konuştum. "Cevabımı mı istiyorsun? İşte cevabım. Git kendini becer. Bugün hiçbir pazarlık yapmayacağım."

"Kardeşin pahasına da olsa mı?" diye sordu, sesi şaşırmamış gibi çiksa da.

"Onu kendim bulacağım."

Cevap vermedi. Bir esinti saçlarımın dallarını ve uzaktaki ağaçların tepelerini karıştırdı. Hareket dikkatimi onlara çekti ve o ormanın benden ne kadar çok şey aldığını . Özgürlüğümü, kardeşimi. Savaşmış ve birini geri kazanmıştım. Diğer için de her şeyi feda edebilir miydim? Bir kış akşamı, ben yedi yaşındayken, annemin derse girmesi gerekiyordu ve babam trafiğe takılmıştı. Babam eve gelene kadar Damon'a bir iki saat bakmamı istediler. Ama bir arkadaşım beni yatıya davet etmişti. Damon'a bakmam gerektiği halde gittim. Uyandı ve kendini yalnız buldu. Dehşete kapılan altı yaşındaki kardeşim, üzerinde sadece pijamalarıyla beni aramak için evden çıktı. Komşularımızdan biri onu yolun kenarından . Ertesi gün ailem onu hastaneye götürdü ve burada ağır bir zatürre tedavisi gördü. O yatakta yatarken, yanından hiç ayrılmadım. İşte o zaman annem bana şu sözleri söyledi.

o andan itibaren yaşayacaktı.

Birbirinize iyi bakmalısınız, diye fısıldamıştı. Parmağını yanağımda hissettim, ay ışığının eğiminde yuvarlak yüzünü gördüm.

Hafızama inişim sırasında peri sessiz kalmıştı. Gerçeğe döndüm ve artık bir parça olan güneşe hızla gözlerimi kırptırdım. Boğazımda bir yumru vardı. Yutkundum, akşam yemeği telaşının başladığını biliyordum. Bea nerede olduğumu merak ediyormalıydı.

Tam arkamı dönmek üzereydim ki perinin sesi bir ruh gibi bana doğru süzüldü. "Acımasız olmaya çalışmıyorum Fortuna, ama onu tek başına bulman imkânsız."

Onunla yüzleşmek için döndüm, kaşlarım meydan okurcasına kalktı. "Neden? O Faerie'de olduğu için mi?"

"Peri başka bir insan efsanesi. Böyle bir yer yok." Bu düşünceyle eğlenmiş görünüyordu. Yanından geçip gitmeye başladım ve gözlerindeki ışık söndü. Peri beni durdurmak için omzumu kavradı, yüz ifadesi ayıktı ve ben de geri çekildim. "Özür dilerim. Seninle alay etmiyordum."

"Artık işe dönebilir miyim?"

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi, "Ben bir dişiyi isteği dışında alan türden bir yaratık değilim," dedi. Sabırsız bir iç geçirdim. "Bir eşe istemeden sahip olmak ikimiz için de hoş olmayacaktır. Bu yüzden fikrini değiştirirsen, pazarlığın sonunun sadece bir törende durmak olmadığını bil. Birlikte yaşayacağımız hayatın bir katılımcısı olmanı beklerim."

Yüzüm ısındı. "Katılmak mı?"

"Kesinlikle. Ancak sen hazır olana kadar aynı yatağı paylaşmayı beklemiyorum," diye ekledi. Gözlerinin kenarları kırıştı, başka bir gülümsemenin başlangıcıydı ama tam olarak değil.

"Ya bu hiç gerçekleşmezse?" Neyse ki sesim içime yayılan sıcaklığı ele vermiyordu.

Şimdi gülümsedi, yavaş ve şehvetli. Sanki zaten biliyormuş gibi, kibirli piç. "Sanırım bekâr yaşamak ikimize de göre değil, ama eğer durum buysa, birbirimizin arkadaşlığından zevk almanın başka yolları da var."

Üçüncü kez peri tarafından itildim. Sonunda gitmeme izin verdi. Güneş ilerlemiş, gezegenin bu yarısını yönetmesi için karanlığı ve canavarları bırakmıştı. Sokak lambaları Bea'nın evine giden yolu gösteriyordu. Kapıda durdum ve arkama baktım. Hâlâ orada durmuş, izliyor, bekliyordu. Duyabilmesi için sesimi yükselttim. "Söylediğimde ciddiydim. Pazarlık yok. Asla!"

Peri hareket etmese de, kelimeler bana net bir şekilde geldi. Kulağımın hemen altındaki hassas deriyi okşadılar. "Eğer farklı hissetmen gereken bir zaman gelirse, tek yapman gereken benim adımları söylemek."

"Bana ne olduğunu söylemediğin düşünülürse bunu yapmak zor olacak," diye karşılık verdim. Sözlerimde bir meydan okuma vardı; bir perinin adının kutsal olduğunu biliyordum.

Bir duraklama daha. Artık onu görmek zordu ama hayalet parmak uçlarının tenimin üzerinde gezindiğini hissediyordum. Bir an sonra cevabı geldi. "Ben Collith," diye nefes aldı. İçimden bir şok geçti, bunu bu kadar özgürce söylemesinin etkisiyle. Ben daha konuşmadan, peri ölü yapraklardan oluşan bir girdaba dönüştü ve bir esinti onları alıp götürdü.

Dramatikti... ama muhtemelen amaçladığı etkiyi yaratmıştı. Bu güç gösterisi karşısında duyduğum huşudan kendimi alamadım. Bu cazibeden daha fazlasıydı. *Kimdi* o? İlk perilerden biri, belki? Ama bu onu binlerce yaşında yapar. Bu ihtimal kabul edilemeyecek kadar korkutucuydu.

Collith gittikten sonra kendime bir iki dakika daha izin verdim. Gözlerimi kapattım, derin nefes aldım, kullanılmamış güç damarlarını araştırdım. Sonra at kuyruğumu sıktım ve sabırsız müşterilerin ve endişeli işverenlerin beklediği içeri geri döndüm.

Bir önceki gecenin aksine, geçen her dakika ve saatin farkındaydım. Ian O'Connell geri dönmüştü, bu sefer biraz daha sakinleşmişti. Yine de gözleri bütün gece beni takip etti; onları kürek kemiklerimin arasında, kıkımda, bacaklarımın üstünde ve altında hissedebiliyordum. Yine de ne zaman ona doğru dönsem, başka bir yere bakıyordu. Onun erimesiyle bir ilgim olduğundan şüphelenmesi mümkün değildi ama içgüdülerim diken diken olmuştu. Omuzlarımı kamburlaştırmamaya ya da dikkatinin yoğunluğundan etkilendiğimi belli etmemeye çalıştım.

Akşam yemeği mesaisi ilerledikçe Bea'nınki daha da yoğunlaştı. O kadar meşguldüm ki Ian'ı, perileri, goblinleri, Oliver'ı ve Damon'ı unutmuştum. Sadece sipariş penceresi ile kabinler arasında gidip geliyor, önlüğümdeki bozuk paraları sayıyor ve yüzümden gülümsemeyi eksik etmiyordum. Uykusuz ve ham olduğum dün gecedен farklıydı. Şimdi tanıdık hareketlerde ve servis yapmanın monotonluğunda rahatlatıcı bir şeyler vardı. Sabahın birinde, günlerdir hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyordum. Belki de köle tacirleri beni tamamen kırmamıştı.

Ailem öldüğünden beri hiç gerçek anlamda mutlu olmamıştım. Damon kaybolduktan sonra bu daha da gerçek oldu. Ama o köle tacirleri tarafından kaçırılmadan önce, benzer bir şeyin anlarını bulabilmişim. Belki hoşnutluk ya da umut. Bu gece bunun kırıltılarını tekrar hissettim ve ayaklarım o kadar ağır gelmedi. O kendinden emin perinin canı cehenneme; kazanamayacaktı. Şimdiye kadar önüme çıkan her şeyi atlatmıştım. Bu da farklı olmayacaktı.

"İyi geceler," diye seslendim Cyrus'a, duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi. Bea ve Gretchen müzik kutusunun önünde yavaşça dans ettikleri yerden el salladılar. Angela kasıtlı olarak arkasını döndü. İyileşme belirtileri gösteren Ariel neşeli bir şekilde veda etti.

Anahtarlarım ve topuzum hazır bir şekilde bir kez daha Bea's'dan çıktım. Ne Ian'dan ne de Collith'ten bir iz vardı. Granby sakin hissediyordu. Normal. Ay ortaya çıkmış ve bulutlar tarafından engellenmeden parlıyordu. Kuvvetli bir rüzgâr yaprakları havada kuşlar gibi uçuruyordu. Bana o güzelim ağaçları düşündürdüler.

Oliver'ın dünyasındaki sürüler. Onları yakında göreceğim. En ufak bir gülümsemeyle minibüse bindim ve güvenli olması için kapıyı kilitleyerek kapattım.

Collith'in aynasını gördüğümde gülümsemem kayboldu. Yolcu koltuğunda, vardiyamın başında bıraktığım yerde parlıyordu. Bir yanım Damon'ı bir kez daha görmeyi arzuluyor, bir yanımsa bundan dehşete düşüyordu. Ellerimi yumruk yaptım. Kendime anahtarları çevirip eve gitmemi söyledim. Oliver'ın kollarında tekrar uykuya dalmak. *Mutluluğu seç, Fortuna.*

Sanki başka birinin aynaya uzanan elini izliyormuşum gibi hissettim.

İlk başta görececek bir şey yoktu. Sadece kendi solgun, sıkışmış yüzüm. Ama sonra cam bulanıklaştı, sanki çok sert nefes almışım gibi. Şimdi hareketler ve belirsiz şekiller vardı. Görüntünün netleşmesini beklerken kalbim küt küt atıyordu.

Bu sefer Damon ağlıyordu.

Kocaman bir yatağın ortasında oturmuş, dizlerini solgun ve kemikli göğsüne dayamıştı. Söyleyebildiğim kadarıyla tamamen çıplaktı. Hıçkırıyor, konuşmuyor ya da hareket etmiyordu. Onun yerine gözyaşları sessizdi. Sesini duyuramayan bir kederdi bu, yoksa o kadar büyük, o kadar gürültülü olurdu ki insanı içten içe parçalardı. Sanki bir şey bekliyormuş gibi dümdüz önüne bakıyordu.

Yeraltında, diye düşündüm belli belirsiz. *O yeraltında.*

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Köle tacirlerinin beni koydukları kafesi, hissettiğim güçsüzlük duygusunu düşündüm. Sevdiğim birini böyle acı içinde görmek çok daha kötüydü.

Ama bu sefer yapabileceğim bir şey vardı.

Saniyeler sonra görüntü kayboldu. Görüntü kaybolduğunda bile orada oturup cama bakmaya devam ettim. Üzerime garip, soğuk bir sakinlik çöktü. Mutluluk ya da seçimlerle ilgili tüm düşünceler çoktan yok olmuştu. Titreyen bir nefesle aynayı bir çocuk gibi yolcu koltuğuna geri koydum.

Birden Bea'nın evinin kapısı açıldı. Bir kahkaha yükseldi ve Ariel'in parlak saçlarını gördüm. Cyrus'un aynı derecede canlı başı da onun yanında belirdi. Sonra Angela, ardından da kolları birbirine sarılmış Bea ve Gretchen geldi. Benim geçici ailem. Onlar kaldırımdan inmeye başlarken biri telefonundan müzik çalıyordu. Boğazımda bir yumru şişti. Hiçbiri beni fark edemedi kontak anahtarını çevirdim, motorun devrini dinledim, vites değiştirdim ve eve doğru sürdüm.

Ağaçlar ve yıldızlar bulanıklaştı. Buna odaklandım, bunu -özgürlüğümün son gecesini- ezberlemeye çalıştım. Şimdiden bir kafesin yaklaştığını hissedebiliyordum. Çok geçmeden minibüs yuvarlanarak garaj yoluna çıktı. Park ettim ve orada oturma isteğime direndim; Damon bekleyemezdi.

Sanki ikinci düşüncelerden kaçmak istercesine hızla hareket ederek dışarı çıktım ve kapıyı kapattım. Ses sessizlikte yankılandı. Ama içimde sanki bir eşek arısı yuvası vardı, kaynıyor ve vızıldıyordu. Bir dakika boyunca ileri geri volta atarak başka bir yol düşünmeye çalıştım. Savannah bir büyüyle Damon'ın yerini bulmayı başarsa bile -ki bunu zaten sayısız kez denemişti- onu esir alan kişiye tek başıma karşı koyabileceğimi düşünmek gerçekçi değildi. Gücümün sınırları vardı.

Sonunda durdum ve yüzümü ağaçlara döndüm; perinin o yönden gelmesi mantıklı görünüyordu. Dişlerimi sıktım ve kendimi söylemeye zorladım. "Collith."

"Biraz daha yüksek sesle, lütfen."

Sesi arkamdan geliyordu ve o kadar ani gelmişti ki çok uzakta olamazdı. Ona doğru döndüm, anında kaşlarım çatıldı. Peri minibüse yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. İfadesinde kendini beğenmişlik izi aradım ama ya çok iyi gizlenmişti ya da bundan gerçekten hiç zevk almıyordu. "Beni kardeşime götür," diye tersledim.

"Pazarlığımız bu değildi. Önce tören, sonra Damon Sworn."

Peri yaklaştı ve elini uzattı. Ona baktım, elimi uzatmak için kendimi zor tuttum. Parmakları çok soluk, çok zarıftı. Çok güzeldi. Ama kendi yüzüm güzelliğe güvenilemeyeceğinin kanıtıydı. Saniyeler dakikaları kovalarken, kendimi Damon'ı hayal etmeye zorladım. Bana şimdi ihtiyacı vardı. Tereddüt ya da korkaklık için zaman yoktu. Yine de perinin uzattığı eli tutmadım.

"Seni bu kadar özel yapan ne?" Ağzımdan kaçırdım. Peri başını eğdi, kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Dünyayı kapsayacak belli belirsiz bir hareket yaptım. Cırcır böcekleri gerginlikten habersiz sakin serenatlarına devam ettiler. "Bana pençe atan, bana nazik davranan ya da benimle ilgilenen onca erkek arasından. Çekici, zeki ya da terbiyeli olan onca erkek arasından. Kendimi sonsuza dek bağlamam gereken kişi neden sensin?"

Peri elini indirdi ve ceketinin cebine soktu. Sorumu düşünürken aramızda bir esinti ıslık çaldı. Bu hoşuma gitmişti. Çoğu insan dinledi ama duymadı. Sonunda cevap verdi, "İlk yapacağın şey

anlamanız gereken şey, benim bir erkek olmadığım. Bu konuda hiçbir yanılsama olmasın. Benim insani içgüdülerim ya da arzularım yok."

Kaşlarımı çattım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Öldürdüğüm anlamına geliyor," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. "Bu, sürekli olarak nezaket ve vahşet arasında kaldığım anlamına geliyor. Bu, seni bir eş olarak değil, bir eş olarak istediğim anlamına geliyor. Beni neden diğerlerinden üstün tutman gerektiğine gelince, şunu bir düşün. Senin tam olarak ne olduğunu biliyorum... ve bence bu muhteşem. Senin düşmanların benim düşmanlarım. Benim gücüm senin gücündür. Başka bir şey değilse, sebebi bu olsun."

Görünüşe göre perinin işi bitmişti. Başını tekrar eğdi ve beni inceledi. Sözleri hem merak hem de korku yaratmıştı. Ama müttefik olarak ona sahip olmanın büyük bir avantaj olacağı konusunda haklıydı. Ayrıca Oliver olmayan ya da korkuları kontrolden çıkmış bir araba gibi kafamın içinde dolaşan bir adamla birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını da merak ediyordum. Ama sonuçta bunu istemediğimi biliyordum. Bu yaratıkla aramda aşk yoktu ve eğer onunla gidersem, ailemin benim için istediğinden tamamen farklı bir hayat seçmiş olacaktım. Bir zamanlar kendim için hayal ettiğimden de.

Birbirinize iyi bakmalısınız, diye fısıldadı annemin sesi. Yüzü zihnimi doldurdu, üzgün ve endişeliydi. O bakışı yok etmek için her şeyi yapardım. Hâlâ da yaparım.

"Peki," dediğimi duydum. Kelime zar zor duyuluyordu ama peri yine de duydu; elini tekrar uzattı. Bu sefer, tekrar düşünmeye fırsat bulamadan elini tuttum.

Bir yanımda perinin tutuşunun anında sıkılaşmasını bekliyordu. Bunun yerine, sanki fikrimi değiştirmem için bana hâlâ bir şans veriyormuş gibi gevşek ve nazik kaldı. Teni hatırladığım kadar soğuktu. Hâlâ korku belirtisi yoktu, dilimde hiçbir tat yoktu ve bunu hâlâ çileden çıkarıcı bulup bulmadığımdan emin değildim. Perinin hareket etmesini -büyük bir kuş gibi havaya yükselmesini ya da ikimizi de yok etmek için büyü kullanmasını- bekledim ama yine durakladı.

"Dürüstlük benim doğamda yok ama devam etmeden önce neyi riske attığınızı bilmelisiniz," dedi.

"Neyi riske atıyorum?"

"Hayatın," dedi bana açıkça. "Kardeşini geri getirmek kolay olmayacak. Yapabileceklerimin bir sınırı var. Eğer kardeşinin tutulduğu yere girersek, oradan çıkamama ihtimalin var."

Bakışlarına karşılık verdim. "Bu tören için başka birine ihtiyacımız var mı? Artık başlamalıyız."

Verdiğim basit yanıt, olası bir tehlikeyi ne kadar önemsedığımı açıkça ortaya koydu. Peri arkasını döndü ama yine de dudaklarındaki küçük gülümsemeyi yakaladım. Bir kez daha içimdeki huzursuzluğu bastırdım. Kardeşimin gözyaşı dolu yüzü belirdi. Minibüsten ayrıldık ve bahçeye doğru yürüdük. Bu yaz çimlerin gitmesine izin vermiştim ve kuru, kırılğan teller bacaklarımı gıdıklıyordu. Peri beni ağaçların arasına götürdü. Sadece birkaç adımda başka bir dünyaya gitmiş gibiydik. Bu dünya karanlık ve ay ışığından oluşuyordu. Uzaktan bir baykuş öttü. Bunun dışında her şey sessiz ve hareketsizdi. Rüzgâr bile sessizleşmişti. Çıplak dallar başlarının üzerinde uzanıp birbirine dolanıyor, yapraklarla kaplı zemine karmaşık gölgeler düşürüyordu. "Neden buradayız? Doğada daha fazla güç falan mı var?" diye sordum. Sesim yüksek ve yıpratıcı geliyordu.

Peri benimle yüzleşti. En küçük açıklıkta duruyorduk, yukarıdan bizi izleyen bir yıldızlar topluluğu vardı. "Evet, ama burada olmamızın nedeni bu değil. Sadece seninle araba yolunda evlenmek istemedim," dedi kuru bir sesle.

Şimdi diğer elini uzattı. Bekledim. Bu işin bir an önce bitmesini istediğim için tereddüt etmeden elini tuttum. Peri devam etti, sözleri yumuşak ama canlıydı. "Tören ancak samimi olursanız etkili olur, bu yüzden ben yeminimi başka bir dilde edeceğim. Siz de kendinizinkini size en doğru gelen dilde yapmalısınız."

Ben cevap veremeden ormandan bir ses geldi. Peri kaşlarını çattı ve muhtemelen yüksek duyularını kullanarak hafifçe döndü. Arkası dönük olduğu anda cep telefonumu çıkardım, aceleyle video uygulamasını buldum ve kaydı başlatacak kırmızı noktaya bastım. Sonra tekrar cebime soktum.

Peri tekrar bana odaklandı. Yanlış bir şey fark etmiş gibi görünmüyordu. Ben bir şey söylemeyince yeminine başladı. O kadar şaşırtıcıydı ki küçük bir sıçrama yaptım. Bu muydu yani? Bizi kalıcı olarak birbirimize bağlayacak büyü tören? Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, bunun aslında bir düğün olduğu düşünüldüğünde garip görünüyordu. Kullandığı kelimeler müzikal ve karmaşıktı. Ama onları söylerken gösterdiği şefkat ve samimiyetten şüphe etmek mümkün değildi. Yavaş yavaş meleklerin dili olan Enochian dilini konuştuğunu anladım.

O konuşurken, en güçlü içgüdüm başka tarafa bakmaktı. Yine de bir şekilde gözlerimi onunkilerden ayırmamayı başardım. İlk defa, gözlerimdeki benekleri fark ettim.

Gözlerindeki altın rengi, ay ışığında canlanıyordu. Bir ağacın içine hapsolmuş sertleşmiş özsu parçaları gibi. Bir süre sonra peri konuşmayı kesti. O zaman sıra bendeydi. Dudaklarımı yaladım. Bir kız olarak bile, bu anda ne söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Yalan olmayan ne önerebilirdim ki?

"Söz veriyorum... sadık olacağım," dedim duraksayarak. "Sana her zaman doğruyu söyleyeceğime. Elimden geldiğince sana zarar gelmesini engelleyeceğim."

Yeminler yetersiz geldi. Bocaladım, ekleyecek başka bir şey aradım. Ama tutkulu, sevgi dolu ya da nazik olacağıma söz veremezdim. Hayatımızın sonuna kadar onunla kalacağımı bile söyleyemezdim. Gerçek şu ki, bu yarattığı tanıımıyordum; şiddet ya da zalimlik gösterebilirdi. Şu anda ne kadar mutsuz olursam olayım, mutsuz olmayı reddediyordum.

Benim bariz mücadelem periye rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Aksine, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar parlaktı. Kocam -hayır, eşim- yine gülümsedi. Bu seferkinde eğlenen ya da gizli bir şey yoktu. Daha genç görünüyordu, uzun zamandır beklenen bir hediye yeni almış bir çocuk gibiydi. Bunun büyük bir hata olup olmayacağını merak etmeme neden oldu. Ben devam etmeyince, "İyi seçim yapmışım" diye mırıldandı.

Rahatsızlığımı gizlemeye çalışarak boğazımı temizledim. Dokunuşundan kurtulma dürtüsüyle savaştım. "Bu kadar mı yani? Şimdi ne olacak?"

"Öpüşüyoruz tabii ki. Bu kısmı bilmen gerekmiyor mu? İnsanlar arasında yaşamıyor musun?"

Nedense hiç şaşırmadım. Yine de bir kez olsun bu periye karşı üstünlük sağlamak istiyordum. Bu yüzden korkumu görmezden geldim ve yüzünü kendime çekmek için uzandım. Peri boğazının derinliklerinden bir şaşkınlık sesi çıkardı.

Çabucak toparlandı. Saniyeler içinde ellerinden biri enseme kavradı, diğeri ise sırtımın alt kısmına doğru ilerledi ve her yerim ona bastırılana kadar beni kendine çekti. Vücudu zayıf ve sertti, ama peri beklediğimden daha nazikti; sanki dünyadaki tüm zamana sahipmişiz gibi ağzımın içini keşfetti ve alay etti. İçime yayılan sıcaklığı inkâr edemedim ve her zamanki içgüdülerim . Ne geri ittim ne de çekildim. Bunun yerine daha fazlasını talep ettim. Kafamın içindeki küçük, iç gıcıklayıcı bir ses zayıf davrandığımdan endişeleniyordu ama bunu da görmezden geldim. Sonra, hiçbir uyarı olmadan, yoğunluk arttı. Bunun çekicilikle hiçbir ilgisi yoktu; bu saf, katıksız bir sihirdi. İçimdeki gizli parçalar canlandı, karıncalandı ve perinin ağzına karşı nefesim kesildi. Bir dakika önce sertleşmemişti ama şimdi sertleşmişti ve kalçamı dürtüyordu. Sanki birbirimizin hissettiklerini hissediyor, gördüklerini görüyor gibiydik.

Arzusu içime işledi. Bu his baş döndürücü ve kafa karıştırıcıydı. Yine de kısa süre sonra Collith'in zihninin arkasında başka bir şey hissettim. Korku olmadığını fark ettim. Bu çiftleşme bağından ortaya çıkmıştı. Bunu benim keşfetmemi istemediğinden şüpheleniyordum.

Umut.

Büyü devam ettikçe ihtiyaçtan kör oldum ve birden arkamda bir ağaç belirdi. Bir yanım bunu benim yaptığımı, periyi ağacın gövdesini kaldıraç olarak kullanabilmek için ona doğru çektiğimi biliyordu. Zıplayıp bacaklarımı onun ince beline doladığımda ağaç kabuğu omurgamı sıyırdı. Onun içimde olmasını, içimde hareket etmesini istiyordum. Parmaklarım fermuarı bulmaya çalışırken, o da gömleğimin düğmelerini hızla açıyordu. Peri o kadar sertti ki pantolonunun kumaşından bile onun sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Hayır," dedi.

Onu zar zor duyuyordum; şehvetin sisi kalınlaştı ve yapıştı. Sonunda perinin fermuarı işbirliği yaptı. Tam elimi uzatıp onu kavramak istediğimde, gitmişti. Ayaklarım yere çarptı ve aramızdaki boşluğa soğuk hava doldu. Acınası bir ses çıkardım ve gözlerimi açtım.

Peri, göğsü kabarak açıklığın ortasında durdu. Mesafe uçsuz bucaksız ve kasıtlıymış gibi geliyordu. "Sorun ne?" Başardım.

Dudakları nefis bir şekilde şişmişti. "Bunu tamamladığımızda zihninin açık olmasını istiyorum" derken onları izlemekten kendimi alamadım.

Birkaç saniye geçti. Artık birbirimize dokunmadığımız için büyüyle savaşılabiliyordum; daha önce karşılaştığım hiçbir şeye benzemiyordu. Kendi yeteneklerim doğal, benim bir parçam, bir kalp atışı ya da bir nefes gibi geliyordu. Bu güç inkar edilemez bir şekilde çağrılmıştı ve bir fırtına kadar kaçınılmazdı. Artık yaptığımız şeyin evlilikten daha bağlayıcı olduğunu biliyordum. Yine iki varlıktık ama aynı zamanda değildik. Dakikalar önce orada olmayan bir doluluk hissi vardı.

Peri dışında herhangi bir şey düşünmek kontrolü yeniden kazanmama yardımcı oldu. Yavaş yavaş sihirden ayrıldım. Tamamen geri çekilip yerini bir acıya bıraktığında, öpücük kafamda yeniden canlandı. Yüzüme utanç dolu bir kızarıklık yayıldı. Gömleğimin çözüldüğünü geç de olsa fark ettim. Düğmeleri karıştırdım ve mırıldandım, "Merak etme, bir daha olmayacak. Şimdi kardeşim nerede? Bu arada yemin ne dedin?"

"Evet, haklısınız. Başlasak iyi olur. Hava çoktan karardı ve zorlu dostuma rağmen, ortaya çıkan diğer şeylerden kaçınmayı tercih ederim

bu zamanlarda." Peri, yeminler hakkındaki sorumu kabul etmedi. İyi ki telefonumda kayıt vardı o zaman.

Kaşlarımı çattığımdan habersizmiş gibi görünen Collith, ağaran aya doğru baktı. Ayın solgun ışığında daha da güzel görünüyordu. Ama yarası daha derin ve karanlıktı. Hangi yaratık ona bu şekilde zarar verebilecek kadar güçlüydü?

Merakımı bastırmaya çalıştım. "Nereye gidiyoruz? Hâlâ söylemedin."

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi, "Eşyalarını toplasan iyi olur," diye ekledi. "Ne kadar kalacağımızı bilemeyiz-"

"Collith. Ben anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim. Şimdi sıra sende. Beni hangi cehenneme götürüyorsun?"

Adını söyleyince peri gülümsedi. Ve sonunda bana gerçeği söyledi. "Elbette Unseelie Sarayı'na."

OceanofPDF.com

CHAPTER FIVE

A Collith'e göre, dünyanın her yerinde onun sarayına girişler vardı. Evlendiğimiz ormanda bir tane vardı. Bana oraya giden herhangi bir yol ya da kaldırım olmadığını söyledi.

Toplanmak için içeri girdiğimde bir çift yürüyüş botu da giydim. Sonra komodinine gittim. Çoğu kadının losyon, vibratör ya da değersiz bir aşk romanı sakladığı yerde, benim küçük bir silah zulam vardı. Her şeyi düzenli olarak kutsal suyla ıslatırdım. Şimdi babamın bıçağını ve onu tutmak için bir kılıf çıkardım. Belime normalden daha gevşek bir şekilde oturdu - cinlerle geçirdiğim süre boyunca biraz kilo vermiş olmalıyım.

Girişte tereddüt ettim. Suyu kapatmalı mıydım? Isıyı mı düşürsem? Biraz yiyecek mi koyayım? İdeal olarak Damon'ı kurtarmak bu kadar uzun sürmezdi ama Unseelie Sarayı'ndan ne bekleyebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ya kocakarı masallarından bazıları doğruysa ve orada zaman farklı işliyorsa? Ya bir şeyler ters giderse?

Hiçbir zaman iyimser bir tip olmamıştım. İki dakika sonra su kesilmiş ve termostat ayarlanmıştı. Sırt çantam enerji barları ve bayat cipslerle dolmuştu. Sonradan aklıma geldiği için tuvaleti de kullandım. Sonra kapıda telefonumu çıkardım. Düğmeye bir daha basmadığım için hâlâ kayıttaydı. Şimdi öyle yaptım, sonra yeni bir mesaj açtım. Kişi listesinden Bea ve Cyrus'u seçtim. Kısa bir an için Damon'ın kız arkadaşı Savannah'yı eklemeyi düşündüm. Ama bu kurtarma girişiminin nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrim yokken ona umut vermek acımasızca görünüyordu. Adına dokunmadan yeni metin ekranına geri döndüm ve hızlıca yazdım.

Damon'la ilgili bir ipucu daha buldum. Ne kadar emin değilim. Özür dilerim.

Başparmağım "gönder "in üzerinde gezindi. Bu mesajın onlara ne yapacağını hayal ettikçe suçluluk duygusu kalbimi sızlattı. Ama başka bir seçenek yoktu. Eğer ararsam, Bea beni vazgeçirmeye çalışacaktı. Gitmeyi geciktirirsem, Damon daha fazla eziyete katlanacaktı. Bu yüzden çenemi sıktım ve mesajı gönderdim. Çok çabuk, çok kolay oldu.

Ondan sonra ne etrafıma bakındım ne de sessizce veda ettim; öylece çıktım. Anahtar hiç kullanılmadı, çünkü burada kapıyı kilitlemeye gerek yoktu.

-Minyatür bir Davut heykelinin altında saklıydı. Onu çıkardım ve kilide koydum.

Collith, "Acele etmeliyiz," diye .

Telefonumla birlikte anahtarı da cebime koyarak ona doğru koşmaya başladım. Her adımda çakıllar çıtırdıyordu. Minibüsün yanında durdum ve yolcu koltuğuna baktım. Bir süre düşündükten sonra kapıyı açtım ve aynayı aldım. Ne işe yaradığını ya da Collith'in onu geri isteyip istemediğini bilmiyordum ama Damon'ı onda görmüştüm. Bu da benimle kalacağı anlamına geliyordu. Collith'e giden yolun geri kalanında koştum. Şimdi etrafında bir aciliyet hissi vardı ve bu sadece benim tedirginliğimi artırdı. Başka bir şey söylemeden döndü ve çalılıkların arasına daldı. *Geliyoruz Damon*, diye düşündüm onu takip ederken.

Ay ışığı tepedeki gölgelikten süzülerek yemin ettiğimiz noktaya ışık tutuyordu. Bakışlarım öpüştüğümüz ağacı buldu ve sıçrayarak uzaklaştı. Collith her şeyden habersiz, adımlarını kısaltarak yanımda yürümeye başladı. Hiç konuşmadı. Geceye karşı temkinli olması garip görünüyordu; bana daha güvenli geliyordu. Köle tacirleriyle olan olay bir yana, karanlık her zaman bir sığınak olmuştu. Bir sığınak. Yanlış anlaşılmış yaratıkların saklandıkları yerlerden çıkıp açıkta durabildikleri bir zaman. Şimdi bile güçlerimin kıpırdadığını hissediyordum. Uzun süredir kullanılmayan bir eklem gibi geriliyor ve çatlıyordu.

"Damon'ı nereden biliyorsun?" Devrilmiş bir ağacın üzerine basarak aniden sordum. Çantamdan bir el feneri çıkarmayı düşündüm ama bu sadece dikkatleri üzerimize çekti. "Ne olduğunu mu, yoksa kardeşim olduğunu mu?" Collith etrafımızdaki gölgeleri taradı. Cevabı dikkat dağıtıcıydı. "Onu daha önce fark etmiştim. Bir Kabus'un özü eşsizdir, onun gibi çok güçlü olmayan bir Kabus'un

bile. Markette seninle karşılaştığımda fiziksel benzerlik

Hemen. Kuşkusuz Kardeşler. İkizler,

belki."

"Hayır. Ben biraz daha büyüğüm. Damon'ı nerede gördün?" Kaşlarımı çattım.

"Bir dakika.

Sana nasıl görünüyorum?"

Bunun üzerine Collith bana odaklandı. Loşluğa rağmen, dikkatinin gücü neredeyse elle tutulur gibiydi. "Koyu renk saç. Sanırım belli bir ışıktaki kahverengiden çok kıızıl. Kahverengi gözler ve açık ten. Burnunda hafif bir şişlik var. Çocukluğunda kırılmış olabilir mi? Kabusların her bireye farklı görüldüğünü duymuştum ama sanırım bunun da vampirler ve güneş ışığı ya da kurtadamlar ve dolunay gibi başka bir efsane olduğunu düşünmüştüm. Yani bu doğru mu?"

Cevap veremeyecek kadar sersemlemiştim. Tek ve imkânsız bir farkındalıkla sersemlemiştim.

Collith gerçek yüzümü görebiliyordu.

"Şimdi sıra bende," dediğini duydum. "İsminin arkasındaki hikâye nedir?"

Hâlâ sarsılmış bir halde Collith'e boş boş bakıyordum. Onun benim gerçek yüzümü görebilme yeteneğini daha sonra düşünmem gerekecekti. "Benim *adım* mı? Neden?"

Zarif bir omuz silkme hareketi yaptı, zayıf yıldız ışığında zar zor seçilebiliyordu. "Biz çiftleştik. Hayatımı birlikte geçireceğim kişi hakkında daha fazla şey bilmek isterim."

Sözleri göğsümde bir panik dalgası yarattı - bir hayatın uzunluğunu ya da az önce yaptığımız şeyin büyüklüğünü düşünmemeye çalıştım. Onu terk etsem bile, o hep orada olacaktı. Kafamın arkasında ve damarlarımda bir varlık. *Hayır, bunu düşünme*. "Annem eski dinler profesörüydü. Roma'da Fortuna şans, talih ve kader tanrıçasıydı. Ailem hayatımızın yeterince zor olduğunu ve alabileceğim her türlü yardımı alabileceğimi düşündü. Ayrıca bu ismin çok güzel olduğunu düşünmüşler."

"Öyle."

Collith'in benimle dalga geçtiğini düşünerek ona ters ters baktım. Yine de o gözlerde samimiyetten başka bir şey yoktu. Başka tarafa baktım ve boğazımı temizledim. Zemin yukarı doğru eğilmeye başlamıştı; adım atacağım yeri daha dikkatli seçiyordum. Tek bir kaymayla yuvarlanabilirdim. "Damon'ın adını bir hikâyeden almış," diye ekledim. Geçmişle ilgili ayrıntıları anlatmaya, hatta konuşmaya hiç yatkın olmamıştım ama şu anda sessizlikten daha iyiydi. Collith düşüncelerimi kurcalamak için sessizliği kullanıyormuş gibi hissediyordum. Periler zihin okuyabilir miydi? "Dostluğu ve sadakatiyle tanınan bir karakterdi. Bize öğrettikleri

birbirimize göz kulak olalım. Her zaman. Bu isim de ona çok yakışıyor. Tanıdığım en iyi insanlardan biri."

Collith sessizdi ama ben yine Damon'ı düşünüyorum, aynadaki o korkunç görüntüyü hatırlıyordum. Suçluluk duygusu midemi gıda zehirlenmesi gibi sarmıştı. Bunca zamandır, o aşağıda işkence görürken ben burada yaşıyordum.

Collith aniden, "sende," dedi. "Ne?"

"Bir soru sormak için," diye açıkladı.

"Oh." Zemin artık düzleşmişti. Etrafımızdaki ağaçlar daha çıplaktı, düzenli sıralar halinde dizilmiş aç askerler gibiydiler. Collith yolu göstermek için önüne geçti. İpeksi başının arkasını inceledim, düşüncelerim gideceğimiz yere ve fae'ler hakkında ne kadar az şey öğrendiğime döndü. Tanıştıklarım pek de açık sözlü değillerdi ve annem derslerimiz sırasında bildiklerinin çoğunun folklordan geldiğini itiraf . Hikayelere göre, demirden nefret ediyorlardı, yalan söyleyemiyorlardı ve ölümsüzlerdi. Düşmüşlerin pek çok kastı ortalama bir insaninkinden çok daha uzun ömürlü olsa da, biz yine de eninde sonunda ölüyorduk.

"Unseelie Sarayı hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Bir... hiyerarşi var mı? Damon'ı hapseden peri güçlü mü? Sen onlar için kimsin? Bana nasıl tepki ? Nasıl-"

"Nefes al, Fortuna. Kardeşini kurtarmak için can biliyorum ve sana elimden geleni yapacağım." Collith devam etmek üzereydi ki bir ses ikimizin de kulaklarına ulaştı. Çok zayıftı, yaprakların hışırtısından bile daha yüksek değildi ama kalbimi hızlandıran bir şey vardı. Aynı anda durduk ve karanlığa bakmaya çalıştık.

"İşte," diye fısıldadım.

Ağaçların arasından bir şey hareket etti. Uzun, sazdan bir şekil, hızla bize doğru geliyordu. O anda ne duyduğumu anladım.

Nefes nefese.

Ses heyecanlı, düzensiz ve açtı. Collith'e döndüğümde gözlerimin kocaman olduğunu biliyordum. Çoktan bana bakmaya başlamıştı, yüz ifadesi asıktı.

"Koş," dedi.

Harekete geçtik. Birden ay ışığı ve gölgeler uğursuz göründü ve korkuyu engellemek için gözlerimi Collith'e diktim. Her

nefes çok gürültülü geliyordu. Sırt çantam bana çarpıyordu, benim çılgın nabzımın aksine sabit bir ritmi vardı. Yaratık her neyse daha hızlıydı ve yaklaştığını hissedebiliyordum. Çıkardığı sesler yankılanıyordu. Ciğerlerim yanarken, "Havada kaybolduğunu gördüm," diyebildim. "Sadece git. Ben iyi olacağım."

"Ölüm bizi ayırana dek, unuttun mu?" Collith nefes nefese karşılık verdi.

"Görünüşe göre bu ikimizin de beklediğinden çok daha erken olacak." Ama onun sözleri bana az önce ettiğimiz yeminleri hatırlattı. Tutmak niyetiyle seçtiğim yeminleri hatırlattı. *Elimden geldiğince sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum.* Aslında sadece kendimi suçlayabilirdim.

Az sonra olacaklar için kendimi hazırladım. "İyi o zaman. O zaman bu şeyi birlikte öldürelim."

Collith'in cevap vermesini beklemeden yaratıkla yüzleşmek için döndüm. Parmaklarım kalçamdaki bıçağa uzandı, kabzasını kavradı ve kınından çıkardı. Birkaç saniye içinde Collith solumdaydı -bakmak için dönmedim ama onu orada hissettim, soğuk bir nokta. Hayır, bundan daha fazlasıydı. Sanki birbirimize bir iple bağlıydık ve o her hareket ettiğinde ya da nefes aldığında bu ip içimi çekiyordu.

Yaratık dişlerini ve pençelerini şaklatarak saldırdı. Babam bana çocukken kendini savunmayı öğretmişti ve o zamandan beri bu hareketleri o kadar sık çalışmışım ki kemiklerime işlemişti. İçgüdüsel olarak tepki verdim ve elimin topuğunu fırlattım. Uygulama mükemmeldi ve yaratığın momentumu o kadar güçlüydü ki, vuruşum onu sersemletti. Acıdan çok şaşkınlıkla çığlık attı, diye düşündüm ve çabucak toparlandı.

Tekrar üzerime geldiğinde aceleyle geri çekildim ve bıçağı kaldırıp karnına saplamak için iyi bir fırsat kolladım. Bu yakınlıkta, savaştığım şeyin ayrıntılarını seçebiliyordum. Bu şey bir zamanlar insandı; her kaburgasını, omurgasındaki her çıkıntıyı görebiliyordum. Gözbebeklerini beyaz bir film kaplamıştı. Bir deri bir kemik kalmış uzuvlarına yırtık pırtık giysiler yapışmıştı ve uzun, siyah saç telleri yanağını gıdıklıyordu.

Tam hamlemi yapmak üzereydim ki, Collith oradaydı. Silahı yoktu ama sanki bu işi yapmak için doğmuş gibi dövüşüyordu. Yaratığın hamlesinden kaçışını ve bacağını zarifçe yukarı savuruşunu kaşlarımı kaldırarak izledim. Ayağı yaratığın göğsüne değdi ve yaratık bir kez daha uçtu. Yaratığa ayağa kalkma şansı vermedim; ileri atıldım ve dizimi dar göğsüne doğru ittim.

Öfkeyle çığlık attı ve dik oturmaya çalıştı. Dişlerimi sıkarak bıçağı göz çukuruna sapladım. Ama... hiçbir şey olmadı. Sadece kutsal suyla temas ettiği için hafif bir buhar çıktı. O şey beklediğimden daha güçlüydü ve tekrar havalandığında geriye doğru düştüm. Sırt çantasındaki bir şey paramparça oldu. Birden yere yapışan ben oldum. Yaratık tekrar tekrar saldırıp ısırmaya ve koparmaya çalışırken ağırlığı kollarımı titretti. O kadar hızlı hareket ediyordu ki onu takip etmekte zorlandım. "İstedığınız zaman müdahale edin!" Collith'e bağırdım. Alnıma bir damla salya geldi.

Sonra üzerimdeki ağırlık gitti, birkaç metre uzağıma sertçe indi. Bu kez ayağa kalkmaya fırsatı olmadı. Collith yoğun bir konsantrasyon ifadesiyle ellerini havaya kaldırdı. Işık ve ısı patlayarak yarattığı ve etrafındaki her şeyi yaktı.

"İlahi ateş," diye nefes aldım. Annem bana Prometheus'un insanoğluna ateşi armağan ettiğine ya da Tanrı'nın meleklerine alevden bir silah yaptığına dair hikâyeler anlatırdı ama ben bunları kendi gözlerimle hiç görmemiştim. Resimlerini bile. Hayal ettiğim gibi bir şey değildi; turuncu ve kırmızı bir alev değil, mavi, yeşil ve beyaz bir patlamaydı. Yıldırım.

Yaratık bir çığlık daha attı ama sesi hemen kesildi. Yere yığıldı, siyah bir iskelete dönüştü. Tamamen hareketsiz kaldığında Collith ellerini indirdi. Ateş söndü ama ay ışığı ağaç tepelerinin arasından parlayarak dostumu incelememi sağladı. Solgun ve titriyordu. "Ben ejderha değilim," diye mırıldandı Collith, kâbuslardan bile daha çok konuşulan bir türe atıfta bulunarak, "ama eşimin onu bulduktan hemen sonra öldürülmesine izin verirsem yine lanetlenirim."

"Ejderha diye bir şey yoktur," dedim otomatik olarak, ağırlığını desteklemek için hareket ederek. Yığılmaya hazır görünüyordu.

Görünüşe göre Collith'in tartışacak gücü yoktu. Bana yaslandı, zor nefes alıyordu. O şeyi üzerimden çıkarmasının bu kadar uzun sürmesine şaşmamalıydı; anlaşılan sahip olduğu tüm gücü ve kuvveti toplamıştı. "Kapı uzakta değil. Yarım mil," dedi.

"Eğer o şeylerden biriyle daha karşılaşsak, bırakın yarım mili, muhtemelen bir metre daha hayatta kalamayız."

Gözle görülür bir çabayla başını salladı. "Bu tür bir gücü kullanmak için olağanüstü miktarda enerji ve kişisel fedakârlık gerekir. Bundan her kim sorumluyorsa büyüü tekrarlayamayacak. Düşmanların var mı Fortuna? Belki bir cadı?"

"Sadece bir cadı tanıyorum ve o bunu yapmaz." Bıçak hâlâ diğer elimdeydi ama onu kaldırmadım. Artık her ses ve gölge tehditkâr geliyordu.

Kapıya giden yolculuğun geri kalanı yavaş ilerliyordu. Ayaklarımızı sürüyerek ilerledik, üzerimizdeki yaralar tek yaşam belirtisiydi. Arada sırada Collith yol gösterici bir şeyler mırıldanıyordu ama bunun dışında hiç konuşmadık. Sonunda başını kaldırdı ve "İşte." dedi.

Bakışlarını takip ettim. Ne hayal ettiğimi bilmiyorum ama bana hiçbir şey gibi görünmedi. Sadece bir mağara -bence bu kelime cömertçe olurdu, çünkü daha çok kayaların arasında bir açıklıktı- ve içinden yayılan herhangi bir güç hissi yoktu. "İşin sırrı daha fazlasını beklemekte," diye fısıldadı Collith. Dudakları kulağımın altındaki hassas deriye değdi ve bir ürpertiye bastıramadım. Ona bakmadığım halde Collith'in gülümsediğini hissettim.

Birlikte girişe doğru ilerledik. için de çok küçüktü, bu yüzden dış kenarlara ulaştığımızda nihayet onu serbest bıraktım. Collith'i çevreleyen endişe duygusu kaybolmuş, yerini görünüşte aşılabilir bir sükûnete bırakmıştı. Herhangi bir ayrılık yorumu ya da bilgece bir söz söylemeden elini kayaya dayadı ve esneyen karanlığa doğru adım attı.

Ama açık havada oyalandım. Tüm içgüdülerim buraya ait olduğum konusunda ısrarla kıvranıp duruyordu. Bu mantık seslerinin altında, denizin dibindeki kadim bir canavar gibi, Collith'i Unseelie Sarayı'na kadar takip edersem bir daha asla çıkamayacağıma dair bir his vardı.

Kardeşimin yüzünü bininci kez hayal ederek kendimi içeri girmeye zorladım.

Uzattığım elim Collith'in göğsüne çarptı; beni beklemişti. Elimi kendine doğru çekti ve tekrar bırakmadan önce parmaklarıma kısa bir öpücük kondurdu. O kadar şaşırmıştım ki bir an için donup kaldım. Collith mağaraya doğru ilerleyerek tekrar hareket etmeye başlamıştı bile. Ayak sesleri giderek azaldı ve bir an sonra aceleyle onu takip etmeye başladım. Karanlık beni daha önce hiç tedirgin etmemişti ama şimdi vücudumun her hattı gergindi. Gözlerimi hızla kırptırdım, bir şey görmek için zorlandım. Herhangi bir şey. Sürekli bir duvara çarpmayı ya da sona ulaşmayı bekliyordum. Onun yerine, devam etti, devam etti, devam etti.

Sonunda yol aşağıya doğru eğilindi. Hava her adımda biraz daha soğuyordu ama neyse ki düşük sıcaklıklar benim türümü pek rahatsız etmiyordu. Birkaç kez Collith'e daha ne kadar ileride olduğumuzu ya da aşağıda bizi neyin beklediğini sormaya başladım ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Havada hâlâ tespit edilebilir bir güç olmamasına rağmen, izlendiğimizi hissediyordum. Bıçağı daha sıkı tuttum.

İleride ışık titreşimleri belirdi. Kalp atışlarım bir davul gibiydi, her yerde yankılanıyordu. Sesleri ya da ayak seslerini duymak için zorlandım. Bizi mi bekliyorlardı? Bir muhafız var mıydı? Yine de yaklaştık ve onların sadece meşale olduğunu gördüm. Annem derslerinde perilerin teknolojiden kaçındığını söylemişti ama onları görünce yine de şaşırdım. Alevler havada duman bırakmayacak kadar küçüktü. Duvarlarda belli belirsiz gölgeler titriyordu. Devam ettik.

Şimdi mağara genişledi ve Collith yanımda yürümek için geri çekildi. Kolu benimkine değdi, kutup teninde bir şok etkisi yarattı. Birden doğruldu. Adımları hızlı ve kendinden emin oldu. Yüzündeki tüm yorgunluk izleri kayboldu. Köle pazarında tanıştığım peri gibiydi, derli toplu ve heybetliydi. O tanıdık yarı gülümseme dudaklarını büktü. "Bunca zamandır numara mı yapıyordun?" Tısladım.

Collith bana yan gözle baktı. "Sanırım asla bilemeyeceksin. Ama lütfen konuşmamaya çalış. Dikkatleri üzerimize çekmekten kaçınmak istiyorum."

Sessizce homurdandım. Sonra her iki tarafta eşit aralıklarla kapılar belirmeye başladı. Yavaş yavaş öfkem merakıma yenik düştü. Sayısız peri masalı ve korku hikâyesinin merkezi olan bu yeri inceleme fırsatını değerlendirdim. O sayfalarda, Unseelie Sarayı tamamen cam avizeler ve ihtişamdan ibaretti. Gerçek ise biraz hayal kırıklığı yaratmıştı. Duvarlar ve zemin pürüzlüydü, toprak ve köklerden yapılmıştı. Süslü kapılar bir gariplikti. Birisi ahşaba karmaşık desenler oymak için zaman harcamıştı. Hiçbiri birbirinin aynısı değildi. Sarmaşıklar, yüzler, dağlar, nehirler, figürler gördüm. Collith'e bunları sorma isteğime direndim.

Yavaş yavaş etrafımızdaki toprak taşla dönüştü. Yine, birileri tek tek taşları döşemek ve buraya bir zarafet havası vermek için zaman ayırmış gibi görünüyordu. Tüneller birbirinden ayrılıyor, seçenekler ve dönüşlerle bir labirente dönüşüyordu. Bulmacalarda hiç iyi olmamıştım ama rotamızı ezberlemek için elimden geleni yaptım.

Collith'in sözlerine rağmen hiçbir şey ve hiç kimseyi görmedik. Sonunda oyma çiçeklerle kaplı bir kapının önünde durduğunda, uyarısının sorularımı geçiştirme çabası olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. "Sarayda ne kadar kalırsanız kalın, burası sizin odanız olacak," dedi ve kapıyı iterek açtı. Düğmesi yoktu. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, burada bir Halat burada. Bir çana bağlı. Birisi çanın çaldığını duyacak ve gelecek."

"Bekle, yani burada mı yaşıyorsun?" Ağzımdan kaçırdım. "Damon'ın esir tutulduğu yerde mi? Neden sen-"

Odanın içinde başka bir periyi görmek bana diğerlerini unutturdu. Collith onu tanımadı ama biz yaklaştıkça yabancı sinmişti. İnce kemikli ve dostumdan daha kısaydı. Yine de benden daha uzundu. Saçları ipeksi ve açık renkti. Tam olarak kızıl değil, ama güneşe doğru bir an fazla baktığınızda güneşin dış kenarlarının rengi gibi. Neredeyse gümüş. Kırılgan görünümüne rağmen kararlı hatlardan oluşan güçlü bir yüzü vardı. Dolgun dudaklar, kare çene, kalın kaşlar. Saçları gibi gözleri de gümüş rengindeydi. Bir elmasın kesimi gibi keskin ve detaylıydı. Yorgun görünümlü bir kot pantolon ve yakasında leke olan beyaz bir tişört giymişti.

Collith'in parlak saçlı periyi tanıtmasını bekledim ama o sadece bana baktı, kaşlarının arasında hafif bir çatıklık vardı. "Bir yere mi gidiyorsun?" Sonunda sordum.

Tereddüt etti. Fener ışığı yara izini uğursuz bir kesik haline getirdi. "Kaçınılmaz olan yükümlülüklerim var. Bu akşam dönmüş olacağım. Sana burada kalmanı söylemekle uğraşama bunu şiddetle tavsiye ederim. Periler temel içgüdüleri tarafından yönetilirler. Geçitlerde biriyle karşılaşırsanız, size söz veremem-"

"Buraya Damon için geldim," diye araya girdim, yabancının gözlerini üzerimde hissederek. "Saklanmak hiçbir işe yaramaz. Ve unutma, bir anlaşma yapmıştık."

Collith'in güzel yüzünde hayal kırıklığı belirdi. "Ben hiçbir şey unutmadım. Yarın bir toplantı var; şüphesiz kardeşiniz de katılacaktır."

"O zamana kadar beklersem Damon bir geceyi daha burada geçirmek zorunda kalır. Ona ne yapıldığını ya da ne durumda olduğunu bilmiyorum. Madem bizi hemen bir araya getirmeye niyetin yoktu, neden beni bugün buraya getirdin? Ve bir planın var mı?"

Sessizliğin içinde sesim sert ve ısırıcı geliyordu. Collith yine bocaladı ve bu şimdiye kadar tanıdığım perilere hiç benzemiyordu. Şu anda bir dinleyicimiz olduğu gerçeğinden daha fazlasıydı; o burada farklıydı. Bilmediğim bir şey vardı, kaçırdığım bir şey.

Collith yine düşüncelerimi duyuyor gibiydi. "Hâlâ bilmediğin çok şey var Fortuna," dedi.

"Peki bu kimin hatası?"

Ama görünüşe göre işi bitmişti. Collith sadece yakında döneceğine söz verdi, eğildi ve gitti. Kendimi öfkeli ve çaresiz hissederek yumruklarımı sıktım. Bir kez daha sorularımın çoğundan kaçmayı başarmıştı. Collith'in kardeşimin tutulduğu yerde yaşadığı gözümünden kaçmamıştı.

İki yıl. Bunlar olurken seyirci kalabilecek biri benim güvenime değmezdi. Onu dinlemekten bıkmıştım.

Bir anda yalnız olmadığımı hatırladım. Hâlâ odada olan periye doğru döndüm. Collith gittiğine göre artık doğrulmuştu. Ben konuşmadan o konuştu. "Gölgeler Sarayı'na hoş geldiniz leydim," dedi gözleri parlayarak. Yüz ifadesi tamamen değişmişti, sanki az önceki dehşeti bir pelerinmiş de şimdi düşmüş gibiydi. "Tek gözünüz açık uyumanızı tavsiye ederim."

Biriyle ilk tanışmada söylenecek tuhaf bir şey gibi görünüyordu. "Collith neden sen yokmuşsun gibi davrandı?" Sırt çantamı yere doğru sallayarak sordum. Peri ve Collith'le yaptığım konuşma dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki odayı incelememiştim. Şimdi inceledim.

"Onlara göre biz değiliz," dediğini duydum perinin. Gördüklerimin geri kalanı gibi her şey basitti. Ağaç dallarından bir karyola yapılmıştı. Bir köşede, evdeki banyoyu kullandığım için memnun olmamı ve bir daha ne zaman tuvalete gitmem gerekeceğini düşünmemi sağlayan bir kova vardı. Uzak duvara kazılmış bir şömine ile birlikte daha fazla meşale alanı aydınlatıyordu. kilim, ne tablo, ne şifonyer ne de dolap vardı.

"Onlar mı?" Dalgınca yatağı test ederek sordum. Sert ve pütürlüydü; muhtemelen içini ot ya da samanla doldurmuşlardı. Bu gece buradan defolup gitmek için bir neden daha.

"Mavi kanlılar."

"Fae'lerin bu kadar insani ifadeler kullanmasını beklemiyordum," diye mırıldandım. Burası o kadar soğuktu ki, her nefes verişimde nefesimi görebiliyordum. Tekrar periye odaklandım. Onun beni izlemek için burada olduğu aklımdan geçti ve aynayı kontrol etmek için yalnız kalmak istedim. Belki bu sefer arka planda Damon'ın nerede ortaya çıkaracak bir şey olurdu. Yine de ondan nasıl kurtulabilirdim? "Sizce insanlar onları nereden aldı? Ya da kültürel özelliklerinin çoğunu.

Etkiler mi?" diye sordu peri sırtarak, benim hazırlıksız yorumuma atıfta bulunarak. "Bu deyim tam anlamıyla kullandığınızı bilmek ilgini çekebilir. Eğer Collith'in kanını görürsen, bir dut gibi mavi akar."

Bu gerçekten ilginçti. Bir günde periler hakkında bir ömür boyu öğrendiğimden daha fazlasını öğrenmiştim. "Şu anda hiçbir şeye ihtiyacım yok," diye cıvıldadım. Ona verdiğim gülümseme gergin ve doğal değildi. "Yine de teşekkürler. Öğleden sonra tatilinin falan tadını çıkar."

Peri hareket etmedi. Tavrında bir şeyler değişti. "Collith'e sadık olduğumu bilmelisiniz leydim."

Bunun üzerine onu inceledim. Yüz ifadesi açık ve samimiydi. Eşime olan bağlılığından dolayı ona güvenebileceğimi mi söylemeye çalışıyordu? Yoksa bu bir uyarı mıydı? İçgüdülerim kendimi kapatmamı, güvenmememi, aldatmamı haykırıyordu. Bir insan hakkında yanıldığım hiç kanıtlanmamıştı, çünkü en başta kimseye güvenme zahmetine girmemiştim. Bir periye bile. Ama bunda beni çeken bir şeyler vardı. Onun türüne karşı hissettiğim olağan tiksinti... yoktu. "Adın ne senin?" diye sordum. *Periler yalan söyleyemez*, diye hatırlattım kendime.

"Ben Laurie," diye cevap verdi bir an bile tereddüt etmeden. Collith'inkinden çok daha dramatik bir selam verdi. "Ve sizi kardeşinize götürebilirim."

Sekiz kelime kalbimin hiç bu kadar hızlı çarpmasına neden olmamıştı... ama bu çok kolay görünüyordu. Bu peri az önce bana Collith'e sadık olduğunu söylemiş ve bu odada kalmamı tavsiye etmişti. Bu bir çeşit test miydi? Bir tuzak mı? Daha da önemlisi, bu korkunun iki yıl önce ortadan kaybolan kardeşimi görme teklifini geri çevirmesine izin verecek miydim? "O zaman gidelim. Şimdi," diye ekledim. Bir meydan okuma.

Laurie'nin gülümsemesi geri döndü. Neredeyse ben de gülümseyecektim ama tam zamanında kendimi tuttum. Peri bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu; bir adım geri çekildi ve beni tepeden tırnağa inceledi. "Önce görünüşünü değiştirmeliyiz. Varlığınızın haberi çoktan yayıldı - her ne kadar teknolojiye karşı dirençli olsak da, eski krallardan biri düzinelerce geçide kamera yerleştirmişti - ama geçitlerde dolaşırken hayatta kalma şansınızı artıracaktır."

Bu konuda aklımda pek çok soru vardı ama Damon'a ulaşmak daha önemliydi. "Tamam. Ne istersen yap. Sadece acele et, lütfen."

Hızlıca başını salladı. Laurie akıcı hareketlerle omuzlarımdan kavradı ve beni yatağa götürdü. Sonra aceleyle köşedeki ipe uzandı. İpi çekmesinin üzerinden bir saniye bile geçmeden kapı çalındı. Sürgüsü için, temas edince hafifçe açıldı. Laurie başını dışarı çıkardı ve Collith'in yeminlerini söylediği dilde bir şeyler mırıldandı. Bir saniye sonra tekrar geri çekiliyordu. Avucunun içinde birkaç tahta kase kümelenmişti. Diğer elinde de fırçalar vardı.

Laurie yatağın kenarına tünedi. "Gözlerini kapat," diye talimat verdi. İçimden tam tersini yapmak geldi. Yine de kendimi tuttum ve zorla . Laurie'nin yaklaştığını ve nefesinin yanağıma dokunduğunu hissettim. Hoş bir kokusu vardı, koyamadığım bir koku.

Güneş ışığı mı? Bahar mı? Göz kapaklarımda bir gıdıklanma hissi vardı - fırçanın ucu. Laurie çalışırken hiç konuşmadı. İçimde binlerce soru uğuldamasına rağmen, ben de hareket etmemeli ya da bir şey söylememeliymişim gibi geliyordu.

Sonra onun sıcaklığı ve yatağın üzerindeki hafif ağırlığı kayboldu. Gözlerimi açtım. Laurie bir kez daha ipe gitti. Bir kez daha biri kapıya vurdu. Ama bu kez yeniden ortaya çıktığında elinde bir önlük vardı. Tuhaf ve kaba bir kumaştı. Merakla daha yakından baktım. İçinde örümcek ağları, sopalar ve küçük kemiklere benzeyen şeyler vardı. İnanılmaz bir kahkaha attım. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama bunu giymeyeceğim."

Laurie solgun kaşlarını kaldırdı. "Kardeşini bulmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Pervasız yanım -köşeye sıkışmış ve etrafı düşmanlarla çevrili vahşi bir hayvan gibi hisseden yanım- ona meydan okumak istiyordu. Sıçrayıp geçitlerde savaşılarak ilerlemek. Kendi gücüm ve kararlılığım dışında hiçbir şeyim olmadan Damon'ı bulmak. Her anı hayal ettim, bunu yaparken bile bunun çocukça bir fantezi olduğunu biliyordum.

Peri hâlâ cevabımı bekliyordu. Sabırlı ifadesini ve ateş ışığının teninde yarattığı meleksi titreşimi inceledim. Benimle oynuyor muydu? Bu onun için bir oyun muydu? Eğer durum buysa, kaybediyordum. Laurie ne istediğimi biliyordu, oysa benim onun hakkında bildiğim tek şey bir isimdi. Ama bu perinin yardımı olmadan Damon'ı bulmak çok daha karmaşık olacaktı. Bu düşünce kaşlarımı çatmama neden oldu. "Arkanı dön," dedim elbiseyi kaparak. Laurie akıcı bir hareketle döndü.

Çok sessiz olan odadaki her sesi duyabileceğini bilerek ceketimi, tişörtümü ve kot pantolonumu çıkardım. Soğuk hava üzerime hücum etti. Aceleyle hantal elbiseyi başımın üzerine çektim. Birkaç kıpırdanma ve çekiştirmeyeyle yerine oturdu. Bel kısmı neredeyse bir korse gibi dardı ve etek kısmı beklediğimden daha dolgundu. Kolları ikinci bir deri gibiydi ve bileklerimde bitiyordu, ön kısmı ise kimsenin hayal gücünü kullanmasına gerek bırakmayacak kadar açıktaydı. "Tamam, oldu," dedim yanaklarım yanmıyormuş gibi yaparak. "Ama Damon hakkında bana yalan söylersen, seni hiç doğmamış olmayı dilemek zorunda bırakırım. Ya da periler dünyaya nasıl gelirse gelsin."

Laurie tekrar döndü ve gümüş gözleri beni içine aldı. Kıpırdamamak ya da gözlerimi kaçırmamak için kendimi zorladım; kadınların utanç duymalarına ya da kendilerini küçümsemelerine asla izin vermemeleri annemin en katı inançlarından biriydi.

"Sen bir kraliçesin, Fortuna Sworn," diye mırıldandı Laurie. Bir çift terlik uzattı.

Midem bulandı. "Teşekkür ederim," diyerek onları almayı başardım. Makyaj malzemelerine ne yaptığını görmek istedim ama cam ya da yansıtıcı yüzey yoktu. Düşüncelerim çantamdaki aynaya geri döndü. Bir anda ormandaki yüzleşmeyi, bir şeyin kırılma sesini hatırladım. Birden Laurie'nin beni izliyor olmasının bir önemi kalmadı; çantama koştum ve fermuarı açmaya çalıştım. "Hayır, hayır, hayır."

Duyduğum aynaydı. Ortasından aşağıya doğru bir çatlak uzanıyordu ve Damon'dan hiçbir iz yoktu. Sahip olduğu güç ya da büyü her neyse yok olmuştu. Yatağa uzandım, bir görüntünün ortaya çıkmasını diledim ama cam hareketsiz kaldı. Ya bu periler bana yalan söylüyorsa? Ayna olmadan Damon'ı nasıl bulacaktım?

Laurie'nin sesi etrafımdaki sisin içinden süzüldü. "Artık ona ihtiyacın yok. Seni ona götüreceğim."

Ani ve ezici bir çaresizlikle başımı kaldırdım. "Gidelim o zaman. Lütfen."

"Önce el işimi görmek istemez misin?" Ben bir yanıt veremedim Laurie kırık aynayı kaldırdı. Yılanların kendi zehirlerine karşı bağışıklığı olduğu gibi, Kâbuslar da kendi yeteneklerine karşı bağışiktır. Camdaki yüze , aşırı derecede güzel ya da ideal olduğunu düşündüğüm özelliklerin bir bileşimi değildi. Annemin kestane rengi saçlarına ve kahverengi gözlerine sahipti. Hatta sağ gözünün altında da aynı güzellik izi vardı. Ancak dramatik kaşlar tamamen babama aitti. Kızın teni solgundu, sanki hala bir hastalıktan kurtulmaya çalışan biri gibiydi. Yine de bir şekilde güçlü görünüyordu. Laurie'nin makyajı tuhaf ve sarsıcıydı -turuncu, kırmızı ve siyahın ışıltılı dalgaları- ve elmacık kemiklerimi ve koyu renk gözlerimi vurguluyordu.

Ne diyeceğimi bilemedim. Neyse ki Laurie'nin dikkati yukarı doğru yöneldi. "Saçlarınla ilgili bir şeyler yapmalıyız," dedi. Aynayı bana geri verdi ve o maharetli parmaklarıyla saçlarımı yolmaya ve düzenlemeye başladı. Ona daha iyi erişim sağlamak için tekrar oturdum. Birden aklıma terliklerim geldi. Laurie görevine devam ederken ben botlarımı çıkardım ve ayaklarımı narin fayanstan yapılmış ayakkabıların içine soktum. Mükemmel uyum.

"Collith'in 'yükümlülükleri' hakkında bir şey biliyor musun?" Giriş yapmadan sordum. "Zorba bir annesi var mı?"

Laurie'nin cevabı dikkatimi dağıttı. Saçını ördüğünü hissedebiliyordum. Göz ucuyla cebinden birkaç iğne çıkardığını gördüm. "Collith'in sarayda bir ailesi yok; aramızda yetişmedi. Normalde, daha düşük bir peri olarak kabul edilirdi. Bir muhafız ya da sarayın başka bir üyesi seviyesinde bir yerde."

"Ama o değil mi?"

Bunun üzerine gözleri benimkilerle buluştu. O kadar parlaktılar ki renkli lens takmamış olması imkânsız görünüyordu. "Hayır. Çünkü başka hiçbir peri onun gücüyle boy ölçüşemez," diye cevap verdi.

Sesinde bir uyarı vardı. Zihnimin gözünde, Collith'in ellerinden dökülen o ilahi ateş patlamasını gördüm. "Onda daha çok olduğu için mi, yoksa farklı olduğu için mi?" Şimdi sordum, kendi sesim zayıftı.

"İkisi de."

Bu ifşaatı özümsemek için bir an durdum. En başından beri içgüdülerim bana bu evlilikte daha fazlası olduğunu söylüyordu; Collith'in nedenleri dikkatli ve belirsizdi. Yeminleri ne kadar içten olursa olsun, gerçek şu ki bana ne söz verdiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Eğer işler tersine dönerse, neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyordu. Tekrar Laurie'ye odaklandım, dikkati parmaklarının yaptıklarından hiç ayrılmamıştı. "Onun gücünü bu kadar özel yapan ne?"

"Bunu size söyleyemem."

Kaşlarımı çattım. "Neden söyleyemezsin?"

"Çünkü Collith en karanlık sırlarının ortaya çıkmasından hoşlanmayacaktır. En azından bedavaya değil."

"Kimseye söylemeyeceğim."

"Endişelendiğim sen değilsin. Gölgeler Sarayı'nda söylenen hiçbir şey duyulmadan kalmaz leydim. Gidelim mi?" diye ekledi. Birkaç adım geri gitti, her hareketi akıcıydı. Dans eder gibiydi. Konuyu zorlamayı düşündüm ama içimden bir ses Laurie'nin her türlü çabadan kaçıp kurtulacağını söylüyordu.

Madem oraya gidiyorduk, hazırlıklı olmak istiyordum. Giysi yığınınım hâlâ köşede duruyordu, donuk ve kimsesiz görünüyordu. Sırt çantam da onun yanında duruyordu. Eğer dikkat çekmemeye çalışıyorsak, burada kalması gerekiyordu. Babamın bıçağını almaya gittim, elbiseyi kaldırdım ve kılıf kemerini kalçama iki kez sardım. Laurie kıpırdamadan durdu, yüzünde açıkça hayranlık ifadesi vardı ama ben bunu görmezden geldim. Küçük bir ayarlamayla etek tekrar yerine oturdu. Bir nefes aldım ve tekrar Laurie'ye döndüm. "Tamam. Hadi gidelim."

Sanki tüm bunlar bir oyunmuş ve biz de sahneye çıkmak üzereymişiz gibi sırtarak başını salladı. "Önden buyurun leydim."

Kapıyı ittim ve uzun bir iniltiyle açıldı. Geçit öncekinden daha da soğuktu. Çok sessiz, çok hareketsizdi. Meşaleler duvarlarda kilometrelerce uzanıyor gibiydi. Herkes neredeydi? Laurie geçerek bana yol gösterdi ve eteğimin hışırdamasına neden oldu. Collith'in sıcak bir hava akımı olduğu yerde, o hafif ılık bir esintiydi. Kendimi başının arkasına, ince omuzlarının çizgisine, sıkı kalçalarına bakarken yakaladım. Fae'ler doğrudan düşmüş meleklerin soyundan geliyordu, bizler ise birkaç nesil daha uzaktaydık, bu yüzden güzel olmaları mantıklı geliyordu. Ama Granby'nin erkeklerine, Oliver'a alışmıştım ve içimde bir şeylerin uyandığını inkâr edemezdim.

Neyse ki birkaç saniye sonra elbise tüm konsantrasyonumu ele geçirdi; her adımda tökezleyecekmişim gibi hissediyordum. Geçitlere dikkat etmek istesem de -çıkış yolunu göstermeleri için Collith'e ya da Laurie'ye güvenmiyordum- bu çok fazlaydı. Damon'ı görme düşüncesi, o lanet elbise, Collith'le ilgili endişelerim. Dikkatim dağılmış ve tedirgin bir halde Laurie'nin peşinden gittim. Önce sola, sonra sağa, sonra sola döndük. Unseelie Sarayı bir labirent gibiydi ve ben kendimi küçük bir fare gibi hissediyordum.

Çaresiz değilsin, diye hatırlattım kendime. Güç, derimin altında ateşlenmiş kömürler gibi karıncalandı. Collith aşılmaz olabilirdi ama tüm periler onun kadar güçlü değildi. Eğer içlerinden biri yolumuza çıkarsa, pişman olurlardı. Tıpkı goblinlerin olduğu gibi.

Birden Laurie'nin kolu beni durdurmak için fırladı. Başını eğerek, "İşte bu," diye fısıldadı. Bakışlarını başka bir kapıya doğru takip ettim. Diğerleri gibi burada da eski ahşaba oyulmuş bir desen vardı. Çok kollu bir tanrıça gibi yukarı ve dışa doğru uzanan sayısız dalı olan büyük bir ağaç. Damon oradaydı, bunu hissedebiliyordum. Midem titredi.

"Ne yapacağız-" diye başladım.

Kapı açıldı. Laurie beni geriye, görüş alanının dışına çekti ve bir parmağını dudaklarına bastırdı. Yavaşça, ikimiz de köşeden tekrar baktık. Kalbim patlayacakmış gibi hissediyordum. Uzun boylu bir peri ortaya çıktı.

O anda, muhtemelen Damon'ın kaybolmasından sorumlu olan yaratığa baktığımı anladım.

Bakır rengine, beline kadar uzanan saçları vardı. İnsan olsaydı yaşını yirmili yaşların ortası ya da sonu olarak tahmin ederdim. Kıyafetleri zarif ve eski modaydı; dar bir pantolon, kabarık beyaz bir gömlek ve uzun bir palto giyiyordu.

Açık yakasından porselen teni görünüyordu. Ayaklarını parlayan siyah botlar örtüyordu. Bir elinde tuhaf görünümlü bir bastonun ucunu tutuyordu ve tırnakları uzundu.

"Bu akşama kadar," dediğini duyduk. Bu kelimelerdeki şehvetli ima açıktı. Sesi net ve bağımsızdı. Kendimi ona doğru fırlatmaya çalıştım ama Laurie bir anda kollarını omuzlarıma doladı. Tutuşu çelik gibiydi. Bağırarak için ağzımı açtım ama kolu ağzımı kapattı. Gömleğinin kolu tenimizin arasındaydı, bu yüzden güçlerimi onun üzerinde kullanamadım.

Birkaç metre ötedeki sessiz mücadeleden habersiz olan peri gitti. Gidişiyile kapı aralığında daha kısa bir figür belirdi ve ben onu görünce hareketsiz kaldım. İçimden boğuk bir ses çıktı, soluk almakla iç çekmek arasında bir şeydi. Laurie yavaşça elini bıraktı. Fark etmedim bile.

İki yılı aşkın bir süredir ilk kez kardeşime bakıyordum. Hâlâ bizi görmemişti. Bakışları loş geçitte oyalanıyor, perinin gidişini bariz bir korkuyla izliyordu. Onu son gördüğümde Damon on dokuz yaşındaydı. Şimdi, yirmi bir yaşında, babamızın tıpatıp aynısıydı - aşırı büyük kulakları bile vardı. Tek eksik gözlükleriydi. Kumral saçları çok uzundu, adem elması belirginleşmişti. Sağlıklı bir kiloda olsaydı, onun da babam gibi iri yarı olacağını tahmin ediyordum.

"Henüz değil," diye tısladı Laurie. Ama zaten iki yıl olmuştu ve bir saniye daha bekleyemezdim. Nefes almaya bile cesaret edemeyerek açık kapıdan içeri girdim. Damon'ın bakışları irkilerek bana kaydı.

Bir anlık sessizlik oldu. Damon ve ben birbirimize baktık, aynı kahverengi gözlerimiz kırışmıyordu. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki sanki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Damon'ın gözlerinde inançsızlık ya da sevinç aradım. Adımı haykırmasını ve kollarını açarak bana koşmasını bekliyordum.

Onun yerine kardeşim çılgılık atmaya başladı.

CHAPTER SIX

T Ses o kadar deliciydi ki havanın kendisi paramparça olmuş gibiydi. İlk tepkim panik - bakır saçlı perinin bunu duymaması değildi - ama sonra Damon yere düştü

dizlerini. Hâlâ çılgılık atıyordu. Şimdi tereddüt etmeden ileri atıldım. Kardeşim benden uzaklaştı ve ben sadece diz çöküp kollarımı ona doladım. Bir süre daha direndikten sonra gücü tükenir gibi oldu ve sustu. Damon yığıldı, titremeler vücudunu sarıyordu. Cyrus'a yaptığım gibi anlamsız sesler çıkararak onu ileri geri salladım. Laurie'nin bir şeyler söylediğinin hayal meyal farkındaydım, muhtemelen bir uyarıydı. Bir önemi yoktu.

"Ah, Damon," diye fısıldadım. Her zaman zayıftı, ama bana yaslanan kişi o kadar zayıftı ki, bir rüzgâr onu uçurabilirdi. Geçide baktım, bakır saçlı peri geliyor diye dehşete kapılmıştım. Her nasılsa, kargaşayı duymamış olmalıydı; şimdiye kadar burada olurdu.

"Bana ne istersen yap," diye inledi. Gözlerinden yaşlar aktı ve parıldayan nehirler bıraktı. Bir tanesi eteğime düştü ve ağın bir teline takıldı. "Acımla ziyafet çek. İçinde yıkan. Ben seninim. Yalvarmamı mı istiyorsun? Hoşuna gider miydi?"

Her kelime mideme saplanan bir bıçak gibiydi. Damon'ın beni görebilmesi için arkama yaslandım - beni bu saçma makyaja ikna ettiği için Laurie'ye sessizce lanet ettim - ve nemli yanaklarını avuçladım. Sertçe konuştum. "O burada değil Damon. Sadece ben varım. Ben gerçeğim."

Umutsuzluğa kapıldığı kadar hızlı bir şekilde öfke onu ele geçirdi. Damon omuzlarımdan itti. Görüldüğünden daha güçlüydü ve benim

Omurgam duvara çarptı. İrkildim. "Kanıtla o zaman!" diye tükürdü. "Bana sadece başka bir numara ya da illüzyon olmadığını göster. Aklımı kaçırmadığımı göster."

Dar göğsü kabardı. İlk kez, kardeşimin neler yapabileceğini artık bilmediğimi fark ettim. İki yıl bir insanı değiştirebilirdi. Damon'ın sahip olduklarına katlanarak geçen iki yıl... Kolayca geleceğini ya da beni gördüğünde heyecanlanacağını düşünerek aptallık etmişim.

Laurie'nin bir fikri olduğunu umarak karanlığı aradım. Ondan hiçbir iz yoktu. O zaman tek başımaydım. İyi o zaman. Damon'ın yerinde olsaydım, uzun zamandır kayıp olan kardeşimin gerçek olduğuna beni ne ikna ederdi?

Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. İşte bu yüzden perilerden nefret ederdim. Annem ve babam bize her tür yarattığı kabul etmeyi öğretmiş olabilirdi ama ben daha iyisini biliyordum. Ellerim yumruk oldu ve içimde yükselen öfkeyi bastırmak için kendimi zorladım. Damon daha önemliydi ve onun için aklı başında olmam gerekiyordu. Ayrıca böyle açık bir yerde kolay hedeftik.

"Bir şeyler görmeni mi sağladı? Korkunç şeyler mi gösterdi?" Eşit bir şekilde sordum.

Damon'ın bir eli kapıdaydı, sanki tekrar içeri dalmak üzereydi. Titrek ışıktaki gözleri dipsiz görünüyordu. "Senin öldüğünü gördüm," dedi bana acıyla çarpılmış bir sesle. "Annemin... saldırıya uğradığını gördüm. Babamın kurtlar tarafından parçalandığını gördüm. Ne zaman ayrılmaya çalışsam ya da eve dönmekten bahsetsem, görüntüler kafamı dolduruyordu. Yaratabileceğimiz herhangi bir kabus kadar gerçektir."

Onun sözleriyle, istenmeyen görüntüler kendi kafamın içine girmeye zorlandı. Gözlerimi hızla kırptırdım ve odaklanmak için çaba sarf ettim. Çok daha iyi değildi; işkence gören adam eskiden tanıdığım çocuktan çok farklıydı. Devam etmeden önce boğazımdaki yumruyu yuttum. "Yani bu başka bir oyun olabilir. Sana umut verip tekrar elinden almanın bir yolu. Neden inanmak istemediğini anlıyorum ve bu kadar uzun süre hayatta kaldığın için seninle gurur duyuyorum."

Etrafımızda sessizlik hüküm sürüyordu. Ama bakışlarında bir kıvılcım vardı, eski Damon'dan bir anlık bir iz. Belki de Fae onu tamamen kırmamıştı. Cesaretlenerek devam ettim.

"Babam bize ne öğretti, ha? Asla tutamayacağın bir söz verme. Kabuslar yalan olabilir ama yalancı olmak zorunda değiliz. Hep böyle derdi." Elimi uzattım. Daha önce dokunmuş olmamızı boş verin; bir şekilde önemli olan buydu. "Bunun bir numaraya dönüşmeyeceğine söz veriyorum. Söz veriyorum, elimi , sağlam olacak. Ve sadece

Aklında. Bir kez daha cesur olmalısın, küçük kardeşim. Bir kez daha şansını dene."

Damon beni değerlendirdi. Gölge koridorda yıllar geçti. Sonunda bakışlarını yüzümde tutarak yaklaştı. Çıplak ayakları taşların üzerinde yumuşak sesler çıkarıyordu. Sanki yaralı bir hayvanmış gibi kıpırdamadan durdum. Damon elini uzattı ve parmaklarında gözle görülür bir titreme oldu. İki kez durdu. Nefesi kısa nefesler halinde geliyordu ve alnında ince bir ter tabakası belirmişti. Sonunda parmak uçları avucumun ortasına yerleşti. Hareket etmeye ya da konuşmaya cesaret edemedim.

Hiçbir şey olmadığında -bir duman bulutu içinde yok olmadım ya da onu esir alan kişiye dönüşmedim- Damon bana hayretle baktı. "Fortuna? Gerçekten burada mısın?" diye nefes aldı.

Kelimeler imkansızdı; sadece başımı sallayabildim. Damon'ın tutuşu sıkılaştı, tıpkı birinin inanılmaz derecede yüksek bir uçurumdan sarkarken tutunduğu gibi. Yarı yolda buluştuk ve şiddetle kucaklaştık. Gözlerime sıcak yaşlar doldu. Onları saklamak için yüzümü Damon'ın boynuna gömdüm. Bunun nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Dokunulmak, sarılmak. Kardeşimin kokusu etrafımı sarmıştı, o kadar tanıdık ve sevimliydi ki. Binlerce anı bana çarptı. Pek çok Noel, sayısız tartışma, kahkaha dolu oyunlar. *Bir daha asla*, diye düşündüm. *Seni bir daha asla kaybetmeyeceğim*.

"Seni buradan çıkaracağım," dedim dişlerimin arasından.

Damon yavaşça çekildi. Belli bir isteksizlikle onu bıraktım, en iyisinin bu olduğunu biliyordum. Zaten çok fazla zaman kaybetmiştik. Ama Damon bana bir kaçış planı ya da ağzından çıkmasını beklediğim diğer sorulardan hiçbirini sormadı. Onun yerine, "Gelmemeliydin Fortuna," dedi. Meşale ışığı Damon'ın yüz hatlarının yarısını gölgede bırakıyordu. Görebildiğim yarısında, daha önce yüz ifadesindeki temkinlilik geri dönmüştü.

Ne kadar çok şey yaşadığını düşünerek güven vermek için ellerini sıktım. "Merak etme, yüksek mevkilerde arkadaşlarım var. Bu saçma kıyafeti oradan aldım. Yani başımıza bir şey gelmeyecek, tamam mı?"

Damon yutkunurken boğazı düğümlendi. "Kastettiğim bu değildi." "O zaman ne..." Anlayışım gelişmeye başlayınca sözümü yarıda kestim.

Ben seninim. Damon onu esir aldığıma inandığında böyle demişti, sesi benim duyamayacak kadar dalgın olduğum bir gerçekle çınılıyordu. Korkunç bir netlik patlamasıyla anladım. Bakır saçlı perinin gidişini izlerken gözlerindeki korku değildi; huşu idi. Aklım daha da gerilere, aynada tanık olduğum o korkunç sahneye gitti. Şimdi gözyaşları

Acı olduğunu sandığım şeylerde özlem duygusu vardı. Kapıya bakıyordu. Bekliyordu, diye düşündüm, işkencecisinin geri dönmesinden korkuyordu. Ama ya beklenti içinde olsaydı?

Boğazımda ekşi ve buruk bir şey yükseldi. Bu Stockholm sendromuydu, öyle olmalıydı. Tekrar Damon'a odaklandım ve içimi parçalayan paniğe rağmen mantıklı konuşmaya çalıştım. "Damon, o Unseelie Sarayı'ndan bir peri. Onun etkisi altındasın. Şimdi gitmek istemiyor olabilirsin ama evde birkaç gün geçirdikten sonra-"

"Adı Jassin," diye araya girdi Damon.

Kardeşimi hapseden ve parçalayan yaratığa bir isim koymaya dayanamıyordum. "Peki ya Savannah?" diye sordum. Sesimde artık gizlenmesi imkânsız bir çaresizlik vardı. "Böyle bir aşk öylece olup , biliyorum. Sen kaybolduğunda, seni bulmak için her şeyi yaptı. Büyüler, posterler, radyo röportajları, arama partileri. Eve dönmene en az benim kadar ihtiyacı var."

Kız arkadaşından bahsetmenin Damon'ın bulanık gözlerine mantığı geri getireceğinden çok emindim. Ama o sadece başını salladı ve "Özür dilerim" diye fısıldadı.

Bunun nasıl sonuçlanacağına dair tüm hayallerimde, Damon'ın ayrılmak istemeyeceği hiç aklıma gelmemişti. Eğer mantığın bir etkisi yoksa, o zaman manipölasyon ve güç tek seçenektir. Collith'le aramızdaki pazarlığı düşündüm. Kendimi ne kadar kapana kısılmış ve kızgın hissetsem de işe yaramıştı. "Peki," dedim. "Bir şey kanıtlama sırası sende. Eğer onun gücü tarafından manipüle edilmiyorsan, eve döneceksin. Bu gece. Bir hafta kadar sonra hâlâ Unseelie Sarayı'na dönmek istiyorsan seni durdurmayacağım."

Bu sözleri söylemek kendimi kirli hissetmeme neden oldu, sanki tenimi bir kir tabakası kaplamıştı. Collith'le evleneli sadece birkaç saat olmuştu ama şimdiden onun gibi davranmaya başlamıştım. Bu aramızdaki bağın bir sonucu muydu, yoksa benim kendi yaptığım bir şey miydi?

Damon tepki bile vermedi. "Onu seviyorum Fortuna," dedi basitçe, sanki her şey bu kadar basitmiş gibi. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Kelimeler yine kifayetsiz kaldı. Orada öylece durup Damon'ın yüz ifadesinde herhangi bir işaret aradım. Belki de bunların hepsi yalandı; başka bir şekilde iletişim kurmaya çalışıyor olabilirdi. Ama yüzünde hiçbir hareket ya da değişiklik yoktu ve tek görebildiğim gözlerinden parlayan pişmanlıktı. Yaptığı seçim için değil, sadece beni incittiği için.

Aramızdaki tek ses yakındaki bir meşaleden geliyordu. Alevi dalgalandı ve püskürdü. Yine de sönmedi. Damon'ın bakışlarıyla tekrar buluşmak için yumuşak ışıktan uzağa baktım. Kararlılığım sertleşti. Elimdeki son kozu oynarken kendimden nefret etmek midemi bulandırdı. "Anneme verdiğin söz ne olacak?"

Damon'ın yüzü kızardı.

O gün ikimiz için de çok şey değişti. Aradan geçen onca zamana rağmen her an hâlâ canlıydı. Tek yapmam gereken gözlerimi kapatmaktı ve tekrar o loş odada oturuyordum. Havada hafif bir ilaç kokusu vardı ve sabahın ilk ışıkları perdelerin arasından süzülüyordu. Genç Damon hastane yatağında uyandığında ve onun gerçekten iyi olacağını gördüğümde, hıçkırıklar bedenimi sarstı. Yüzümü yorganın içine gömdüm ve ağladım. Birkaç dakika sonra yüzümü kaldırdım, Damon'ın küçük elini elime aldım ve sulu bir yemin ettim. "Şu andan itibaren daha iyi bir kardeş olacağım. Sana göz kulak olacağım. Söz veriyorum."

"Ben de seninle ilgileneceğim," diye mırıldandı kardeşim. Yanıtında hiç tereddüt yoktu. Diğer yanında diz çökmüş olan anneme döndü. Bir şekilde, o zaman bile, kelimeleri ona söylemenin daha ağır olduğunu anlamıştı. "Söz veriyorum."

Üç hafta sonra ölmüştü.

Hiç sormamış olmama rağmen, bunun muhtemelen Damon'ın onunla ilgili son anılarından biri olduğunu biliyordum. Ve ben burada onu istismar ediyordum, sonsuza kadar kutsal ve dokunulmaz olması gereken bir şeyi.

Ama kardeşim benim yapacağım gibi acısının öfkeye dönüşmesine izin vermedi. Bunun yerine Damon Sworn yanağıma dokundu. Bu jestte sonsuz bir şefkat vardı ve bu onun tartışmasız benim olabileceğimden daha iyi bir insan olduğunun kanıtıydı - uzun zaman önce kabul ettiğim bir şeydi. "Haklısın. Söz vermiştik," diye mırıldandı. Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi.

"O zaman bırak bende kalsın," diye yalvardım, elini yüzüme bastırarak.

"Görmüyor musunuz? Bu bir lütuf. Artık özgürsün, abla," diye ısrar etti Damon. "Artık bana bakacak başka biri var. Artık endişelenmene gerek yok."

"Hayır, söz böyle verilmez." Sesimde bir titreme oldu ve duraksadım. Pek çok sırrı ve korkuyu saklayan o güzel karanlığın içinde başka bir gerçek ortaya çıktı. "Peki bana kim bakacak?"

"Oh, Fortuna. Ne kadar dirençli olduğunu söylememe gerek var mı? Ne kadar cesur ve güçlü olduğunu? Biz bunu çok kıskanırdım. Ama

Sen ya da Jassin, ne olursa olsun geri dönemem. Biz oraya ait değiliz. Hiçbir zaman da olmadık." Birden Damon'ın gözleri parladı. Boştaki eliyle enseme kavradı. "Kalmalısın! Artık saklanmak yok. Artık utanmak yok. Unseelie Sarayı'nda yeniden bir aile olabiliriz!"

Nutkum tutulmuştu, sadece ona bakabiliyordum. Deli bir adamla tartışmak gibiydi. Akıl yürütmeyi ve manipölasyonu denemiştim; artık başka yöntemlere başvurmanın zamanı gelmişti. Bir hüsrân patlamasıyla kendimi geri çektim ve tekrar karanlığı aradım. "Collith?" diye mırıldandım. "Beni duyabiliyor musun?"

Hiçbir şey olmadı.

Onun yerine başka birinin duyma riskine rağmen adını bu kez daha güçlü bir şekilde tekrarlardım. Damon'ın alnı şaşkınlıkla kırıştı. Sonra gözleri hafifçe kaydı. Genişlediler. Bir anda toprağa secde etti. Bıkkınlıkla, varlığını zaten hissettiğim Collith'e döndüm. Geçidi su gibi doldurmuştu. Yüzü gölgelerle gizlenmişti ve tuhaf bir şekilde sessizdi. Damon'ın tepkisine sinirlenerek -belli ki periler onun zihnini o kadar çarpıtmıştı ki artık onların tanrı olduğuna inanıyordu- Collith'e kaşlarını kaldırdım. "Yeterince uzun sürdü," diye tersledim. "Lütfen Damon'ı yüzeye çıkarmama yardım eder misin?"

Tam tekrar kardeşimin karşısına geçip direnişine hazırlanırken Collith konuştu. "Bunu yapamam Fortuna."

Durakladım. Damon hâlâ kıpırdamamıştı ve içgüdülerim canlandı, bir fısıltı patlamasıyla tahminlerde bulunuyor ve beni teşvik ediyordu. Yavaşça tekrar döndüm. Collith öne doğru adım atmadı ama anlaşılan ne hissettiğini anlamak için yüz ifadesini görmeme gerek yoktu. Orada, benimkinin yanında, aynı kol boyunca uzanan iki damar gibi duruyordu. Suçluluk duygusu yaşıyordu. "Affedersiniz?" Dehşetimi gizlemeye çalışarak sordum. *Sana güvendiğim için beni pişman etme. Beni aptal yerine koyma. Bana ihanet etme.*

"Sana yardım edemeyeceğini söyledi, canım."

Ses soğuk bir şekilde eğleniyordu ve ben kaskatı kesildim. Korkum tüm parfümlerden daha güçlü bir şekilde havayı doldurdu. Onu görmeden önce bile kim olduğunu biliyordum. Jassin durgun bir kedi gibi duvara yaslanmıştı. Belki gülümsemesinden ya da hareketsiz duruşundan, ama o anda, başından beri bizi izlediğini anladım. "Kardeşimi eve götürüyorum," diye hırladım, kendi sesimi yeniden bularak.

Jassin doğruldu ve hayali kir lekelerini fırçaladı. Yaklaştı. "Ne yazık ki bugün kendimi pek cömert hissetmiyorum. Her ne kadar

Collith henüz bunu yapmamış gibi göründüğüne göre, seni iyi bir şekilde becermeye istekli olabilir."

Dudağımın tiksintiyle kıvrıldığını hissettim. Damon'a baktım, sevgilisinin yorumları hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum. Kardeşim sessiz ve titreyerek yerde kaldı. *Sevdiğin kişi bu mu?* Ona sormak istedim. Bunun yerine çenemi kaldırdım ve perinin bakışlarıyla karşılaştım. Gözleri belirgin bir şekilde kediye benziyordu ve meşale ışığında altın renginde parlıyorlardı. "Cehenneme kadar yolun var."

"Duymadın mı?" Jassin yakınına eğildi. Cazip ve bağımlılık yapan her şey gibi kokuyordu. Çikolata gibi. Seks gibi. "Cehennem boş ve tüm şeytanlar burada."

Bana dokunmamasına rağmen, sanki biri parmağını omurgamın çıkıntıları boyunca gezdirmiş gibi hissettim. Gücü vardı, bunu inkâr etmek mümkün değildi. Sahte bir kabadayılıkla karşılık verdim. "Şeytan vaftiz törenime geldi, küçük çocuk. Yolumdan çekil yoksa seni süslü kıyafetlerinin içine iştirim."

Peri boğazının derinliklerinden neredeyse mırıltıya benzer bir ses çıkardı. Arkadaşıma doğru baktı. "Çok zarif Collith, hakkını vermeliyim. Ve onu rolüne uygun giydirmişsin bile."

"Burada neler oluyor? Neden hiçbir şey yapmıyorsunuz?" Geçitteki diğer periye de odaklanarak talepte bulundum. Konuşmamız boyunca tek kelime etmemişti. O kadar zayıf mıydı? Güç gösterisi bir illüzyon muydu? *En azından sonunda seninle neden evlendiği belli* oldu, diye fısıldadı zalim bir ses.

"Bilmiyor muydun?" Jassin kuşkuyla sordu. Görünüşe göre bu retorik bir soruydu, çünkü başını geriye attı ve güldü.

Bir kez daha Collith'e baktım. Kafa karışıklığı ve korku içimde savaşıyordu ve babamın bıçağına uzanmamak için direndim. "Neden bahsediyor bu?"

O cevap veremedi Jassin gözyaşlarını sildi ve "Senin hakkında şarkılar yazacaklar Fortuna Sworn. Ah, nasıl da gülecek ve şarkı söyleyecekler. Sen bir efsane olacaksın. Unseelie Sarayı'nın Kralı'yla evlenen ve bunu bilmeyen bir kadın."

CHAPTERSEVEN

J Assin'in alaycı kahkahaları kulaklarımda çınliyordu, ama artık neredeyse hiç duymuyordum. Zihnim renkli bir atlıkarınca gibi dönüyordu. Collith sonunda öne, ışığa doğru adım atmıştı ama ifadesi nötrdü. Başboş anılara sarıldım.

Unseelie King'in. Annem daha çok ilim ve mitolojiye odaklanmıştı. Babam ise kabullenme ve eşitlik inançlarına. Bu gerçekten ne anlama geliyordu? Collith kim olduğunu neden bir sır olarak saklamıştı?

Damon'ın kulağına bir şeyler söylemek için eğilirken bizi fark etmedi ve sonunda zayıf kardeşim ayağa kalktı. Belki ateş ışığının açısından, belki de benim zihnimdeki kırılmaydı ama kendimi bir an için babama bakarken buldum. Sevgili, tanıdık yüzü bana bakıyordu. Gözlerimi kırptım, sersemlemiş ve şaşkına dönmüştüm. Umut içimi parçaladı. Kötü bir rüya mıydı? Hepsi mi?

Bir an sonra Damon'ın yüz hatları belirginleşti. Saçları babamınkinden biraz daha açık renkliydi, ağzı biraz daha dolgundu. Kafamın içindeki atlıkarınca sarsılarak durdu. Sanki babam yeniden ölmüş gibi keskin bir acı hissettim ve gerçeklik geri geldi. Tam da ihtiyacım olan şeydi bu; bunların hiçbirinin önemli olmadığına dair sarsıcı bir hatırlatma. Ne Collith, ne Jassin, ne de benim sorularım. Buraya Damon için gelmişim. *Şu andan itibaren daha iyi bir kardeş olacağım. Seninle ilgileneceğim. Söz veriyorum.*

"Haklısın," diye ağızımdan kaçırdım. Jassin başını eğdi. Bu hareket bana yine bir kediyi hatırlattı, pencerenin dışındaki bir kuşu izlerken gözleri parlak ve kırışmıyordu. Yutkundum ve devam etmek için kendimi zorladım. "Collith bana dokunmadı. Kimse dokunmadı."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?" Jassin sordu, yüz ifadesi meraktan çok eğlenmiş gibiydi. Damon hasta görünüyordu. Çiftleşme bağımız aracılığıyla Collith'in duygularını okumaya çalıştım ama o meraklı bir boşluktu.

Zihnim hızla çalıştı. Jassin Kâbus olduğumuzu biliyordu elbette. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Ama ben her zaman kardeşimden daha güçlü olmuştumdur; peri bunu beklemezdi. Bir nefes aldım.

"Ben bir bakireyim. Toplanmak için taze ve olgun. Beni Damon'ın yerine al."

Bir yanımla Collith'in müdahale etmesini ya da protesto etmesini bekliyordum. Sessizliğini sürdürmesi dışında herhangi bir şey. Ancak Damon sessiz kalmadı. "Fortuna, kes şunu," diye tükürdü. "Buna gerek yok. Sana zaten söyledim-"

"Kapa çeneni," dedi Jassin. Damon anında itaat etti ve ağzı duyulabilir bir sesle . Gözlerimi Jassin'den ayırmadım, çünkü ayırmazsam diğerlerinin niyetimi tahmin edeceğinden endişeliydim. Bakır saçlı peri uzun, çok uzun bir süre bana baktı. Kalbim göğsümde gümbürdedi. Sonra, Collith'in çiftleşme törenimizden hemen önce yaptığına ürkütücü bir şekilde benzeyen bir hareketle Jassin elini uzattı.

Parmakları gümüş yüzüklerle süslenmişti. Bir tanesinin gözlerinin yerinde pullar ve ışıltılı yakutlar vardı. O uzun tırnaklar tek bir seğirmeyle derimi kesebilecekmiş gibi görünüyordu. Birden Damon'ın sırtında gördüğüm yara izlerini hatırladım - orada öylece durup bu kadar küçük, derin yaraları neyin açmış olabileceğini merak etmiştim. *Gizem çözüldü*, diye düşündüm uyuşukça.

Jassin sabırla kararımı bekledi. Kelimeleri söylemedi ama ima ettiği şey açıktı; eğer kabul edersem bir pazarlık yapılmış olacaktı. Damon muhtemelen dikkatimi çekmek için öne doğru eğildi ama ben Jassin'in elinden başka bir yere bakmadım. Kendimi toparladım ve elimi uzattım.

Parmaklarım onunkilerin etrafında kıvrıldı.

Ona tepki verme şansı vermedim, tek ihtiyacım olan bir saniyeydi. Acımadan Jassin'in zihnini tırmadım. Daha önce karşılaştığım her şeyden çok daha karmaşıktı. Düşünceleri ve anıları kıvrımlar ve dönüşler, sonlar ve başlangıçlardan oluşan bir labirent gibiydi. Her köşede şiddet ve kan vardı. Korku dolu bir lunaparkta yürümek gibiydi. Bir noktada, Jassin'in başkalarının düşüncelerini duyabildiğini ya da kafasına sokabildiğini, Damon'a ölmekte olan ailesinin görüntüleriyle nasıl eziyet ettiğini fark ettim. Öfke kalbimi kararttı ama devam etmek için kendimi zorladım.

Sonunda onu buldum. Dış kenarlarda, karanlığın içinde bir sır saklanıyordu. Temas nedeniyle içimde çakan acı şimşeklerini görmezden gelerek onu yakaladım.

Unseelie Sarayı'ndan Jassin, kardeşimi iki yıl boyunca benden alan bir yaratık, ışıktan korkuyordu. Kör edici, akkor ışıktan. Yüzümde muzaffer bir gülümseme belirdi.

"Seni görüyorum," diye mırıldandım. Geçit aniden güneş ışığı, lamba direkleri, ateş ve el fenerleriyle doldu. Saklanacak hiçbir yer yoktu. Damon ve Collith illüzyonumu göremediler ama bir şeylerin değiştiğini anladılar; ikisi de kaskatı kesildi. Bekledim ve izledim, Jassin'in de diğerleri gibi sızlanmasını ya da parçalanmasını bekliyordum.

Gözleri hâlâ kapalıyken beni kendine doğru çekti. O kadar şaşırmıştım ki ayağım kaydı ve ona doğru düştüm. Jassin parmaklarını kıçıma soktu ve bizi birbirimize bastırarak ne kadar tahrik olduğunu bana gösterdi. Lanet eteği yırtıldı ve çıplak bacağımda serin bir hava hissettim.

"Ah, nasıl da yanlış hesaplamışsın," diye nefes aldı peri. Şimdi gözlerini açtı ve bana saf, katıksız bir neşeyle baktı. Bu yakınlıkta, irislerinin altın rengi olduğunu görebiliyordum. "Karanlık Prens ordusunu topladığında ben de askerler arasındaydım. Tanrı'ya karşı yürüdüğünde onu taht odasına kadar takip ettim. Çok az şey bana zevk veriyor ya da bu sonsuz *can sıkıntısından* kurtarıyor. Korku da onlardan biri. Yoksa güzel kardeşini neden hayatta tuttuğumu ?"

Doğruyu söylüyordu. Dehşetini hissedebiliyordum, diğerleri gibi tadını alabiliyordum. Bu kez keskin bir tadı vardı, ağaçtan çok erken koparılmış bir elma gibi. Ama bu his onu sakatlamak yerine, Jassin'i uçurdu. Hayatımda hiç gücümden beslenen bir yaratıkla karşılaşmamıştım. *Yeni bir plan*, diye düşündüm panik içinde. Ben onun zihninden çekilirken etrafımızdaki parlak ışık kayboldu.

Tekrar düşünmek için durmadım; içgüdü ve çaresizlikle hareket ettim. Bir nefesle diğer nefes arasında babamın bıçağı elimdeydi ve elbisemdeki yırtıktan kolayca ulaşılabilirdi. Aramıza biraz mesafe koymak için elimi Jassin'in göğsüne bastırdım ve diğer elimi kaldırdım. Jassin bu hareketi bekliyordu - o kadar özensizdi ki babam dehşete düşerdi - ve bileğim beni bekleyen eline çarptı. Jassin'in tutuşu acıyla sıkılaştı. ve bıçak donuk bir gümbürtüyle yere çarptı.

Damon'ın beti benzi atmıştı. "Jassin, lütfen, o yapmadı-"

Jassin bu kez emir vermekle uğraşmadı; kardeşimin suratına ters bir yumruk indirdi. Damon duvara çarptı. Öfkeyle çılgılık attım ve tırnaklarımı Jassin'in yüzüne geçirmek için uzandım. Tısladı ve beni serbest bıraktı. Tam ona tekrar saldıracakken, babamın bıçağının ucu boğazıma dayandı. Donup kaldım.

"Damon?"

Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. "Ona zarar vermene izin veremem," dedi. Karşılıklı konuşmamıza kayıtsız kalan Jassin, parlayan gözlerle Collith'e baktı.

Derisinde dört kızgın iz vardı ama sesi hiç bozulmamıştı: "Arkadaşın az önce benim olanı almaya çalıştı. Bir mahkeme talep ediyorum."

İşte o zaman anladım; bu tam da Jassin'in istediği şeydi. Muhtemelen Damon'ı ilk kucakladığım andan beri benden bir adım öndeydi. Ve mahkeme her neyse, iyi bir şey değildi.

Herkes Collith'in cevabını bekledi. Şu anda bile bana cevap vermiyordu. Birkaç saniye geçti. Sonra sadece başını , yanımızdan geçti ve geldiğimiz yoldan geri yürüdü. Jassin, Damon'a bir köpek gibi parmaklarını şıklattı, sonra da başka bir şey söylemeye zahmet etmeden Collith'in peşinden gitti. O anda neredeyse kendimi ona doğru fırlatacaktım.

"Soylara haber gönder," dediğini duydum dostumun. Kiminle konuşuyordu?

Damon bıçağı yavaşça indirdi. Tek bir damla gözyaşı hâlâ çenesinin kenarından sarkıyordu. Tek kelime etmeden ya da bakmadan sevgilisinin ve hükümdarının peşinden gitti. Hâlâ babamın bıçağını tutuyordu ve bir zamanlar kime ait olduğunu bilip bilmediğini merak ettim.

Onların gidişini izledim ve sanki kırılmanın eşiğindeymişim gibi hissettim. Her nasılsa bu, goblinlerin kulübesinde geçirdiğim üç günden daha kötüydü. Tehlikede olan daha çok şey vardı ve ben kaybediyordum. Oliver burada olsaydı ne derdi?

Bunu yapabilirsin, Fortuna. Yapabileceğini biliyorum. Sen bir savaşçısın... şimdi savaş.

Birden aklıma kaçarsam önümde kimse olmayacağı geldi. Damon'ı burada bırakmaya hiç niyetim yoktu ama mahkeme kaçınılması gereken bir şey gibi görünüyordu. Belki yardım çağırmaya gidebilir ya da en azından daha fazla silah almak için eve geri dönebilirdim. Tam kaçmak üzereyken arkamda bir varlık hissettim. Bıçağı kapmak için hamle yaptım -parmaklarım boş havayla boğuştu- ve döndüm.

İki peri orada duruyordu. Biri iri yarı, diğeri ise ufak tefekti. Yüz hatları Collith ve Jassin'inkilerden daha sadeydi. Elbette kusurları yoktu ama renkleri daha soluktu. Bıldırcınlar gibi

tavus kuşlarıyla birlikte. Düz ahşap ve yıpranmış ipten yapılmış bir tür zırh giymişlerdi. Her birinin elinde uzun, sivri uçlu bir silah vardı ve bıçaklar camdan yapılmış gibi görünüyordu. Bir anda etraflarından dolaşmanın ya da savaşmanın mümkün olmadığını anladım; bunlar savaşçıydı. Muhtemelen Collith'in muhafızları.

Şu anda gardiyan diye bir şeyin olduğu bir dünyada olmam ne kadar da tuhaftı.

İkisi de bana hafif bir merakla baktı. "Sana fotoğraf çekmeni söyledim ama muhtemelen bu cehennem çukurunda bir fotoğraf makinen bile yoktur," diye mırıldandım.

İkisi de tepki vermedi. Erkek kılıcıyla yürümem gerektiğini işaret edene kadar birbirimize bakmaya devam ettik. Kendimi isyankâr hissederek birkaç saniye daha olduğum yerde kaldım. Erkek bana doğru tehditkâr bir adım attı. Yarı yarıya kolundan tutup zihnini onarılamayacak şekilde paramparça etmek istiyordum ama dişi anında üzerime gelecekti. Bu yüzden dişlerimi sıktım ve döndüm. Geçitten aşağı inmeye başladık ve elbisem yüzünden ilerleyişim pek de zarif değildi. Damon'dan ya da birlikte gittiği piçlerden hiçbir iz yoktu. Ayak seslerinin ya da konuşmaların yankısını duymak için kendimi zorladım ama sadece kendi terliklerimin sürtünmesi vardı.

Tek başımaydım.

Geçitler dallanıp budaklanmaya ya da aniden bitmeye devam ediyordu; burası gerçekten bir labirentti. Arada bir erkek gürleyerek konuşuyor ve bana hangi yöne gitmem gerektiğini söylüyordu. Saray'ın daha sakın bir bölümüne varmış olmalıydık; artık karmaşık kapıların arkasından sesler geliyordu. Bir kahkaha. Bir arpın tıngırtıları. Ritmik bir gümbürtü. Eteğimi istemsizce sıkıca kavradım; aslanın ininin kalbindeydim.

Derinlere indikçe tavan daha da yükseliyordu. Zemin ve duvarlar boyunca uzanan taşlar daha pürüzsüzdü. Görünürde kir olmaması için dikkatlice yerleştirilmişlerdi. Pencereilerin tamamen yokluğu olmasa, neredeyse bir kalede olduğumuza inanabilirdim. Bunu telafi etmek için daha da fazla meşale vardı. Yumuşak çıtırtıları kulaklarımı dolduruyordu. Sonra yeni bir ses sessizliği bozdu.

İlk başta bunun akan bir su ya da bir arı yuvası olduğunu düşündüm. Birkaç adım sonra geçit durdu ve kendimi kocaman bir odada buldum. Diğer uçta bir kapı vardı, açık ve çağırıyordu. Ses oradan geliyordu. Akarsular ya da böcekler değil... sesler. Yüzlercesi. İçeride duran perileri görebiliyordum, sırtları bize dönüktü. Midem bulandı ve sert elbisemin altında ter birikti. "Yürümeye devam et," diye emretti kadın. Karıştırdım

Babamın bıçağı olmadan kendimi savunmasız hissederek isteksizce ilerledim. Güçlerim de pek yardımcı olmamıştı.

Yaklaştıkça, sonunda bakışlarımı perilerden ayırdım. Kapıların etrafındaki duvarı kaplayan bir çeşit duvar resmi vardı. Odanın her tarafındaki meşaleler resimlere ürkütücü bir hareket veriyordu. *Bunun bir hikâye* olduğunu fark ettim. İnsanlık evrim geçirip savaşırken ve yaratırken, fae'ler de yeryüzünün altında kendi tarihlerini yazıyorlardı. Farklı eller tarafından oyulmuş her resim ya da figür bir olayı tasvir ediyordu. Bir kutlama, bir savaş, bir doğum. Bu küçük, karanlık dünyada yüzyıllar geçmişti ve ben kardeşimin aşık olduğu bu yaratıklar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

Artık eşikteydik ve duvar resmini unutmuştum. Kadın muhafız diğer tarafıma geçti. Sonunda ikisini de yakalayabileceğim bir pozisyona gelmişlerdi ama artık çok geçti. Kalabalığın arkasındaki mor saçlı bir peri bizi fark etti. Arkadaşına bir şeyler söyledi, o da döndü. Bu tekrar tekrar oldu. Yavaş yavaş bir sessizlik çöktü ve çok geçmeden herkes bana bakmaya başladı. Söylenmemiş bir anlaşmayla, ortalarında bir yol açıldı.

Kavernöz bir odaya girdik. Bir katedralin içi gibi görünüyordu; duvarlarda sütunlar sıralanmıştı ve kalabalığın üzerinde devasa bir avize asılıydı. Boynuzlardan ve dallardan yapılmıştı. Ama tüm bu süre boyunca tavana bakamazdım; isteksizce dikkatimi devasa kalabalığa çevirdim. Collith, *soylara haber göndermemi* söylemişti. vardı. Kendimi hiç bu kadar zayıf ve küçük hissetmemiştim. Bu duyguyla savaşmak için başımı yukarı kaldırdım.

Fae'ler ağaç kabuklarından, yapraklardan, kürklerden giysiler giyerlerdi. Bazılarının benimki gibi sarsıcı makyajları vardı. Diğerleri ise açıkça insan dünyasından alınmış modern kıyafetler giyiyordu. Yüksek topuklu ayakkabılar giyen bir kadın ve deri ceket giyen bir erkek gördüm. Şuradaki bana bariz bir hayranlıkla bakıyordu; demek ki gücüme karşı tamamen bağışık değillerdi.

Burada insanlar da vardı. Çoğu çukur yanaklı ve yarı çıplaktı. Bir tanesi on üç yaşından fazla olmayan bir çocuktü; ateşli gözlerle ilerleyişimi izliyordu. Kaburgalarının nasıl öne çıktığını fark edince, fae'lere olan nefretim arttı. Daha ileride, bakışlarım bir kadınıkiyle buluştu. Benim yaşlarımda olabilirdi ama gözlerinin altındaki lekeler ve ifadesindeki boşluk onu yaşlı gösteriyordu. Birisi kafasını tıraş etmişti ve kalan sarı saç tutamları ışığı yakaladı. O anda, bir peri

kadını kaburgalarından bıçakladı ve o da gözlerini indirdi. Müdahale etmeyi düşünerek yavaşladım ama erkek muhafız hırlayarak beni uyardı. Ben devam ettim.

Odanın en ucunda bir kürsü ve onun üzerinde de bir taht vardı. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük sandalyeydi. Tavandan aşağı inen büyük bir ağacın köklerinden oyulmuştu. Laurie onun yanında duruyordu, omuzları kamburlaşmış ve başı öne eğikti. Ben izlerken Collith düz olmayan merdivenlerden çıktı. Beni dinleyen her kimse ona ayağının takılıp düşmemesi için dua ettim. Öyle bir şansım yoktu. Sandalyeye oturdu ve tebaasına baktı. Yara izi ışıktaki parlıyordu. O anda gerçekten de Unseelie Kralı'na benziyordu. Karanlık bir peri masalı gibi. Korkunç bir rüya gibi.

Ona doğru ilerlediğimizi fark etmiş olsa da yine de bana bakmadı.

Birkaç dakika sonra derme çatma sahnenin dibinde durduk. Damon ve Jassin solumuzda duruyordu ama kardeşim görüş alanımızdan çıkmıştı. Yüzünü görebilmek için yer değiştirdim. Hareketimi fark etti ve gözlerimiz buluştuğunda Damon'ın ifadesi suçluluk ve endişeyle çarpıldı. Ben bir şey yapamadan tekrar öne doğru döndü. Babamın bıçağı artık elinde değildi.

Havada hissedilir bir beklenti duygusu vardı. Bu yaratıkların çoğunun muhtemelen günlerini ve gecelerini yerin altında, teknoloji ya da keşfedilecek bir dünya olmadan geçirdiğini düşündüm. Rutindeki herhangi bir kırılma heyecan verici olmalı.

Collith kolçakları hafifçe kavrayarak, "Bir mahkeme talep edildi," diye seslendi. Sesi yankılandı. "Kim benim konseyim olacak?"

Üç peri birer birer kalabalığın arasından ayrıldı. İlk yaklaşan, beline kadar uzanan beyaz saçlı, saz benizli bir kadındı. Yaşını bilmenin bir yolu yoktu ama yıllar görünmez bir perde gibi etrafında asılı duruyordu. İkincisi daha genç görünüyordu, kalın kasları ve keskin gözleri olan başka bir savaşçı tipiydi. Sonuncusu ise narin uzuvları ve altın takıları olan koyu tenli bir erkekti. Bir tür dinginlik yayıyordu.

Kürsüye yaklaştılar. Savaşçı çevik bir şekilde zıpladı ve diğerleri daha ağırbaşlı bir şekilde onu takip etti. Tahtın etrafında gölgeler gibi durdular ve son erkeğin beni incelediğini hissettim. "Bu toplantıyı neden istediniz? Kâbus'un anlayabilmesi için lütfen İngilizce konuşun," diye emretti Collith.

Bunun üzerine Jassin bir kaşını kaldırdı. *Kabus*. Gerçekte kim olduğumu krala açıklayıp açıklamaması gerektiğini düşünürken kafasında dönen çarkları duyar gibiydim. Onun eşi olduğumu ve sadece bir kâbus olmadığını.

kardeşini kurtarmak için. Bunun benim için işleri daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ona verdiğim çiziklerin çoktan iyileştiğini görmek de beni üzüyordu. "Denge yeniden sağlanmalı," dedi Jassin, neredeyse dalgın bir şekilde, kardeşimin buklelerinden birini parmağının sararken. Collith ona bir bakış fırlattı ve bakır saçlı peri gözlerini devirdi. "Pekâlâ, Kâbus'u odamın dışında buldum. Kölemi çalmak için çaba sarf etti. Bu yeterince açıklayıcı oldu mu Majesteleri?"

Kalabalıktan mırıltılar yükseldi. Bir şey söylemek için ağzımı açtım - Damon'un köle olmadığını, peri yasalarına uymadığımı, hırsızın *Jassin* olduğunu belirtmek için- ama Laurie sessiz bir uyarıyla başını salladı. Öfke damarlarımdaki kanı kaynattı. *Sana neden güveneyim ki?* Tükürmek istedim. Belki de aptalın tekiydim, çünkü bir yanım hâlâ bunu istiyordu. Bu yüzden dişlerimi sıktım ve sessiz kaldım.

Collith sanki tehlikeyi sezmiş gibi nihayet bana hitap etmek için o anı seçti. "Zaten sahiplenilmiş olan bir şeyi çalmaya çalıştın. Karşılığında, gücendirdiğin lordun sana ait bir şeyi almasına izin verilecek," diye açıkladı. Ses tonu kibar ve mesafeliydi.

Tam o sırada göz ucuyla bir hareketlenme oldu. Damon, Jassin'in kulağına alçak sesle ve ısrarla bir şeyler söylüyordu. Söylediği her neyse perinin ilgisini çekti ve başını çevirdi. Onlar konuşurken Laurie yanıma sokuldu. Kimse onu fark etmemiş gibiydi. "Senin canını alamazlar," diye mırıldandı. "Çünkü çalmaya çalıştığın sadece bir köleydi, denge sadece bir eşya ya da nesneye eşit bir şey talep ediyor."

Göğsümdeki bir şey gevşedi ve daha rahat nefes aldım. "Oh, bu harika. Gözümü diktiğim *şeyin sadece bir köle* olmasına çok sevindim. Ayrıca, bana neden kendimi savunamadığımı hatırlatır mısınız?"

"Çünkü ceza kaçınılmaz. Şimdi konuşmak, ruh hallerine bağlı olarak onları sadece eğlendirecek ya da kızdıracaktır. Her iki durumda da süreci uzatmış olursunuz."

Jassin aniden, "Ben zaten bundan sıkıldım," diyerek Damon'dan uzaklaştı. "Sırtındaki eti alın ve bu işi bitirin."

İçimden histerik bir kahkaha patladı. Laurie omzumu kavradı, uyarmak için sıkı ama ben onu silkeledim. Canlı seyircilerimizle yüzleşmek için döndüm. *Beni içeri kimin aldığını bilmek istemiyor musun?* Söylemeye çalıştım -eğer aşağı iniyorsam, Collith'i de yanımda götürüyordum- ama ağzımdan çıkan tek şey zayıf bir mırıltı oldu. Bir saniye geçti ve tekrar denedim. Hiçbir şey çıkmadı. Nedenini anladığımda zaman yavaşlıyor gibiydi.

Collith sesimi almıştı.

Yavaşça tekrar döndüm. Bir dakika boyunca odanın geri kalanı gözden kayboldu. Güzel tahtında oturan, evlendiğim periye baktım ve kendi cezalarımı düşündüm. Beni görmezden gelen Unseelie Kralı, etrafında duran vakur yüzlü perilere baktı. "Konsey bunu adil buluyor mu?" diye sordu. Durumumdan etkilendiğinin tek göstergesi, düzensiz bir ritimle vuran uzun parmaklarıydı. Yüzüğü parladı.

Kürsüye en yakın muhafızlar öne çıktı. Üç perinin etrafında sıkı bir çember oluşturdular. Ne söylediklerini duymak için zorlandım. Sesleri çok kısıktı ama her biri bir konuşma olduğunu gösteren hafif hareketler yapıyordu. Nabzım gümbür gümbür atıyordu.

Görünüşe göre uzun boylu kadın onların sözcüsüydü; bir dakikadan kısa bir süre içinde doğruldu ve başını salladı. Sesi sessizliğin içinde çınladı, soğuk ve zarifti. "Sağlam bir karar."

Bunun üzerine Collith muhafızlara işaret etti ve kadın kolumu tuttu. Sarsılarak geri çekildim ve yüzüne tükürdüm. Beni yere seren bir darbeye karşılık verdi - arkasındaki güçte insani hiçbir şey yoktu. Renk lekeleri görüş alanımı doldurdu. Ağzımın içi tuz ve metal tadındaydı. Muhafız beni tekrar yakaladı, ayağa kaldırdı ve başka bir kök yumağına doğru ilerledi. Kürsünün sağında, herkesin görüş alanı içinde ama her şeyden biraz uzakta duruyordu. Zaten sert ve hızlı çarpan kalbim daha da hızlandı. Bu gerçekten oluyor muydu? Kimse bunu durdurmayacak mıydı?

Sanki düşüncelerimdeki panik sarmalını duyabiliyormuş gibi, gardiyan bir ip çıkardı ve bileklerimi daha kalın dallardan birine bağladı. Hâlâ ayaklarımın üzerinde sallanıyordum ve tepki verme ya da karar verme şansım yoktu. İşi bittiği anda gardiyan arkasını döndü. Geri çekilirken ona hakaret bile edemedim.

Nefes alışım gürültülü ve . İplerin gücünü test ettim ve bundan kaçış olmadığını hemen anladım. Acı çekme ihtimali beni korkutmuyor, aksine bütün bir fae sarayının bundan zevk almasını sağlıyordu. Ben seçeneklerimi tartarken, Jassin kendi dilinde bağırarak sesini yükseltti. Topluluğu araştırıyor gibiydi.

Konuşmalar durdu.

Birkaç saniye boyunca neden sessiz kaldıklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Odayı görmek için boynumu büktüm. Sonra arka duvarda bir hareket oldu ve bakışlarım oraya doğru kaydı. Periler bariz bir temkinlilikle ayrılıyordu.

Yaratık yavaşça kürsüye doğru ilerledi. Diğerlerinin hepsinden daha yüksekti ve yüzünün etrafına bir kumaş sarmıştı. Kahverengi kumaş koyu lekelerle kaplıydı.

Jassin bana doğru yürüdü. Kaçmak için nafile bir çabayla ipleri çektim, bu da ona daha fazla zevk veriyor gibiydi. Yakınıma eğildi ve komplocu bir ses tonuyla fısıldadı, "Çocuklar ona *druindar northana* diyor. Kaba dilinizde Ölüm Getiren olarak çevrilebilir."

Kulak mememi yaladı ve ben çok geç geri çekildim. Taze nefret dehşetle karıştı ve titremem şiddetlendi. Jassin sırtarak kardeşimin yanına döndü. Bu sefer Damon'a bakmadım bile; kocaman peri gelmişti. Arkamda duruyordu ve hava normalden daha soğuktu. Bir ürpertiye bastıramadım. Gözlerimi ondan ayırmamak için dönmeye devam ettim, o sert kıvrımların arasından bir yüze dair herhangi bir ipucu görmeye çalıştım. Sonra yaratığın eli göründü. İlk fark ettiğim ayrıntı, Jassin'inkinden bile daha iğrenç olan koyu renkli, parçalanmış tırnaklarıydı. İkincisi ise tırnakların tuttuğu şeydi.

Dokuz kuyruklu bir kedinin sapıydı.

"Fortuna Sworn," diye seslendi Collith, "eski yasalara göre bir suç işlediniz. Denge yeniden sağlanmalı. Yirmi kırbaç cezasına çarptırıldınız - daha küçük yaratıkların bile dayanabileceğini tespit ettiğimiz bir miktar - sonunda borcunuz ödenecek."

Bir an tam bir sessizlik oldu ve bakışlarımı kararlılıkla yere sabitlemek için döndüm. Bunu yaparken kalabalığa bir göz attım. Bazıları bariz bir hoşnutsuzlukla bakarken, diğerleri sırtıyor ya da kıkırdıyordu. Bana saygıyla bakan erkek öne çıkmaya çalıştı ama kısa bir itiş kakış oldu ve başka bir peri onu sürükleyerek odadan çıkardı.

Sonra yaratık devasa kolunu savurdu. Bunu bekliyor olmama rağmen, darbe o kadar sarsıcıydı ki çılgılığımı tutamadım. Görünüşe göre Collith sesimi geri getirmişti. Haykırmamı istiyordu. Mahkemenin Kâbus'un acısından zevk almasını istiyordu. Kırbacın vurduğu yerde derim bembeyaz yanıyordu. Daha fazla ses çıkarmamaya kararlı bir şekilde iniltimi bastırdım. Ayrıca ayakta kalmaya da kararlıyım. Ama dokuz kuyruklu kedi tekrar indi ve faydası olmadı. Yere yığıldım. Dizlerim sarsıcı bir gümbürtüyle yere çarptı. Dudağımı o kadar sert ısırdım ki daha fazla kan tadı aldım. Düşünce yoktu, benlik duygusu yoktu.

Sadece ateş.

Kırbaç yağmaya devam ediyor, kürek kemiklerimden baldırlarıma kadar beni parçalıyordu. Bu devam ederken, Collith'e bakmak için döndüm. Her saniyeyi izlediğinden emin olmak için. Hiçbir şey kaçırmadım. Ne yüzümdeki acıyı, ne bileklerimi yırtan ipi, ne de üzerime inen deriyi. Her kırbaçla, deri ve kandan daha fazlasını kaybediyordum.

Bir gün eşimi sevmeye potansiyelimi kaybettim.

Her darbede acı daha da artıyordu. Sonunda çok fazla geldi. Collith'in esrarengiz yüzü bulanıklaştı ve ben bakışlarımı keserek köklere doğru sarktım. Kırpıklar durmadı. Sayısını unutmuştum. Tekrar geldiler, tekrar ve tekrar. Gözyaşları ve sümük yüzümden aşağı aktı. Umurumda değildi.

Çok uzaklardan biri konuştu ve kırbaç nihayet durdu. Bileklerimdeki ipler gevşedi. Yere kaydım, bilincimin sınırlarında geziniyordum. Ölüm Getiren'i çevreleyen soğukluk geri çekildi ama tutarlı bir düşünce oluşturamıyordum. Sadece acı vardı.

Bir anda müzik çalmaya başladı, ısıklar ve kemanlar havayı neşeyle doldurdu. Konuşmalar yeniden canlandı. "Şunu yoldan çekin," diye emrettiğini duydum Jassin'in. Gözlerimi açtım - dünya renklerin ve hareketlerin çarpık bir karışımıydı - ve kardeşimi kollarının arasına almasını izledim. Damon bana baktı, yüzü kederliydi. Bir an sonra görüş alanımdan çıktı. Dans başladığında bir kadının eteği dönüyordu. Birisi güldü.

Kaba parmaklar kollarımı sardı ve beni eğlence kalabalığına doğru sürükledi. Tahrip olmuş sırtım taşlara sürtünüyordu ki bu bir işkence olmalıydı. Yine de her şey sessizleşmişti. İlerleyişimizin bir kan izi bıraktığının uzaktan farkındaydım. Önlüğüm sırlıklam olmuştu ve sırtı da lime lime olmuştu. Küçük bir kapıya doğru ilerliyorduk. Eğer beni öldürmek istiyorlarsa, karşı koyamazdım.

Ağır göz kapaklarının altında Collith'i gördüm. Hâlâ tahtında oturuyordu ve bakışları benimkilerle buluştu. O anda maskesi düşer gibi oldu ve bunca zamandır o koltukta oturan soğuk yaratıktan başka bir şey ortaya çıktı. Bunun bir hüsnükuruntu, bir canavarla evlenmediğime dair zavallı bir umut olduğunu biliyordum. Gözlerimi sıkarak kapattım ve karanlığın beni yutmasını diledim. Ama yutmadı.

Taht odasından gelen sesler azaldı. Sadece benim nefes alışım, sürüklenmelerim ve muhafızların ayak sesleri vardı. Zihnimde bir görüntü belirip kayboldu, parlak kır çiçekleriyle kaplı bir çayır. Tanıdık bir figür sırtı bana dönük oturuyordu. "Oliver?" Fısıldadım. Tam döndüğü anda görüntü kaydı.

uzakta. Hayal kırıklığıyla inledim. Bir an sonra muhafızlardan biri durdu ve beni kaldırdı. Erkek olduğunu, düz göğsünü omzumda hissettiğimde anladım. Haftalardır yıkanmamış gibi kokuyordu. Arkadaşına bir şeyler söyledi, o da sıkılmış bir ses tonuyla cevap verdi. Muhtemelen geceyi çıkarıp çıkaramayacağımı tartışıyorlardı.

Bir dizi merdivenden aşağı iniyorduk; sıcaklık düştü ve alan daha dar geldi. Menteşeler gıcırdıyordu. Birkaç adım sonra gardiyan beni bir un çuvalı gibi aşağı attı. Sert zemine çarptım ve tekrar inledim. Sonra bir kilit tıkladı.

Ses gözlerimin açılmasına neden oldu. Neler olduğunu fark ettiğim anda - beni bir hücreye koymuşlardı- acı duvarı panikle paramparça oldu. "Hayır!" Çığlık attım. Görünüşe göre biraz gücüm kalmıştı; dışarı çıkmak için nafile bir çabayla kendimi parmaklıklara doğru fırlattım. Gardiyanlar çoktan gitmişti. Arkalarından bağırdım, aklıma her türlü küfür ve tehdidi savurdum.

Sessizlik bana cevap verdi. Hâlâ parmaklıklara tutunarak yere çöktüm. Yakınlarda tek bir meşale yanıyordu ve ışığı zayıftı. Ortaya çıkan karanlığın hiçbir iyi yanı yoktu. Teslim olduğum, beni kırmalarına izin verdiğim için kendimden nefret etsem de, vücudumu saran hıçkırıkları durduramadım. Yüzümün bir tarafı zonkluyordu ve geri kalan her yerim o kadar çok acıyordu ki doğru düzgün düşünemiyordum. bir acıyı hiç tatmamıştım. Zaten , değil mi? Neden buradaydım?

"Şu feryadı keser misiniz? Bazılarımız uyumaya çalışıyor."

Ses her taraftan geliyor, soğuk ve damlayan duvarlarda yankılanıyordu. Sarsılarak doğruldum. Bu hareket içimde bir şimşek çakmasına neden oldu ve konuşmak için birkaç deneme yapmam gerekti. "Kimsin sen?" Homurdandım.

"Buraya atıp unuttukları bir aptal daha," diye cevap verdi ses. *Kadın* olduğunu düşündüm.

Buradaki hücrelerde başka kimlerin kaldığını merak ettim. Ama başkaları varsa bile ya ölmüşlerdi ya da uyuyorlardı; çevredeki tek ses o küçük, çırpınan alevdi. Şakağımı taşa yasladım ve bir başka baş dönmesi dalgasıyla savaştım. "Suçun neydi?"

Yabancı iç çekti. "Krala bağlılığımı bildirdim, sonra da hemen ona suikast düzenlemeye çalıştım."

"Ama perilerin yalan söyleyemediğini sanıyordum," diye fısıldadım. Aklım başımdan gitti.

Bu alaycı bir homurtu kazandı. "Oh, seni zavallı, aptal yaratık. Elbette . Her konuda yalan söyleriz. Bu söylenti bin yıl önce ortaya atıldı.

Zeki bir peri, dünyanın geri kalanının bize güvenebileceğini düşünmesinin avantajlı olacağını düşünmüş."

Bu vahiy çok büyük, çok ağırdı ve sonuçları hakkında düşünmeye başlayamıyordum. Bir kez daha, karanlık görüş alanımın kenarlarında geziniyordu.

Ve orada, harap bir peri elbisesi içinde, kendi kanımla dolu bir havuzda otururken, ona yenik düştüm.

OceanofPDF.com

CHAPTER EIGHT

T Hayal dünyamıza vardığımda Oliver'dan hiçbir iz yoktu. Onun şövaletini bulmak için ufku taradım. Bir esinti saçlarımdan uçlarını karıştırdı. Uzakta, evin kapısı Ev, çağırın bir el gibi ardına kadar açıldı. Önlüğü kaptığım gibi koşturaya başladım ama yaralarımı rüyaya getirdiğimi hemen fark ettim; kırbaç izleri zonkluyordu. Adımlarım yavaşlayarak sert bir yürüyüşe dönüştü. Uzun otlar dizlerimi gıcıkıyor, kelebekler havalanıyor ve huzurun resmini çiziyordu. Her adımda gerçekliği geride bırakmak daha kolay hale geliyordu.

Eşikte durakladım. Lambalar sönmüştü, geriye sadece doğal ışık kalmıştı. Oliver'ın sırtı bana dönüktü. Saçları alacakaranlıkta parlıyordu. Şövaletini pencerenin önüne kurmuştu ve ayaklarının etrafındaki zemin ezilmiş çiçekler, boya kâseleri ve kullanılmamış fırçalarla doluydu. Köşede eski bir plak çalar vardı. "Moon River "ın tanıdık notaları güneşin damlattığı havada süzülüyordu - her nasılsa Oliver eski müziklere karşı bir zevk geliştirmişti. Pikabı sadece disk bittiğinde çıkardığı çıtırtı sesi için tercih ederdim; garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Orada saatlerce durabilirdim. Fırçayı aşağı yukarı hareket ettirirken Oliver'ın gömleğinin altındaki kaslar kıpırdadı. Tuvalde, griler ve beyazların yumuşak bir birleşimi olan bir görüntü bir araya gelmeye başlıyordu. Belki bulutlarla dolu bir gökyüzü ya da sisle örtülmüş tepeler. Biraz daha izlemek istiyordum ama güneş ışığının azalması bana zamanın aleyhimize işlediğini hatırlatıyordu. İsteksizce ilerledim. Döşeme tahtaları ağırlığının altında gıcırdadı ve Oliver döndü. Beni görünce kaşlarını çatı ve fırçasını yere bıraktı. "Neyin var? Ne yapıyorsun?"

İlk içgüdüm kollarına atılmak oldu. Tam bunu yapmaya başlamışken Collith'i hatırladım. Zihnim ormandaki o gölgeli törene, fısıltıyla söylediğimiz sözlere geri döndü. *Sadık olacağıma söz veriyorum.*

Peri bana ihanet etmiş olabilirdi ama bu yeminimi geçersiz kılmazdı; babamın öğretileri kadim ağaç kökleri kadar derindi. Boğazım pişmanlık ve vicdan azabıyla şişti. Yumruklarımı sıkıp açarak orada öylece durdum. Oliver aramızdaki mesafeyi iki uzun adımda kapattı. Beni öpmek için eğildi ama ben yüzümü çevirdim. Kaşları birbirine çatıldı. "Fortuna?"

Ona söylemek istemedim. Ona söyleyemedim. Kendimi bir korkak gibi hissederek zayıf bir gülümseme takındım. "Bu elbiseden kurtulmam lazım."

Oliver beni değerlendirdi. Her ne gördüyse, konuyu zorlamamaya karar verdi. En azından şimdilik. Malzemeleri toplamak için döndü. Bir süre sonra, her adımımın ne kadar acı verdiğini göstermemeye çalışarak şifonyere doğru ilerledim. En üst çekmecede Oliver'ın nasıl yarattığını hâlâ bilmediğim giysiler vardı. Ne zaman sorsam ya küstahça bir cevap veriyor ya da gizemli bir şekilde gülümsüyordu. Bir çift tayt ve yumuşak bir kazak çıkardım. Birkaç saniye uğraştıktan sonra elbise sert, kanla ıslanmış bir yığın halinde yere düştü. Kazak sırtıma yaslandı. Nefesimi tutabilmek için dudagımı ısırdım.

Fark etmediğini umarak Oliver'la tekrar yüzleştim. Elinde boya fırçalarıyla doğrulmuştu. Fırçaları renk lekeli bir bardağın içine bıraktı ve kaşlarını kaldırdı. "Şimdi bana neler olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu.

Nereden başlayacağımdan bile emin değildim. Her şeyin olduğu gibi kalmasını isteyen gürültülü, çocuksu bir yanımdı. Aynı zamanda son yirmi dört saatte yaşananlar hakkında konuşmaktan da kaçınmak istiyordu. Duraksayarak odanın diğer tarafına doğru yürüdüm ve parmağımın ucunu kitaplıkta gezdirdim. Tamamen tozdan arınmıştı. Temizlik mi yapıyordu? Yoksa burada toz diye bir şey yok muydu? Sormayı hiç düşünmediğim o kadar çok soru vardı ki.

İkinci kez arkamı döndüğümde Oliver yazı masasının kenarına yaslanmış, hâlâ bir yanıt bekliyordu. Yüzünde, gerekirse bütün gece bekleyebileceğini söyleyen bir ifade vardı. *Korkaklığı bırak*, diye emrettim kendime. Bu ona haksızlıktı. Ama doğru kelimeler ya da onları söylemenin doğru bir yolu yoktu. Duraksayarak dedim ki, "Peri geri geldi. Bu arada adı Collith, daha önce söyledim mi bilmiyorum. Damon'ı kaçıranın o olmadığı ortaya çıktı ama kim biliyordu. Bir anlaşma yaptık. Bir anlaşma yaptık."

istediği bir Şey karşılığında, peri kardeŐimini geri almama yardım etmeyi kabul etti."

"Bir anlaşma," dedi Oliver. Sözcüklerden buzlar sarkıyordu; biraz sonra söyleyeceklerimin hoşuna gitmeyeceğini biliyordu. Masadan kalktı ve odanın diğer tarafına geçti. Olduğum yerde kaldım ve boynumu eğerek ona baktım. Göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyordu. Tanıdık boya kokusu etrafımızı sarmıştı. Oliver ikimizin de geleceğini bildiği soruyu ısırarak sordu. "Ne istiyordu Fortuna? Sen ne yaptın?"

"Onunla evlendim."

Sözlerimi sessizlik karşıladı. Oliver bana baktı, gözleri o kadar soğuktu ki yakıyordu. Eldivensiz bir avuç kar tutmak gibiydi. Tam ağzımı tekrar açmıŐtım ki bir adım geri çekildi. Boğuk bir ses çıkardım ve elini tuttum ama dokunmaktan kaçındı. Normal çocuklar gibi, sonra da gençler gibi, kavgalarımızdan payımıza düşeni almıŐtık. Yine de bunca yıllık arkadaşlığımız boyunca benden hiç uzaklaŐmamıŐtı.

Oliver tabureye oturdu ve resmine baktı. Tek bir güneş ışığı kalmıştı ve pencereden içeri girerek arkadaşımın üzerine düştü. Fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi. Omuzlarının çizgisi gergin ve sertti. Ona bakarken, göğsümde kavanoza sıkışmış bir kelebek gibi keder çırpınıyordu. Kaybettiğimiz Şeyin önemi ikimiz için de aŐıkârdı. Yutkundum. "Sana acı çektiirdiğim için özür dilerim. Ama Damon'ı kurtarmak için elimden gelen her Şeyi yaptığım için üzgün değilim."

Bekledim. Hâlâ bana bakmadığında başımı salladım ve kapıya doğru döndüm. Birkaç saniye sonra Oliver'ın sesi beni durdurdu. "Fortuna, kanaman var. Ne-" Zemin gıcırdadı. Ben tepki veremedem, gömleğimi kaldırıyordu. Keskin bir nefes alma sesi duydum. DurmuŐtum ama dönmedim. Çatlamama saniyeler kalmış gibi hissediyordum.

Dışarıda bir kuş ötmeye başladı. Gözlerimi kapı aralığından ayırmadım, bir an için onu görebilmeyi umuyordum. "Collith beni Unseelie Sarayı'na getirdi," dedim uzaktan. Taht odasında olanları hatırladım, yaklaşıyordu ama onu uzak tuttum. "Halkı beni coŐkulu bir Şekilde karşıladı."

Oliver'ın, "Bunları temizlememiz gerek," dediğini duydum. Elimi tuttu.

Yatağa doğru yürürken içimi çektim. "Burada yapacağın hiçbir Şeyin ben uyandıktan sonra bir etkisi olmayacağını biliyorsun."

"O zaman kapa çenenini ve kendi akıl sağlığım için bunu yapmama izin ver." Omuzlarımı hafifçe aşağı doğru itti. Bu bile rahatsızlığa neden oldu. Ben oturduktan sonra Oliver banyoya doğru yürüdü. Musluk gıcırdadı. Elinde bir

nemli bir bez ve küçük bir tüp. Birkaç saniye önce ne kadar öfkeli olmasına rağmen, dokunuşu nazikti. Kazağı tekrar kaldırdı ve bezle kurulamaya başladı. Sarsılmamak için tüm irademi kullandım. Dikkatimi dağıtmak için tüpün üzerindeki etiketi okudum. Oliver henüz açmamıştı ama birkaç dakika içinde açacağını biliyordum.

"Neden antibiyotik kremin var?" Dişlerimin arasından sordum.

"Otuz saniye öncesine kadar yoktu."

Antibiyotik kremin ne olduğunu nereden bildiğini soracaktım. Sonra hatırladım. Bildiğim her şeyi o da biliyordu. *Çünkü o gerçek değil*, diye fısıldadı içimdeki ses.

Hayır. Bu şu anda düşünmek istemediğim başka bir şeydi. Dikkatimi dağıtacak başka bir şey ararken Oliver'ın ne yaptığını görmek için omzumun üzerinden baktım. Yatağın karşısındaki duvarda bir ayna vardı. Gördüğüm şey neredeyse nefesimi kesecekti.

Sırtım tanınmaz haldeydi.

Kesikler ve yaralar dışında kalan derim mavi ve siyahtı, etrafı sarı şişliklerle çevriliydi. Yara izlerini hayatımın sonuna kadar taşıyacaktım. Gözlerimi hızla kıptım ve bana bakan yansıma bulanıklaştı.

Ayna aynı zamanda aklıma başka birini getirdi. "Benimle geri dönmedi," diye fısıldadım, ağzımın kelimeleri oluşturmalarını izleyerek.

Oliver'ın eli hareketsiz kaldı. "Damon?"

Onun adını yüksek sesle duymak benim felaketim oldu. Başımı salladım, gözyaşlarımı yine uzak tutmaya çalıştım ama faydası olmadı. Birdenbire acı ve dehşetin her saniyesi üzerime çöktü. Damon'ın gitmeyi reddetmesi, geçitte Jassin'le karşılaşmam, kırbaçlanmam, kendimi bir başka kafeste bulmam. Sessiz hıçkırıklar bedenimi sarstı. Oliver elindeki bezi hemen yere bıraktı ve beni tekrar kollarına aldı.

Yaralarım dokunmamaya dikkat ederek, omurgası yatak başlığına değecek şekilde arkasına yaslandı. Ben ağlarken o beni ileri geri salladı. Bu aşağılayıcı ya da tuhaf olmalıydı. Bunun yerine, hareket sakinleştiriciydi. Hıçkırıklarım yavaşlamaya başladı. Bilinçsizlik beni ele geçirmek için geri döndü, ama karanlık sadece gerçek dünyada beni neyin beklediğini hatırlatıyordu. Şiddetli bir solukla uyandım.

Oliver'ın gömleğini yumruk yaptım ve telaşla, "Onlardan çok fazla var. Benden daha güçlüler, Ollie. Kazanamam." Bu itiraf ağzımda ekşi bir tat bıraktı.

Bilgisinde boşluklar vardı -ona neredeyse hiçbir şey anlatmamıştım- ama Oliver tereddüt etmedi. Yabancı bir bukleyi sakince kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bazen mesele daha güçlü olmak değildir. Daha akıllı olmakla ilgilidir," dedi bana.

"Anlamıyorsunuz. Binlerce yıldır hayattalar."

"Bu da rehavete kapıldıkları anlamına geliyor," diye karşı çıktı. "Sabırlı olun. Zayıflıklarını öğrenin."

Parçalanmış bedenim bir hücrede kapana kısılmışken misilleme yapmayı hayal etmek zordu. Yine de sözleri yardımcı oldu. Bu, bir parçamın hâlâ umutlu olduğu, hâlâ güce tutunduğu anlamına geliyordu. Yanaklarımdaki yaşları sildim ve Oliver'ın yüzünü daha iyi görebilmek için arkama yaslandım. "Ne zaman bu kadar sinsi oldun?" Sadece kısmen şaka yaparak sordum.

Bunun üzerine Oliver'ın gözleri karardı. Uzaklara, pencereye doğru baktı. Güneş gitmiş, ardında sadece ay ışığı ve gölgeler bırakmıştı. "Beni sen yarattın. Ne olmamı istiyorsan ben oyum," diye mırıldandı.

Sesindeki hafif acılık dokunuşunu hayal etmediğimi biliyordum. Suçluluk duygusu midemde zehirli bir yılan gibi kıvrıldı. Yanağımı avuçladım ve onu kendime döndürdüm. "Teşekkür ederim," dedim, hissettiğim her şeyin açığa çıkmasına izin vererek. Tüm içgüdülerime ters düşüyordu ama onlarla savaştım. Onun için.

Buna değerdı. Yüzüne muhteşem bir gülümseme yayıldı ve bir anda Oliver her zaman tanıdığım kişi oluverdi. Başımın tepesini yavaş ve şefkatli bir şekilde öptü. "Sadece bir şeyi unutma, tamam mı? Sen Fortuna Sworn'sun, bebeğim."

Şimdi güldüm, sulu bir sesle. Oliver'ın eli sıkılaştı, yüz ifadesindeki şefkat belli oluyordu ve başını kaldırıp bana baktı. Bir an sonra ben de onun bakışlarını takip ettim. Çatı parçalandı, tahtalar ve kiremitler gökyüzüyle aramızda hiçbir şey kalmayana kadar gecenin içine doğru uçtu. Üzerimizdeki ışıklar teker teker düşmeye başladı. Bu Oliver'ın birçok kez yaptığı bir numaraydı ama ben bundan hiç sıkılmamıştım.

Yine de bu geceyle ilgili bir şeyler farklıydı. Tepemde olup bitenler umurumda değildi; Oliver yıldızları izliyordu ve ben de kendimi onu izlerken buldum. Dakikalar geçiyor ve sırtımdaki ağrı artık neredeyse hiç hissedilmiyordu. Bunu Oliver mı yapıyordu -benden sakladığı başka bir yeteneği daha- yoksa ben mi ona hayranlıkla bakıyordum, bilmiyordum. Zaman geçtikçe yanaklarında gözyaşları parlıyordu. Benim yüzümden, biliyordum. Yaptığım seçim yüzünden. Ve bu o değildi.

Gözlerimi kapadım ve fark etmemiş gibi davrandım.

Bir ses. Sessiz. Tanıdık.

Sesler, diye düşündüm. Uzaklardan geliyorlardı, şu uzaktaki yıldızlardan biri gibi. Henüz bilincim tam yerinde değildi ve çekime direndim. O hücreye, o kırık bedene dönmek istemiyordum. Ama sesler yaklaştı. Seslerin karışımı kelimelere dönüştü. "...onu çoktan tedavi etti," diye fısıldıyordu biri.

"İmkânsız," diye cevap verdi bir başkası. "Buraya muhafızlardan başka kimse inmedi."

"Kendiniz görün. Yaralar temizlenmiş ve bir çeşit merhemle kaplanmış."

Sırtım onlara dönüktü. Uyanık olduğumu belli edip etmeyeceğime karar veremeden, konuşmacılardan biri bir kirpik izine dokundu. Gözlerim birden açıldı ve istemsiz bir nefes verdim. Hareket karşısında içimde çakan şimşekleri görmezden gelerek karanlık figürlerden geri çekildim. Sert, ıslak duvara çarptım.

"Kimsin sen?" diye sordum. Ya da en azından denedim; soru titrek ve silikti. Yüzleri karanlıktan gizlenmişti. Biri yakınlarda çömelmiş, diğeri de kapının girişinde duruyordu. Bana dokunan peri yanıt vermedi ama diğeri verdi. Sesini hemen tanıdım. "Bu Zara," dedi Collith. "Seni tamamen iyileştiremez, yoksa bu işe karıştığından şüphelenirler ama acını biraz olsun dindirmek için burada. Burada geçirdiğiniz zaman için özür dilerim; muhafızlar bir odanız olduğunu bilmiyorlardı. Sizi başka nereye götüreceklerini bilemediler. Bu dikkatsizliği düzelttim."

Benim hapsedilmemi bir gözetim olarak mı nitelendiriyordu?

Öfke boğazımı sıktı ve cevap vermedim. Zara bir şeyle oynadı ve hafif bir gıcırdama sesi duyuldu. Bir an sonra bir fener canlandı ve etrafımızdaki küçük alanı aydınlattı. Bakışlarımı kadın üzerinde sabitlemeye özen gösterdim. Işık, yanağının kıvrımlarını ve uzun, koyu kirpiklerini ortaya çıkardı. Bej rengi bir ferace ve ona uygun bir başörtüsü giymişti. Bu beni biraz şaşırttı; Fae'lerin İslam inancına sahip olduğunu bilmiyordum.

İkisi de bir şey söylememi beklerken, sessizlik o kadar belirgindi ki odada başka bir varlık varmış gibi hissediliyordu. "Sana kim yardım etti?" Zara süre çok uzadığında sordu.

"Bana yardım mı ettin? Şaka mı yapıyorsun? Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok." Farkındalık içimde kükredi ve her şeyi parçaladı. Zihnimin gözünde evi ve yıldızları gördüm. Oliver'ın elindeki antibiyotik kremi. Bu olamazdı. Hayal dünyamızda ne yaparsa yapsın, orada sınırlıydı. Hep böyle olmuştu. Her zaman da böyle olacaktı. Başka biri gizlice hücreye girip bana yardım etmiş olmalı. Damon ya da Laurie, büyük ihtimalle.

"Bir şey biliyorsun," diye yorum yaptı kadın. İrkilerek yüksek sesle bir şey söylediğimi anladım.

Savunmam yükseldi. Doğrudan ona baktım ve alay ettim. Eski benliğimden bir kıvılcım çıktı. "Zamanını boşa harcadın. Yardımını istemiyorum ya da ihtiyacım yok."

Bir duraklama oldu ve ikisinin de beni düşündüğünü hissettim. Sonra Zara bakışlarımızı kırarak Collith'e doğru baktı. Zorlukla algılanabilen bir baş selamı verdi. Onun yanından geçip yanımızdan ayrıldı. Ayak sesleri duvarlarda yankılandı. Kapı menteşeleri gıcırdadı. Çarparak kapandı.

Beni ve Collith'i yalnız bırakarak.

Ona bakmadım. Onunla konuşmadım. Ama Unseelie Sarayı'nın Kralı aptal değildi; kafamın içinde seken soruların farkındaydı. Bir adım daha yaklaştı. Çevresel görüşümde çizmesini görebiliyordum. "Sana birkaç özür borçlu olduğumu biliyorum. Öncelikle, sana kim olduğumu söylemediğim için özür dilerim," dedi sessizce, sanki burada bile beni dinleyen biri olabilirmiş gibi. Nedense benimkinin yanındaki hücrede kalan perinin sayılmadığını düşündüm. "Keşke söyleseydim."

Bok ye ve öl, demek istedim. Onun yerine ağızımdan bambaşka kelimeler çıktı. "Neden yapmadın?" Kulağa ihanete uğramış gibi gelmesinden nefret ederek sordum.

Collith tereddüt etmedi. "Korkaklık," diye cevap verdi açıkça. Hâlâ kıpırdamamıştı ama sesinde öyle bir duygu zenginliği vardı ki, sanki tam oradaymış gibi hissediyordu. "Eşim olursan hayatının ne kadar değişeceğini bilseydin bunu kabul etmezdin diye düşünmüştüm."

"Artık asla bilemeyeceğiz. Bu seçimi kendim için yapmama izin vermedin."

Gözlerini üzerimde hissettim. "Biliyorum."

Bu karanlık yerde bir yerde, tek bir su damlası düştü. İçi boş, kalıcı bir ses çıkardı. Ses kaybolurken, sonunda Collith'e döndüm. Yüz ifadesini göremesem de hayal ettim. Bir gün önce çılgınlıklarım taht odasında çınlarken yüzünde beliren o soğukkanlı, asil ifadeyi. "Anlamadığım o kadar çok şey var ki," dedim sonunda. "Neden Damon'ı alıp

Jassin'den mi? Neden evliliğimizi herkesten saklıyorsun? Neden başka bir perinin eşini kırbaçlamasına izin verdin? Her şeye gücü yeten bir kralın-"

"Ben her şeye kadir değilim, Fortuna." Yüz ifadesi yalvarır gibiydi. Ben bir şey söylemeyince Collith nihayet yaklaştı. Yanımda diz çökerken nemi ve pisliği görmezden geldi. Elini uzatmaya cesaret edemedi ama bu onu devam etmekten alıkoymadı. "Benim konumum tehlikeli. Tarih, korkuyla hükmetmenin anlaşmazlığa ve ihanete yol açtığını çoktan kanıtladı. Tahta geçtiğimde, bunun yerine hukuk ve tarafsızlıkla yönetmeye çalıştım."

"Peki bu senin için ne kadar işe yaradı?" diye sordu komşum.

Ben.

"Sessiz ," diye yanıtladı Collith, sesi hiç duymadığım kadar keskindi. "Sessiz ol," dedi Collith.

Vücudunun hatları kaskatı kesilmişti. Tüm bunları düşünceli bir şekilde izledim, sonra bir kez daha bana doğru döndüğünde yüz hatlarımı soğuk ifadesine geri döndürdüm. "Ve mahkemede kim olduğunu açıklamayı -sesini almanı- engelledim çünkü fae'lerin uzun hafızaları vardır. Seni kendi seçtiğimiz bir anda tanıştırmak istedim. Jassin'in değil."

Bana söylediği her şeyin sadece küçük bir kısmı önemliydi. Kalbim gittikçe daha hızlı çarpıyordu. "Hangi yasa Damon'ın iki yıl boyunca esir tutulmasına, vahşetten aklını yitirecek kadar uzun süre işkence görmesine izin verdi?" diye sorarken her kelimemden tehdit damlıyordu.

Ve Jassin'in ona başka neler yaptığını kim bilebilirdi? Bu düşünce midemi bulandırdı.

"Bazı gelenekler çok eskidir. Örneğin karaborsa gibi. Eğer onları değiştirmeye kalksaydım, göz açıp kapayıncaya kadar ayaklanma çıkardı. Fae'ler kölelerine ve oyuncaklarına düşkündür." Collith'in dizinin üzerinde duran eli yumruk haline geldi. Yüzüğü ışıpta parlıyordu. "Seni neden aradığımı sanıyorsun Fortuna? Burada olup bitenler beni en az senin kadar dehşete düşürüyor. Onları meşgul etmek için gösterdiğim zayıf çabalar -kapılar oymak, toprağa taşlar yerleştirmek- yeterli değil. Bir değişiklik yapmak istiyorum. Gücüm tek başına onları uzak tutmak için yeterli değil."

"Korkuyla hükmetmek istemediğini sanıyordum," diye verdim.

"Bu hala doğru. Ben sadece rüyalarımda gördüğüm krallığı yarattığımda tepkilerden istiyorum."

Yüz ifadesi çok samimiydi. Etrafımız nemli havayla çevrili olmasaydı, aldığım her nefeste acıdan kıvranıyor olmasaydım, ona inanmak kolay olurdu. Bu da beni daha da sinirlendirdi. Ben cevap vermeden

Düşüncesiz ve öfkeli başka bir şey düşünürken Oliver'ın sesi beni durdurdu. *Bazen mesele daha güçlü olmak değildir. Daha akıllı olmakla ilgilidir.* Boğazımdaki keskin kelimeleri yuttum ve onun yerine Collith'in yüzünü, keskin hatları ve pürüzsüz düzlemleri inceledim. İlk konuşmalarımızdan biri hafızamda yankılandı.

Ne istiyorsun? Seni.

Bunu sır olarak saklamamıştı. Ama bu, aramızdaki tüm kırılğan umutları ya da olasılıkları yok etmeden önceydi. Bu yaratığın benimle hiç şansı yoktu.

Gerçi bunu bilmesine gerek yoktu.

"Görelim bakalım," dedim. Collith bariz bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve ben de sabırsız bir hareket yaptım. Bu hareket sırtımda bir acı sarsıntısı daha yarattı. "Güvenimi bu kadar çok istiyorsun; bana şu sözde rüyadan bir kesit göster."

Gözleri berraklaştı. "Kafamın içinde senin yapamayacağın şeyler var-"

"Sen ferman ve sır ticareti yapıyorsun; benimki kâbus ve dehşet. Gördüğüm hiçbir şey beni bir saniye bile durduramaz, peri." Küçümsememi gizleyemedim.

"Bir daha adımı söyleyecek misin?" Collith acı çekmiş gibi görünerek fısıldadı.

Bunu bir yanıtla onurlandırmadım. Ben onun kararını beklerken o uzak damlama devam etti. Birkaç saniye içinde Collith yaklaştı ve başını eğdi. İlk başta bu hareketin ne anlama geldiğinden emin değildim. Hareket etmediğinde, ona dokunmamı kastettiğini anladım. Tereddütle elimi uzattım. Parmaklarım en hafif temaslarla şakaklarına yerleşti. Birinin ruhunu araştırırken hiç bu kadar kasıtlı olmamıştım.

Ellerimi ona en son ne zaman koyduğumu hatırlamamaya çalıştım ama zihinsel duvarımın çatlaklarından görüntüler süzüldü. Ağaç kabuğu çıkıntıları. Ağaç tepelerinden süzülen ışık. Collith'in ipeksi saçları parmaklarımın arasında. Şimdi içimde bir şey kıpırdandı, alçak ve sıcak. Dişlerimi sıktım ve devam ettim.

Bir an hafif bir direniş oldu ama bu sefer Collith içeri girmeme izin verdi.

Başka birinin zihnine girmek genellikle su altında olmak gibi hissettirirdi. Her şey daha yavaş, daha kalın, daha soğuktu. Ama bu sefer tamamen farklıydı. Collith'in bilincinde durdum ve onun hissini özümsemem. Daha önce boşluk, dikkatli bir hiçlik varken, şimdi daha fazlasının ipuçları vardı. İnce, tatlı bir tat. Hareket ve ışık. Kaşlarımı çattım ve daha derine indim. Collith'in irkildiğini hissettim ama yine de direnç göstermedi.

Sonunda bir şey buldum. Korkularını değil, tam olarak görmemi istediği şeyi, hayallerini. Mavi gökyüzü ve yeşil çimenlerle çevrili bir tepede duruyordum. Renkler ve detaylar, deneyimlediğim diğer her şeyden daha canlıydı. Yakınlarda, bir gölgenin altında, bir grup peri piknik masasının etrafında oturuyordu. Kahkahalar havada çınliyordu. Kendime rağmen merak ederek yaklaştım. Birkaç metre ötede bir çift ölümlü çocuk uçurtma uçururken periler sivri kulaklarını gizlemek için hiç çaba sarf etmiyorlardı. Kirden ya da karanlıktan eser yoktu. Onun yerine, halkının yukarıda, insanların arasında yaşadığı açıktı.

Arkalarında bir sıra ağaç vardı. Yeşillik ve gölge, içinden geçilen bir tür tünel olan yuvarlak bir açıklıkla bozuluyordu. Collith'in bana rehberlik ettiğini, nereye gideceğimi etkilemeye çalıştığını biliyordum. Şimdilik bu oyuna katılmaya karar verdim. Neşeli sahneyi geride bıraktım ve açıklığa doğru yürüdüm.

İçeride, patikada uğursuz ya da karanlık hiçbir şey yoktu; kuş sesleri havayı dolduruyor ve hoş kokulu bir esinti geçip gidiyordu. Burada gereğinden fazla kalmak istemediğimden, güneş ışığının yukarıdaki gölgelikten süzülüşünü hayranlıkla seyretmek için oyalanmadım.

İleride, tünel karanlıkta sona erdi. Hava soğumuştı. Ne bulacağım konusunda temkinliydim - Oliver'ın çabalarının gerçek dünyada beni takip etme olasılığı her şeyi değiştirmişti - yavaşıladım. Ayaklarımın altındaki toprak buza dönüştü. Açıklığa adım attım ve havanın neden bu kadar soğuk olduğunu anladım.

Kar.

Sanki dünyada kötü bir şey yokmuş gibi sakın sakın aşağı süzülüyordu. Bir yerleşim caddesindeydim ve ağaçlar yerini yıldızlara bırakmıştı. Sokak lambaları birkaç adımda bir beliriyor, her şeyi yumuşak ve ısıltılı hale getiriyordu. Evler büyük değildi ama parlak pencereler mahalleye sıcak bir veriyordu. Botlarım karda çtırdıyordu. Sağa sola baktım, sahnelerin anlık görüntülerini yakaladım. Periler her yerdeydi. Noel ağaçlarının ve yemek masalarının etrafında oturuyorlardı. Hepsi modern kıyafetler giyiyordu. Bir tür şiddet ya da kölelerinin bir anlık görüntüsünü görmeyi bekliyordum ama hiçbir şey yoktu. Bu tuhaf hoşnutluk ve aidiyet duygusundan başka bir şey yoktu. Collith'in halkı için umudu bu muydu? Gülmek ya da ona her türlü aptal demek istedim. Ama nedense yapamadım.

Collith beni yönlendirdi. Yol sonunda bitiyor ve Adil Halk'ın yaşadığı daha güzel yerlere dönüşüyordu. Düğünlerde dans ettiler. Kumsallarda uzandılar. Dağlara tırmandılar. Tüm bunlar olurken

Büyüleyici. Irklar arasında gerilim ve insanlardan korku yoktu. Herkes birlik içinde yaşıyordu.

Ama erişebildiğim tek şey güzel rüyalar değildi.

Bunlardan birinde havada bir dalgalanma fark ettim. Collith'in zihninin arkasında başka bir şey vardı, o kadar güçlüydü ki diğer her şeyi etkiliyordu ve içgüdülerim ona doğru çekiliyordu. Karışıklığa doğru uzandım. Sayısız kez elden geçirilmiş bir resim gibi eski ve yıpranmış bir şey hissi vardı. Bir anı.

Collith geçmişinin bu parçasını saklamaya çalışıyordu ama biri içeri girdikten sonra kapıyı kilitlemek işe yaramazdı. Şimdi kolumu dalgalanmanın içine soktum. Collith'in paniği yeri titretti. Uzaktan gök gürültüsü sesleri geliyordu. Beni dışarı atmaya, zihninden tamamen kovmaya çalıştığını hissettim. *Çok geç*, diye düşündüm haince bir memnuniyetle. Gülümseyerek yaklaştım.

"Hayır!" Collith'in sesi göklerden haykırdı. Beni diğer tarafa kadar takip etti.

Ayağım yumuşak ve pelüş bir şeyin üzerine düştü. Bir halıya. Collith'in bilincindeki boşluktan kurtuldum ve rüyayı tamamen geride bırakıp gerçeğe döndüm. Duvardaki rahatsızlık bir an sonra katılaştı. Doğrudum ve etrafıma bakındım, Collith'in sır olarak saklamak için bu kadar çaresiz olduğu şeyi görmek için sabırsızlanıyordum. Gözlerim ışık ve sesteki ani değişime alıştı. Birkaç dakika önceki gürültüyle karşılaştırıldığında, ani sessizlik de sarsıcıydı.

İlk dikkatimi çeken kadın oldu. Kocaman bir yatakta yatıyordu, kadife örtülerin arasından çıplak bir göğsü görünüyordu. Yuvarlanan kızıl saçları ve sinsisi bir gülümsemesi vardı. Collith onu nasıl da seviyordu. Havayı dolduruyordu, yeni sıkılmış parfümden daha güçlüydü. Collith onun yanında yatıyordu, o da çıplaktı ve gözlerinde şefkatle ona bakıyordu. İpeksi çarşaf lar buruş buruştu ve terden hafifçe nemlenmişti.

Tıpkı piknikçilerde olduğu gibi, ikisi de varlığımın farkında değil gibiydi. Kendilerini tamamen birbirlerine kaptırmışlardı ve onları izlerken keskin ve tanımsız bir şeyin acısını hissettim. Kadının adı Collith'in dudaklarında bir şarkı gibi şekillendi. "Viessa..."

Tam cevap vermek için o güzel ağzını açtığı anda görünmez bir güç göğsüme çarptı. Hava bir anda ciğerlerimi terk etti ve geriye doğru savruldu.

Duvara çarptım ve sonsuz karanlığa daldım.

OceanofPDF.com

CHAPTER NINE

M

Gözlerim açıldı.

Nefesim kesildi ve ayağa fırladım. Birkaç saniye boyunca çılgınca yönümü kaybettim, o siyah serbest düşüşün içinde sıkışıp kaldım ve ıslak

hücre. Zara'nın getirdiği fener yerdeki yerinden sabit bir şekilde yanıyordu. Ona odaklandım ve küçük alev beni burada tutan çapam oldu. Görünüşe göre birinin zihninin bu kadar derinlerine inmenin sonuçları vardı - başım çarpıyordu.

Collith'in belli belirsiz farkındaydım. Hâlâ yanımda diz çökmüştü ve "Sanırım bunu hak ettim," derken sesi düzensizdi.

Acı geçmiyordu. Kusacağımdan endişe ederek gözlerimi kapattım. "Bana neden burada olduğunu söyle."

Ama cevap vermedi. Küçük hücrede sessizlik hüküm sürüyordu. Collith'in yüzünü görmek isteyerek gözlerimi tekrar açmaya cesaret ettim. Dosdoğru bakıyordu. Uzun parmakları o tuhaf yüzüğü büküyordu. Dalgın bir hareket gibi görünüyordu, derin düşüncelere dalmış birinin hareketi. Sabrım hızla çözülen bir iplik gibiydi ve tam kopmak üzereyken konuştu. "Seni halkımla yeniden tanıştırmak istiyorum. Bu sefer bizim şartlarımızla."

Bir süre sonra homurdandım. "Beni asla kabul etmeyecekler. Ben Fae değilim."

Collith bakışlarımı karşılayarak, "Hayır," diye onayladı. Bakışları karanlıkta simsiyah görünüyordu. "Sen değilsin. Ama sen Düşmüşsün."

Şimdi yanıt bekleme sırası Collith'teydi. Her şey acırken düşünmek zordu. Eğer burada olsaydı, Oliver beni itaat etmeye teşvik ederdi. Rolünü oyna. Collith'in arzusunu kullan. Peki ya benim istediğim ne olacaktı? Şu anda Damon'ın özgürlüğü bile değildi... benim özgürlüğümdü. Bu düşünceden uzaklaşmak istercesine yer değiştirdim. Sert duvar bana sürtündü.

Yaralar. Buna alışmaya başladığımı sanıyordum ama bir başka acı dalgası üzerime çöktüğünde neredeyse bayılıyordum. Bununla birlikte, son dayanıklılığım da buharlaştı.

"Tamam. Her neyse. Sadece lütfen... bırak çıkayım," diye fısıldadım. Sonunda sesim kesildi; kendimi hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Bir anda Collith önümde belirdi. Tek kelime etmeden beni kollarının arasına aldı. Dokunuşu yavaş ve temkinliydi ama kırbaç izlerini okşamaması imkânsızdı. İnledim. Ses duvarlarda yankılandı. Görüşümü daha renkli noktalar gölgeledi ve her şey eğildi. Collith geçitten aşağı ve merdivenlerden yukarı yürürken bilincim gidip geliyordu. "Hayır, bekle. Diğerlerini de serbest bırak," demeye çalıştım. Hiçbir şey çıkmadı.

Dakikalar ya da saatler geçti; hangisinin geçtiğini anlamak imkânsızdı. Bir noktada kapı menteşeleri vınladı. Ses beni uyandırdı ve ağırlaştığını hissettiğim gözlerimi açtım. Bir yatak odasıydık. Büyük bir yatak, tentesiyle birlikte alanın çoğunu kaplıyordu. Zemin süslü halılarla kaplıydı. Şifonyer ve masa gibi insan yapımı mobilyalar bile vardı. Her düz yüzeyde parlayan fenerler mekânı davetkâr kılıyordu.

Bitişikteki bir odaya açılan ikinci bir kapı vardı. Yanından geçerken kitap raflarına gözüm takıldı. Kitaplardan birinin sırtında "*Ve Sonra Hiç Kimse Kalmadı*" yazıyordu. Demek Collith bir Agatha Christie hayranıydı.

Bir peri kralından beklediğim bu değildi, diye düşündüm belli belirsiz. Sonra başka düşüncem kalmadı.

Çıtırdayan, neşeli bir ateş görüşümü doldurdu.

İçime yayılan rahatlama nefes almamı zorlaştırdı. "Ollie?" diye mırıldandım. Cevap vermedi. Doğrulma riskini almak, hatta başımı çevirmek bile istemedim; bir ömür boyu yetecek kadar acı çekmiştim. Sadece alevlerin tıslaması ve tükürmesiyle geçen saniyeler. Kaşlarımın çatılması ağzımın kenarlarını aşağı doğru çekti. Sorun sadece Oliver'ın henüz ortaya çıkmamış olması değildi; bu rüya ortamında doğru olmayan bir şeyler vardı. Soğuk ve yabancı geliyordu. Oliver'ın bizim için yarattığı cennete hiç benzemiyordu.

Bunun bir rüya olmadığını fark ettim.

Anlaşılan o kadar çok uyumuşum ki en yakın arkadaşım bile bana ulaşamamış. Yavaş yavaş başka şeylerin farkına varmaya başladım. Yüzüstü yatıyordum ve

Altımdaki yatak yumuşak ve yabancıydı. Kırmızı çarşaflardan hafif bir erkek kokusu yayılıyordu. Yüzüm artık sert ve kabuklu değildi, demek ki biri Laurie'nin özenle yaptığı makyajı silmişti. Peri elbisesi de gitmişti ama yerine bir şey konmamıştı. Sırtım soğuk havaya maruz kalmıştı, geri kalanını da kürk gibi bir şey örtüyordu. Beni kim soymuştu? Odada başka biri olup olmadığını anlamak için ateşin dışında bir ses duymaya çalıştım. Hiçbir şey yoktu.

Memnuniyetsiz bir şekilde başımı diğer tarafa çevirmeye cesaret ettim. Hemen yatağın yanındaki yemek tepsisini gördüm ve Bea's'daki son vardiyamdan beri yemek yemediğimi hatırladım. Yemek yeni gelmişti, çünkü beyaz etten hâlâ buharlar yükseliyordu. Bir çeşit kuş olduğunu tahmin ettim. Ayrıca tabağın yanında bir kadeh vardı ve kenarlarından yoğunlaşma damlaları süzülüyordu. Belki de bu tünellerde bir yerlerde bir yeraltı kaynağı vardı.

Midem guruldamak için o anı seçti. Açlıktan ölüyordum.

Tam o sırada bir şey hareket etti. Başımı o kadar sert salladım ki acımış olmalıydı. Bu Collith'ti. Onu görünce iştahım kaçtı. Gömleğini çıkarmıştı ve çıplak sırtı ışıktaki parlıyordu. Belirgin kaslar derinin altında hareket ediyordu. Ancak bakışlarımı çeken şey bu değildi, yara izleriydi. İki tane vardı ve kürek kemiklerinden beline kadar uzanıyorlardı. Tam olarak kanatlarının olması gereken yerde.

Collith döndü ve beni bakarken yakaladı. Son konuşmamız hâlâ zihnimde tazeydi ve sormak istediğim pek çok soru, söylemek istediğim pek çok şey vardı. "Acıyorlar mı?" Onun yerine kendi kendime sorduğumu duydum.

Peri yanlış anlamış gibi davranmadı. Başına başka bir tişört geçirdi ve omuz silkerek izleri kapattı. "Evet, ama kastettiğiniz şekilde değil. Kayıp bir uzuv gibi. Bazen onları hâlâ hissedebiliyorum. Ayrıca, bunu içtiğinden emin ol. Merak etme, hareket edebilirsin."

Tepsiyi başıyla işaret ederken bir tutam saç gözlerine düştü. Kürkü göğsümde tutarak bakışlarını takip etmek için yan döndüm ve bir kez daha, hareket olması gerektiği kadar acıtmadı. *Zara*, diye düşündüm ekşiyerek. Şüphesiz ben uyurken gelmiş ve hasarın bir kısmını iyileştirmiştir. Kimseye borçlu olmayı sevmezdim, özellikle de bir periye.

Umarım elbiseyi çıkaran o olmuştur.

Hesaplayamadığım çok fazla saat vardı. Bunları düşünürken Collith'e kaşlarımı çattım. "Neden buradayım? Neden beni odama götürmedin?"

"Mahkeme sayesinde, Mahkeme varlığınızdaki haberdar oldu. Odanız artık güvenli değil." Collith'in ses tonu dikkatimi dağıtmıştı. Beline bir kemer doladı ve ben kasıtlı olarak nesnelere odaklandım. Kadehin yanında tahta bir fincan vardı. Su olduğunu düşünerek almak için öne doğru eğildim ama içindeki sıvı opalesandı. Beni büyülemeye mi çalışıyordu? Hâlâ temkinli hareket ederek doğrudum ve sırtımı yatak başlığına yasladım. Bir sancı bile hissetmedim. Gözlerimi kısarak bardağın içindekilerin parıldamasını ve şıpırdamasını izledim. Annemin sesi kulağıma fısıldadı. *Eğer peri yiyeceği ya da içeceği tüketirsen delireceğin söylenir.* Bu da lezzetli görünen etin de yasak olduğu anlamına geliyordu. Fincanı karnıma dayadım ve Collith'in bakışlarıyla karşılaştım. Yine de sırtının görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. "O zaman sen de oradaydın?"

Başlangıçta?" Sonra ben sordum. I Kendime daha fazlasını öğrenmek istediğimi çünkü bilginin güç olduğunu söyledim.

El değmemiş içecek ve yiyeceklerle dikkat etmesini izledim. Anlaşılan Collith yorum yapmamaya karar vermişti. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve o inatçı tutam hemen geriye düştü. "Hayır. Ben bu dünyada doğdum. Üçüncü nesil. Ama hâlâ kanatlarımız var; birkaç yıl içinde düşüyorlar. Tanrı'nın bize isyanda kaybettiklerimizi hatırlatması sanırım."

Davranışları rahat olsa da, gözleri hala hissettiği bir acıyı ele veriyordu. Kanatlarını kaybetmekten mi yoksa başarısız bir isyandan mı kaynaklanıyordu, bilmiyordum. Ne diyeceğimi bilemez halde, kendi gözlerim daldı. Bir sandalyenin arkasına asılmış bir paltoya takıldılar. Siyahtı ve üzerinde fae yazı dili olduğunu tahmin ettiğim bir yazı vardı. Kelimeler altın iplikle yazılmıştı, etekleri ve kolları boyunca ilerliyordu. Krallara layık bir ceketti. "Bir partiye mi gidiyorsun?" Ağzımdan kaçırdım.

Soru ona bunu hatırlatmış gibiydi. Collith paltoyu aldı ve üzerine geçirdi. Kumaş omuzlarını daha geniş gösteriyordu. Uzun parmaklarıyla kollarını çekiştirerek, "Evet," diye cevap verdi. "Bana eşlik etmek isteyeceğini umuyordum. *Olorel* adında üç günlük bir bayram. İnsanların bayramı gibi bir şey belki de. Siz geldiğinizde taht odasının bu kadar dolu olmasının nedeni de bu."

İnanılmaz bir kakhaha ile küçümseyici bir alay arasında bir ses çıkardım. "Hayır, teşekkürler."

"Bu sizin tanık olduğunuz toplantıya benzemiyor," dedi yüzünü buruşturarak. "Bu bizim en önemli yıldönümlerimizden birini kutluyor."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Yıldönümleriniz mi var? Hayır, dur tahmin edeyim. Perilerin nasıl ineceklerini keşfettikleri gün için."

Collith güldü. Bu sesi ilk kez duyuyordum. Derin ve zengin bir sestî ve içimi titretti. "Pek sayılmaz," diye cevap verdi. "Karanlık Prens'in çukura atılmasından kısa bir süre sonrasına işaret ediyor. Takipçileri de onunla birlikte kovuldu. Düşüş sırasında bir avuç melek -şiddetli rüzgârlar mı yoksa kasıtlı bir çaba mı, hâlâ söylemiyorlar- birbirinden ayrıldı ve kendilerini çölde buldular. Kırmızı İnciler Savaşı'ndan sonra çoğu tükenmiş ya da yaralanmıştı. İlk kez canavarlara, insanlara ve elementlere karşı savunmasızdılar.

"Aralarında Olorel adında biri vardı. Bu boyutun yanı sıra başka boyutlara açılan kapılar yaratma yeteneğine sahipti. Hayatta kalmalarının pek mümkün olmadığını anladığında, yoldaşlarının güvende olacağı bir yer yaratmak için canını verdi. O olmasaydı hiçbirimiz var olamazdık, işte bu yüzden burası türümüz için kutsal bir hatıradır. İlk geceyi zaten kaçırdınız ama ikincisi de en az onun kadar önemli olacak."

"Seelie Sarayı da orada olacak mı o zaman?" Kendime rağmen bir kez daha ilgimi çekerek sordum.

"Kendi alanlarında kutlama yapıyorlar." Collith başını eğdi ve beni değerlendirdi. "Bu akşam gitmek için kendini yeterince iyi hissediyor musun?"

Hayatımda çok az kez korku yaşamıştım, ama şimdi onlardan biriydi. Bir Broadway gösterisiymiş gibi aşağılanmamı izledikten sonra tekrar mahkemenin karşısına çıkma ihtimali dehşet vericiydi. Ama aynı zamanda burada, onun gibi kokan bir yatakta tek başıma kalmak da istemiyordum. Duraksayarak elimi kürkün üzerinde gezdirdim. Beyaz ve yumuşaktı. "Sana eşlik etmemi istiyorsun, ha? Ne olarak, oyuncığın olarak mı?"

Collith kararlı bir şekilde, "Eşim olarak," diye cevap verdi. Tepkimi beklemeden arkasını döndü. Bir duvarın dibinde tahta bir sandık duruyordu. Kapağını kaldırdı ve karıştırmaya başladı. Birkaç saniye sonra tekrar bana döndü. Elinde bir şey vardı. "Fae'ler muhtemelen alışık olduğunuz gibi alyans takmazlar. Onun yerine bunları takarız."

Yaklaştı ve parmaklarını açtı. Bu bir kolyeydi. Zinciri uzun ve gümüştü, ucunda da bir safir sallanıyordu. "Çok güzel," diye itiraf ettim. Bu iltifat için hemen kendimden nefret ettim. Mücevheri ezip toz haline getirdiğimi ve

Collith'in gözlerinin dehşetle açıldığını izlediğimi hayal ettim. Karanlık düşüncelerimden habersiz olan Collith'in dudakları yarım bir gülümsemeyle yukarı doğru eğildi. "Burada yaşamaya başladığımızda, her soyumuza bir avuç dolusu eşsiz mineral veya mücevher verildi. Her biri toprakta bulundu, biz çalışırken

geçitleri genişletmek ve mükemmelleştirmek için. Annem bunu giyerdi."

Annesi. Nedense Collith'in de herkes gibi bir annesi olduğunu hayal etmek zordu. Onu başlangıcı olan biri olarak değil de, hep var olan biri olarak düşünüyordum. Bir Unseelie Kralı'nın bile ebeveynleri olduğunu fark etmek tedirgin ediciydi.

Hâlâ kabul etmemi bekliyordu. *İstemediğini söyle. Yüzüne geri fırlat*, diye içimden bir ses ısrar etti. Bunun yerine, nedenini tam olarak bilmeden, teklif edilen kolyeyi aldım. Gümüş zincir avucumun ortasında toplanmış, güneşte parlayan bir yılan gibi parlıyordu. "Onunla tanışacak mıyım?" Kafamı kaldırmadan sordum.

Collith duymamış gibi davrandı. Dikkatini yakınlardaki bir köşede duran aynaya verdi. "Ziyafet sırasında birkaç kural vardır," dedi var olmayan bir parçasıyla uğraşırken. "Fae'ler bile bunlara uyarlar. Öldürmek yok, çalmak yok ve güç kullanmak yok. Bunu yapmak başka bir mahkemeyi çağırır. Orada güvende olacaksın. Yani, yeterince güvende."

İstediği kadar sorudan kaçabilir ve görmezden gelebilirdi. Benim daha çok sorum vardı. "Onlara ne oldu? Soyların ilkinde mi? Periler yaşlılıktan ölmez," diye üsteledim. Eğer biri bu kadim, güçlü varlıkları öldürdüyse, bunu nasıl yaptıklarını bilmek istiyordum.

Collith'in gözleri sanki niyetimi tahmin etmiş gibi eğlenceyle parlıyordu. Yeterince kolay cevap verdi. "Onlardan üçü dün kalabalığın arasındaydı. Chandrelle'i fark etmiş olmalısın; senin mahkemen sırasında konsey üyesi olarak görev yaptı. Biri Saray'ın entrikalarından uzak durmayı seçti ve onu sadece torunlarının görmesine izin verildi. İki tanesi insanlar arasında yaşıyor. Bir diğeri yıllar önce eşi tarafından öldürüldü. Son beşi ise Seelie Sarayı'nda ikamet ediyor."

"On iki soy," diye mırıldandım düşünceli bir şekilde. Çok fazla. Hepsi düşman mıydı? Yoksa aralarında gizlenmiş bir müttefik bulabilir miydim?

Potansiyel bir destekçiye sunabileceğim bir koz düşünmeye çalışırken - strateji hiçbir zaman güçlü yanımda olmadı- Collith çekmecedden bir şey çıkardı. Hafifçe döndü ve elinde bir taç olduğunu gördüm. Yumuşak ışıktaki parlıyordu. Muhafızlarının taşıdığı kılıçlar gibi camdan yapılmış gibiydi, kenarları ve uçları sivriydi. Ölümcül ve güzel. Şaşkınlık içindeydim, Collith hiçbir tören yapmadan onu başına yerleştirdi. Onun kim ve ne olduğunu bir an bile unutmamıştım ama bir an

hafıza bana çarptı. Çarpık tahtında oturan o soğuk, zarif yabancı.

Collith tacın etkisinden tamamen habersiz bir şekilde yere baktı ve gülümsedi. "Evet?" dedi. "Bu gece varlığınıza güvenebilir miyim?"

Bu senin için Damon, diye düşündüm. Titremelerini gizlemek için ellerimi battaniyenin altına soktum. Kolye yumruğumun ortasında ısıniyordu. "Hazırlanmam gerek," dedim.

Unseelie Kralı bana mükemmel dişlerini gösteren, nadir rastlanan, dolu dolu bir gülümseme fırlattı. "Pekâlâ. Sizi yalnız bırakayım."

Ben de gülümsemedim. Collith hiç istifini bozmadan eğildi -akıcı hareketi bunu daha önce kaç kez yaptığını gösteriyordu. Sonra doğruldu ve kapıya doğru gitmeye niyetli olduğu belli olan bir adım attı. Yine de bir şey onu tereddüt ettirdi. Tekrar yaklaştığında ateş çıkırdadı. Tek bir parmağını uzattı ve yanağıma dokundu. dokunuş çok kısa ve basitti ama ne kadar inkâr etmeye çalışsam da içimde bir şeyleri ateşledi. "Seni kapıda ," dedi. Sesi yumuşaktı, sanki o da etkilenmiş gibiydi.

İlk içgüdüm sarsılarak uzaklaşmaktı. Ama aynı zamanda küçük, sessiz bir parçam da eğilmek istiyordu. Zayıflığım yüzünden kendimden nefret ediyordum. Acı ve gösteriden hoşlanan yaratıklarla çevrili, yerin çok altında, burada kendimi çok yalnız hissettiğim için miydi? Yoksa sadece karanlığı mı çekici buluyordum?

Belki düşüncelerimin bir kısmı ortaya çıkmıştır; Collith ikinci kez geri çekilirken yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Kapıya doğru gitti, botları yerde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Bir eli kapı kolundayken Collith bana doğru başını salladı. Ben tepki vermedim. Bir süre sonra kral koridorda gözden kayboldu.

Beni yemekle baş başa bıraktı. Kıpırdandım ve ona bakmamaya çalıştım. Kendimi tekrar uykuya dalmaya ve Oliver'la konuşmaya zorladım. Ama midem yine inliyordu ve ağzım sulanmaya başlamıştı. "Siktir et," diye mırıldandım. Açlıktan ölmektense büyülenmek daha iyiydi. Kolyeyi yanımdaki yatağın üzerine bıraktım ve tepsinin kulplarını tuttum. Hiç de nazik olmayan bir şekilde kucağıma koydum.

Et soğumuştı ama leş yiyen bir kurt gibi dişlerimle parçaladım. Üzerine baharat serpiştirenler zamanlarını boşa harcamışlardı; yemeğin tadını zar zor alabildim. Lokmalar arasında doğrudan kadehten su içtim. Bir kısmı çenemin kenarından damladı. Kabaca silip süpürdüm ve yemeye devam ettim.

Sadece hiçbir şey kalmadığında durdum. Acı dolu bir şekilde arkama yaslandım ve iç çektim. *Çok zayıfsın, Fortune*. Ailem beni bu halde görseydi ne düşünürdü? Babam türler arasında eşitliğe inanıyor olabilirdi ama yaşayan diğer tek Kâbus'la evlenmiş olması tesadüf olamazdı. Bize nasıl dövüşüleceğini de öğretmişti. Yine de buradaydım, bir peri ile çiftleşmiş ve bir diğeri tarafından kalıcı olarak yaralanmıştım. Damon'ı çarpıtmış ve kırmışlardı. Ailelerimiz şimdi bizimle tanışsa, muhtemelen kendi çocuklarını tanıyamazlar.

Bu düşünce bana taze bir motivasyon dalgası verdi. Kürkü bir kenara fırlattım ve bacaklarımı yana salladım. Hareket çok hızlıydı. Birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim çarpan başımı tutmak oldu.

Oda tekrar sakinleşince doğruldum. Korktuğum gibi tamamen çıplaktım. Peri elbisesi ortalıkta yoktu ama bir süre sonra bir köşede sırt çantamı gördüm. Hemen ona doğru koştum. Her şey hâlâ içindeydi, görünüşe göre dokunulmamıştı. Bir kot pantolon ve buruşuk ekose bir gömlek giydim. Hayatımda ilk kez giysilerimi zırh gibi hissediyordum. Başka bir savaş yaklaşıyordu ve ilki alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım olduğunu kanıtlamıştı.

Pantolon giymek beni yeniden kendim gibi hissettirdi. Zara'nın son iyileşmesiyle birlikte göğsümde bir kıvılcım çaktı. Kırbacın indiği andan beri saklandığım karanlık yere ışık gönderdi. Yenilenmiş bir ilgiyle etrafıma bakındım ve solumdaki açık kapı beni çağırdı. Kısa bir tereddüitten sonra dürtüye boyun eğdim.

Küçük bir yerdi, evdeki yatak odamdan çok daha büyük değildi. Ama Collith her santimini kullanmıştı. Diğer üç duvar boyunca daha da fazla kitap vardı. Hiçbir zaman iyi bir okuyucu olmamıştım -sabırlı babam bile beni tek bir sayfa okuyacak kadar oturtamamıştı- ama evlendiğim kişi hakkında daha fazla bilgi edinme şansına karşı koyamıyordum. Odanın çevresinde dolaşırken parmaklarım kitapların sırtlarında geziniyordu. Kısa süre sonra koleksiyonun alfabetik sıraya göre dizildiğini fark ettim. *Demek ki düzenli şeyleri seviyor*.

Collith'in kütüphanesinde gizem romanlarından daha fazlası vardı. Bazı kitaplar o kadar eskiydi ki, tek bir dokunuşla parçalanacakmış gibi görünüyordu. Birçoğu tanımadığım bir dildeydi -Enochian, sanırım. Kitapların üzerindeki boşluklara sıkıştırılmış kâğıt yığınları vardı. Bir tanesini çekiştirip kurtardım. Elle çizilmiş bir Avrupa haritasıydı. Mürekkebi solmuş ve

sayısız işlem den dolayı kağıt yumuşaktı. Ülkeleri oluşturan çizgilerin çoğu doğru değildi.

Ya da belki de öyledirler, diye düşündüm. Bu yaratıklar hakkında hâlâ bilmediğim çok şey vardı. Eğer yerin altında koca bir saray varsa, neden bütün uluslar olmasındı?

"İyi görünüyorsun."

Ses arkamdan geldi. Arkamı döndüm, elim yine olmayan bıçağa gitti. Laurie, kollarının üzerine başka bir elbise örtmüş halde kapının önünde duruyordu. Rahatsız edici bir şekilde gelinliğe benziyordu. "Onu giymeyeceğim," dedim düz bir sesle. Bu sözler kalbimin hâlâ nasıl çarptığını yalanlıyordu. Kayıtsızca elimi indirdim.

Laurie bu küçük hareketi fark etmemiş gibiydi. Gözlerini devirdi. "Geçen sefer de böyle demiştin. Bunu giymen için tüm nedenleri saydığım ve haklı olduğumu anladığın kısmı atlayabilir miyiz?"

"Bir perinin ağzından çıkan her şeye güvendiğim kısmı atlayabilir miyiz?" Ben de karşılık verdim. Ellerim yine istemsiz yumruklara dönüşmüştü ve şimdi Laurie'nin gözlerinin aşağı kaydığını gördüm. Bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi. O gümüş irisler yağmurdan sonra arduvaz bir çatı gibi daha koyu görünüyordu. Birbirimize bakarken ikimizin de mahkemeyi düşündüğümüzü biliyordum. Çıgıllıklar hafızamda yankılandı ve irkilmemi engelleyemedim.

Sanki o da duymuş gibi Laurie'nin sesi yumuşadı. "Ben senin düşmanın değilim, Fortuna."

Yüz ifadesini inceledim, keşke ona inanabilseydim. Yardıma ihtiyacım olduğu her zamankinden daha açıktı. Sadece Damon'ı geri almak için değil, hayatta kalmak için de.

Ateş ışığı Laurie'nin saçlarını kumral gösteriyordu. Gölgeler yüzünün keskin köşelerinde oynuyor ve tenini daha da pürüzsüzleştiriyordu. İlk tanıştığımızdan beri ona gerçekten bakmamıştım - Collith etraftayken başka hiç kimseyi fark etmiyor gibiydim. Laurie'nin varlığı Unseelie Kralı kadar hükmedici değildi ama yine de onda bir cazibe vardı. Collith yıldızlarla dolu bir gökyüzüyse, Laurie de siz yukarı doğru bakarken yanınızdan fısıldayarak geçen bir esintiydi. *Güzel*, diye düşündüm. Diğerleri gibi.

Artık başkalarının yüzüne baktıklarında ne hissettiklerini biliyordum. Diğer her şeyi gözden kaçırmak ve birkaç dakika önce ne hissettiğimi unutmak.

Bu his çileden çıkarıcıydı. Kaşlarımı çatarak elbiseyi kollarından kaptım. Bu hareket Laurie'nin ellerinden birinde bir sepet olduğunu ortaya çıkardı. Akıllıca

sessiz kaldı ve o şeyi okuma koltuğuna fırlattıktan sonra düğmelerimi çözmeye başladım. Tıpkı geçen seferki gibi, peri arkasını döndü.

Saniyeler sonra diğer odadan ani bir ışık patlaması geldi. Donup kaldım. Laurie dönmeden, "Kütüklerden biri kaymış," dedi. Ama parmaklarım aşağı doğru ilerlerken duraklamıştı ve onları tekrar çalıştıramadım. Giysilerimi tekrar çıkarmak içgüdülerime ters düşüyordu. Canavarların karşısına zırhsız çıkacaktım. Savunmasız. Zayıf. Tek başıma.

"Bunu neden tekrar yapıyorum?"

Yumuşak sözlerim sessizlikte bir haykırış gibi geldi. Çoğunlukla kendime soruyordum ama Laurie yine de cevap verdi. Sanki kitaplara hitap ediyormuş gibi başını yana çevirdi. "Sizi çok uzun zamandır tanımadığımı itiraf etmeliyim, Leydi Sworn. Yine de bana başkalarının son sözü söylemesinden hoşlanmayan biri gibi göründünüz."

Tam kabul etmek üzereydim ki, fotoğraf makinesinin deklanşör sesi gibi bir anı daha patladı. Karanlıkta ağlamak. O rutubetli zindanda büzüşmek. Taşların arasındaki boşluklardan akan kan. "Eskiden böyle değildim," dedim belli belirsiz. Sırtımdaki yeni iyileşmiş izlerin arasından acı fısıldıyordu.

Laurie daha da döndü. Hâlâ bana doğru bakmıyordu ama solgun gözleri başımın yanındaki bir noktaya sabitlenmişti. "Bana bu gece dolunay olduğunu söylediler. İlginç değil mi?" diye düşündü. Belirgin bir duraksamadan sonra Laurie tekrar öne doğru baktı.

Dolunay. Fae'ler daha güçlü olacaktı... ama ben de öyle. Damon'ı kurtarmak için bir fırsat doğabilirdi ve bunu kaçırmamın imkanı yoktu.

Ayrıca bir perinin kışını tekmelemeyi çok ama çok istiyordum.

Sanki bana adrenalin vermiş gibiydi; birden hareket etmeye heveslendim. Sadece sütyen ve iç çamaşırı giymiştim, dikkatimi elbiseye verdim. Straplezdi. Narindi. Bedeni karmaşık bir şekilde boncuklarla süslenmişti ama aşağı doğru indikçe etek tüle benzer bir malzemeye dönüşüyordu. Beyaz, sanki biri etek ucunu kana batırmış gibi kırmızıya dönüşüyordu. Fazladan iki parça daha vardı, o kadar uzundu ki havada tuttuğumda neredeyse yere değiyordu. Her birinin ucunu metal çevreliyordu. Bunlar kollar mıydı? Laurie'ye sormayı düşünerek ona doğru baktım.

Şaşkınlıkla bana bakıyordu. Hayır, tam olarak bana değil; onun yerine gözleri vücudumda geziniyordu. "Bakıyorsun!" Onu suçladım.

Daha kelimeler ağızımdan çıkmadan Laurie tekrar duvara dönmüştü bile. Konuşurken sadece başının arkasını görebiliyordum ama bir şekilde sırtıttığını biliyordum. "Ben öyle bir şey yapmadım. Pek tipim değilsin."

Aceleyle elbisenin içine girdim ve yukarı çektim - en azından görüldüğünden daha hafifti. Sütyen askılarım elbiseyle uyumsuzdu, bu yüzden kopçaları açmak için kollarımı garip bir açıyla büküm. "Senin tipin ne?" Sütyeni elbisenin bulunduğu minderin üzerine fırlatarak hışım ile sordum.

"Donuk ve uyumlu, tabii ki."

Kendime rağmen dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Laurie'nin görmemiş olmasını umarak fazladan iki parçaya uzandım ve metal halkaları üst kollarıma geçirdim. Gerçekten de halının üzerinde iz bırakıyorlardı. Son elbiseyi ve onun içindeyken olanları hatırlayarak sessiz bir nefes aldım. "Tamam, artık bakabilirsin. Daha önce izin vermem seni durdurmamıştı."

Laurie bunu görmezden gelerek döndü ve düşünceli bir şekilde bana baktı. Ağızının sol tarafında bir çizgi derinleşti. Bakışlarında hayranlık ya da arzudan eser yoktu. Hatta o kadar ustalıkla gizlenmişti ki, acaba ben mi hayal ettim diye düşündüm. "Belki de bu sefer makyajı atlamalıyız," diye önerdi.

"Neden?"

"Kral'ın eşi olarak takdim ediliyorsun. Herkes senin Fae olmadığını biliyor. Neden uyum sağlamaya çalışıyormuşsun gibi davranıyorsun? Ne olduğunu kabullen. Bunu bir onur nişanı gibi göster." Laurie durdu, tepkimi bekledi ama ben hiçbir şey söylemedim. Bir süre sonra başıyla saçımı işaret etti. "Bakabilir miyim?"

Başımı salladım. Laurie tüy gibi hafif parmaklarıyla beni sandalyeye doğru yönlendirdi. Başladığında bir déjà vu duygusuna kapıldım. Ölüm Getiren'in daha fazla görüntüsü bana saldırdı; kendimi kaçmaktan korumak için kolçakları kavradım. Bu arada Laurie uzun ipleri büküp oynattı. Her hareketi ustaca ve acısızdı, bunu kaç kez yaptığını merak etmeme neden oldu. Ne zamandır hayattaydı ve kraliyet ailesine hizmet ediyordu? Sormamın bir anlamı var mıydı?

Laurie yarattığı şeyi boynumun arkasına sabitledi. Bir şeye uzandı - muhtemelen sepete- ve çok geçmeden bir çiçek kokusu duyularımı okşadı. İnşa ettiğim zihinsel duvarda biriken dehşet yerine buna odaklandım. *Dolunay*. *Dolunay*, diye tekrar tekrar düşündüm.

"Bu cehennem çukurunda bir saç maşası için neler yapmazdım," diye mırıldandığını duydum Laurie'nin. Sandalyenin etrafında döndü ve sandalyenin önünde diz çöktü. Parmakları

koparılmış ve düzenlenmiş. Saç telleri yanaklarımı gıdıklıyordu. Sonunda Laurie uzaklaştı. Ayağa kalktım ve kapıya gitmek niyetiyle elbiseyi kaldırdım.

Birden küçük, elde taşınan bir ayna belirdi. Kendi yansıma ile yüzleştim ve ona baktım. Bana bakan kız solgundu. Gözleri yüzüne göre çok büyük görünüyordu. Laurie saçlarının her tarafına minik, beyaz çiçekler koymuştu. Birkaç gün yıkamadan durması saçlarının hacmini pek değiştirmemişti; annem sırf ben görebileyim diye saçlarını örerd. "Perilerin aynalara inanmadığını düşünmeye başlamıştım," dedim sadece.

Laurie hayal kırıklığına uğradıysa da bunu belli etmedi. "Eskiler için acı verici bir hatırlatma," diye cevap verdi. Aynayı elinden bırakmadı. "Onlar bir zamanlar ışıktan varlıklardı. Bir cama bakıp neye dönüştüklerini görmek... dayanılmaz bir şey."

Bakışlarım onun tuttuğu şeye döndü. Kızın yüzünü memnuniyetsizlik kaplamıştı. "Makyaj yapmak istiyorum, lütfen," dedi.

Laurie Ğimdi hoğnutsuz görünüyordu ama hiçbir Ėey söylemedi. Sadece başını salladı ve sonunda bardağı indirdi. Bir fae zarafetiyle hareket ederek eğildi ve sepetini karıştırdı. Hasır bir itiraz sesi çıkardı. Bir kez daha küçük bir fırça aldı ve kıllarını tenimin üzerinde gezdirdi. Nedense bu özel sessizlik bana yapmacık geldi ama Laurie ya fark etmedi ya da fark etmemiş gibi yaptı. Diğer her şeyi engellemek için zihinsel ilahiye devam ettim. *Dolunay. Bu bir dolunay.*

Bir süre sonra Laurie'nin müzikal sesi içeri girdi. "Taht odasına kadar size eşlik edeyim mi?" diye sordu. Gözlerimi açtım. Kolunu uzatıyordu, bir köleden çok bir prene benziyordu. O zaman, Unseelie Sarayı'nda nezaket bulmayı hiç beklemediğimi fark ettim. Beni yukarı çekmesine izin verdim ve yüklü bir duraksamadan sonra elimi dirseğinin kıvrımına koydum. Laurie sanki ona bir hediye vermişim gibi gülümsedi ve kapıya doğru yürüdük.

Dışarı çıkarken aynayı fark ettim, yerde terk edilmiş bir şekilde duruyordu. Bu sefer onu kaldıran bendim. Eteğim kilisedeki fısıltılar gibi hafifçe hışırdadı.

Kolu beyaz parmaklarımla kavrayarak kaldırdım. Rahatlamıştım, az önceki kız gitmişti. Onun yerini gizemli ve mesafeli biri almıştı. Yüzünün yarısını kaplayan beyaz toz, zayıf ışıpta parlıyordu. Gözleri altın rengindeydi. Dudakları, elbisesinin eteklerine uygun olarak en parlak kırmızıya boyanmıştı. Bir savaşa ya da bir taca hazır görünüyordu.

Yine de bir şey eksikti.

Ne olduğunu hemen anladım. Tek kelime etmeden aynayı raflardan birinin üzerine koydum. Çevresel görüşümde Laurie'nin beni değerlendirdiğini gördüm. Konuşmadı ama kınaması yine de etrafımızı sardı. Yanından geçip yatağa doğru yürüdüm. Orada, hâlâ yorganın içinde Collith'in bana verdiği kolye duruyordu. Mücevher mavi bir alev gibi titriyordu. Bir anlık tereddütten sonra onu boynuma taktım ve tokasını sıktım. Göğsüme yaslanmıştı, ait olmayan bir soğukluk noktasıydı.

"Hazır mısınız leydim?" Laurie sordu.

"Tabii ki hayır," diye cevap verdim. Ama yine de yanına gittim ve kolunu ikinci kez kabul ettim.

Laurie dramatik bir hareketle kapıyı açtı. Bana tekrar düşünme fırsatı vermedi; koridora adım attık ve güvenlik ve sıcaklığı arkamızda bıraktık. Geri dönüp dönmeyeceğimi merak etmemeye çalıştım. Soğuk hava yanımızdan geçerken uzak sesler taşıyordu. Boğazım korkuyla doldu. Laurie'ye yanıldığımı söyleyemezdim; olduğum şeyden utanmıyordum.

Sadece korkumu gizlemek için bir maske istedim.

OceanofPDF.com

CHAPTER TEN

A Taht odasına yaklaştığımızda Oliver'ı düşündüm. Hiç bu kadar uzun süre konuşmamıştık ve onun yokluğunu şiddetle hissediyordum. Çocukken yaptığım her şeyin bir parçasıydı, uyanırken ya da uyurken. Üvey ailem bu garip davranışı görmezden gelmiş ve Oliver'ı 'hayali arkadaş' olarak etiketlemişti. Büyüyünce unutacağımı söylediler kendilerine. Ama her gece yatağa koşarak gidiyordum, gerçek arkadaşıma -en azından benim için gerçektir- o gün yaptıklarım ve gördüklerim hakkında.

Birbirimizi görmeden geçen sadece iki gece vardı. Birinde on dört yaşındaydım ve apandistim patlamıştı. Hastanede uyandığımda sersemlemiş ve kafam karışmıştı. Bana verdikleri ilaçlar o kadar güçlüydü ki, o canlı acı patlamasıyla uyanma arasında hatırladığım tek şey karanlıktı.

İkinci olay yıllar sonraydı. On sekiz yaşındaydım ve ailemin öldürülmesinin yıldönümüydü. Çok az tanıdığım bir çocuğun bodrumunda ilk kez kokain denedim. Onun lekeli, cızırtılı kanepesinde uykuya daldım ve uykum huzursuz ve düzensizdi. Gördüğüm rüyalar kısa ve bölük pörçüktü; uyandığımda onları hatırlamıyordum bile. Minderler ter içinde kalmıştı. Kısa bir süre sonra ağabeyim beni eve götüreceğini söyleyerek odaya daldı.

Geceyi beni arayarak geçirmek için balosunu kaçırmıştı.

Bu olaydan sonra Oliver'a nasıl çalıştığını sorma cesaretini gösterdim. Buluşmalarımızın, yani. Beni çağırdı mı? Öylece ortaya mı çıktım?

"Seni bekliyorum," dedi basitçe, bakışlarıyla buluşmak için başını çevirdi. Bir çim parçası yanağını gıdıkladı. "Her zaman seni bekliyorum."

Aniden tünellerde bir çığlık yankılandı.

Bu beni acı tatlı anılardan uzaklaştırdı ve zihnimi şimdiki zamana geri dönmeye zorladım. Bocaladım, etrafıma bakındım ama sadece toprak duvarlar ve titreyen meşaleler vardı. Laurie hâlâ yanımda yürüyordu ve sese aldırış etmemiş görünüyordu. Buranın Unseelie Sarayı olduğunu, çılgınlıkların ve acının geliştiği yer olduğunu hatırladım. Yavaşça yeniden yürümeye başladım. Aynadaki Damon'ı ve onun istemeden tutuluyormuş gibi görüldüğü sahneyi düşündüm. Burada hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. Bu sesi çıkaran her kimse onu kurtarmak için koşabilirdim ama kurtarma girişimlerimin hoş karşılanmadığını görebilirdim.

Ama ya bu sefer öyleyse?

Bu düşünce midemde düğümlenmelere neden oldu. Dikkatimi dağıtmak için can atıyordum. Laurie yürüyüşümüz boyunca herhangi bir konuşma girişiminde bulunmamıştı, bu yüzden bunun yerine kendimi pasajlara alıştırmaya karar verdim. Dün de belirttiğim gibi, hiçbir düzen ya da neden yoktu. Laurie'ye yolu nasıl bilebileceğini sormak üzereydim ki ileride uzun boylu bir figür belirdi.

Düşüncelerim duman gibi dağıldı. Söz verildiği gibi, kral kapıların yanında duruyordu. Geniş açıklıktan sesler ve kahkahalardan oluşan bir kakofoni yayılıyordu. Collith bir muhafızla derin bir sohbete dalmıştı. Üniformalı peri bana vuran ya da beni karanlığa sürükleyen kişi değildi ama yine de onu görmek endişemin artmasına neden oldu. Collith bunu bağ aracılığıyla hissetmiş olmalıydı çünkü başını çevirdi ve beni gördü. Bakışları yumuşadı.

Ona doğru yürümeye başladım ama Laurie geçidin ağzında durdu. Yavaşça kolunu benimkinden çekti. Yüzünün yarısı gölgeler içindeydi ve gözlerini göremiyordum. "Sen gelmiyor musun?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Peri parlak başını salladı. "Hayır, ama yakında olacağım. İstersen bir işaret bulabiliriz. Onu göreceğim ve elimden geldiğince yardımcı olacağım."

"Oh, öyle mi? Ne gibi?"

Mükemmel dişlerini göstererek sırıttı. "Burnunu karıştırabilirsin. Ya da çılgılık atmaya başlayabilirsin."

"Daha ince bir şeye ihtiyacımız olabilir," diye cevap verdim

kuru bir sesle. Laurie kıkırdadı ve karanlığın içinde eridi.

Midemde kelekler uçuşuyordu. Bir nefes aldım ve Collith'le tekrar yüzleştim. Çok ama çok hareketsiz duruyordu, sanki her an ürkebilecek vahşi bir atmışım gibi. Milyonuncu kezmiş gibi hissettiren bir süre boyunca birbirimizi inceledik. Paltosunun altın rengi iplikleri parıltıyordu. Sırtı düzdü. Onun

Çizmeler parlayan deriydi. Tacı sanki hep oradaymış gibi buklelerinin üzerinde duruyordu. Her santimi muhteşemdi... o tek, inatçı saç tutamı hariç.

Nedense bu küçük ayrıntı rahatlatıcıydı. Yaklaşmak için kendimi zorladım. Yeterince yaklaştığımda Collith muhtemelen ne kadar güzel göründüğümü söylemek için ağzını açtı ama kusacakmışım gibi hissettim. "Hadi şu işi bitirelim," diye mırıldandım kolunu tutarak. Muhafızlar arkamızdan geldiler. Collith itiraz etmedi ve bir saniye sonra eşikten geçtik. Bizi karşılayan manzara karşısında neredeyse nefesim kesilecekti.

Oda değişmişti.

Kırmızı ipek perdeler sütunları sarıyordu. Her yerde çiçekler vardı; köşelerde, yerde, tepede canlı renklerden oluşan sıçramalar. Bir düzineden fazla uzun masa açık alan boyunca uzanıyordu. Daha önce loştu ama şimdi ıslık ısıldı. Her masanın ucunda siyah bronzdan yapılmış mangallar duruyordu. Ayaklarında kömürleri havada tutan üç erkek heykeli vardı. Ayrıca her yüzeyde tütsü kaseleri yanıyor ve tavana doğru yükselen ince duman sütunları oluşturuyordu.

Fae'ler bu durum için giyinmişlerdi. Onları son gördüğümde olduğu gibi, tarzları modern, arkaik ve doğadan yaratılmış tuhaf bir . Boyu karnıma ulaşan bir peri yeşil yapraklardan oluşan bir maske takmıştı. Bir kadın heavy metal konseri izlemeye hazır gibi görünüyordu. Mahkemede olduğundan çok daha fazla kültür vardı. Meksikalı, Hintli, Çinli kıyafetler ve yüzler gördüm.

İnsanlar kalabalığın içine dağılmıştı ve ellerinde taşan şarap sürahileri taşıyorlardı. Yırtık pırtık giysilerinden ya da yüz ifadelerinden kolayca ayırt edilebiliyorlardı. Birkaçı hayalperest görünürken -çok kısa hayatlarını burada boşa harcamaktan hoşnutken- birçoğu açıkça dehşete düşmüştü.

Zengin kokular havayı dolduruyor, ağzımı sulandırıyor. Geniş yüzeyler yiyecek yığınlarıyla doluydu. Kenarlarından bal akan taze ekmekler. Kızarmış domuz tabakları, dal ve fındık yataklarının üzerinde duruyordu. Buharda pişen sebzeler. Olgun meyveler. Ben izlerken bir kadın parmaklarındaki yağı emdi ve uzun bir geçirti çıkardı. Birdenbire yediğim tepsi dolusu yemek yetmemeye başladı. Collith beni öne doğru çekmeden önce bir dakika ağzımı açmama izin verdi.

Gelişimizin fark edilmesi uzun sürmedi. Bakışlar bize doğru döndü ve konuşmalar durdu. Birçok kişi yolu açmak için acele ediyordu. Nereye bakacağımı bilemiyordum; o budaklı ağaçtan ve kalabalıktan kaçıyordum. Sonunda gözlerim tahta takıldı. Eski ve büyük görünüyordu. Nasıl olduğunu merak ettim.

Her kralın oturmak için ödediği yüksek bir bedel. Collith ne kadar yüksek bir bedel ödemişti.

Endişem o kadar baskındı ki, bir iki anlığına Collith'in neden gelmemi istediğini unutmuştum. Hatırlatma, sarı saçları neredeyse yere değen bir peri şeklinde geldi. Taktığım kolyeyi gördüğü anda solgun gözlerinin açıldığını anladım. Yanındaki mavi tenli periye fısıldamak için eğildi, o da solundaki birine fısıldadı.

Odada bir şok dalgası yayıldı. Mırıltılar ve bakışlar bizi takip etmeye başladı. Bakışlar safire odaklandı. Collith'in ifadesi her zamanki gibi nötrdü ve onun soğukkanlılığına sahip olmayı diledim. İçim titriyordu. Tüm içgüdülerim kaçmak için çılgık atıyordu. Bana bahsettikleri işaretler canlandı, hatırladığım acılarla sızladı. Collith'in eşi olarak yeni ortaya çıkan konumum bir koruma sağlayacak mıydı? Yoksa beni daha fazla tehlikeye mi atacaktı?

Bir sonsuzluktan sonra lanet kürsüye ulaştık. Collith'in büyük kürsüye yaklaşmasını bekledim ama o yanımdan ayrılmadı. Kalabalığa döndü ve Enochian dilinde konuştu. Sesinin ritmi dramatik bir şekilde yükselip alçalıyordu. Büyük kapılara -hayır, onların ötesindeki duvardaki çizimlere- doğru bir işaret yaptı ve bir isim söyledi. *Olorel*.

Sözlerini bitirdikten birkaç dakika sonra tüm salon hep bir ağızdan konuştu. Söyledikleri sözler daha önce sayısız kez söylenmiş gibi bir his uyandırıyor. Ritmikti ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de güzeldi. Sonra kısa bir sessizlik oldu.

Collith bir kez daha sessizliği bozan kişi oldu. İkinci bir konuşmaya başladı ve bu sefer beni işaret etti. Beni arkadaşı olarak tanıtıyor, onun koruması altında olduğumu mu ima ediyordu? Dünkü mahkeme sırasında neden beklemede kaldığına dair bir açıklama mı yapıyordu? Her ne söylediyse, kısa ve kesindi. Sanki bir büyüün etkisi altındaymışlar gibi, herkes bir anda hareketlendi. Konuşmaları yeniden başladı ve çoğu arkasını döndü. Müzik masaların arasında dalgalanıyordu. Göğsümdeki gergin his gevşedi ve nefes almam kolaylaştı.

"İyi karşılaşmalar, Fortuna Sworn."

Tekrar gerilerek yeni sese doğru döndüm. Bu, konseyin bir parçası olan koyu tenli erkekti. Yarı ölü hale gelene kadar beni kırbaçlamayı uygun gören perilerden biriydi. Eğildi, kel kafası yakındaki mumların parlıyordu. Bu yakınlıkta, onun her santimetresini .

Cildi karmaşık dövmelele kaplıydı. Çizgiler o kadar inceydi ki gözden kaçırmak kolaydı. Kararlarını açıkladıklarında takındığı ifadenin aynısını takınmıştı. Kibar. İlğileniyordu. Sanki kırbaçlanmam bir yabancıyla yaptığım bir sohbetmiş gibi. Aynen böyle, tekrar ağaca bağlanmışım, dudağımı o kadar sert ısıırıyordum ki kan tadı alabiliyordum.

Ben bir şey söylemeyince peri tekrar konuştu. Sesinin derin tınısı etrafımı sardı. "Ben Ettrian soyundan Tarragon'um."

Collith başını eğdi. "İyi karşılaşmalar, Tarragon."

Sanki benim adıma konuşuyormuş gibi hissettim ve eğer tüylerim diken diken olsaydı, şimdi diken diken olurlardı. Bir anda sesimi buldum. "Ne halt istiyorsun sen?" Hırladım. Korku yerini öfkeye bıraktı. Önümde yeni görüntüler yüzüyordu.

-Kendi elimde bir kırbaç, kırbaçlar bir düzine yılan gibi dışarı fırlıyor, benimkini parçaladığı gibi bu yaratığın etini de parçalıyordu.

Eğer peri bundan rahatsız olduysa bile bunu belli etmedi. Altın çizgili gözlerini yeniden yüzüme odakladı. "Mahkeme sırasında iyi iş çıkardın," diye yorum yaptı.

Dudağım kıvrıldı. "Nasıl yani? Ölmeyerek mi?"

"Seni kırmamıza izin vermedin. Kırılan eşyalarımızı çok seviyoruz." "Nazik sözlerin için teşekkür ederim Tarragon," diye araya girdi Collith. O bana dönerek konuşmayı etkili bir şekilde sonlandırdı. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Tarragon kralın önünde eğildi ve bana başıyla selam verdi. Ben de ona baktım, derisinin altında hangi korkuların gizlendiğini bilmeyi arzuluyordum. Perinin gözleri sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi parlıyordu. Bir başka zarif selamla geri çekildi. Ayak bileklerindeki mücevherler şingırdadı. *Seni hatırlayacağım*, diye düşündüm.

Collith kollarımızı çözdü ve aramızda biraz boşluk bıraktı. Elini uzattı. "Gidelim mi?"

Tam cevap vermek üzereyken yanımdan bir kadın geçti. Bakışları inkar edilemez bir şehvetle kralın üzerinde gezindi. Bir an sonra, bana sabitledi. Şehvet hiç azalmadı. Arkasından bir kurt geliyordu, yırtık pırtık gri kürkünün altından kaburgaları dışarı çıkıyordu. Dişi kurda, kaldırım taşlarına çarparak şingırdayan bir zincirle bağlıydı. Boyutuna bakılırsa bir kurt adamdı. Bir şekilde onu hayvan formunda kalmaya zorlamışlardı. Eğer çok fazla zaman geçerse, tekrar eski haline dönemeyecekti. Kim olduğunu unutacaktı.

Parmaklarım esnedi, uzanıp onu tutsak eden dişiye dokunmak istedim. Bu gerçekten de ulaşılabilir bir yerdeydi.

Collith aniden beni kendine çekti. Ne yaptığı belliydi; ona bakma zahmetine bile girmedim. Gerçekten de beni bu kadar kolay

Dikkatin mi dağıldı? Gözlerimi kısarak kadının gidişini izledim. *Seni de hatırlayacağım*, diye düşündüm. Ancak kadın kalabalık tarafından yutulduğunda dikkatimi Collith'e çevirdim. Bir azarlama ya da uyarı bekledim.

Ama tek kelime etmedi. Bunun yerine cevabımı beklemeye devam etti. Tutuşu o kadar gevşekti ki, hiç çaba harcamadan çekip gidebilirdim. Bana bir seçenek sunuyordu.

İçgüdülerim onu reddetmemi, tüm salonun önünde utandırmamı söylüyordu. Ama bir de merak vardı. Yıllardır aynı yerlere gidiyor, aynı sözleri söylüyor, aynı seçimleri yapıyordum. Bu yüzden orada, onun kollarının arasında kalmama izin verdim. Neyse ki Collith bunu bir cevap olarak kabul etti, çünkü ona bir cevap veremiyor gibiydim.

Belki de oyunculara bir tür işaret verdi; müzik aniden şiddetlendi. Collith bana tereddüt etme ya da kararsızlık hissetme şansı vermedi. Kavrayışı sıkılaştı ve bir şekilde ortak bir çaba gibi hissettirerek adımları ustalıkla attı. Klasik enstrümanlara ürkütücü bir müzik eşlik .

-Ama güzel bir koro. Seslerin kaynağını bulmak için boynumu çevirdim. Üç kadın diğerlerinden daha yüksekte, küçük bir platformun üzerinde duruyordu. Çıplak ayak parmakları, göğüslerinin dış hatlarını görebileceğim kadar yarı saydam elbiselerinden dışarı çıkıyordu. Ama bunu pek fark etmedim; şarkıları odanın her su gibi dolduruyor gibiydi.

Onlara o kadar odaklanmışım ki tökezledim. Collith beni düzeltti ve hiç vakit kaybetmeden bir sonraki adıma geçti. İlk başta ayaklarını izledim, yere değmiyor gibi görünmelerinden büyülenmişim. Ama dans basitti ve kısa süre sonra bir düzen görmeye başladım. Onu taklit etmeye çalışırken kalbim küt küt atıyordu. Fark edip etmediğini merak ederek bir an başımı kaldırdım. Belli belirsiz bir gülümseme karanlık gözlerini aydınlattı. "Çok iyi," diye mırıldandı.

Şimdi başımı tamamen arkaya atmış, ne aradığımı bilmesem de onun bakışlarını arıyordum. Tüm sağduyuma rağmen kendimi onunla birlikte hareket ederken buldum. Adım adım ona eşlik ediyor, içimden geçen müziğin tadını çıkarıyordum. Ellerimizi kavuşturduk, bıraktık, gözlerimizi kilitledik. Hepsini tekrar yaptık. Etrafımızda çok fazla renk, çok fazla canlı vardı ama hayatımda ilk kez dünyanın geri kalanının solduğunu hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu anladım. Tepemizde, kablolar ya da duvarlara bağlı olmayan küçük ışıklar sallanıyordu. Sihir.

Bir kez daha, müzik uyarı vermeden değişti. Bir arpın hafif tıngırtıları odaya yayıldı. Genç bir çocuk öne çıktı ve bir kurusluk düdüğü ağzına götürdü. Bu kadar küçük bir çocuğun

Enstrüman tüm odada yankılanmalıydı. Seste ruhani bir şeyler vardı. Dikkatimi küçük figürden ayırdım ve söyleyeceğim şeyden emin bir şekilde Collith'e baktım.

"İşte bu yüzden beni mahkemeye getirmek için bu kadar acele ediyordun," diye mırıldandım. "Bunu hissetmemi istedin. Gerçeği öğrenmeden önce."

"Enkazın arasında büyüyen bir çiçek gibi. Çirkinliğin içinde saklı güzel bir şey." Sesi alçaldı. "Kurtarılmaya değer, öyle değil mi?"

Dudaklarımdan otomatik, küçümseyici bir cevap yükseldi. Kafamın içindeki Oliver'ın sesi beni bilmem kaçınıcı kez durdurdu. *Sabırlı ol. Zayıflıklarınızı öğren,* demişti. Collith bu yaratıkları önemsiyordu. Bu onun zayıflığıydı. Bu bilgiyi daha sonra düşünmek üzere bir kenara sakladım. "Belki," diye izin verdim. Bir süre sessizlik içinde dans ettik. Bakacak, öğrenecek o kadar çok şey vardı ki, ama ben hiçbirini görmüyordum. Sadece kenetlenmiş ellerimize bakabiliyor, sıcaklığını merak edebiliyordum. Aramızda görünmez bir şimşek gibi çakan arzuyu fark etmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Ollie kim?"

Bu soru bakışlarımı tekrar Collith'e çevirmeme neden oldu. Yıllardır birinin bu ismi yüksek sesle söylediğini duymamıştım. Sanki en derin sırrım açığa çıkmış gibi hissettim, uykumda konuşmuş olmalıydım. Collith'in yüz ifadesinde algılayabildiğim tek duygu meraktı ama ben daha iyi biliyordum. O da tıpkı benim gibi yararlanabileceği herhangi bir çatlak, herhangi bir zayıflık arıyordu. Aramızda, o daha iyi bir rakipti; onun hakkında çok az şey biliyordum.

İstemedenden de olsa, odasındaki gizem romanlarıyla dolu kitaplığı düşündüm. Belki de her şeye rağmen bir şeyler öğreniyordum.

"Susadım," dedim sertçe, ellerimi onunkilerden çekerek. "Burada içilebilecek güvenli bir şey var mı?"

Kral başını eğerek, "İzin verin," diye karşılık verdi. Yakındaki, tamamen sarmaşıklara bürünmüş bir kadın, Collith'in böyle bir şey yaptığını daha önce hiç görmemiş gibi ağzı açık bakıyordu. Ya ondan habersizdi ya da başkalarını görmezden gelmekte ustaydı, Collith arkamdaki birine başıyla selam verdi. Döndüm ve daha önce konuştuğu muhafızı gördüm. Omuzlarında ağır görünümlü kürkler vardı ve kenarlarından pençeleri sarkıyordu. Yüzü güzel sayılırdı - kusursuz bir cilt, gül goncası dudaklar, mavi gözler - eğer hafif sivri bir burnu olmasaydı. Saçları kum rengindeydi ve dreadlock'lar halindeydi, ancak bunlar yarım bir şekilde geriye doğru kazınmıştı.

At kuyruğu. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Mahkemede bulunmuş muydu?

"Bu benim Sağ Kolum, Nuvian," diye ekledi Collith, muhtemelen kaşlarını çatmıştı. "Muhafızlara o komuta eder. Eğer bir şey beni bundan alıkoyacak olursa, o da benim yerime liderlik eder. Gelin."

Hâlâ Oliver'dan söz edilmesinin etkisindeyken beni dansın kenarına götürmesine izin verdim. Stoacı yüzlü muhafız da onu takip etti. Aralarında sözsüz bir iletişim geçti, sonra Collith içkimi getirmeye gitti. Nuvian ellerini kılıcının kabzasına dayadı ve bana baktı. Cildi güneşin altında çok fazla zaman geçirmiş gibi kızarmıştı. Bir peri için alışılmadık bir durumdu. Gözleri şafak vaktindeki buz gibi canlı bir maviydi.

Tam ona daha önce tanışıp tanışmadığımızı soracaktım ki ensemde serin bir hava dalgası hissettim. Arkamı döndüm. Bir peri geri çekildi; üzerime üflüyordu. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" Derimde yükselen şişlikleri görmemesini umarak sordum.

Dişi bir şekilde tüyleri göz kapaklarına tutturmuş ve onlara kirpik görünümünü vermişti. Yavaşça ve kasıtlı olarak gözlerini kırptırdı. "Demek sonunda yakışıklı kralımızı yakalayan kişi sensin," dedi. Doğal olmayan beyaz saçları yakındaki bir mangalın ışığında parıltıyordu.

İzleniyorduk; bazıları gizlice kulak kabartırken, diğerleri pervasızca bize doğru dönüyordu. Kadınsı bir erkeğin dans ettiğini fark ettim, daha da yaklaştı, ifadesi keskin ve meraklıydı. Beni bakarken yakaladı ve sırtıttı. Sürdüğü kırmızı ruj hafif sararmış dişlerine bulaşmıştı. "Ben kimseyi evcilleştirmedim," diye mırıldandım bakışlarımı kaçırarak.

Dişi sanki ben hiç konuşmamışım gibi davrandı. "Acaba neden seni çiftleşecek kadar önemli buldu da taç giydirmedim?" diye düşündü. Ses tonunda hafif bir ısırık vardı.

İşte böyle, içimde bir şeyler koptu. Bilmecelerden, hakaretlerden, oyunlardan bıkmıştım ve bu sefer müdahale edecek kimse ya da kafamın içinde sesler yoktu. Ve eğer bu bana bir mahkeme daha kazandıracaksa, o zaman siktir et. Bu geceyi buna degecek hale getirecektim. Tatlı tatlı gülümsedim ve periye yaklaştım. Yüzünde bir tedirginlik belirdi. "Yanağında bir tüy var. İzin ver."

O geri çekilmeden önce yüzündeki bir şeyi koparıyormuş gibi yaptım. Peri sendeleyerek geri çekildi ama artık çok geçti. Korkusu içimde yuvarlanırken burun deliklerimin alevlendiğini hissettim. Boğulmaktan çok korkuyordu. "Gecenin tadını çıkar," diye mırıldandım. Çenesinden aşağı su damlıyordu -ya da o öyle sanıyordu. Kadın

vahşi gözlerle gidişimi izledi. Dayanamayıp ona bir öpücük kondurdum ve arkamı döndüm. Kendi içkimi kendim bulacaktım.

İçimde kırılan her neyse bir baraj gibiydi. Pervasızlık akıyor, tüm korkuyu bastırıyordu. Kalabalığın arasından sıyrıldım, yol boyunca dokunabildiğim herkese dokundum. O kadar hafif, o kadar hızlıydı ki çoğunun bundan haberi bile yoktu. Tatlar dilimi kapladı. Bir erkek etrafının arılar tarafından sarıldığını sandı ve odadan kaçtı. Başka bir peri boş bir köşeye baktı, ifadesi dehşetle kazınmıştı. Goblinlerden kaçtığımdan beri ilk kez kendimi güçlü hissediyordum. On yıllar önce, Kabuslar en korkulan ırktı. Fae'ler unutmakla akılsızlık etmişti.

Nuvian davranışımı onaylamadıysa da bu konuda hiçbir şey söylemedi. Beni bir ruh gibi takip etti, ses çıkarmadan ve görünmeden.

Collith kutsal tatillerinde bazı kurallar olduğundan bahsetmişti ama anlaşılan itidal bunlardan biri değildi - iki masanın arasındaki boşlukta seks yapan iki perinin etrafından dolaştım. Elleri ve dizleri üzerindeydi, tekrar tekrar bağıırıyordu. Göğüsleri hareketlerin şiddetinden sallanıyordu. Bir parçam oyalanmak istedi ama kızardım ve aceleyle geçip gittim.

Uzak duvara doğru ilerlemeye devam ederken Collith'le görüldüğünden daha uzun süredir dans fark ettim; masalardaki yiyecekler toplanmıştı. Yerler artıklarla kaplıydı. Fae'ler sanki saatlerdir içiyormuş gibi vahşi ve özensizdi. Kahkahalar ve müzik kulaklarımda yankılanıyordu. Parmaklarımı kolunda gezdirmek niyetiyle başka bir periye uzandım.

"Fortuna," dedi biri. Gürültüde neredeyse kayboluyordu.

O sesle birlikte periyi unuttum. O kadar hızlı döndüm ki başım döndü. Damon orada duruyordu, kraliyet mavisii giysileri Viktorya döneminden kalma gibiydi. Çok uzun saçları taranmıştı. Güzel bir oyuncak bebek gibi görünüyordu. Ama yanakları hâlâ çukurdu, teni çok solgundu. Dünyada bunu gizlemeye yetecek kadar makyaj yoktu. Şaşkın ve kalbi kırık bir halde orada durmuş, bu adamla beni aramak için balosunu kaçırın çocuğu bağdaştırmaya çalışıyordum.

Ben bakarken Damon beni sert bir şekilde kucakladı. Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki donup kaldım. "Özür dilerim," diye fısıldadı kulağıma.

"Ne için?" Başardım. Bana bir şeyler oluyordu; kurbanlarımdan gelen tatlar kaybolmuştu ve dilim kalın ve kuru hissediyordu. Bu durum bir nefesle diğeri arasında gerçekleşiyordu. Zehirlenmiş miydim? Büyülenmiş miydim?

"Durduramadım. Yapabileceğimin en iyisi kırbaçlamaktı. Jassin parmaklarını almak istedi." Kardeşimin sesinde yalvaran bir ton vardı.

Geri adım attı ve ellerimi tuttu. "Ama ben onun fikrini değiştirdim. Gördünüz mü? İçinde biraz iyilik var."

Oh, Damon. Seni nasıl da kırmışlar. Mantiğı o kadar çarpıktı ki nereden başlayacağımı bilemedim. Yine de başka bir şey dikkatimi çekti; kardeşimin bir şekilde Jassin'in fikrini değiştirmiş olduğı gerçeğı. Bu dünyanın nasıl işlediğini yeterince bildiğim için şüphelerim kök salmıştı. "Karşılığında ona ne teklif ettin?" Gözlerimi Damon'ın bulanıklaşan yüzünde tutmaya çalışarak sordum.

Hava. Havaya ihtiyacım vardı.

Başka tarafa baktı. Bu hareket yakasından bir şeyin, karanlık bir noktanın dışarı çıktığını gösterdi. Bir çürük, midem bulanarak fark ettim. "Gitmem gerek," diye mırıldandı Damon. Bir adım daha geri attı. Biri çığlık atarak ikimizin de dikkatini dağıttı. Dansçıların olduğı yerde, ilk dokunduğum peri olay çıkarıyordu. Dizlerinin üzerine çökmüş, sanki yüzmeye çalışıyormuş gibi çılgınca hareketler yapıyordu.

Damon'a döndüm ve onu orada tutmak için tırnaklarımı bileklerine geçirdim. İrkildi. "Bu benim yeminim," dedim dişlerinin arasından. "Seni kurtaracağım."

"Ne zaman anlayacaksın? Kurtarılmak istemiyorum."

Normalde onu durdurabilirdim; zayıf kollu kardeşimden her zaman daha güçlü olmuşumdur. Ama bu sefer sanki örümcek ağından yapılmışım gibi serbest kaldı. Hızla eğlenceye katılanların arasına daldı ve onların arasında bu kadar kolay kaybolması rahatsız ediciydi.

Kaosun ortasında tanıdık bir bakır parıltısı vardı. Bir an sonra kendimi Jassin'e ters ters bakarken buldum. Bana doğru bakmasa da odaklanmamın sıcaklığını hissettiğini sezdim. Solgun bir eliyle Damon'ın başının arkasını kavradı - şefkatle değıl, sevdiği bir oyuncağı yaptığı gibi saldırgan bir şekilde - ve onu öptü. Bu manzara içimi öyle bir nefretle doldurdu ki kusayım mı yoksa perinin boğazını mı keseyim bilemedim.

"İyi misin?"

Sonunda Collith dönmüştü. Elindeki bir bardak su titriyor, etrafımızdaki her adım ve itiş kakıştan rahatsız oluyordu. Bakışlarım onun ağzına yerleşti. "Ormanda başladığımız şeyi bitirmek ister misin?" Mırıldanarak söyledim.

Cevap veremedim elini tuttum ve onu küçük kapılardan birine doğru sürükledim. Birinin fark edip etmemesi umurumda değildi ve görünüşe göre Collith de umursamıyordu, çünkü o da beni kolayca takip etti. Gözlerim ışıktaki ani değışikliğe uyum sağladı ve başka bir loşluğı adım attığımızı gördüm.

geçit. Bu diğerlerinden daha dardı; Collith'in başı neredeyse tavana değiyordu. Bir tür mahremiyet arayışıyla ilerlemeye devam ettim. Onları göremesem de hissettiğim tüm o meraklı gözlerden bir tür kaçış. Etrafımızdaki pürüzsüz taşlar parıldıyordu ama daha ileride karanlıktan başka bir şey yoktu. Işığın bittiği yerde durdum ve Collith'i bir duvara doğru ittim. "Fortuna, ne yaptın-" diye başladı.

Gömleğinin önünü tutup avucumun içinde sıktım. Neredeyse aynı boydaydık ve Collith'in çenesini anında buldum. Ancak tenlerimiz birbirine değdiği anda içimdeki heyecan biraz azaldı. İçime muzip ve baygın bir şeyler doldu. Çenesini bir kez öptüm, alay ettim, sonra aşağı doğru indim. İlerleyişim yavaş ve duygusaldı. Tadı yoktu ama lezzetli bir şekilde sıcaktı. Boğazının çukuruna kadar bir iz bıraktım, sonra tekrar yukarı çıktım ve sonunda başından beri aradığım şeyi keşfettim.

Ağzını talep ettiğimde, Collith içimde bir uçurum açan bir ses çıkardı. Vücudum ağrıyordu. Öpüşmeyi derinleştirmeye çalıştım ama o direndi. Bir kez daha, aramıza biraz mesafe koymak istercesine yer değiştirdi. Bir hüsrana patlamasıyla gömleğini çekip çıkardım ve altında ne sakladığını aradım. Pürüzsüz kaslar parmak uçlarımı karşıladı. Parmaklarımı pantolonunun bel bandına geçirdim. İstedğim şey ulaşamayacağım bir yerdeydi. Elimi kararlılıkla daha derine soktum ve uzunluğunu kavradım.

Bunun üzerine Collith'in kontrolü kayboldu. İnledi ve sonunda ağzını benimkine doğru açtı. Kendimi hiçbir zaman minyon bir kız olarak görmemiştim ama beni o kadının yanağından koparır gibi yaptığım tüyden daha ağır değilmişim gibi kaldırdı. Ayak bileklerimi omurgasının dibinde birleştirdim ve buna karşılık Collith, duvara yaslanan ben oluncaya kadar kendi etrafında döndü. Bu bana ona sürtünmek için yeterli kaldıraç sağladı. O kadar sertti ki, giysilerimizin arasından ona binmek neredeyse acı veriyordu. Parmaklarımı kalın buklelerine gömdüm, ipek gibiydiler.

Arzunun sisi altında, içime yayılan ve fiziksel olanla hiçbir ilgisi olmayan başka bir hissin belli belirsiz farkındaydım. Yine o doğruluk hissi vardı. Sanki bunca zamandır yarım bir insanmışım gibi tam olma hissi. Onunla savaştım. Büyünün inanmamı istediği şey ne olursa olsun ben Fortuna'ydım, bütündüm ve bitmişim. Etrafımızda bir toz ve kaya yığını haline gelmiş olan savunmalarım kendilerini yeniden inşa ettiler. En neden geldiğimi hatırlamak için mücadele ettim. Şu anda beni yönlendiren her şeyi tüketen tutku yerine sadece bir saat önce bu periye karşı ne hissettiğimi.

Zayıflıklarını öğrenin.

Neredeyse nefesim kesiliyordu. Kafamın içinde Oliver'ın sesini duymak daha net düşünmeme yardımcı oldu -Collith düşmandı. Bu partiye büyülu kardeşimi kurtarmak için gelmiştim ve işte karşımdaydı. Uğruna geldiğim fırsat. Çaba sarf ederek şehveti geri ittim ve mantığımı öne çıkardım. Collith bendeki değişikliği hissetmedi. Ruhuna doğru uzanırken onu öpmeye devam ettim. Bu sefer onu parçalamadım. Bunun yerine, karanlık bir odaya girmiş ve yatakta uyuyan kişiyi uyandırılmaya çalışan biri gibi sessizce içeri girdim.

İşe yaradı.

Gücüm korkuya özeldi, bu yüzden bulmayı beklediğim tek şey buydu. Ama daha fazlası vardı. Birinin zihninde bulmaya alışık olmadığım görüntülerden kesitler vardı. Gülüşen kıvrıkcık saçlı bir kadın. Ormanın zeminine vuran güneş ışığı damlaları. Bir kalabalığın üzerinde yanıp sönen renkli ışıklar.

Belki de bu kadar çok şey görmemi sağlayan şey çiftleşme bağımızdı ve ne kadar inkâr etmeye çalışsam da Collith'in kafasındaki anılar ilgimi çekiyordu. Yine de kendimi devam etmeye zorladım. Buraya güzel şeyler için gelmemiştim. Zaten çoğu zaman yalan oluyordı.

Kabusları o kadar derine gömülmüştü ki, neredeyse onları kaçıırıyordum.

İlki sevilen bir roman gibi yıpranmış ve tanıdıktı, bu da Collith'in onu düzenli olarak ziyaret ettiği anlamına geliyordu. Kendimi köklerle öylesine sarılmış bir geçitte buldum ki, içinden geçmek imkânsız görünüyordu. Sonunda bir şey vardı; karanlıkta bir hareket algıladım. Collith onu bekleyen şeyden korkuyordu. Bu bir ses miydi? Bir inilti mi? Adını çağırıyordu...

Buradaki herhangi bir şeyin bana zarar vermeyeceğini umarak bir adım daha yaklaştım. Ama aniden geçit kayboldu ve yerini Collith'in sırlarından bir diğerine bıraktı. Şaşırtıcı bir şekilde açık havadaydım, başımın üstü gün ışığıyla ısınmıştı. Çiçekler esintiyle titriyordu ve biri yanlarına tuğladan bir yol döşemişti. Bunun bir bahçe olduğunu fark ettim. Bir ormanın ortasında bir bahçe. Yakınlarda, duvarları gri taştan yapılmış küçük bir ev duruyordu. Bacasından dumanlar yükseliyordu. Manzara bir peri masalından fırlamış gibiydi.

Collith'in zihninde başka bir mutlu yere rastlayıp rastlamadığımı merak ederek bir daire çizdim. Tam anılardan uzaklaşmak üzereyken onu gördüm. Bahçenin kenarında bir erkek duruyordu, etrafında bir beklenti havası vardı. Sırtı bana dönüktü. Dar, siyah bir pantolon ve kabarık beyaz bir gömlek giymişti. Saçları parlaklığıyla tepemizdeki güneşe rakipti. Başında gümüş sarmaşıklardan ve uyku tomurcuklarından yapılmış zarif bir halka vardı.

Onu gördüğüm anda içimi bir duygu seli kapladı. İçlerinde en güçlüsü saf, katıksız dehşetti. Bu erkek her kimse, Collith ondan dünyadaki diğer tüm yaratıklardan daha çok korkuyordu.

Görünüşe göre bu sefer yeterince derin kazmışım.

Çok erken bir andı. Belki de sonunda odaklanma eksikliğimi fark etmişti; uzaktaki figürün yüzüne bakamadan Collith öpüşmemizden çekildi ve beni etkili bir şekilde gerçekliğe geri çekti. Gözleri umutla parlıyordu; ne keşfettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Kendimi toparlamam birkaç dakika sürdü. Hâlâ ona sarılmış olduğumu anladığımda, tekrar sağlam zemine kaydım. "Fortuna?" Collith fısıldadı. Dudaklarında bir dilek gibi titriyordu.

Şenliklerden gelen gürültü aramızdaki sessizliği doldurdu. Collith'in yüzünün sadece yarısı görünüyordu ve ben görebildiğim kısma baktım. Az önce olan biten her şeye rağmen, zihnim o taht odasında en son bulunduğumuz zamana geri döndü. Sesimi aldığı zaman. Ben çığlık atarken ve kanarken orada oturduğu zaman.

İçimdeki bir kapı çarparak kapandı.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım. Bakışlarımı Collith'in gözlerinde ışığın solduğunu görece kadar uzun süre tuttum.

Sonra eğildim ve botlarının üzerine kustum.

CHAPTER ELEVEN

I

taht odasına geri dönmüştü.

Birkaç saniye boyunca orada durdum, çok fazla hareket ve renkle çevrili, şaşkınlıkla göz kırtım. Nasıl oldu da

Buraya mı? Collith'in üzerine kustuktan sonra ne oldu? Artık ondan bir iz yoktu ama Nuvian geri dönmüştü, arkamda vakur yüzlü bir varlık olarak duruyordu. Başım dönüyordu. Kaçmak zorundaydım. Dışarı çıkmalıydım. Hava almalıydım.

Tekrar kusacakmışım gibi hissederek harekete geçtim ve en yakın kapıya doğru ilerledim. Bir kez daha iki masanın arasında sevişen iki periyle karşılaştım. *Tanrım, hiç eskimiyor mu?* Başım dönerek erkeğin çıplak bacaklarının üzerinden geçtim. Ben aceleyle ilerlerken dişi, kulak zarımı acıtan delici bir sesle bağırdı. Nuvian hiç sorun çıkarmadan devam etti. Eğer kaçmak için bu kadar çaresiz olmasaydım, arkamı döner ve beni rahat bırakması için ona bağıırırdım.

Kapıya sadece birkaç metre kalmıştı ve koşmaya başlayabilirdim. Kahkaha ve müziğin birleşimi çok gürültülüydü. Sanki bir konser salonundaymışım gibi hissediyordum. Neyse ki neredeyse oradaydım, çok yakındım.

Sonra, sanki başka birine aitmiş gibi, elimin bir periye uzanışını izledim. Belki içgüdü, belki de onlardan birinin bedel ödediğini görmek için duyduğum karşı konulmaz bir arzu. *Hayır, diye düşündüm. Yapma bunu. Sadece git.*

Zaman yavaşladı.

Ona elimi bile süremeden, yaratık solgun bakışlarını bana çevirdi. Dehşetten değil ama güç dalgasından donup kaldım. Vücudumun her parçasına büyük bir ağırlık çökmüş gibi hissettim.

"Çok aptalsın," diye nefes aldı peri, o sinir bozucu gözleriyle beni inceleyerek. "Sen canavarlar arasında bir çocuksun. Bir kuş sürüsünün altında bir solucan."

Saçları uzun ve siyahtı. Üzerinde bol beyaz bir elbise vardı. Yanında en az onun kadar ürkütücü güzellikte bir erkek duruyordu. Buradaki perilerin çoğunun kadim olduğunu biliyordum ama bunlar yaşlı *hissettiren* ilk perilerdi. Yaşlarına dair herhangi bir kanıt bulmaya çalıştım; yüzleri çizgisiz ve sırtları dikti.

Alaycı bir yanıt vermeye çalışırken kelimeler boğazımda düğümlendi. Büyü etrafımızdaki havaya yapışmıştı. Bir dehşet patlamasıyla kadının bir şeyler yaptığını fark ettim. Umutsuzca etrafımızdaki kalabalığın içinde Collith ya da Nuvian'ı aradım. Elbette ikisinden de bir iz yoktu. *Şimdi* beni yalnız bıraktılar.

Arkadaşının düşünceli ifadesi, uzun ve zarif yüz hatlarıyla daha da belirginleşiyordu. Saçları düz, kahverengi bir perde halinde beline kadar iniyordu. Alnını altın bir bant süslüyordu. Onun gibi o da tamamen beyaz giyinmişti. Teni neredeyse ona uyuyordu ve bu ikilinin dış dünyayı görmelerinin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini merak ettim. "Sanırım bunu hafife aldın, Arcaena. Güç onun derinliklerinde gizleniyor," dedi. Sesi kibar ve mesafeliydi, sanki yemek seçimi ya da herkesin ne giydiği hakkında konuşuyorlardı.

"Ah, evet, şimdi anlıyorum. Bağlı." Arcaena'nın kırmızı dudakları eğlenceli bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Kendi yaptığı zincirlere sarılmış. Onları çıkaralım mı?"

Erkek de belli belirsiz gülümsedi. Sanki ağzı buna alışık değilmiş gibi ürpertici bir etki yarattı. O anda ikiz olmaları gerektiğini anladım. "Sanırım bunu bir iyilikten ziyade ceza olarak görecektir." "Mükemmel," diye mırıldandı Arcaena. Yaklaşıp yanağımı avuçladı ve ne kadar geri çekilmek istesem de hareket edemedim. Peri, nefesinin altında İspanyolca bir şeyler fısıldadı. Birkaç saniye sonra

Bunu duyunca, bıraktı ve geri çekildi.

Sonunda ondan kurtulmuştum - dizlerim bükülmüştü - bir şekilde ayakta kalmayı başardım ama destek için yakındaki bir masayı kullanmaktan kendimi alamadım. Periler beni izliyordu, gözleri parlıyordu. *Bana ne yaptınız?* çalıştım. Ama içimde yeni hisler dolaşüyor, hücrelerinden yeni çıkmış mahkûmlar gibi kıkırdıyor ve kükrüyorlardı. Babamın bıçağını bulup Jassin'in gözüne saplamak istedim. Nerede olduğumu unutacak kadar sarhoş olmak istiyordum. O kalabalığın ortasında dans etmek ve kendi tenimin içinde olmanın tadını çıkarmak istedim. Collith'i bulup ellerimi tekrar karnında gezdirmek istedim.

Küçük, küçülen bir parçam mantığa sarıldı. İçimi parçalayan dürtülere karşı mücadele ederken saniyeler dakikalara dönüştü. Sonunda Arcaena erkeğin kulağına bir şeyler mırıldandı ve uzaklaştılar. Yorumu zihnimde tekrarlandı. *O bağlı. Kendi yaptığı zincirlere sarılmış. Onları çıkaralım mı?* İçimdeki savaş devam ediyordu ve sonunda perinin ne yaptığını anladım.

Çekingenliğimi azaltmıştı.

"Fortuna," dedi biri.

Bundan sonra ne olacağını biliyorum, diye düşündüm belli belirsiz. Damon arkamda duracaktı. Bana sarılacak ve Jassin'in yaptıkları için özür dileyecekti. Ondan sonra Collith elinde bir bardak suyla belirecekti. Onu yakalayıp karanlık bir geçide sürükleyecek ve orada duvara yaslayıp becerecektim.

Yavaşça, sanki suyun altındaymışım gibi hissederek kardeşimle yüzleştim. Tam da hatırladığım kıyafetleri giymişti, çok fazla fırfırlı mavi bir takım elbise. "Bu bir anı," dedim. Sesim kendiminkine benzemiyordu.

Damon gülümsedi. Gözlerindeki gölge onu kederli yapıyordu. "Öyle mi?"

"Evet. O peri kafamı karıştırdı. Bana yaptıklarını unutturdu."

"O zaman muhtemelen burada kalmamalısın. Uyan artık." Damon yaklaştı ve beni kucaklamak yerine alnımdan öptü. Dudakları o kadar çatlamıştı ki kabuk bağlamış gibiydiler. Tekrar uzaklaştı, bir dakika önce orada olmayan karanlığın içine çekildi. "Uyan, Fortuna."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Yirmi dört saat içinde ikinci kez kendimi Collith'in yatağında buldum.

Yirmi dört saat içinde ikinci kez birisi elbisesini çıkarmıştı.

Ben.

Ama bu sefer çıplak değildim. Hızlı bir bakış, çıplak olduğumu gösterdi. üzerinde yoga pantolonu ve tişört varmış gibi görünüyordu. Ayrıca ateş de yoktu. Onun yerine yatağın başucundaki masada bir mum yanıyordu. Safir kolye özenle yanına yerleştirilmişti. Işık küçüktü ve bu nedenle odanın büyük kısmı karanlıkta kalmıştı. Yine de yalnız olmadığımı biliyordum, bağ gevşemişti. İp, odanın diğer ucundaki

Biz. Solumdan yumuşak sesler geldi ve bir an sonra Collith'in eşsiz kokusu duyularımla alay etti.

O battaniyenin altından kayarken çarşaflar fısıldadı. Yatak o kadar genişti ki neredeyse hiç hissetmiyordum. Birkaç saniyeliğine hâla uyuyormuş gibi yapmayı dūřundum ama bu bana Oliver'la yaptığım son konuşmayı hatırlattı. Bu yūzden Collith'e sırtımı dōndum ve kūuk aleve baktım. "Bana gōksel ateşten bahset," dedim.

Sesimin tınısı durgunlukta sert çıkıyordu. Collith irkilmiř gōrūnmūyordu; muhtemelen uyanık olduėumu biliyordu. Sesi havadaki bir tūy kadar yumuřak bir řekilde bana doėru sūrūklendi. "Nuvian bana řōlende neler olduėunu anlattı," diye mırıldandı. "Eskilerden biri tarafından manipūle edilmiřsin ve o da mūdahale etmeye cesaret edememiř. Ŭzgūnūm Fortuna. Seni hayal kırıklığına uėrattım."

Boėazım řiřti. O korkunç periden ve bana yaptıklarından bahsetmeye devam edersek aėlayacaėımı biliyordum. Bir daha asla o kadar çaresiz olmak istemedim. "řu anda benim için ōnemli olan ateř," dedim açıkça. Bu benimle kalan bir gōrūntūydū - Collith'in tenindeki mavi ton, takındığı konsantrasyon ifadesi, yayılmıř parmaklarının zarafeti

-Ve şimdi sormak için her zamanki gibi iyi bir zamandı.

Arkadařımın tereddūt ettiğini hissettim. Muhtemelen bu konuda baskı yapıp yapmaması gerektiğini dūřūnūyordu. "Tahta oturmama izin vermelerinin bir nedeni de bu," diye cevapladı Collith sonunda. "Bazı perilerin bir... uzmanlık alanı vardır. Belli bir gū ya da diėerlerinden farklı bir yetenek. Genellikle bu yetenek ergenlik dōneminde ortaya çıkar ama nadiren de olsa travma sonucu da ortaya çıkabilir. Őrneğin Arcaena, bir yaratığı en temel igūdūlerine indirgeme yeteneğine sahiptir."

"Seninki nasıl oldu?" Kendime raėmen merak ederek sordum. Yataėın diėer tarafından sessizlik. Belli ki cevaplamak istemediėi bir soru daha sormuřtum. Huzursuz hissederek sırt űstū yuvarlandım. Gōlgeler kayalık tavan boyunca hareket ediyordu. Yorgunluk beni ekiřtiriyordu. Oliver'ı gōrmeyi arzulayarak teslim olmak istiyordum ama uykumda konuřmaktan endiře ediyordum. Bir an için eski odama dōnmeyi dūřundum ama tūm olanlardan sonra oraya gitme ihtimali gōzūmū korkuttu. Kaybolacak o kadar çok geçit, bir perinin beni tekrar avlaması için o kadar çok fırsat vardı ki.

Collith hiç uyarmadan, "Burada gūvendesin," dedi, duygularımı tekrar anladığı belliydi. "Nuvian kapının dıřında nōbet tutuyor ve diėer geçitler de korunuyor. Ayrıca bu odanın yeri bir cadı tarafından yazıldı, bu yūzden zarar vermek isteyen hiç kimse içeri giremez. Mūmkūnse biraz daha uyu."

Sözleri beni rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı; hâlâ dört bir yanımdan benden daha hain ve güçlü yaratıklarla çevriliydi. Tek söyleyebildiğim "Teşekkürler," oldu.

"Bir değil."

Saniyeler, mumun titreşimleri ve Collith'in hafif nefes alış veriş sesleriyle geçip gidiyordu. Onunla aynı yatakta uyumak garip bir gelişmeydi. Yıllar önce üvey kardeşlerimle aynı yatak odasını paylaşmıştım ama bu farklıydı. Daha samimiydi.

Bu düşünce, atlıkarıncadaki renkler gibi içimden sayısız duyguyu geçirdi. Suçluluk, kafa karışıklığı, kızgınlık. Onları durdurmaya çalışırken kaskatı kesildim. Birkaç dakika için gerçekten başarılıydım. Ama sonra, o sessizlikte, ziyafetin görüntüleri gözümün önüne gelmeye başladı. Tuhaf mangallar. Kaldırım taşlarında yemek. Seks. Sonra kirpik yerine tüyleri olan bir peri gördüm ve onun şurup gibi sesi kafamı doldurdu. *Acaba neden seni çiftleşecek kadar önemli buldu da taç giydirmede?*

Daha fazla bilmece ve oyun. Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdim. "En azından Unseelie Sarayı'nın kraliçesini nasıl seçtiğini söyleyebilir misin? Görünüşe göre dünyanın geri kalanı gibi evlilik yoluyla yapılmıyor?"

Collith bir kez daha cevap vermekte yavaş davrandı. Konuşurken bana doğru baktığını hissedebiliyordum. "Unseelie Sarayı'nda bir taç elde etmek kolay bir iş değildir. Onu size öylece vermezler; hak etmeniz gerekir. Bu... zorlu bir süreçtir," diye sözlerini tamamladı. Bunu söyleme biçiminde bir ağırlık vardı.

"Nasıl yani?"

Unseelie Kralı tamamen yüzüme bakarken şilte kayd. Yüz ifadesini görmek isteyerek tekrar yan döndüm. Fark ettiğimden daha yakındık; Collith'in nefesi yanağımı gıdıklıyordu. Eşsiz, sarhoş edici kokusu her yerdeydi. Titreyen mum yarasını daha derin ve acı verici gösteriyordu. "Bir dizi denemeden geçiyor," diye cevap verdi bariz bir isteksizlikle. "İlki gücünü test eder. Sonraki kurnazlığını sınar. Sonuncusu ise bağlılığınızı sınar. Ve bir kez denemelere başladığında, fikrini değiştiremez ya da yarı yolda bırakamazsın. Benim hükümdarlığım boyunca hiçbir dişi bunların hepsinden sağ çıkamadı."

"Çok güzel," dedim. Kaç kişinin bunu denediğini merak ettim. Nedense bilmek istemiyordum. "Biri hayatta kalırsa ne olur?"

Çıplak omuzlarından biri, sanki çok basitmiş gibi omuz silkerek kalktı. "O zaman Unseelie Sarayı'nın Kraliçesi. Bunu resmileştirmek için eski ritüeller ve gelenekler vardır. Ondan sonra, her soydan birinin

sadakat. Görevleri bir mahkeme üyesininkinden farklı olduğu için, Muhafızlar kendi ödemelerini elbette bireysel olarak yaparlar."

Bütün bunlar olurken Collith daha çok beni incelemekle ilgileniyor gibiydi. Ben de öylece baktım - ilk kez gerçekten bakabiliyordum. Kaçacak bir karaborsa, dikkatimi dağıtacak gürültülü bir bar, direnecek bir pazarlık yoktu. Bu zayıf ışıktaki yüzünün tepeleri ve düzlemleri daha da belirgindi. Dolgun ağzı rahat, davetkârdı ve nasıl hissettirdiklerini hatırlamamaya çalıştım. O şehvetli dudakların etrafında hiç çizgi olmadığını fark ettim. *Sık sık gülümsemiyor*, diye düşündüm.

Yine de sözleri bir kez olsun kayda geçti. "Bekle, sadakat mi ödüyorlar?" Ağzımdan kaçırdım. "Bu da ne demek oluyor?"

Collith'in içinde bir şeyler değişti ama tam olarak ne olduğundan emin değildim. Hiçbir uyarıda bulunmadan doğruldu ve bir tutam saç kaşının üzerine düştü. Örtüler düşerek karın kaslarını ortaya çıkardı. "Sadakatlerinin bir göstergesi," diye açıkladı, bakışlarımın aşağıya doğru kaydığını fark etmemiş gibiydi. "Genellikle küçük bir şey. Her şeyden çok biraz sembolizm. Ama daha fazlasını istemek senin hakkın, örneğin bir hediye ya da bir simge."

Sözleri içimde yankılandı. *Bir hediye ya da bir simge*. Bir fikir oluşmaya başladığında rahatsızlığımı unuttum. Birdenbire konuşmamıza kendimi çok ama çok kaptırarak başımı kaldırdım ve Collith'in bakışlarıyla karşılaştım. "Bir nesne olmak mı? Yoksa... bir insan olabilir mi?"

"Evet." Collith'in ifadesi nötrdü; muhtemelen aklımın nereye gittiğini tahmin etmişti. Tam bunu bana neden daha önce söylemediğini soracaktım ki ekledi, "Ama bilmen gereken bir şey daha var. Taç giyme töreni sırasındaki ritüellerden biri seni tekrar düşünmeye sevk edebilir. Tören tamamlandıktan sonra, sen ve ben nasıl birbirimize bağlıysak, sen de onlara bağlı olacaksın."

"Onlar mı?"

Başını salladı, kısık bir hareketle. Ağzı ince bir çizgi halinde düzleşmişti. "Bu Saray'da yaşayan her bir peri."

Şimdi sessizliğe gömülen bendim.

Hayal etmesi bile zordu. Şimdi bile, çekişme ya da kaosun olmadığı bir anda, Collith ile aramdaki bağı hissedebiliyordum. Acı verici değildi ama hâlâ alışamamıştım. Bu his fazladan bir parmağa sahip olmak gibiydi. Ona her baktığınızda, gördüğünüz manzara ürkütücüydü. Garipti. Unseelie Sarayı'nın tüm yaratıklarıyla bir bağına sahip olmak? Bu düşünce içimi titretti.

Bir an sonra, utanç beni vurdu. Kurtarılması gereken kişi ben olsaydım Damon bunu yapardı. Tereddüt bile etmezdi. Ama ben zaten bir periyle evlenmiş ve sırtımdan etimi aldırıştım. Eğer bunu yaparsam... bu benim akıl sağlığım anlamına gelebilirdi. Fedakarlıkların bir sınırı yok muydu? Kurtarılmak istemeyen biri için geçemeyeceğim bir çizgi var mıydı?

Tabii ki cevabı zaten biliyordum. Hayır. Kardeşimin özgürlüğü için yapabileceklerimin sınırı yoktu.

Istırap içimi parçaladı. Yeni geleceğim belirmişti ve prangalar, kir ve karanlıkla doluydu. Bir tür teselli ya da en ufak bir güvence arayışıyla bakışlarımı yeniden Collith'inkilere çevirdim. "Sen de bu sınavlardan geçtin mi?"

Çenesinde bir kas hareket etti. Dosdoğru önüne baktı, benim göremediğim bir şeyi görüyordu. Tek söylediği "Tacımı başka yollarla elde ettim," oldu.

"Ortak olmamız gerekiyordu, değil mi?" Bir başka kaçınma karşısında daha sinirlenerek meydan okudum. "Her şeyi bilmeme gerek yok Collith. Ama belki de bu kadar çok sırrın olmasaydı, kanım şu anda taht odasının zemininde olmazdı."

Burun delikleri alevlendi. Tekrar bana döndü. Gözleri loş ışıktaki neredeyse siyah görünüyordu. "Güzel. Önceki kralı öldürdüm. İşte sevgili karıcığım, asil saltanatıma böyle başladım."

Kelimeler o kadar açık, o kadar düzdü ki anlamam bir anımı aldı. Collith'in güçlü olduğunu biliyordum ama henüz ondan herhangi bir şiddet görmemiştim. Anlaşılan farkında olmadan onun türünün geri kalanından farklı olduğuna inanmaya başlamıştım. Şimdi bunu hayal etmeye çalışıyordum. Elllerinde kan, ayaklarının dibinde bir ceset. Şaşırtıcı bir şekilde, gerçek olabilecekmiş gibi görünmeyen bir görüntüyü.

Şimdiki zamana yeniden odaklandım -içimde yeni sorular kabarıyordu- ve Collith'in parmaklarına baktığımı fark ettim. Normalde rahat bir şekilde yayılmışlardı ama konuşmamız sırasında bir noktada kucağında kenetlenmişlerdi. Uzanıp onları açma isteğime direndim.

Collith az önce bana fırlattığı gerçeği özümsememi izledi. Sonra bir iç çekti ve o tek seste onlarca yıllık acıyı duydum. "Sınavlar seni kırmak için tasarlandı Fortuna," dedi. "Yanımdaki sandalyenin boş kalmasının iyi bir nedeni var."

Tanıştığımızdan beri ilk kez sesindeki samimiyetten şüphe etmedim. İyi bir yalancı olduğunu kanıtladığından beri neden emin değildim. Gözlerindeki hüznle ilgili bir şey vardı, benim gözlerimdeki hüznün aynısı.

"Neden?" Sonunda sordum. Collith kaşlarını çattı. Aramızdaki bağda belli belirsiz bir şaşkınlık duygusu titreşti. Ona açıklama şansı vermemi beklemiyordu. Cevap vermeyince, başka bir sorudan daha kaçmasına izin vermeyerek devam ettim. "Onu neden öldürdün? İyi bir nedeni olmalı."

Bunun üzerine Collith kara kaşlarını çattı. "Belki de sadece hoşuma gitmiştir. Belki de sadece gücü istedim."

Bunu bana birkaç saat önce söyleseydi bile ona inanırdım. Bir peri hakkında en kötüsünü düşünmek kolaydı. Ama burada, bu odada ve bu yatakta her şey sessiz ve sakindi. Sırtımdaki acı azalmıştı. Kardeşimin bundan sağ çıkacağına dair içimde bir umut kıvılcımı vardı. Ve aramızda bir damar ya da telefon hattı gibi uzanan bağ, yumuşak hisler yaymaya devam ediyordu. Sert sözlerine ve şaşkın ifadesine rağmen Collith yaptığından pişman olmuştu.

"Önümüzde bir ömür var," diye hatırlattım ona, kaşlarımı kaldırarak sessiz bir meydan okumayla karşılık verdim. Karyolanın gıcırdamasına neden olacak şekilde tekrar uzandım. "Er ya da geç gerçeği öğreneceğim."

Collith cevap vermedi. Aynı şekilde o da yanıma uzandı. Bu kez yüzüstü yatmış, iki elini de yastığın altına sokmuştu. Pazuları esnedi, kâğıttan kesilmiş gibi keskin ve belirgin. Sırtındaki kaslar parlıyordu. O uzun, sivri yara izleri bir şekilde onun bir parçası gibiydi, uzak bir ufuktaki küçük ayrıntılar gibi tenine aitti. *Çok güzel*, diye düşündüm. *Çok güzel*.

Yerleşirken Collith yüzünü benimkine doğru çevirmeye devam etti, böylece odaklandığım yönü fark etmesi çok kolay oldu. "Bence sen de çok güzelsin," diye mırıldandı.

Bakışlarım tekrar onunkilere kaydı. Yakalandığımı fark ettiğimde yanaklarım alev aldı. Collith gülümsemedi ama gözleri benimkilerde gördüklerine karşılık olarak parladı. "Tacı almaya çalışacak mısınız?" sordu, konuyu kasıtlı olarak değiştirerek. O kadar rahatlamıştım ki neredeyse sarkacaktım; etrafımızda dolaşan çekimi açıkça kabul etmeye hazır değildim.

Sorusu hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Dudaklarımdan hemen bir cevap yükseldi ama son anda tereddüt ettim. Eğer Collith'in söyledikleri doğruysa ve bu denemelere başladıysam, geri dönüşü yoktu. Fae'ler ruhum ve bedenimle bana sahip olacaktı. Korku göğsümün içine yerleşti ve siyah, kanatlı bir yaratık gibi geniş bir alana yayıldı. Tam Collith'e başka bir yol bulacağımı söylemeye başlamıştım ki

Oliver'ın bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdığını hissettim. Sesi içime doldu, karanlıkta bir ninni gibi. *Bazen mesele daha güçlü olmak değildir. Daha akıllı olmakla ilgilidir.*

Başka yolu yoktu ve ben bunu biliyordum. Beni kırbaçladılar. Üzerimde büyü kullandılar. Dolunayda bile daha güçlüydüler. Onları bir Kabus olarak yenemezdim.

Ama belki bir kraliçe olarak yapabilirim.

Zihnimde bir kapının tıkırdayarak kapandığını duydum. Her türlü mutluluk şansına, kendimi bu evlilikten ayırmaya, kardeşimle yeniden bir aile olabileceğimiz umuduna kapanan bir kapı. "Evet," diye cevap verdim, üzerime çöken kederi gizlemek için boşuna bir çabayla gözlerimi sıkarak. Nasıl olsa aramızdaki bağdan bunu hissedebiliyordu. Artık hiçbir şey özel değildi. "Yapmak zorundayım. Damon için."

Şamdanlar patladı, parladı ve söndü. Odadaki tek ses buydu. Collith bana dokunmaya çalışmadı ya da güzel yalanlar söylemedi. "O zaman duyuruyu sabah yaparız. Eğer gerçekten yapmak istediğinin bu olduğundan eminsen," dedi.

Sözleri pençe gibi kalbime saplandı. *Ne istediğimi mi? Ne zamandan beri ne istediğimi önemsiyorsun?* Neredeyse tükürecektim. Yine de geç olmuştu ve Oliver'ı görmem gerekiyordu. Collith'le kavga etmeye değmezdi. Bunun yerine çarşafın içinde döndüm ve sırtımı ona döndüm. Birdenbire artık bir şey duyup duymadığının önemi kalmamıştı; muma odaklandım ve alevinin beni uyutmasını bekledim. *Geliyorum Ollie.* Öfkem yavaş yavaş kaynadı ve soğudu.

Tam her şey karanlığa gömülürken Collith boğazını temizledi. Ses tuhaf bir şekilde belirsizdi. "O halde sıra bende mi?" diye cüret etti.

Çok yaklaşmışım. Gözlerimi kapalı tutarak sıkıntıyla kaşlarımı çattım. "Ne için sıra sende?"

"Bir soru sormak için."

"Yorgunum, Majesteleri."

". Umarım güzel rüyalar görürsün, Fortuna."

Ama şimdi ilgimi çekmişti. Yerimden kıpırdandım ve ondan çok kendime kızarak tavana baktım. "Ne bilmek istiyorsun?"

Collith'in odaklanmasının ağırlığını hissedebiliyordum. Zaten yumuşak ve yatıştırıcı olan sesi daha da nazikleşti. Buna rağmen, "Ailene ne oldu?" diye sorduğunda hazırlıklı değildim.

Kelimeler bir tutam soğuk su gibiydi. Kaskatı kesildim, ne olacağını biliyordum ama yine de karşı koymaya çalışıyordum. Yasaklanmamış, kaçınılmaz görüntüler bana saldırdı. Kan lekeli bir çene. Cam gibi, boş gözler. Kıvrılmış parmaklar. Sanki bir el kalbimin etrafını sarmış, gittikçe daha sıkı sıkıyor gibiydi. "Sana bir şey olduğunu düşündüren nedir?" diye sorarken Collith'e bakmadım.

"Regina bir şeyden bahsetti," diye itiraf etti.

Lanet Regina. Onu bir daha gördüğümde içkisine tükürecektim. Eğer onu görürsem. "Anlaşıldı," diye mırıldandım. Kaslarım hâlâ yerine kilitlenmişti. Bir ömür önce, okul danışmanı bana sakinleşme teknikleri öğretmeye çalışmıştı. Nefes almakla ilgili bir şey.

"Uykunda da konuşuyorsun."

Tam da şüphelendiğim gibi. Elbette bana söylemeyi düşünmemişti. Ama öfke biriktiremiyordum; Collith'in sorusu beni hâlâ bastırıyor, yüzüme alaycı bir şekilde üflüyordu. Yukarı doğru öyle sert bakıyordum ki, toprak tavandaki çizgiler kalıcı olarak hafızama kazınacakmış gibi hissediyordum. Bu hikâyeyi çok uzun zamandır anlatmamıştım. Parçalanmadan anlatabilecek miydim?

Annem ve babamın yüzleri gözümün önünde canlandı. O geceden bu yana yıllar geçmişti ve yüz hatları bulanıklaşmıştı. Eve döndüğümde neredeyse her odada onların resimleri vardı. Bu benim umutsuzca sarılma, hatırlatma ve güven verme çabamdı. *Sizi unutmadık*, demek için can atıyordum. *Asla unutmadık*.

Onlar için. Onlar için yeniden yaşardım.

Collith sessiz kalmıştı, şefkat bağdan aşağıya doğru yayılıyordu. Bu her nasılsa durumu daha da kötüleştirdi. Konuştuğumda kelimeler mesafeli ve gerçekçiydi. "Kimse tam olarak ne olduğunu bilmiyor," diye başladım. Her şey sanki dün olmuş gibi acıyla canlı bir şekilde bir anda geri geldi. Yağmur çatıya vuruyordu. Pencerenin dışındaki ağaç dallarını sallayan rüzgâr. Terden ıslanmış çarşafların üzerinde uyanışım. "Sekiz yaşındaydım. Sıradan bir geceydi, sabah okula gidecektik. Babam terapist, annem de profesördü. Her zaman erken yatardık, çünkü herkes sabahın köründe kalkmak zorundaydı."

Gevezelik ediyordum. Bunu fark edince durdum. Ellerim battaniyeyi kavradıkları yerde sıkıştı. Tıpkı Collith'in daha önce yaptığı gibi, belli belirsiz fark ettim.

"Kulağa güzel bir hayat gibi geliyor," dedi usulca.

"Öyleydi." Gözlerimi hızla kırdım. Artık başlamıştım, ihtiyaç içimi bir balon gibi doldurmuştu. Bitirmek zorundaydım. "O gece kötü bir rüya gördüm. Sanırım bu yüzden ilk başta uyanmadım. Ama sonunda .

evin başka bir bölümüne. Bazı nedenlerden dolayı, hareket etmek istemedim. Belki de bir parçam biliyordu. Ayakta durmak için her şeyimi verdim."

Burundan nefes alın, ağızdan verin. Danışman böyle söylemişti. Şimdi hatırladım.

"Annemi koridorda buldum. Öldüğü belliydi, ben de devam ettim. Babamın hayatta kaldığını umduğum için değildi bu. Belki de sadece kendim görmem gerekiyordu. Bir koku vardı. Tanrım, bu berbat koku. Eski bozuk paralar gibi. Babam hâlâ odasındaydı. Elini tutma şansım yoktu; çoktan ölmüştü. Aslında yatakta öldürülmüştü. Muhtemelen onu yakalamadan önce gözlerini açmaya bile fırsatı olmamıştı."

"O mu?" Collith tekrarladı. Sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi.

Yutkundum. Ağzım çok kuruydu. "Bunu bir insanın yapmış olmasına imkân yok. Sonunda polis eve bir hayvanın girmiş olabileceği sonucuna vardı."

"Ama sen onlara inanmıyorsun."

"Hayır. Hiç yapmadım. O her neyse, sanırım cesetleri bulduğumda hâlâ evdeydi. Bir gölge hatırlıyorum..." Daha fazla görüntü parladı. Koridorda durmuş bana mı bakıyordu? Pencereye karşı bir silüet mi? Hafızamdaki şekil doğal değildi. Canavar gibi. Parlak, kırmızı gözleri vardı.

"Fortuna? İyi misin?"

Burundan nefes al, ağızdan ver. Kendimi salladım. "Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum, tamam mı?"

"Tamam," dedi Collith hemen. Sadece sönmekte olan mumun cızırtısıyla bozulan bir sessizlik çöktü üzerimize ve ben anıları kovmaya odaklandım. Damon'ı, yaklaşan duruşmaları ya da döndüğümde Bea ve Cyrus'tan nasıl özür dileyeceğimi düşünmeye çalıştım. Hiçbiri işe yaramadı. Panik boğazıma hücum etti ve nefes almamı zorlaştırdı.

Bir iki dakika sonra Collith yer değiştirdi. Bu hareket düşüncesiz ve sıradan görünüyordu, sanki sadece daha rahat etmeye çalışıyordu. Yine de onu daha da yakınlaştırdığını gözden kaçırmadım. "Ondan sonra nereye gittin? Bir akrabana mı?" diye sordu.

Sanki bana bir can yeleği giydirmişti; korkunç anılar yerini farklı anılara bırakmıştı. Hâlâ acı veriyordu ama diş ağrısı ya da kâğıt kesici gibi baş edilebilir türden bir acıydı. "Hiç akrabamız yoktu," diye duraksayarak cevap verdim. Kalp atışlarım yavaşlamaya başladı. "En azından bizim bildiğimiz kadarıyla yoktu. Damon ve ben bir süre koruyucu ailelerin yanında kaldık. Sonunda iyi bir çiftin yanına yerleştik ve ben büyüyene kadar bizi onlar büyüttü.

On sekiz. Dave ve Maureen. Onları sık sık ziyaret etmeye çalışıyorum. Maureen arada bir arıyor." Gerçi bu aramalar giderek azalıyordu. Maureen için ben muhtemelen kaybettiği çocuğunun acı verici bir hatırlatıcısıydım. Gerçekten sevdiği çocuğunu.

"Neden gittin?" Collith'in yüz ifadesinde yargılama yoktu; sadece merak vardı. Kendi kendime, bütün bunları ona bu yüzden anlattığımı söyledim.

Bir noktada tekrar ona doğru döndüm. O devasa yatağın ortasında yatıyorduk, birbirimize dönüktük ama tam olarak dokunmuyorduk. Başımı onunkine değdirmek için öne doğru eğmemi gerektirecek kadar yakındı. İnce ve sarhoş edici kokusu etrafımı sarmıştı. Neden bu kadar güzel kokmak zorundaydı ki?

Lanet olsun. Yine ne sormuştu? Doğru, evet, Dave ve Maureen'i neden terk ettiğimi. Bunu diğer sorulardan daha uzun süre düşündüm. Odaklanabileceğim bir şey olması beni rahatlatmıştı. "Sanırım kendimi hiç doğru hissetmediğim içindi. Aitmişim gibi. Damon uyum sağlama konusunda benden çok daha iyiydi. Kız arkadaşı, futbol takımı, tiyatro kulübü vardı. Colorado Üniversitesi'ne gitmek ve babamız gibi Psikoloji okumak istiyordu.

"Yani, hiç arkadaşım yoktu ya da Dave ve Maureen iyi ebeveynler değillerdi. Ama hiçbir zaman gidip gitmeyeceğim değil, ne zaman gideceğim önemliydi. O hafta, yasal olarak bir yetişkin olduğumda, zamanın geldiğini biliyordum. Damon'a gideceğimi söyledim. Onu davet bile etmedim, çünkü ondan her şeyi geride bırakmasını asla istemezdim. Ama eşyalarımı o boktan küçük arabaya koymaya gittiğimde, o da oradaydı, yolcu koltuğunda oturuyordu. "Zahmet etme," dedi. 'Ben de seninle geliyorum. Bir söz vermiştik, unuttun mu? Ben de çenemi kapadım ve öylece sürdük."

Ailemin ölümünden bu yana en mutlu olduğum andı. Hâlâ o özgürlük duygusunu hissedebiliyordum. Hoparlörlerden bangır bangır müzik çalıyor, rüzgâr saçlarımı tarıyordu. Kimse bana bakmıyor, istediği yüzü görmüyordu. Okul koridorunda yanlışlıkla birine sürtündüğümde dilimde oluşan tatlar yoktu. Damon oradaydı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme, her geçen gün babamıza daha çok benziyordu.

Bir daha asla o kadar mutlu olamayacaktım.

Bu düşünce beni şimdiki zamana geri çekti. Collith'in bakışlarıyla karşılaştım, hissettiğim acının benimkilere de yansıdığını biliyordum. "Granby'de benzin almak için durduğumda sadece birkaç saattir yoldaydık. Kapısı açık bir bar vardı.

Açıktı. Hamburger kokusu alıyorduk ve Damon acıkmıştı, biz de içeri girdik. Bea ile o zaman tanıştım."

Collith, "Onu çok seviyorsun," diye yorum yaptı. Ona bir bakış atmış olmalıyım, çünkü omzunu silkti. "Bunu sesinden anlayabiliyorum."

Haksız değildi. Bea'ya olan aşkım beni şaşırtmıştı. Üvey annemden çok bir ebeveyn gibi hissettiriyordu.

Büyürken Maureen çok çabalamıştı. Okul balolarına gitmem, evdeki o hoş çocukla çıkmam, onunla alışverişe gitmem için bana baskı yaptı. Her kız çocuğunun yapmak isteyeceği normal şeylerdi bunlar. Diğer çocukların yanında olmanın ne kadar yorucu olduğunu ona anlatamazdım. Korkuları bir yetişkininkinden bile daha güçlüydü, çünkü gençler fobileriyle mantıkla ya da inkarla mücadele edemiyorlardı, bu da yaşla birlikte gelişen bir beceriydi. Zamanla Maureen bana her şeyden çok hayal kırıklığı ve bıkkınlıkla bakar oldu. Şimdi, onca zaman ve mesafeden sonra, bunun incinme ve reddedilme olduğunu biliyordum.

Ama Bea beni anlamaya ya da şekillendirmeye çalışmadı. Soru sormadı. O keskin gözleriyle gözlemledi ve sadece... kabul etti. Onunla ilişkim kolaydı. Güzeldi.

Collith cevabımı bekliyordu. Bunu fark edince belli belirsiz bir hareket yaptım. "Çok fazla-"

O anda mum soluk soluğa söndü ve Collith'in odasını karanlığa gömdü. Yerimden sıçradım ve ne düşündüğümü unuttum. Kafamı kaldırıp hiçbir şeye bakmadım ve kendimi birkaç yıl önceki halimle gördüm. Aslında bir şey dışında pek bir şey değişmemişti. Benden başka kimsenin fark etmediği küçük bir parçam kopup gitmişti. Bazen ona geri dönüp bakıyordum. Olanları kimseye anlatmamış, acımın ortaya çıkmasına izin vermemiştim.

Belki de bu yüzden şimdi yaptım... hem de bir periye. "Veteriner olmak istiyordum," diye mırıldandım karanlığa. "Küçüklüğümde beri. Hayvanların yanında olmak her zaman huzur verici olmuştur; korkuları o kadar basittir ki onlara dokunmak beni etkilemez. görüntüler yok, ağzımda korkunç bir tat yok. Çaresiz bir şeye yardım etmek, günlerimi bu kadar basit ve sessizce geçirmek? Evet, böyle yaşayabilirim."

Söz konusu peri gülmedi ya da imkânsızlıklardan bahsetmedi. Bunun yerine yumuşak bir sesle, "Çok geç değil, biliyorsun," diye cevap verdi.

Başımı salladım. "Okula gitmek herkesten ayrılmak anlamına gelir. Sahip olduğum tek aile onlar."

"Bu doğru değil."

Ama tartışmakla ilgilenmiyordum; bu hayali uzun zaman önce bırakmıştım. Bir kez daha ikimiz de tam bir sessizlik içinde uzandık ve bu kez ikimiz de konuşmadık. Soru sorma sırası kesinlikle bana gelmişti - kaç tane sorduğunun sayısını unutmuştım - ama aniden kelimeleri oluşturmak zorlaşmıştı. Gz kapaklarım ağırlaşmıştı.

Bir kez daha bilinçsizlik baş gösterdi. Collith tekrar hareket etti, sadece ufak bir ayarlama yaptı ve alnı benimkine değdi. Bu ani temas ürkütücü olmalıydı. Yine de bu yaratık benim bir parçam haline gelmişti. Doğrusu, bunu yapacağını bir an öncesinden biliyordum.

Taşınmayı düşündüm ama bunu gerçekleştirme konusunda garip bir şekilde isteksizdim. *Acınası olma*, dedim kendi kendime. Collith'e karşı daha önce duyduğum nefreti hissetmek için, dokuz kuyruklu kedi aşağı inerken o tahtta oturan soğuk figürü hatırladım. İşe yaradı ama çok az. Nefret, yorgunluk ve... başka bir şey tarafından bastırılmıştı.

Birine dokunmak iyi hissettirdi. Kendimi bu kadar basit bir zevkten uzun zamandır mahrum bırakmıştım. Genellikle, en kısa süreli temaslar bile korkunç görüntüler ve nahoş tatlar getirirdi. Collith'le ise sadece onun serin teni ve baş döndürücü kokusu vardı. *Sadece bu seferlik. Bunun bir anlamı yok*, diye düşündüm. Kime güven verdiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"İyi geceler Fortuna," dedi Collith. Sesi uykuluydu.

"İyi geceler," diye mırıldandım. Birkaç dakika içinde perinin derin nefes alış verişi bana uyuduğunu söyledi. Sıcaklığı yanağıma tekrar tekrar dokundu, garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Kendi gözlerim de kapandı.

Unseelie Kralı'nı asla sevemezdim. Ama belki ondan nefret etmek zorunda da değildim.

CHAPTER TWELVE

W Gözlerimi tekrar , az önce uykuya daldığım sahneyi yarı yarıya bekliyordum. Yanımda Collith, masanın üzerinde sönmüş bir mum, tepemde yükselen toprak tavan. Ama bu sefer yerini hışırdayan çimenlerin ve uzaklardaki denizin tanıdık görüntüsüne bırakmıştı. Hoşnut, hafif bir esinti fısıldayarak geçiyordu. Solan ışık dünyayı kırmızı ve sarıya boyuyordu.

Sonunda.

Oliver'ı haftalardır görmemiş gibi hissediyordum ve onu aramadan önce ne giydiğime bakmak için aşağıya bile bakmadım. İlk baktığım yön tabii ki evdi. Her pencere karanlıktı. Uyumadığı için, bu onun başka bir yerde olduğuna dair sinyalimiz olmuştu. Etraftaki tepeleri ve kararan ufku taradım. Bakışlarım uzakta duran ince bir figüre takıldı. Her zamanki gibi koşmaya başladım.

Geldiğimi duydu ve döndü. Kulak misafiri olduğum anda "Bunu nasıl yaptın?" diye sordum.

Oliver kaşlarını çattı. Ölmekte olan güneş gözlerine ve saçlarına vuruyor, sarı saç tellerini parıldayan altın rengine dönüştürüyordu. "Sen ne-"

"Sırtımı tedavi ettiğinde, Ollie. Uyandığımda yaptığın şey hâlâ oradaydı. Kanım temizlenmiş ve kirpiklerim merhemle kaplanmıştı." O zaman ona ulaştım ve Oliver beni desteklemek için dirseğimi tuttu. Düşme tehlikesiyle karşı karşıya değildim; bu noktayı rüyalar alemindeki diğer yerlerden daha iyi biliyordum. Oliver burada o kadar çok zaman geçirmişti ki durduğu yer çıplaktı. Ayrı kaldığımız süre boyunca onu ne zaman hayal etsem, tam olarak şimdi görüldüğü gibiydi.

Oliver, "Fortuna, bir nefes al," diye emretti.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Onu görmezden gelerek ısrar ettim. Bu gizem, o hapisane hücresinde uyandığım andan itibaren beni rahatsız etmişti. Zara ve Collith'in seslerinin anısı, bize doğru uzanan okyanus serpintisi kadar netti.

Birisi onu çoktan tedavi etmiş.

İmkansız. Buraya gardiyandan başka kimse inmedi.

Kendiniz görün. Yaralar temizlendi ve bir çeşit merhemle kaplandı.

Daha fazlasını hatırlamaktan kaçındım. O hücrenin kalıcı dehşeti beni düşünmeden konuşmaya itti. "Boş ver, başka bir şey olmalı. Sen... Yani, bu..."

Oliver şimdi bana hüznü, acı bir gülümseme verdi. "Gerçek olmadığımı göre bunu nasıl yaptım?" diye bitirdi. Keskin bir nefes aldım. Doğru yanıt bulmaya çalışırken kalbim ağrıyordu. Söylemek istediğim bu değildi ama yalan olurdu. Dalgalar aşağıdaki kayalara çarparak aramızdaki acı dolu sessizliği dolduruyordu. "Bunu yapabileceğini biliyor muydun?" Onun yerine ben sordum.

"Hayır. Yapmadım." Kelimeler kesik kesikti. "Bu çok mu kötü olurdu Fortuna? Eğer bir gün, bir şekilde uyandığında ben de orada olsaydım?"

"Ollie, hayır, tabii ki hayır." Daha fazlasını bekledi ama onu incitecek başka bir şey söylemekten korkuyordum. Ona böyle bir geleceğin imkânsız olduğunu ya da sahip olacağımız tek şeyin bu olduğunu söyleyemezdik. Geliştirdiği yeni yetenekler ne olursa olsun, diğer dünyada Oliver'ın bedeni yoktu.

Bu onun önemsiz olduğu anlamına gelmiyordu. Benim için Damon, Bea ya da Cyrus'tan daha az önemli olduğu anlamına gelmiyordu. Nasıl hissettiğimi ona göstermeyi düşünerek Oliver'ın yüzünü kavradım ve onu öptüm. Tepkisi sert ve inatçıydı, ben de ağzını bırakıp boynuna doğru ilerledim. Bu ikimizin de konuştuğu bir dildi. Ne kadar farklılık ya da söylenmemiş sözcük olursa olsun bizi her zaman bir araya getirmişti.

Oliver hiçbir uyarıda bulunmadan geri adım attı. Beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki, sözsüz bir şekilde yere yerleşmesini izlemekle yetindim. Taş gibi bir ifadeyle aydınlık ufuk çizgisine baktı. Gitmemi mi istiyordu? Aramızdaki bir şey mi değişmişti? Bu düşünce beni yıkmakla tehdit ediyordu. Zaten çok fazla şeye katlanmıştım; Oliver'ı kaybedemezdik. Şimdi olmazdı. Bir sonraki adımın ne olacağından emin olamadan yer değiştirdim. Bir süre sonra yanına oturdum. *Bu Ollie*, diye kendime hatırlattım. *Senin en iyi arkadaşın.*

İlk içgüdüm içimde biriken soruları sormaktı. İkincisi ise Oliver'ın kendi zamanında konuşmasına izin vermektir. Ben sadece dinleyecektim.

Doğru seçim buydu. Dönüp parlak denize bakmadı ama birkaç dakika sonra Oliver konuştu.

"Şu anda ana odağınız Damon. Anlıyorum. O senin kardeşin, senin ailen. Sana onu bırakmanı söylediğimde yanılmışım." Oliver tereddüt etti. Şimdi vücudunu bana doğru çevirdi ve bir süre sonra bakışlarımız buluştu. Onunki, hissettiğini bilmediğim korkunç bir hüznle doluydu. "Ama ben de senin ailenim. Bir parçan benim sadece senin hayal gücünün bir ürünü olduğuma inansa bile, ben hâlâ herkesin hissedeceği her şeyi hissediyorum. Böyle zamanlarda bile bunu hatırlamaya çalış. Bana gerçeği söyle; dikkatimi dağıtmaya çalışma. Biraz saygınlığı hak ediyorum."

Sesim yumuşaktı. "Yapacağım. Özür dilerim."

Onun bilebileceğinden çok daha fazlası için üzgünüm. Onu ben yarattım. Bu yaldızlı hapishaneyi onun için ben yapmıştım. Benden nefret etmemesi bir mucizeydi, gerçekten.

Şimdi son birkaç ziyaretimi, hayır, son birkaç yılı düşündüm ve ne kadar bencil olduğumu fark ettim. Ona dış dünyadan kısıtlılar veriyor, bilmesinin sakıncalı olduğunu düşündüğüm parçaları kendime saklıyordum. Ayrıca onun zihnimde hayali bir arkadaş ya da geçici bir delilik olduğu gerçeğini de kendime saklamıştım. Bunu saklamakla iyi bir iş yaptığımı sanıyordum ama elbette o biliyordu. Oliver gerçek sandığım insanların çoğundan daha zeki olduğunu sürekli kanıtlıyordu.

Oliver içimden akıp giden nefret duygusunun farkında olmadan yanağımı öpmekle yetindi. İşte böyle, affedilmişim. "Şimdi bana her şeyi anlat," dedi.

Bu sözler karşısında isteksizce gülümsedim. Çocukken, rüya alemine vardığımda ağzından çıkan ilk şey hep bunlar olurdu. Şimdi bile görebiliyordum. Genç Oliver, yüzüne göre çok büyük gözleri ve belirgin çilleriyle evin kapısında bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. Kolları ve bacakları çok zayıftı.

Bu görüntü, Unseelie Sarayı'nda geçirdiğim zamanı yeniden yaşamak için ihtiyacım olan ışık dolu anıları geri getirdi. Kendimi hazırlayarak, geçmiş günlerin mutluluğuna tutunarak bir nefes aldım. Son yirmi dört saatin olayları, eğer gerçekten o kadar uzun sürmüşse, döküldü. Collith'in eşi olarak sarayla tanışmam, Arcaena'nın üzerimde nasıl büyü kullandığı, Collith'in kafasında gördüklerim, kraliyet ve bunun doğuracağı sonuçlar hakkındaki konuşmamız.

Ona her şeyi anlattım. Öpücüğü bile.

Oliver sözümü kesmedi ya da soru sormadı. Anlattıklarım boyunca yüz ifadesi dikkatle nötr kaldı. Söyleyecek ne kadar çok şey olduğunu, anlattıklarımın ne kadar etkilendiğimi fark etmemiştim, çünkü anlattıklarım bittiğinde sanki biri zehri emmiş gibi hissediyordum. Sonrasında öylece oturduk, bacaklarımız kenardan sarkıyordu. Uzakta kuşlar uçuyordu, küçük siyah noktalar doğrudan güneşe doğru gidiyormuş gibi görünüyordu.

Kaçınılmaz olarak aklım daha önce verdiğim karara, o yatakta Unseelie Kralı'nın yanında yatarken verdiğim karara döndü.

Taç için deneyecek misin? Denemek zorundayım. Damon için.

"Sanırım bunun cevabını biliyorum," dedim aniden, huzuru cama vurulan bir çekiç gibi paramparça ederek. Çevresel görüşümde Oliver'ın başını çevirdiğini gördüm. Ondan kaçmak, gerçeklerden utanmak istesem de bakışlarıyla karşılaştım. "Ama yine de sormam gerekiyor. Eğer orada ölürsem, yani sen de ölmüş olacaksın. Değil mi?"

En iyi arkadaşım başını eğdi. Işık yine gözlerine dokundu, öncekinden daha da yoğun bir şekilde. "Eğer ölürsen, Fortuna, öbür dünyada her ne varsa seni takip ederim. Gerisi gerçekten önemli değil, değil mi?"

Gözyaşları her şeyi bulanıklaştırdı. Bir kez olsun onları saklamadım ya da uzaklaştırmadım. "Seni hak etmiyorum," dedim ona.

Yüzünde garip bir ifade belirdi. *Kahretsin, şimdi ne dedim ben?* diye düşündüm. Tam ona bunu sormaya başlamıştım ki Oliver omzuyla beni dürttü. "Elbette biliyorsun," dedi. "Ama geçmiş yaşamında çok çok iyi bir şey yapmış olmalısın."

Gözlerimi devirdim ve onu geri ittim. Gün ışığı tamamen geri çekildi. Bu, Oliver'ın kaprisine bağlı olarak bir nefesle bir sonraki nefes arasında gerçekleşti. Bir noktada, ben fark etmeden, ay ortaya çıkmıştı. Kayalık yüzeyinin detayları bir tablo gibi keskin ve ayrıntılıydı. Benim dünyamda ay gibisi yoktu.

Oliver'ın sözleri kafamda tekrarlamak için o anı seçti. *Ölümden sonraki hayat her neyse seni takip ederim. Gerisi gerçekten önemli değil, değil mi?* Bu sözleri ne kadar takdir etsem de, başka bir hayatın ağırlığı üzerime çöktü. Eğer başarısız olursam, Damon sadece Jassin'in pençelerinde kalmayacak, aynı zamanda mükemmel sanat ve koşulsuz sevgi yeteneğine sahip bir yaratığın varlığı da sona erecekti.

Sessiz bir dakika daha geçti. Ay ışığında derinlikleri simsiyah olan dalgalara baktım ve yutkundum. "Bir sır öğrenmek ister misin?" diye sordum.

Hâlâ yapabiliyorken her şeyi açıklığa kavuşturalım.

Oliver tereddüt etmedi. "Her zaman."

Uzun, titrek bir nefes aldım. Kendimi bildim bileli bu bir içgüdü, bir kural, bir mantra olmuştu. Güçlü olan sen ol. İlk başta Damon içindi. Ama o gittikten sonra, bu benim iyiliğim içindi. Eğer sert ya da kapalı olmazsam, dünya beni yok edecekti. Oliver tek istisnaydı. Şimdi ölümün nefesi ensemdeyken, onunla bu şekilde yüzleşemezdim.

"Çok korkuyorum," diye nefes aldım. Tanrım, bunu söylemek beni özgürleştirmişti. "Neyden?"

"Bazı günler her şeyden korkuyormuşum gibi geliyor. Hayatımdaki başka birini kaybetmekten, Bea ya da Gretchen'ı hayal kırıklığına uğratmaktan, hatta arabama tek başıma yürümekten bile. Ama şu anda? Yarın ne getirecek olursa olsun. Hayatta kalamama ihtimalim çok yüksek."

Oliver düşünceli düşünceli dudaklarını büktü. Bu çocukluğumuzdan beri yaptığı bir şeydi ve bu tanıdık görüntü beni tekrar gülümsetmeye yetti, sadece birazcık. "Haydi," dedi. Ayağa fırladı ve Oliver hızlı bir hareketle gömleğini çıkardı. Ardından kot pantolonu geldi. Düğmeyi açarken kollarındaki tendonlar esnedi. Gözlerimi başka tarafa çeviremeden önümde çırılçıplak duruyordu.

Onu kıyaslayabileceğim fazla bir şey yoktu ama Oliver'ın her açıdan olağanüstü olduğundan şüpheleniyordum. İçim ısındı ve sıkıştı. Tepkimi fark etti ve bana düşünmemi zorlaştıran bir bakış attı.

Sonra Oliver başka bir şey söylemeden döndü ve uçurumdan aşağı atladı. Bir su sıçrama sesi sessizliği bozdu. Artık tamamen gülümseyerek ayağa kalktım ve hızla soyundum -son ziyaretimde giydiğim kazak ve tozlukları giydiğimi ilk kez fark ediyordum. Hava çıplak tenimin üzerinde fısıldadı. Beklentiden neredeyse titreyerek birkaç adım geri gittim ve kenara doğru koştum.

Birkaç kısa an için uçuyordum.

Suya girdiğimde ılık ve opalesan bir renk vardı. Birkaç saniye suyun derinliklerinde oyalandım ve gözümü aya diktim. Çıktığımda beni neyin beklediğini unutmak çok kolaydı. Ama Oliver da bekliyordu ve yüzeye doğru tekme atarken onu düşündüm.

Gerçek dünyada, havaya ulaştığım anda tenimi bir ürperti kaplardı. Burada böyle bir şey yoktu. Memnun ve uykulu bir halde gözlerimi kapatıp bir dakikalığına orada süzöldüm. Ağırlıksız olma hissinin tadını çıkarmak için. Saniyeler geçiyordu ve Oliver'ın beni izlediğini hissedebiliyordum; arzusu bana doğru süzülüyordu.

rüzgarda bir koku. Gülümsememeye çalıştım. Yanıma yaklaştı, su akıntısı da onunla birlikte geliyordu ve avucunu karnımda gezdirdi. Bu kısa dokunuş içimde bir zevk ürpertisi yarattı.

"Gençken neden korktuğumu bilmek ister misin?" dedi. Bununla birlikte, özlemin tüm izleri kayboldu. Sarsılarak doğruldum ve ona baktım. Oliver verdiği tepki karşısında kaşlarını kaldırdı. "Evet, hiç sormadığını fark ettim. Ben de teklif etmedim. Buranın, bizim yerimizin farklı olmasını istedim. Dışarıdaki hayatın cehennem gibi, ben de burada tam tersini yapmaya çalıştım. Ama bu illüzyonu korumakla senin hayatta kalman arasında bir seçim yapmam gerekirse, bu bir yarışma olmaz."

Çok şey değişiyordu. Bununla yüzleşecek kadar güçlü olup olmadığımı da bilmiyordum. "Ollie..."

"Bana sor," dedi. Ses tonu, ben sorana kadar bu işin peşini bırakmayacağını . Yutkundum. "Peki. Neden korkuyordun?"

Oliver daha da yakın yüzdü. Ay ışığı tenini cam gibi pürüzsüz gösteriyordu. Farkında olmadan zihnimde başka birinin yüzü canlandı, aynı güzellikte, aynı solgunlukta ama mükemmelliği bozan sivri bir yara izi vardı. *İyi geceler, Fortuna.*

Kafamdan çık Collith. Tedirginlik bir elektrik yükü gibi içime doldu ve görüntüyü yakıp kül etti. Oliver ters giden bir şey fark etmemiş gibiydi. Parmağının ucuyla yüzümün yan tarafını yokladı. Konuşmamıza odaklanmak için mücadele ettim. "Senin, Fortuna Sworn'un beni unutacağından ya da unutturacağından korkuyordum," diye cevap verdi. "Bir gün geri gelmeyeceksin diye. Yok olup gitmek ya da var olmamak umurumda değildi. Hayır, beni en çok rahatsız eden şey seni kaybetme düşüncesiydi."

Sözleri beni hasta hissettirdi. Düşünüyorum da, tam olarak bunu yapmalı mıyım diye sayısız kez düşünmüştüm. Maureen bir keresinde geceleri ne kadar çok dönüp durduğumu fark ettiği için uyku hapları . "Bunu bana neden söylüyorsun?" Aramıza koyduğum ani mesafeyi suyla oynamak içinmiş gibi davranarak idare ettim.

Oliver'ın yüz ifadesi biliyordu. O her zaman bilirdi. "Bir sonraki bölüm yüzünden," dedi sakın bir sesle. "O korkunun yaşamasına izin verseydim aklımı kaybederdim Fortuna. Bu yüzden artık korkmayana kadar her gün bir şey yapmaya başladım."

Bana bunu da sorduracaktı. "Peki neydi o?" dediğimde ses tonum istediğimden daha öfkeli çıkmıştı.

"Çok basit, gerçekten. Gözlerinizi kapatın. Olası en kötü sonucu hayal edin. Kendine karşı acımasız ol. Hiç acı çekmeyin. Bunu tekrar, tekrar ve tekrar yapın. Ta ki bir gün kendinizi buna karşı bağımsız bulana ve korku artık sizi kontrol edemeyene kadar."

Ona baktım. O da bana baktı, utanmadan ve özür dilemeden. Etrafımızdaki okyanus birdenbire çok sessizleşti. "Bu berbat bir şey Ollie," dedim sonunda.

Geniş omuzlarını silkti. Bu hareket suyun içinde dalgalanmalara yol açtı. "Her şey berbat durumda. Bununla başa çıkmanın bir yolunu bulduysam, nasıl olduğu kimin umurunda?"

"Çoğu insan meditasyon öneriyor," diyerek ortamı yumuşatmayı umdum. Sonra, Oliver kendini koruyamadan yüzüne sıçrattım. Hiç tepki vermedi, dikkati aniden aşağıya doğru sabitlenmişti. Saçlarından ve çenesinden damlayan suya aldırış etmedi. Kaşlarımı çatarak bakışlarını takip ettim. Göğüslerimin kabarıklığı her nefeste yükselip alçalıyordu.

Karnımın alt kısmına bir sıcaklık yayılması için tek gereken buydu. Oliver da bunu hissetmiş olmalıydı çünkü bana doğru uzandı. Sesi neredeyse hırıltılıydı. "Sana meditasyon yapabileceğin bir şey verebilirim."

Kendimi geri çekilmeye zorladım. Oliver anında durdu, yüz ifadesindeki açlığın yerini şaşkınlık almıştı. "Bir söz verdim," diye fısıldadım.

Acı gözlerini doldurdu ve elini indirdi. Üzerimizdeki gökyüzü karardı. "Perilere demek istiyorsun."

"Evet. Perilere."

Oliver'ın tepkisini bekledim, gitmesine ya da tartışmaya başlamasına hazırdım. Bunun yerine, yüz hatlarını düzeltmek için gözle görülür bir çaba sarf etti. Suyun altına uzandı, elimi aradı ve sırt üstü yüzmek için yükselirken elimi tuttu. Yavaşça ben de aynısını yaptım, ancak tüm vücudum hâlâ gergindi.

Tavus kuşu gibi süzülen yıldızlar dikkatimizi çekince daha da parladılar. O kadar çoktular ki, her biri sakın denizden yansıyor ve sanki su yerine onların arasında yüzyormuşuz gibi hissediyorduk. Rahatsızlığımı unutmam sadece bir iki dakika sürdü. Oliver ve ben, sanki çok kaygısız, çok gençmişiz gibi gökyüzüne bakarak orada sürüklendik. Şakağım onunkine değdi.

Oliver'la gerçek ile rol arasındaki çizgi her zaman bulanıktı. Birlikte geçirdiğimiz zamanın bir koltuk değneği mi yoksa beni daha iyi mi yaptığından hiçbir zaman emin olamamıştım, özellikle de şimdi. Bu gece fark etmezdi, gerçekten. Bir tane daha olup olmayacağı hakkında hiçbir fikrim yokken.

Uzun bir iç çektim. Oliver da iç çekerek benimle alay etti. "Hey," diye yakındım.

Ağzının köşesi yukarı doğru eğildi. "Seni seviyorum" derken bana bakmadı.

Normalde bunu geri söylemek zordu. Sadece ona değil, herkese. Ama şimdi hiç tereddüt etmedim. Oliver'ın profilini okşadım, burnunun üstündeki çillerin serpintisini. "Ben de seni seviyorum."

Eli benimkinin etrafında sıkılaştı. Bir milyon yıldız daha belirdi. Ufuk ışıkla patladı.

Ve uyandım.

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTEEN

O Gözlerim ışıktaki ani değişikliğe alıştığında, yakındaki bir sandalyenin üzerine örtülmüş taze giysileri hemen fark ettim.

Spor salonunda giyeceğim bir şeydi. , ben Dar pantolonun baldırlarımda biteceğini ve atletin sırtımı çaprazlayacağını biliyordum. Yerde tenis ayakkabıları bile vardı.

Hızlıca bir göz attığımda odada başka kimsenin olmadığını gördüm. Collith ya da bir hizmetçi yakın zamanda ateşle ilgilenmiş olmalıydı, çünkü ateş neşeyle yeni bir kütük yemişti. Ağır örtüleri kenara ittim, ayağa kalktım ve sandalyeye doğru yürüdüm. Üzerime bir şey giymek için kıpırdamadım; hayal gücüm ne tür bir fae duruşmasının böyle bir kıyafete ihtiyaç duyacağını belirlemek için savaştı. Endişe, eski bir evin her santimini saran sarmaşıklar gibi beni tüketmeye başladı. Oliver'ın tavsiyesi şu anda pek de sağlam görünmüyordu.

"Ölçüyü doğru aldım mı? Ayakları tahmin etme konusunda hiç iyi olamadım."

O kadar sert sıçradım ki bacağım sandalyeye çarptı. Laurie kapı aralığından bana sırtıttı. "Tanrım. Bunu her zaman nasıl yapıyorsun?" diye sordum.

Laurie kapıyı arkasından kapattı. "İlk duruşman bu gece," dedi. Ateş ışığı onun ruhani yüz hatları ve solgun saçları üzerinde dans ediyor, onu her zamankinden daha uhrevi gösteriyordu.

Söylemeyecek misin? Çıldırmak istedim. Denemeleri kabul ettiğim andan itibaren unutmam imkânsızdı. Ama kelimelerin yüksek sesle söylendiğini duymakla ilgili bir şey vardı. İçimi bir korku kapladı ve bir an nefes alamadım. Bunu saklamak için tüm dikkatimi giyinmeye verdim. Laurie'nin bakıp bakmadığını umursamayabile unutmuştum.

Birisi çantamın yerini değiştirmiş, böylece yeni giysilerin yanında durmasını sağlamıştı. Üstümü giydiğimde, çantamın üstünde duran aynaya gözüm takıldı.

çantadaki diğer her şey. Bu hoş bir dikkat dağıtıcıydı, ancak beraberinde gelen korkunç bir anıydı. Aynayı almak için eğildim ve bunu ilk yaptığım zamana geri döndüm. Damon'ın o silik görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. Parmağımı çatlakta gezdirdim ve "Bunu nasıl yaptı?" diye sordum.

Laurie döndü -görünüşe göre sırtını bana dönmüştü- ve elimdeki aynayı gördü. Yüzünde anlamsız bir ifade belirdi ve ben daha tanımlayamadan kayboldu. "Bu bir cadı büyüydü," diye cevap verdi, yaklaşarak. "Camın sana en çok kimi seviyorsa onu göstermesini sağladı."

Tam aynanın koluna uzanırken kapı çalındı. Diğer tarafta kimin durduğunu anlamak için kapıyı açmama gerek yoktu; onu hissedebiliyordum. Laurie bakışlarını yere yapıştırarak geri çekildi ve ben de aynayı yerine koymak için eğildim. "İçeri gel," diye seslendim, doğrulurken.

Unseelie Kralı her zamankinden daha da asık suratlı görünüyordu.

Saray kıyafeti olduğunu anlamaya başladığım bir kıyafet giymişti. O ölümcül cam taç başının üzerinde duruyordu. Tuniği koyu renkli, ışıltılı bir tür kumaştandı. Yakası yüksek ve sertti. Pantolonuna gelince... Collith'ten önce, deri giysinin bir insan için imkansız olduğunu düşünürdüm. Ama o başarmıştı. Kaslı kalçaları yapışan kumaşın arasından belli oluyordu. Sert kıcının da muhtemelen aynı derecede iyi görüldüğünü biliyordum, piç kurusu. Diz üstü çizmeler bu müthiş topluluğu tamamlıyordu.

"Yapmamalıydın," diye mırıldandım. Collith'in alını şaşkınlıkla kırışınca kıyafetini işaret ettim. "Cenazem için giyinmişsin. Çok duygulandım."

Yüz ifadesi netleşti. Bağdan gelen gerginlikten beni komik bulmadığını anlayabiliyordum. Collith'in tek söylediği "Bekliyorlar," oldu.

Kimi kastettiğini sormadım. Gerçekten bir önemi yoktu. Hissettiğim kadar midem bulanmış gibi görünmemeyi umarak çoraplarımı ve tenis ayakkabılarımı giymek için oturdum. Kısa bir sessizlik oldu. Ateş çıtırdıyor ve tıslıyordu. Collith bir kez daha Laurie'ye tek bir bakış atmadı ya da onu onaylayan bir söz söylemedi. Gümüş saçlı perinin kendisinden aşağı olduğunu mu düşünüyordu? Bütün tebaasına böyle mi davranıyordu?

Laurie gözüme takıldı ve sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi başını hafifçe salladı. Ben de kaşlarımı çattım.

"Fortuna." Collith'in adımı söyleme şekli beni yakaladı. Bağcıkları bağlamayı bitirdim ama tüm dikkatimi ona verdim. Bocaladı ve saniyeler uzayıp kısaldıkça tüm sahne bana deja vu gibi geldi. Collith'in ilk uyarısı aklımda yankılandı. *Dürüstlük benim doğamda yok.*

Kehribar rengi gözlerinin ardında tam olarak ne olduğunu anlayamadan içsel bir savaş verişini izledim; zihninin kapılarını sıkıca kapalı tutuyordu. Sonunda sesi gerginleşerek sordu: "Yeterince açık olabildim mi?"

"Ne hakkında yeterince açık?"

Uzun, solgun parmaklarıyla saçlarını geriye taradı. Onu hiç görmediğim kadar tedirgin görünüyordu. "Bu duruşmalara girmenin sonuçları," diye açıkladı. "Kazansanız bile, kazanamazsınız."

Bunu düşünerek başımı öne eğdim. Laurie oradayken, o değilmiş gibi davranarak sohbet etmek tuhaf olsa da Collith'in üzerinde görmezden gelemeyeceğim bir çaresizlik perdesi vardı. Ayağa kalkıp kapıya yöneldim; bunun yeterli bir cevap olacağını düşünmüştüm. Ama Collith olduğu yerde kaldı. Şimdi birbirimizden bir adım ötede duruyorduk ve ona bakmak için boynumu geriye doğru eğmek zorunda kaldım. Nedense benden ne kadar uzun olduğunu unutmuştum. "Hiç kardeşiniz var mı Majesteleri?" Aniden sordum.

Yüzü hiçbir şey vermiyordu.

"Hayır." "Peki. Kimsen var mı?"

Collith basitçe, "Sana sahibim," dedi. Bea'nın evinde ne istediğini sorduğumda verdiği cevap kadar açık ve doğrudan bir cevaptı bu. *Seni*. Yine de en tuhafı, aramızdaki o görünmez ip boyunca seyahat eden şeffaflık duygusuydu. Beni gerçekten hayatında önemli biri olarak görüyordu.

Bir yaratık nasıl aynı anda hem bu kadar açık hem de gizemli olabilirdi?

"Demek istediğim bu değil. Birini sevdiğini biliyorum," diye hatırlattım.

Collith. Yüzü, kuma yeni yazılmış bir kelime gibi her ayrıntısı çok belirgin bir şekilde bağdan aşağı süzüldü. Tepki vermemek için dikkatli davrandım. Collith sessiz kaldı, duyguları hâlâ mühürlüydü ama bir şekilde daha fazlasını beklediğini biliyordum. Bunu açıklayacak doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Onlar çok sık karşıma çıkmaz. Sizi gerçekten tanıyan, güzel yanlarınızı da çirkin yanlarınızı da gören ve yine de kalan insanlar. Bazen romantik bir eştir, Viessa gibi. Belki de bir arkadaştır. Ama genellikle aile şeklinde gelirler. Bir ebeveyn, bir teyze, bir büyükbaba."

"Bir kardeş."

Keder kalbime saplandı, derime batan bir tırnağa benzer keskin bir acı. Sadece başımı salladım. "Peki böyle bir insanı korumak için her şeyi yapmaz mıydın? Onu hayatınızda tutmak için?"

Collith bir kez daha cevap vermedi. Yine de sözlerimden etkilendiğimi hissedebiliyordum. Kral bana kapıyı açarken Laurie'ye baktım,

değiş tokuşumuz hakkında ne düşündüğünü merak ettim. Sadece göz kırptı. Ne peri ama.

Başka bir şey söylemeden üçümüz odadan çıktık. Muhafızlar gölgelerde bekliyordu, Nuvian ve mahkeme sırasında bana vuran uzun saçlı kadın. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu ve sert bakışlarımı kabul etmedi. Collith başını sağa doğru eğdi ve hepimiz geçitten aşağı inmeye başladık. Her zamankinden daha sessiz görünüyordu; acı dolu çığlıklar ya da coşku çığlıkları yoktu. Labirenti anlamlandırmaktan tam olarak vazgeçmemiştim, bu yüzden çabalarımın çoğunu kıvrımları ve dönüşleri not etmek aldı. Yine de dikkatimi yolculuğumuzun amacından uzaklaştırmaya yetmedi; kalbim sert ve hızlı çarpıyordu.

Yavaş yavaş Laurie'nin solumda, Collith'in ise sağımda yürüdüğünü fark ettim. Çok farklıydılar; adımları bile gece ile gündüz gibiydi. Laurie'ninki bir dansçının gibi hafifti, Collith'inki ise amaç doluydu. Birbirlerini nasıl tanımaya başlamışlardı? Aralarında benim tamamen kaçırdığım bir tür dinamik mi vardı?

Tam o sırada ileride bir kapı belirdi. İki yanımdaki perilerle ilgili tüm düşüncelerim yok oldu. Bu bir kapıdan çok duvardaki bir açıklıktı. Bir bakışta, bir seferde sadece bir kişinin sığabileceği . Nedense burada gördüğüm her şeyden daha eski görünüyordu. *Lütfen gideceğimiz yer burası olmasın*, diye dua ettim.

Laurie içeri girdi. Bir küfür yuttum.

Şimdi midemde bir kuş sürüsü sıkışmış gibi hissediyordum. Geri kalanımız sivri eşikte durakladık. Diğer taraftan hiç ses gelmedi. Gizemi biraz olsun hafifletecek bir şey görmeyi umarak içeriye baktım. Korkumu hafifletecek. Uzaktaki bir alevin olası titremesi dışında hiçbir şey yoktu.

Collith'in bana dikkatle baktığını hissedebiliyordum. "Fikrini değiştirmek için çok geç değil," diye mırıldandı. Bir noktada muhafızlar bize mahremiyet yanılması vermek için geri çekilmişlerdi. "Uzaklaşmak bir zayıflık göstergesi değildir. Bazen bu daha zor bir seçimdir."

Damon'ın yüzü kalktı, çelimsiz yanaklı bir yabancıya dönüşmüştü. "Yürüyerek gideceğim tek yer o ürkütücü delik," dedim kesin bir dille.

Ona ne kadar uzun süre bakarsam o kadar küçülüyor gibiydi. Aklıma derinliklerde bekleyen canavarlar ve iblislerin görüntüleri geldi. *Kendine gel, Fortuna*. Kendimi toparlayarak, yeniden düşünmeye fırsat bulamadan karanlığa daldım.

Hiçbir şey beni yemek için ileri atılmadı. Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun. Gözlerim bir kez daha alışmak zorunda kaldı; buradaki ışıklıdırma sarayda gördüğüm herhangi bir geçit ya da odadan daha loştu. Hava soğuk ve rutubetliydi. Birkaç saniye sonra, bunun kaya ve topraktan yapılmış başka bir oda olduğunu gördüm. Taht odası kadar uzundu ama tavanı çok daha alçaktı.

Fae'ler bizi bekliyordu elbette. Kapının etrafındaki yüksek, kayalık bir çıkıntıda toplanmışlardı. Şaşırtıcı bir şekilde aralarında çok az konuşma geçiyordu. Şıklıkları çınlıyor ve parlıyordu, ama yüzlerindeki ifade ihtiyatlıydı, bu da kafamda alarmların çalmasına neden oldu. Neden onlar da korksunlardı ki?

Collith ve muhafızları hemen arkamdan girmişlerdi. Unseelie Kralı nazik parmaklarıyla dirseğimi tuttu -hâlâ zıplıyordum- ve bizi sağa yönlendirdi. O sırada kalabalıktan ayrı duran Laurie'yi fark ettim. Collith ve ben onun yanında durduk. Daha fazla peri içeri girerken, alanın geri kalanını incelemek için döndüm. Çıkıntının ötesinde sadece su vardı. Yüzeyi siyah buz gibiydi, görünürde ne bir dalgalanma ne de bir dalga vardı. Duvarlarda meşaleler sıralanmıştı ama havuzun üzerinde asılı olanlar çok uzun zamandır yanmıyormuş gibi görünüyordu. Birçoğunun üzerini yosunlar kaplamıştı. Tedirginlik hissim arttı.

Bu arada kalabalık da büyümeye devam ediyordu. Bir bakır parıltısı görene kadar onlara dikkat etmedim. Jassin, tabii ki. Umduğum gibi, yanında daha küçük bir figür vardı. "Damon," diye fısıldadım. Damon sanki bu küçük sesi duymuş gibi beni fark etti. Bana doğru bir adım attı, umutsuzca bir şey söylemek ister gibi bakıyordu. Bir yılan kadar hızlı olan Jassin kardeşimin kolunu tuttu ve onu geri çekti. Damon'ın kulağına konuştu. İyice korkan Damon bakışlarını yere sabitledi.

Bu tam da ihtiyacım olan motivasyondur - duruşmaya devam etmekle ilgili her türlü belirsizlik ortadan kalktı.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandı Laurie. Dikkatimi Damon'dan ayırdım ve bakışlarını takip ettim.

Kalabalık, iri yapılı bir erkeği ortaya çıkarmak için dağılıyordu ve o güne kadar gördüğüm en itici fae'ydi. Kafası tıraş edilmişti ve topak topak bir kafa derisi ortaya çıkmıştı. Alnı aşırı büyük görünüyordu ve gözlerinin üzerine çıkıntı yapıyordu. Dudakları et rengi iki sümüklü böcek gibi parlıyordu. Giysileri ise bambaşka bir hikâyeydi. Giydiği cübbe ipeksi ve renkliydi. Kulak memelerinde safir gibi parlak ve mavi küpeler parlıyordu. Bildiğim kadarıyla, muhtemelen öyleydiler. Düzinelerce boncuk kolye boynunu çevreliyordu. İlerlerken yağmur gibi ses çıkarıyorlardı.

Collith onunla konuşmak için yanımdan ayrıldı. Diğer peri gürleyerek geri döndü.

Sesleri o kadar kısıktı ki ne dediklerini anlayamadım.

"Ona Dil deniyor," dedi Laurie nefesinin altından. "Onun mevkiine erişen periler yüzyıllar boyunca büyü eğitimi alırlar. İnsanların rahiplerini ya da papalarını gördükleri gibi, ona da büyük saygı gösterilir."

Herkes pür dikkat kral ile Dil arasındaki konuşmayı izliyordu. Kimse bana ve Laurie'ye dikkat etmedi. "O ne yapıyor?" Ben sordum.

"Özetle, için büyüler yapıyor." "Yani o bir cadı, o zaman."

Laurie solgun başını salladı. "Pek sayılmaz. Cadılar güçlerini şeytani kaynaklardan ya da doğadan alırlar. Dil ise gücünü Düşmüş kanından alır."

Bunun ne anlama geldiğini soramadan iri peri Collith'in yanından uzaklaştı. Toplu bir sessizlik çöktü. Dehşetle dönüp bana doğru yavaş ve sabit adımlarla yürümeye başladı. Ayakları çıplaktı ve kayaya çarparak ses çıkarıyordu. Yeterince yaklaştığında, hiçbir açıklama yapmadan elini uzattı ve şişmiş parmaklarını bileğime doladı. Hayatım boyunca dokunmaktan kaçınmışım ve içimde çılgılık atan korku hemen çekip kurtulmak istiyordu. Tam bu dürtüye boyun eğmek üzereyken Collith gözüme ilişti. Tek kelime etmedi ama yatıştırıcı bir sıcaklık bağdan aşağı doğru yayıldı. Zor nefes aldım ama hareketsiz kalmayı başardım.

Dil, serbest elini kullanarak cüppesinin kıvrımlarından küçük bir nesne çıkardı. Hayır, sadece küçük bir nesne değil, bir bıçak. Bu sefer elimi çekmeye çalıştım ama beni sıkıca tuttu. Hızlı, pratik bir hareketle Dil, avucumun üzerinde küçük bir kesik açtı. Tepki vermeye fırsatım olmadı; büyük periden gelen bir işaretle Collith bize katılmak için harekete geçti.

Melek dilinde konuşan Dil, sesini tüm mağarada gürleyecek şekilde yükseltti. Kelimeler ondan su gibi akıyordu. Midemde kıvrılan korkuya rağmen büyülenmişim. Az önce bana yaptığını Collith'e yaparken yüzündeki ifade ciddiyet ve konsantrasyonun bir karışımıydı. Bıçak derisine değdiğinde kral irkilmedi bile. İş bittiğinde, Dil ellerimizi bir araya getirerek kanımızı bulaştırdı.

Etrafımızda büyü dolaşıyordu. Daha fazla güvence aramak için Collith'in gözlerine baktım. O da bir an için bana baktı ve sonra bana

solumuzda ilahi söyleyen periye dikkat kesildim. Tabii ki Dil hâlâ Enochian dilinde konuşuyordu, bu yüzden neler olduğunu anlamam mümkün değildi.

Laurie bir kez daha yaklaştı. Tercüme ederken nefesi boynumu gıdıkladı. "Unseelie Sarayı'nın Kraliçesi olağanüstü bir güce sahip olmalı, çünkü taç ağırdır. Karanlık Prens kadar kurnaz olmalı, çünkü kapılarımızı o koruyacak. Kendini halka adamış olmalı, çünkü herkes bunu yapacak güce ya da bilgeliğe sahip değil. Fortuna Yeminli, layık olduğunu kanıtlamak için kendini öne sürdü. Bu gece, ilk denemeden geçecek. Görevi tamamlanmadan ayrılmaya kalkışırsa, Unseelie Sarayı'nın Kralı Majesteleri tarafından öldürülecektir. Bu adayı kabul ediyor musun, Sylvyre soyundan Collith?"

Collith tereddüt etmedi. Daha önceki çekinceleri benim bile ulaşamayacağım bir yerde dikkatlice kilitlenmişti. "Evet," diye İngilizce cevap verdi, muhtemelen benim iyiliğim için. Ses yankılandı ve karanlık oda onu yuttu, bir canavarın leşin üzerine eğilmesi gibi kelimelerin üzerine eğildi. O kadar çok kaçmak istedim ki. Tüm bunlardan kaçmak, küçük evimde saklanmak ve bir daha asla perileri düşünmemek.

Dil, geldiğinden beri ilk kez rahatsız edici gözlerini bana dikti. O kadar açık maviydiler ki neredeyse beyaz görünüyorlardı. Laurie hemen ortalıktan kayboldu. "İlk görevin için sana tek bir silah verilecek," dedi peri, yine İngilizce olarak. Bu ani değişim beni ürküttü.

Bunun üzerine Nuvian bir adım daha yaklaştı. Kılıcını uzattı. Zayıf ışıktaki parlıyordu, keskin kenarlı ve neredeyse şeffaftı. Collith beni bıraktı ve geri çekildi. Çekingen görünmemeye çalışarak kabzayı sıkıca kavradım. Ağırlığına hâlâ hazır değildim; görüldüğünden daha ağırdı. "Bununla ne yapmam gerekiyor?" Hissettiğimden daha sakın bir sesle talep ettim.

Kimse bir şey söylemedi. Sessiz, ışıltılı seyircilere doğru baktım. Çoğu beklendiği gibi bana bakıyordu ama bazı yüzler suya dönüktü. Sonra aklıma geldi, suya girmem gerekiyordu. Bu muhtemelen aşağıda bir şey olduğu anlamına geliyordu. Bekleyen. İzliyordu. Collith'e döndüm ve artık hiçbir şey saklamadığımı anladım. Dehşet o kadar büyüktü ki kusmama saniyeler kaldığını hissettim.

Omuzlarımı tutacakmış gibi kıpırdandı ama elleri tekrar yanlarına düştü. Ne de olsa görünüşü korumak zorundaydık. İltimas yok. Eşine karşı bile. "Bunu atlatacağın Fortuna. Buna söz verebilirim," dedi alçak bir sesle.

"Nasıl? Bana bunun sözünü nasıl verebilirsin?" Kılıcı sanki bir can simidiymiş gibi kavrayarak tısladım. "Geleceği görebiliyor musun?"

Çenesinde bir kas kasıldı. Bağı bana söylediğine göre öfkeden değil, cevap verme isteksizliğinden. Daha fazla sır o zaman. İyi o zaman. Öfkelenerek döndüm ve ürkütücü derecede durgun suya baktım. "Oraya nasıl inmem gerekiyor?"

Collith her zamanki kibarlığıyla çıkıntıyı işaret etti. "Kayaya oyulmuş girintiler var."

Olduğum yerde kaldım ve Dil'den bir işaret, bir gong sesi ya da bir duyuru bekledim. Ama yeraltı mağarasında bir durgunluk hüküm sürüyordu. Biri kıkırdadı. Kendime Damon'a son bir kez bakma izni verdim. *Seni seviyorum*, diye mırıldandım. Kaşları birbirine çatıldı. Aynı anda hem şaşırılmış hem de acı çekmiş görünüyordu. Yavaşça karanlıkla yüzleştim.

Şimdiki zaman gibisi yok.

Çıkıntının kenarına doğru yürürken gözler sırtıma dikilmişti. Collith'in de söylediği gibi, kayada tırmanılması gerektiği belli olan boşluklar vardı. İlk içgüdüm oyalanmak ya da kaçınılmaz olanı ertelemek olsa da, kendimi inişe başlamak için arkamı dönmeye zorladım. Bunu yaparken bakışlarım yine Collith'inkilerle çarpıştı. Her ne kadar sakın görünse de, endişesi bağı içinde bir aşağı bir yukarı titreşiyordu. Pek de cesaret verici değildi.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki herkesin duyabileceğinden emindim. Tutamak yoktu, bu yüzden aşağı inerken boştaki elimle her boşluğun kenarını tuttum. Ayaklarımı ilkel merdivenin her basamağına yerleştirirken, bir rıhtımda olduğu gibi kaygan olmalarını bekledim. Ama burada hiç dalga yoktu ve basamaklar kemik gibi kuruydu. Suyu çok çabuk ulaştım. Dipte bocaladım. Şimdi ne olacaktı?

Herhangi bir hareket ya da yol görebilmek için başımı kaldırdım. Havuzun ortasında küçük bir kaya vardı; yüzeyden bir kurbağa kafası gibi çıkıntı yapıyordu. Burada ya da suyun içinde oyalanmak niyetinde değilsem -ki içgüdülerim bundan kaçınıyordu- gidebileceğim tek yer orası gibi görünüyordu. Korkudan kaskatı kesilmiş bir halde kendimi olabildiğince sessiz bir şekilde havuza bıraktım. Düşündüğümünden daha sıcaktı.

Babamın sesi kafamın içinde yankılanıyordu, uzun zaman önceki yüzme derslerinin kalıntıları. *Avucunu düz tut Fortune. Parmak uçların aşağı baksın. Omzunu döndürürken düz bir şekilde geriye çek.*

Ağır bir kılıçla yüzmeyi dene, diye düşündüm ona. Cevap vermedi. Tanrım, babamla birkaç saniye konuşabilmek için neler yapmazdım.

Suyun içinden geçerken, beni izleyen periler kaygılarını unutmuş gibiydiler. Sessizliği bahse girerek ve alay ederek doldurdular. Kılıcı düşürmemek ve bir an önce sudan çıkmak için mücadele ederken onları görmezden geldim, ki o anda bunu yapmak kolaydı. Sürekli bir şeyin bileğimi yakalayıp beni suyun altına çekmesini bekliyordum. Hiçbir şey olmadı. Birkaç metre ilerledikten sonra tehlike konusunda yanılmış olabileceğimi düşünmeye başladım.

Yine de kayaya yolun yarısında yeraltı gölü kaynamaya başladı.

OceanofPDF.com

CHAPTERFOURTEEN

Sekip etrafımda yükseldi. Elbette şüphelenmiştim ama bu ani değişim beni doğrulamıştı; burada yalnız değildim.

Neredeyse panikten boğuluyordum, çılgınca mesafeyi kapattım kaya ile aramda. Daha büyük ve daha yüksek olmasını dileyerek üzerine tırmandım. Kılıç sert yüzeye çarptığında şingırdayan bir ses çıkardı. Donup kaldım ve kırılmış olmasından endişelenerek kılıcı havaya kaldırdım ama renkli cam sağlam görünüyordu. Güvenli bir zemin buldum ve doğruldum.

Siyah derinlikleri araştırırken, onu bu şekilde kaynatan her neyse bir anlığına görebilmek için zorlanırken, perileri iyi bir şekilde görebildiğimi fark ettim. Laurie, Collith'in yanında duruyordu ve o bile sarsılmış görünüyordu. Damon gölgelere gömülmüştü ama Jassin açıkta duruyordu, ince dudaklarında beklenti dolu bir gülümseme kıvrılıyordu. Her şeyi görmüş kadim bir periyi ne heyecanlandırabilirdi ki?

Kötü bir rüya görmüş bir çocuk gibi titreyerek daireler çizdim, hâlâ gelmekte olan şeyi bulmaya çalışıyordum. Elimdeki kılıç sanki bir oyuncak gibiydi. "Hadi, hadi, hadi," diye mırıldandım. Nedense yüksek sesle konuşmak işe yarıyordu. Nefes alışım çok gürültülü, çok düzensiz geliyordu.

Sonra ortaya çıktı.

Sarı, sürüngen gözleri bir anlığına gördüm. Bana kilitlendiler ve parlıyor gibiydiler. Sonra bir burun belirdi, burun delikleri açıldı, siyah pullarla kaplıydı. Dehşet ağzımdaki nemi tebeşire çevirdi. Suyun kayama çarpmasına neden olan bir hışımla dev kafa karanlığa gömüldü ve gözden kayboldu.

"Leviathan," diye fısıldadım. İlk kez İncil'de adı geçen, eski çağlardan kalma bir ejderha. Annem tüm hikâyeleri bildiğimden emin olmuştu, çünkü onları mirasımız olarak görüyordu.

Fae onu nasıl yakalamıştı? Ne zamandır burada, hapsedilmiş ve aç bir haldeydi?

Bir anda ilk duruşmanın ne olduğunu anladım. Öldürmek ya da öldürülmek. Ve eğer Leviathan hâlâ buradaysa, bu henüz kimsenin hayatta kalmayı başaramadığı anlamına geliyordu. Bu gölün dibinde terk edilmiş ve unutulmuş kaç iskelet yatıyordu? Korku hızla yükseldi ve boğazımı tıkadı. Bu duyguya karşı savaştım, fae'lerin önünde bir nebze olsun saygınlığımı korumak istiyordum. Ama o şeyi yenmenin hiçbir yolu olmadığını biliyordum. Burada, bu ıslak karanlığın içinde, beni bekleyen öbür dünyada aileme katılacaktım.

"Dikkat et!" diye bağırdı biri.

Bir an sonra su patladı ve bir ısı patlaması oldu. Yana doğru dalarken uzun, yılan gibi bir boyun gördüm; çığlık atacak zamanım bile yoktu. Su etrafımı sardı ve mesanemin boşaldığını hissettim. Gözlerimin açılması için bir saniye bile geçmemişti. Orada, derinlerde, herhangi bir hareket belirtisi yakalamak için zorlandım. Her şey çok karanlıktı. Kaya arkamdaydı ve yanlarımı açıkta bırakıyordu. Yakında havaya ihtiyacım olacaktı ama korkudan felç olmuştum.

Açık çeneler bana doğru koştu.

Ben çığlık atarken her yerden kabarcıklar fişkırdı. Yine de hayatta kalma içgüdülerim devreye girdi ve yüzeye doğru ateş ettim. Ejderha bana dokunmadan gürleyerek geçti. Nefes nefese havaya ulaştım ve kayaya geri dönmek için hiç vakit kaybetmedim. Tek istediğim merdivene gidip güvenli bir yere dönmekti ama bunu yaparsam Collith'in beni öldürmek zorunda kalacağını biliyordum. Tek elimle tekrar kayaya tırmandım ve artık kayganlaşmış olan sırtlara tutunmayı zar zor başardım.

Nefes alışım çok gürültülü, çok çığınca geliyordu. Orada durdum, aynı anda her yönü görmeye çalıştım. Belirgin bir dalgalanma ya da dalga yoktu ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Yüzeyin hemen altında, beni izliyor ve tekrar sıçramak için gücünü topluyor olabilirdi. Her nasılsa kılıcım hâlâ elimdeydi - onu düşürmemiş olmam bir mucizeydi - ve onu zayıf bir tehditle uzattım. Kılıç gözle görülür bir şekilde titredi. Geçici sükûnet içinde zihnim koşturuyordu. Bu konuda akıllı davranmalıydım. Onu bıçaklayacak kadar yaklaşmamın imkânı yoktu. Zayıf noktaları nelerdi? İncil çalışmalarımız sırasında annem bu konuyu hiç işlemiş miydi?

Aniden bir şeylerin yer değiştirme ve inleme sesi geldi; Leviathan hareket ediyordu. Sarsılarak dikkat kesildim.

Şimdi nefes al. Bunu takip eden gergin saniyeler içinde garip ses tekrar duyuldu. Kaşlarımı çattım. Bu da neydi böyle? Neredeyse... metale mi benziyordu?

Sonra, bir netlik patlamasıyla onu tanıdım. Bir zincir.

Demek bu şekilde kontrol altında tutmuşlar.

Çılgınca, baştan savma bir fikir şekillendi. Ejderhayı kayanın etrafında tekrar tekrar dolaştırırsam, sonunda zincir onu yerinde tutacaktı... belki de Nuvian'ın kılıcını kullanmama yetecek kadar uzun bir süre.

Zayıf bir plandı ama hiç yoktan iyiydi.

Yine de suya geri dönmek anlamına geliyordu ve bu düşünce boğazımın arkasında bir sızlanma yarattı. Yutkundum ve omuzlarımı dikleştirdim. Bir anlığına, sadece bir anlığına, beni izleyen kalabalığa doğru baktım. Damon hâlâ görünmüyordu ama onu orada hissediyordum. O hastane odasını ve benimkini kavrayan küçük elini gördüm. O içten sözü duydum. *Şu andan itibaren daha iyi bir kardeş olacağım. Seninle ilgileneceğim. Söz veriyorum.*

"Tamam, işte buradayım. Gel beni al," diye nefes aldım, yavaşça kendimi aşağı indirdim, sonra oturdum. Kayanın kaygan çıkıntılarını kavradım ve aşağı kaydım. Su rahatsız edici derecede sıcaklaşmıştı. Belime ulaştığında, bunun yeterince uzak olduğuna karar verdim - bu küçük hareket bile yüzeyde dalgalanmalara neden oldu. Bir kez daha kılıcı uzattım. Belki Leviathan bana bir iyilik yapar ve kendini kılıcın üzerine atardı.

Yaratığın anında üzerime atlamasını bekliyordum ama yine de ortaya çıkmadı. İçimi kaplayan histeriye yenik çalıştım. *Sadece bekle. Gelecektir. Suya dikkat et.* Hayatım boyunca arkama bakmaya öncelik verecek kadar korku filmi izlemiştim.

Saniyeler geçip gidiyordu. Her biri bir asır gibi geldi. Sudan çıkmamak için kendimi kontrol etmem gerekti; göldeki bir çocukla aynı korkuyu hissettim, aşağıdan bir yaratığın gelip ayağımı ısırıldığını hayal ettim. Kalbimin sesini hiç bu kadar duymamıştım; sanki radyoda bas düşmesi sonuna kadar açılmış bir şarkı çalıyor gibiydi. Her nabızı, her gümbürtüyü yakından tanımaya başladım. O kadar sert atıyordu ki göğsümün basınçtan nasıl çatlamadığını merak ettim. *Güm. Güm. Güm.*

Leviathan sağdan geldi.

Gözümün ucuyla gördüm. Gözleri sarı sarı parlayan canavar bana doğru roket gibi fırladığında hazır olduğumu düşündüm. Ama ya o öncekinden daha hızlı hareket ediyordu ya da ben çok yavaştım. Bir şey yan tarafımı tırmaladı ve acısından bağırdım. Kendimi menzilin dışına atmaya çalıştım ve

planladığım gibi. Bunun yerine, ejderhanın darbesinin gücü beni tekrar suyun içine gönderdi. Çığlığım kısa kesildi ve ıslak bir fokurtuya dönüştü. Bu sefer kılıca olan hakimiyetimi kaybettim. Karanlık ve kabarcıklar görüşümü doldurdu. Etraftaki derinlikleri bir parça kırmızı kapladı. Kan. Yine de umurumda değildi; zaten Leviathan'ı arıyordum. Her hareketin neden olduğu acıyı görmezden gelerek döndüm ve döndüm. Neredeydi? Tanrım, ya çoktan geri geldiyse? Kılıç artık tamamen gitmişti. Onu bulmamın hiçbir yolu yoktu.

Sudan çık, diye bağırdı içgüdülerim. Ona kulak vermek için yeterince sebebim kalmıştı. Ateş göğüs kafesimi yalayıp geçerken aceleyle kayaya geri döndüm ve çevresini tırmaladım, yeni bir pozisyon almak ve silahım olup olmadığına bakmaksızın plana devam etmek niyetindeydim. Eğer periler herhangi bir ses çıkarıyorsa bile artık sağırdım.

Kaymamaya o kadar odaklanmışım ki, her gölgede irkilmekle o kadar meşguldüm ki neredeyse kaçırıyordum; ağzımda ait olmayan bir his vardı. Onu içime çekerken donup kaldım. Kanın bakırımsı tadı ya da gözyaşının acılığı değildi. Tarif etmek imkânsızdı ama yine de ayırt ediciydi.

Bu bir tat mıydı?

Vay anasını.

O kadar çaresizdim ki bunu sorgulamadım. Leviathan'ı ararken yüzümden sular aktı, bu sefer zihnimle. İmkânı yok. İşte . Bir sıcaklık kaynağı, bir ışık noktası. Başaracağıma gerçekten inanmamış olmalıyım, çünkü bir an için hiçbir şey yapmadım. Belki de hayal etmişim. Hayır, hâlâ oradaydı. Hissiyat normalden daha zayıftı, bu kadar devasa bir yaratık için şaşırtıcıydı ama görünüşe göre yine de yeterliydi.

Leviathan'ın korkuları vardı.

Aciliyet, yeteneklerimi kullanırken beni beceriksizleştirdi. Çocukluğumdan beri bir zihni araştırırken hiç bu kadar özensiz olmamıştım. Ejderha istilayı hissetti; tüm mağara gümbürdedi. Biri çığlık attı. Kayaya o kadar sıkı tutundum ki parmaklarımda şimşekler çaktı. Yine de bir şekilde odaklandım. Bulduğum görüntüler birbirinden kopuk ve rastgeleydi. Zamanın aleyhime işlediğini bilerek onları anlamlandırmaya çalıştım.

Leviathan yine bu tarafa doğru geliyordu. Bu sefer suda bir hareketlilik yarattı.

Zihninin tuhaf yapısında damlayan duvarlar, sarkıtlar ve paslanmış bir zincir gördüm. Aynen böyle, anladım - bu yaratık zaten en büyük korkusunu yaşıyordu. Her an o kâbusu yaşıyordu. Her şeyden öte, burada kapana kısılmış olmaktan nefret ediyordu.

İçimde acıma duygusu kabardı.

Kes şunu. Bu şey sadece seni yemeye çalışıyordu, diye kendime hatırlattım. Yine de, yeteneklerimin tam etkisini onun üzerinde test etmeye gittiğimde, normalde kullandığım acımasız illüzyonlar yerine bir bahar esintisi düşündüm. İşe yarayıp yaramadığını söyleyemiyordum ama ejderha derinliklerden çıkmamış ya da beni sulu bir mezara sürüklememişti. Artık umutluydum, ağaçlar ve mavi bir gökyüzü ekledim.

Bir sıcak hava patlaması saçlarımı karıştırdı.

Nefes almayı bıraktım. Yanılsamayı sürdürmek için yıllar boyunca oluşturduğum tüm özdenetimimi kullandım. Bir an için dalgalandı, sonra tekrar katılaştı. Dönmeye cesaret edemedim ama Leviathan'ın orada, yanımdaki suda olduğunu hissedebiliyordum. Zihinsel bağlantımıza o kadar odaklanmışım ki yüzeye çıktığını görmemiştim. Büyük bir çabayla, boğazımda seken çığlığı yuttum. Saniyeler geçiyor ve hiçbir şey olmuyordu. Gözümü kırpmaya bile korkuyordum; kafamda çok ama çok hareketsiz kalırsam ejderhanın bana zarar vermeyeceğine dair mantıksız bir fikir vardı.

Beklemek ıstıraba dönüştü. Hâlâ orada olduğunu biliyordum, çünkü burun deliklerinden her nefes verişinde nefesi beni sarıyordu. Sanki önceden ısınan bir fırının içindeydim. Sonunda daha fazla dayanamadım. Yavaşça dönerken kalbim küt küt atıyordu.

Ejderha kayanın yanında süzülüyordu, o kadar yakındı ki uzanıp ona dokunabilirdim. Hareket etmedi. Gözlerini açmadı. Mantığın bir görüntüsü geri çekildi. Deneysel olarak, aramızdaki illüzyona inişli çıkışlı tepeler ekledim. Leviathan hemen bir uğultu çıkardı, neredeyse bir kedi mırıltısı gibi. Hayvanlar gücüne tepki vermiyordu -zihinleri ya çok basitti ya da bir Kabus'un entrikaları çok karmaşıktı- bu da bu yaratığın bir insaninkine yakın bir bilince sahip olduğu anlamına geliyordu.

Ve benim onu öldürmem gerekiyordu.

Vicdanımla mücadele edecek zamanım yoktu; duruşmanın kuralları değişmemişti. Eğer kaçmaya çalışırsam, ölecektim. Başarısız olursam, Damon Jassin'in elinde kalacaktı. Ya Leviathan ya da biz. *Affet beni,* diye düşündüm, kiminle konuştuğumdan emin değildim.

Kendimi hiçbir şey hissetmemeye zorlayarak gözlerimi kapattım ve zihninin daha da derinlerine indim. Mücadele etmedi. Ejderha sıkıca avucumun içindeydi.

Şimdi ne dersem onu yapacaktı. Çılgınca bir an için, o çıkıntıda kendilerini çok güvende sanarak aval aval bakan perilere doğru bir ateş patlaması göndermeyi düşündüm. Acı dolu haykırışlarının müziğini neredeyse duyabiliyordum. Ama Damon onların arasında duruyordu. O da yanacaktı.

Ben de onu duvara doğru gönderdim.

Leviathan özgürlüğü gördü. Bir zamanlar bildiği, tamamen göz kamaştırıcı gün ışığı ve uzak dağlardan oluşan dünyaya açılan ani bir kapı. Bunu sorgulamadı bile; canavar affetmeyen yüzeye tekrar tekrar çarptı. Tüm bu süre boyunca çığlık attı; çaresizlik, öfke ve acının bir araya geldiği bir sestti bu. Kan kayaları boyadı. Çatlaklar oluştu. Her şey sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu ama ne kadar istesem de vazgeçmedim.

Büyük canavar sonunda yere yığılırken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Kafatasının ön tarafı çökmüştü. Burnu parçalanmış bir et yığınınna dönüşmüştü. Suyun içine doğru kaydı ve duvarda kızıl bir iz bıraktı. Arkasında bıraktığı tek şey buhar dalgalarıydı.

Bir efsane ve mit yarattığı hiçliğe indirgenmiş.

Collith'in sözleri kafamda zalim bir alay gibi yankılandı. *Kazansan bile, kazanamazsın.*

Mağarada durgunluk hüküm sürüyordu. Islak yüzümü kaldırdım ve çıkıntıya doğru döndüm. Fae'ler şok olmuş bir sessizlik içinde duruyordu. *Bunu bana siz yaptırınız,* diye düşündüm usulca, aniden çok ama çok ağırlaşan gözkapaklarımın altından onlara bakarken. Adrenalin damarlarımdan sızmış, ardında keder ve yorgunluk bırakmıştı. Kayadan aşağı inecek, suya batacak ve taş merdivene geri yüzecek enerjim bile yoktu. Aklımdan kılıcı almaya çalışmam gerektiği geçti - değerli olabilir ya da Nuvian için bir önemi olabilirdi - ama bu düşünce daha başlamadan yok oldu.

Merdivenin tepesine ulaştığımda ne bir tezahürat ne de bir tebrik vardı. Collith muhtemelen bağ sayesinde ruh halimi sezmişti; omuzlarıma bir battaniye örttü ama bana dokunmaya ya da konuşmaya çalışmadı. *Sakın çökeyim deme,* diye emrettim kendime. Collith ve ben herhangi bir şatafat ya da tören olmadan delikten içeri daldık ve ağzı açık kalmış perileri arkamızda bıraktık. Muhafızlar bizi takip etse de, Damon konuşsa da, Laurie bana işaret vermeye çalışsa da, hepsinden habersizdim.

Bu kez geçitlere aldırış etmedim; tek yapabildiğim bir ayağımı diğerinin önüne koymaktı. Collith yardım teklif etmedi, ama biliyordum ki

En ufak bir yalpalamamda yanımda olacaktı. En az güvendiğim kişinin şimdi en çok güvenilebileceğim kişi olması garipti.

Dakikalar ya da saatler sonra -her ikisi de tamamen makul görünüyordu- solumuzda tanıdık bir kapı belirdi. Önünde bir muhafız duruyordu ve bizi görünce kenara çekildi. Kılıcı parladı. Gölün dibinde yatanın neredeyse aynısıydı.

Serin bir el dirseğimi kavradı ve beni odaya yönlendirdi. O kadar yorgundum ve fae'lerden uzaklaşmaya o kadar hazırdım ki bir kez daha hiç direnmedim. Kapının arkamdan hafifçe kapandığının uzaktan farkındaydım. Ayak sürüyerek ilerledim. Zihnimin gözünde kayaların üzerindeki o kan izini tekrar tekrar gördüm. Battaniyeyi sıkıca kavradım. Otomatik bir hareketle yatağa doğru ilerledim.

"Yaralarını görmem gerek."

Ben fark etmeden bir şekilde araya girmiş olan Collith'e baktım. Temkinli ses tonundan reddetmeyi beklediği anlaşılıyordu ama benim tek tepkim battaniyeyi bırakmak oldu. Tenimi bir ürperti kapladı, bu benim için garip bir duyguydu. Hiç duraksamadan sırlıslık olmuştum atleti çıkardım. Parmaklarımdan sarkıyordu, ağır ve damlıyordu. Orada öylece durdum, tamamen üstsüzdüm ve umurumda değildi. Collith'in de umurunda değil gibiydi. Yanımda diz çöktü ve yaraları yakından inceledi.

"Bunlar pençelerinden değil," diye yorum yaptı. Nefesi tenimi ısıttı ki bu da ne kadar üşüdüğümün bir göstergesiydi. "Geçerken pullarıyla seni sıyırmış olmalı. Şanslıymışsın."

Sesim düzdü. "için ilginç bir kelime."

Collith içini çekti, avuçlarını uyluklarına dayadı ve ayağa kalktı. Çekmeceli sandığa doğru ilerledi. Tahta, tahtanın üzerinde kaydı. Geri döndüğünde elinde kabarık beyaz bir gömlek vardı. Bir an bana baktı ve bir tür karara varmış gibiydi. Hızlıca gömleği başıma geçirdi ve kollarımı kollarından geçirmeme yardım etti. "Sanırım Zara'yı çağırmama izin vermezsin?" diye sordu.

"Sanırım haklısın. Bana zaten bir kez yardım etti. Hesabıma ekleme yapmama gerek yok."

"Bütün periler böyle düşünmez Fortuna," diye karşı çıktı Collith. Gömlek yerine yerleşirken beni değerlendirdi. O kadar çok onun gibi kokuyordu ki beni kucaklıyor da olabilirdi. "Banyo yapmak ister misin?"

Hayır. Eve gitmek istedim. Ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Onun yerine "Hazır değilim," dedim.

Collith'in kaşları çatıldı. Bana ne demek istediğimi sormadı. Olanlara hazırlanmanın imkânsız olduğunu da söylemedi. Tek söylediği "Neye ihtiyacın var?" oldu.

Bakışlarımı kitapların olduğu odaya yönelttim. "Anlamak. Bilgi sahibi olmak. Bir adım önde olmak için. Bunlardan herhangi biri sizin türünüz hakkında bilgi içeriyor mu?"

Unseelie Kralı tereddüt etmedi. "Evet, öyle. Lütfen oturun. üzereymiş gibi ."

Ayakları ve kenarları ahşaptan yapılmış, minderleri yıpranmış ve desenli, antika görünümlü bir sandalye çıkardı. Yerime çökerken rahatladığımı gizlemeye çalışmadım. Collith diğer odada gözden kayboldu. Başımı çevirip ateşe baktım, sesleri ve hareketleriyle ilgili bir şey çok rahatlatıcıydı. Yine de yavaş yavaş bacaklarımdaki nemin farkına vardım. Aşağı baktığımda ödünç aldığım gömleğimin altının çoktan ıslanmış olduğunu fark ettim. Birden hala pantolon giydiğimi fark ettim.

"Oh," dedim sesimi çıkarmadan, ayağa kalkmaya başlayarak. "Özür dilerim. Sandalyeniz..."

Collith elinde iki kitapla döndü. Önümde diz çökerek kitapları yere koydu. "Bu umurunda değil. Ancak bunları senden çıkarmamız gerekiyor. İzin verir misiniz?"

Eski benliğim kıpırdandı. "Yapabilirim. Ama... teşekkür ederim."

Annemin bilgece sesi bir trompet gibi geliyordu. *Fortuna, dikkatini verir misin lütfen? Bu çok önemli. Şu anda öyle görünmeyebilir ama bu daha sonra işe yarayabilir, tamam mı? Efsaneye göre bir periye minnettarlığını ifade etmekten kaçınmalısın. Bundan yararlanıp onlara bir hizmet ya da borçlu olduğunuzu iddia edeceklerdir. Yani asla bir periye "teşekkür ederim" demeyin. Asla.*

Ama Collith gafıma karşılık olarak hiçbir şey söylemedi. Sadece başını salladı ve beni yalnız bırakarak odanın diğer tarafındaki masaya gitti. Birkaç saniye donup kaldım ve diğer ayakkabının düşmesini bekledim. Collith sadece oturdu ve üst çekmecedен bir tomar kâğıt çıkardı.

Bir süre sonra pantolonumu çıkarmak için ayağa kalktım. Normalden daha uzun sürdü çünkü ikinci bir deri haline gelmişlerdi. Tam onları nereye koyacağımı düşünmeye başlamıştım ki Collith geri döndü. Pantolonu aldı ve sandalyeye başıyla işaret ederek sessiz bir emir verdi. İtaat etmekten çok meraktan oturdum. Collith yataktan kalın, kürklü battaniyeyi aldı, çıplak bacaklarıma doladı ve getirdiği deri ciltlerden birini bana uzattı. Sonra tek kelime etmeden masasına döndü ve işine kaldığı yerden devam etti. Sadece

Odadaki ses, kaleminin çizikleri ve alevlerin ara sıra çıkardığı çıtırtılardı.

Zihinsel bir omuz silkme hareketi yaptım ve kitabı açtım. Omurgası gıcırdadı.

Neyse ki Collith İngilizce yazılmış bir tane seçmişti. Öyle bile olsa, acemice yazılmış el yazısını yorumlamak zordu. Bana bir tarih kitabı vermişti. Dünya Tarihi I ve II derslerinde bize verilen kitaplarla yarışacak kadar kalındı. İçeriği bana ironik bir şekilde İncil'i düşündürdü. Kötü şöhretli perilerin ya da eylemlerin, olayların ya da seçimlerin hikâyeleri vardı. Sayfaların yarısından fazlası iki saray arasındaki karanlık ve karmaşık tarihi anlatıyordu. Görünüşe göre burada, yerin altında bir olarak başlamışlar ve teknoloji dünyaya girmeye başladığında bölünme meydana gelmiş. Bazı periler aralarında bütünleşme zamanının geldiğine inanırken, diğerleri eski yöntemlere ve ideolojilere sarılmış. Bu ayrılık bazı olaylar meydana geldiğinde kalıcı hale geldi... Akla hemen Romeo ve Juliet'i getiren olaylar. Belki de Shakespeare ünlü oyununun ilham kaynağı konusunda tamamen dürüst davranmamıştı.

Seelie'lerin nasıl yaşadığını deneyimlemiş olsaydım, görünürde tek bir insan köle olmayacağından şüpheleniyordum.

Sessizliğin içinde bir kâğıt hışırdadı ve Collith'e doğru baktım. Profili ya da görebildiğim kadarıyla profili keskin açılara ve yorgun bir sorumluluğa sahipti. Bir şeyleri değiştirmek istediğini söylemişti. Belki benim yapacağımdan çok daha yavaş ilerliyordu ama ben hükümdarlık hakkında ne biliyordum ki? Fae'ler hakkında?

Daha fazlasını öğrenmek üzereydim.

Kendimi kucığımdaki kitaba odaklanmaya zorladım. Babam beni şimdi görebilseydi, muhtemelen büyülendiğime ya da başka bir yaratığın yüzümü takındığına ikna olurdu. Bu düşünce beni hafifçe gülümsetti. Mümkün olduğunca çok şey öğrenmek istediğim için, ne kadar büyüleyici olurlarsa olsunlar, karşılaştığım çizimlerle oyalanmama izin vermedim. Kısa süre sonra kitabı bir kenara bırakıp bir sonrakine uzanıyordum. Bu kitap tamamen bir fae generalinin ilk iç savaşlarında kullandığı savaş taktiklerini anlatıyordu. Kendimi bir gün büyülü bir orduyla karşı karşıya bulacağımdan oldukça şüpheliydim ama yine de bilgileri taradım.

Ben okudukça Collith yığına kitap eklemeye devam etti. Bir ara bana bir defter ve kalem getirmeyi de ihmal etmedi. O kadar sessiz hareket ediyordu ki, her zamanki gibi geliş gidişlerini neredeyse hiç fark etmiyordum. Başımı her kaldırdığımda, masanın başında, saygılı bir kralın resmi gibi duruyordu.

Saatler ilerledikçe, bitmiş yığına toplam altı kitap eklendi. Defterin sayfaları kendi el yazımıyla doldu. Bir yandan da uykunun kenarları yaklaşıyordu. Sonunda ateş söndüğünde arkama yaslandım ve gözlerimi ovuşturdum. *Sadece kısa bir mola*, diye düşündüm, hala kalemi tutarak.

Yine de uyuyakalmış olmalıyım, çünkü bir sonraki hatırladığım şey Collith'in beni kollarına aldığı oldu. Sanki bir rüyanın parçası gibiydi. Havuza geri dönmüş, Leviathan'a dokunduktan sonra tattığım o korkuyu yeniden yaşamıştım. Beni yatağa indirirken Collith'e bir şeyler söyledim - ya da en azından söylediğimi sandım. Dudakları alnımı okşadı. "Burada güvendesin," dediğini duydum. "Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Bir daha olmaz."

Bunları gerçekten söyleyip söylemediğinden emin değildim ve zaten ağzım da çalışmıyordu, o yüzden cevap vermedim. Yatak çok yumuşak, çok sıcaktı. Orada yatarken, zihnim tamamen açıkken, nihayet deneyimlediğim temiz, neredeyse tatsız lezzeti yerleştirebildim.

Rüzgar. Açık gökyüzü. Hava yükseklerde. Uyku beni ele geçirirken hüznün kalbimin etrafında kıvrıldı.

Hayal dünyasına vardığımda kar yağıyordu. Önce bir kar tanesini, yanağımda küçük bir buz lekesini hissettim ve gözlerimi açtım. Gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı. Ay oradaydı ama parlamak için mücadele ediyordu. Tek gerçek ışık kaynağı, pencereleri ıslık ıslık yanan evden geliyordu. Oliver kapının girişinde durmuş, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuştu. Yün bir kazak giymişti ve saçları geçen seferkinden biraz daha uzundu. Arkasındaki odada bir ateş titriyordu.

Kuşkusuz ayrı kaldığımız süre içinde neler olduğunu bilmek isteyecektir. Duruşmayı yeniden yaşama düşüncesi midemi sıkıştırdı. Ama artık ondan bir şey saklamamaya karar vermiştim, değil mi? Gerçeği yüksek sesle söylemek için kendimi çelikleştirmeye çalışarak ilerlemeye başladım. *Benimle aynı koşullarda olan bir yaratığı öldürdüm. Kapana kısılmış. Kızgın. Yalnızdı. Temiz bir ölüm değildi. Sen ve bu rüya manzaraları olmasaydı, muhtemelen aylarca bu konuda kabuslar görürdüm.*

Eve giden yolun yarısında, uzakta bir şeyin hareket ettiğini gördüm. O kadar sıra dışıydı ki hemen ona doğru baktım. Leviathan'ı görünce kalbim duracak gibi oldu ve ağzım açık bir şekilde bakarak durdum.

Uçuşu bana içeride uzun süre kapalı kalmış bir çocuğu düşündürdü; vahşi ve neşeli. Yaratığın şeffaflığıyla bir yarasaninkine çok benzeyen kanatları, soluk ay ışığını yakaladı.

Bana yaklaşmadı, açık denizde uçmayı tercih ediyor gibiydi ama Leviathan o kadar büyüktü ki, o kadar uzakta bile ayrıntıları seçebilmek mümkündü. Karanlıkta pek bir şey fark edememiştim, hayatım için savaştığım gerçeğinden bahsetmiyorum bile, ama şimdi pullarının tamamen siyah olmadığını görebiliyordum. Kadifeden bir cıvata gibi, her eğilip bükölmede parlayan yeşil tonları vardı. Çok güzeldi.

"Huzur içinde yat," diye fısıldadım, suçluluk duygum biraz azalmıştı. En azından birimiz özgürdük.

Yankılanan bir kükremeye ejderha çalkantılı ufka doğru yükseldi ve gözden kayboldu.

Bu sefer uyandığım da tam olarak nerede olduğumu biliyordum.

Yan tarafımdaki donuk, zonklayıcı ağrı gitmişti. Araştırmak için örtüyü kaldırdım, bir yanım zaten ne bulacağım dan şüpheleniyordu. Evet, oyuklar kabuk bağlayacak kadar iyileşmişti. Hâlâ hassas, hâlâ her hareketimde fark ediliyordu ama bir sonraki duruşmaya zorlanmadan çıkabilecektim.

Battaniyeyi indirdim ve kapıya doğru yürüyen Zara'ya küfrettim. İşini yeni bitirmiş olmalıydı. Peri sesimi duyunca döndü ve o anda ateşin hemen yanında duruyordu. Onu son gördüğüm de karanlık bir hücredeydik. Işık yüzünün daha fazla detayını ortaya çıkardı. Yanaklarında, eğer gülümsemiş olsaydı gamze olabilecek hafif girintiler vardı. Kaşları kalındı. Dudakları mükemmel ve pembeydi.

Güzel, tabii ki, diğ erleri gibi.

"ederim," dedi Zara kuru bir sesle. Sol tarafımdaki bir şeyi işaret etti. "Majesteleri bunu okuduğunuzdan emin olmak istedi."

"Açık olalım. Sana hiçbir şey borçlu değılim," dedim ona, bunu görmezden gelerek. Midemde suçluluk duygusu çalkalandı - bir kaltak gibi davrandığımı biliyordum - ama kendime onun bir peri olduğunu hatırlattım. Doğrudum ve çıplak bacaklarımı yana kaydurdım. Soğuk hava açgözlölükle onlara ulaştı. "Senden beni iyileştirmeni istemedim."

Zara duyduğunu kabul etmedi. Kapıya doğru yürüdü, açtı ve karanlık geçide doğru ilerledi. Hemen dışarıda muhafızlar olduğunu gördüm ama Zara geçerken kimse konuşmadı.

Kapı kapandıktan sonra bakışlarım yan masaya kaydı. Masanın üzerinde yiyecek yerine bir not duruyordu. Elime aldım. Collith'in el yazısı düzgün ve zarifti. *Olorel devam ediyor. Varlığım gerekli.*

hiç dolandırmadı.

Notu yatağın üzerine bıraktım ve giyinmek için hareket ettim. Sırt çantası her zamanki yerindeydi. Collith'in büyük gömleğini çıkarmak için garip bir şekilde isteksiz davranarak durdum. Kendimi tam olarak bunu yapmaya zorladığımda düşünceli bir kaş çatma ifadesi ağzımın kenarlarını çizdi. Sonra yanıma aldığım tek giysiyi, Laurie o müstehcen gelinlikle geldiğinde üzerimde olan kot pantolon ve ekose gömleği giydim.

Yerin üstünde gece mi yoksa gündüz mü olduğunu bilmenin bir yolu yoktu ama ikincisinden şüpheleniyordum çünkü güçlerim susturulmuştu. Bu da kendimi onlarla savunamayacağım anlamına geliyordu. Damon'ı bulmayı ne kadar istesem de, son karşılaşmamızda Jassin'e ne kadar kötü yenildiğimi unutmak zordu. Bu da planımı basitleştirdi: Önce bilgi, sonra eylem.

Dün gece oturduğum sandalyeye oturdum. Kürk battaniye özenle katlanmış ve arkasına örtülmüştü; rahatladığımda boynumu gıdıkladı. Collith ben uyurken birkaç kitap getirmiş olmalıydı, çünkü yeni bir kitap yığını beni bekliyordu. En üsttekini kaldırdım ve açtım. Omurga kırılğan bir iç çekiş çıkardı.

Collith'in koleksiyonunun geri kalanında olduğu gibi, sayfalar da yaşlılıktan sararmıştı. Üzerindeki sözcükler hâlâ soluktu ama bu kez daktiloyla yazıldıkları için okunmaları çok daha kolaydı. Hızlı bir bakış bu kitabın büyü hakkında olduğunu gösteriyordu. *Nihayet*, diye düşündüm. Collith'le tanıştığım andan itibaren, fae'lerin neler yapabildiğini bilmem gerektiği acı verici bir şekilde açıktı. Efsanelerden ve söylencelerden yola çıkmak bana çoktan pahalıya mal olmuştu. Bu yüzden en baştan başladım ve her kelimesini okumaya karar verdim.

Zaman, ölmekte olan bir yaratık gibi, kendini parçalanmış ve kanlar içinde yerde sürüklüyordu. Duvarlarda saat olmamasına rağmen, akrep ve yelkovanlardan birinin tik taklarını duyduğuma yemin edebilirdim. kim ilgileniyordu?

-Yatıştırıcı olmak yerine sinir bozucu bulduğum bir neşeyle çıtırdıyordu. Huzursuzca yer değiştirdim. Dikkatim sürekli dağılıyor, kitaba odaklanamıyordum. Tekrar tekrar masanın üzerindeki kâğıt parçasına baktım.

Yapılacak en akıllıca hareket burada kalmak, Fae'ler hakkında bilgi edinmek ve bir sonraki duruşmaya hazırlanmak olurdu. Evet, en akıllıca yol buydu... ama yapmak istediğim bu değildi. Hayır, aklım tahttaydı.

Collith'in olduğu odaya. Onun denekleriyle etkileşimini görmek istiyordum. Onu izlediğimi bilmeden izlemek istiyordum. Dostum bir an soğuk, bir an nazik olan bir muammaydı.

Hayır, Fortuna. Akıllı ol. Önce Damon ve hayatta kalma. Ana karakterin bir embesil gibi davrandığı filmlerde kaç kez oturmuştum? Her seferinde Damon'a "Ben olsam şöyle yapardım" derdim. Başarısız olmadan, farklı davranacağım ve gerçekten hayatta kalacağım tüm yolları listelemeye devam ederdim.

Artık o kızlardan biri olmak istemiyordum.

Kararlılıkla kitabın kenarına tutundum. Sandalyede daha da alçaldım ve kendimi tekrar kitaba kaptırmak için cesurca bir çaba gösterdim. Ama o görünmez saat durmadı. *Tik tak. Tik. Tik. Tik. Tik.*

Sonunda merakım beni alt etti.

Bir öfke patlamasıyla hareket ederek kitabı ve sandalyeyi bıraktım. Kapıya doğru ilerlerken şu anda neredeyse savunmasız olduğumu hatırladım. Babamın bıçağından hâlâ bir iz yoktu, bu yüzden bir daire çizerek silah olabilecek başka bir şey aradım. Gözüm bir kez daha parçalanmış aynaya takıldı. Mükemmeldi.

Kırık parçalardan birini aldım, çoğunu bir çoraba sardım ve pantolonumun kemerine soktum. Hazır olduğumda, avucumu kapıya dayayarak öylece durdum. *ama. Aç şunu.* Ama itecek gibi görünmüyordum. Kendime bunun kendini korumak olduğunu söyledim. Korkaklık değil. Filmdeki o kızdım, beni öldüreceğinden kuşku duyulmayacak tamamen aptalca bir şey yapmak üzereydim. Seyirciler *bunu hak ettiğini* söyleyecekti. *Şunu farklı yapardım.*

Tam bu sırada, içime bir elektrik akımından daha güçlü bir inatçılık yayıldı. Bunun sıcaklığı kapıyı istediğimden daha sert itmeme neden oldu. Toprak duvara çarptı ve geri sekerek yüzüme kapandı. Tekrar açtığımda yanaklarım yandı, bu sefer biraz daha nazikçe. Muhafızlar kafalarını bile çevirmediler. Ama kadının ağzı -daha önce hiç görmediğim, kırılmış kızıl saçlı bir kadındı- hafifçe yukarı doğru kıvrıldı.

"Teşekkür ederim, bütün hafta burada olacağım," diye mırıldandım, aceleyle geçip giderken.

Takip etmeden önce aramızda biraz mesafe kalana kadar beklediler; deri zırhlarının her adımda gıcırdadığını duyabiliyordum. Taht odasına tek başıma nasıl gideceğim konusunda hiçbir fikrim olmadığını anlamam tam dört adımımı aldı. Normalde bu durum bir ipucu ya da şans eseri bir şeyler bulmayı umarak etrafta dolanmama engel olmazdı ama Jassin, Ölüm Getiren ve

Leviathan bu karanlık geçitlerde canavarların yaşadığının kanıtıydı. Yavaşladım, sonra tamamen durdum. Vücudumu iki periye doğru eğdim ve yardım istemenin en iyi yolunu düşündüm.

Kadın gözlerini devirerek, "Ah, tükür gitsin," dedi. Aksanı kalındı ama kelimeler hızlıydı. İskoç ya da İrlandalıydı.

İkisi de orada durup bana baktılar. Vücutlarının sert hatlarından sabırsızlık yayılıyordu. Buna rağmen konuşmak için acele etmedim. İfade mi dikkatli bir şekilde ifade ettim. "Tamam... Taht odasına giden yolu biliyorum."

"Ve'?" Kadın kaşlarını kaldırdı ve bekledi. Benden yardım istememi istiyordu. Ben daha iyi biliyordum.

"Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğiniz var," dedim hızlıca düşünerek. Yanımızdaki meşale titriyordu. Pürüzsüz, solgun yüzlerindeki gölgeleri canlı varlıklar gibi gösteriyordu. "Bütün gece beni takip edebilirsin - bahse girerim vardiya değişimini kaçırsın ve olması gerekenden çok daha uzun süre nöbet tutmak zorunda kalırsın - ya da yolu gösterebilirsin. Hangisi olsun?"

Cevap bekleme sırası bendeydi. Bunu takip eden sessizlikte, potansiyel kralieliğimi koz olarak kullanmayı düşündüm ama ihtiyacım olan son şey, denemelerden sağ çıkmamı istemeyen başka bir periydi. Herhangi bir suikast girişiminde bulunulmamış olması gerçekten şaşırtıcıydı. Yine de muhtemelen kimse bunu başara bileceğimi düşünmemişt i.

Dişi bunu yapıp yapmamayı düşünüyordu; bunu başını eğmesinden ve dudaklarını bükmesinden anlayabiliyordum. "Úna," dedi erkek nefesinin altından. Bir uyarı.

"Kolun ne?" diye sordu ona, geniş omuzlarını silkerek. "Dediği gibi, bütün gece dolaşmaya hazır değilim. Ve eğer öldürülürse, o zaman hiçbir şey söylemeyecektir, değil mi?"

Diğer muhafızın burun delikleri alevlendi. "Ölürse kim suçlanacak sanıyorsun? Ya da Majesteleri onu getirdiğimiz için hoşnutsuz olursa?"

"Beni kendisine katılmaya davet etti," diye araya girdim. İkisi de karanlık bakışlarını tekrar üzerimde sabitlediler. İyi bir yalanın püf noktası, onun aslında bir yalan olduğunu unutmaktı. Collith'in karaladığı mesajın özlem ve sıcaklık içerdiğini zihnime yerleştirdim. "Bana inanmıyorsan notu oku. Yatağımızın yanındaki masanın üzerine bırakmış."

Yatağımız. En net duydukları kelimelerin bunlar olduğunu biliyordum. İkisi de bir daha konuşmadı. Gergin bir an daha geçtikten sonra Úna önümde yürüdü ve erkek de arkama geçti. Aramızdaki gerilimi hissedebiliyordum.

Onaylamadığını belli ediyordu -bana *gerçekten* yardım etmek istemiyordu- ama biz taht odasına doğru ilerlerken muhafız başka bir şey söylemedi.

"Nasıl oluyor da tanıştığım bu kadar çok fae farklı geçmişlerden geliyor?" diye sordum. "Hepiniz burada, insan toplumundan uzakta yaşadığınıza göre?"

Zara ile tanıştığımın beri aklımı kurcalayan bir soruydu bu. Şaşırtıcı bir şekilde erkek bana cevap verdi. "Çoğumuz Nefilim'iz," dedi kısaca.

Babamın dersleri eksiksizdi; Nefilim'in ne olduğunu sormama gerek yoktu. Melezler. Ebeveynlerinden biri insan olan yaratıklar. Düşmüşlerin herhangi bir sınıfı -faeriler, goblinler, şekil değiştirenler, kurtadamlar- yavru üretmekte zorlanırdı. Aramızda bir ya da iki bilim adamı olsa da, kısırlılığımızın ardındaki nedeni kimse bilmiyor gibi görünüyordu. Ancak insan genlerini de ekleyince şansımız artıyordu. Bu yüzden Unseelie Sarayı'nda Nefilimlerin olması garip değildi aslında. Bunu daha önce anlamalıydım.

Sanki Úna sözlerimden kaçmak istiyor gibiydi; belirlediği tempo yorucuydu. Nefesimi tutmaya çalışmakla meşgul olduğum için daha fazla soru sorma şansım olmadı. Duvar odasına Laurie'yle geldiğimden çok daha kısa sürede ulaştık. Erkek koridorun ağzında geri çekilmişti, belli ki fark edilmek istemiyordu. Fark etmedim bile; dikkatim en uçtaki kapıdaydı. Kapılar ardına kadar açık olmasına rağmen buradan tek bir peri bile göremiyordum. Hava çok sessiz ve durgundu. Bir sorun mu vardı?

Kapılara doğru bir adım attım ki Úna kolumu ısırırcasına kavradı. "Bunu unutma. Sana yardım ettiğimi unutma," diye fısıldadı kulağıma, nefesi sıcacıktı. Ona bakmak için hafifçe döndüm ve gözlerinde daha önce pek çok kişide gördüğüm bir ışık gördüm. İstek. Arzu. Şehvet. Bu periler güzelliğe o kadar alışkındı ve bana verdikleri tepkiler o kadar sessizdi ki, bir Kâbus'un çoğu yaratık üzerinde yarattığı etkiyi çoktan unutmuştum. Şimdiye kadar bu yaratık bunu çok iyi saklamıştı.

Ondan uzaklaştım. Tenimde bana dokunduğu yerde kızgın izler vardı. "Merak , hatırlayacağım," dedim soğukkanlılıkla. Elini yumruk yaptı ve bariz bir isteksizlikle gidişimi izledi. *Ona karşı dikkatli ol, diye* fısıldadı içgüdülerim.

Arkadaşının yorumu hakkında ne düşündüğünü merak ederek , diğer muhafızın durması gereken yere doğru baktım. O da

kısa görüşmemizi görmemişti; çoktan gitmişti, şüphesiz görev yerine geri dönüyordu. Collith onları beni ya da değerli odalarını korumaları için mi görevlendirmişti? Görünüşe göre ikincisini. Bu farkındalığın yarattığı tuhaf sızıyı görmezden gelmeye çalıştım. Odayı geçmeyi bitirdiğimde kan dolu duvar resmi tepemde belirdi. Kapının hemen dışında duraksadım. Sonra ihtiyatı elden bırakmayarak doğrudan içeri girmek yerine köşeden baktım.

Sahne bir Shakespeare oyunundan fırlamış gibiydi.

Tam olarak görüş alanına girdiğimde gözlerimin kocaman olduğunu biliyordum. Hava, kanla şişmiş bir kene gibi, fae'lerle şişmiş gibiydi. Kaldırım taşlarını, masaları, bankları, kürsüyü kaplamışlardı. Çoğu soyunmuş durumdaydı, giysileri yırtılmış ya da atılmıştı. Bazıları düpedüz çıplaktı. Çıplak tenleri ateş ışığında parlıyordu.

Ve her biri . Collith bile.

Kalbim hızlanarak ona doğru baktım. Bir şey mi olmuştu? Bu bir tür sabotaj ya da ters giden bir büyü müydü? Aramızdaki mesafe yüz hatlarını görmemizi zorlaştırıyordu ama çökmüş ve hareketsiz halinden diğerleri gibi komada olduğu belliydi. Buna rağmen yine de ayrı biriydi. Ötekiydi. Farklı. Odadaki en yüksek taht olan o çarpık tahtta oturuyordu. Yavaşça ona doğru ilerlemeye başladım.

Her adımda manzarayı seyreliyordum.

Hayvanat bahçesinde olmaya benzer bir duyguydu, sizi kolayca öldürebilecek bir hayvana endişe verici derecede yakın ve koruma sağlayan tek şey tek bir cam tabakasıydı. Yarı yarıya içlerinden birinin uyanmasını bekleyerek peri üstüne peri bastım ama şansım yaver gitmedi. Göğüsleri derin uykunun nefes alış verişiyile inip kalkıyordu. O zaman ölü değillerdi; kelimenin tam anlamıyla sarhoş olup uyumuşlardı. Biraz daha rahat nefes aldım. Her yerde su birikintileri vardı, bazıları koyu renkli, bazıları açık renkliydi. Ne olduklarını anlamak için daha yakından bakmadım. Yiyecekler ve kemikler de kaldırım taşlarını kirletiyordu.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından merdivenleri çıktım -ayakkabılarımın çıkardığı yumuşak sesler delici geliyordu- ve tam Unseelie Kralı'nın önünde durdum. Ayak parmaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. Bana bakan metanetli yüzler görmeyi bekleyerek sandalyenin arkasındaki alanı araştırdım. Muhafızları neredeydi?

Collith'in tek koruması yakınlarda yüzükoyun uyuyan bir peri gibi görünüyordu. Erkeğin alt yarısı merdivenlerden aşağı sarkıyordu. Elleri bir tabak yemeğin üzerindeydi, sanki bir tavuk budu daha almak için uzanmıştı.

unutulmadan önce. Yanında kuş kemikli bir kadın vardı, o da uyuyordu ve altın rengi parlak bir elbise giymişti. Elbisenin kollarından biri kanla kaplıydı.

Bakışlarımı hızla Collith'e çevirdim. O kadar derin uyuyordu ki aramızdaki bağ karanlıktı. Birden bunun bir fırsat olduğu aklıma geldi. Ayna parçası kalçamda saklandığı yerde yanıyordu. Çok kolay olacaktı. Çok çabuk. Kimsenin de haberi olmayacaktı; cinayetten sonra uyurken bulunan Kâbus'tan kim şüphelenirdi ki zaten? Collith'i öldürmek mahkemede bir şok dalgası yaratırdı ve Damon'la ben de kaos sırasında kaçabilirdik. Bu süreçte sinir bozucu çiftleşme bağının da icabına bakmış oluruz.

Hazır başlamışken hepsini öldürebilirim. Muhtemelen binlerce olmasa da yüzlerce insanın hayatını kurtarırdım. Kimse Unseelie Sarayı'nın yasını tutmaz.

Hayatımda hiçbir zaman başka bir yaratığın hayatına son vermeyi bu kadar rahat düşünmemiştim ve işte buradaydım, bu odadaki her bir yaratığı ortadan kaldırmanın faydalarını ve sonuçlarını düşünüyordum. Fae'lerin arasında yaşamının etkisi miydi? Yoksa sadece hayatta kalmanın beni olmaya zorladığı şey miydi? Tedirgin bir halde yeniden Collith'e odaklandım, keşke ona sorabilseydim.

O zaman, eşime hiçbir zaman gerçekten bakamadığımı fark ettim. Bu fırsatın bir daha karşıma çıkmayacağını bildiğimden, onu daha önce hiç görmemiş gibi inceledim.

Kirpikleri o kadar uzundu ki, teninde tüyler oluşturunuyordu. *Bir kralın burnuna sahip*, diye düşündüm, bu düşüncenin ne kadar saçma geldiğinden nefret ederek. Ama vardı. Ağzı, tek kelimeyle, duyusaldı. Çenesi tam kare değildi ama yine de belirgin ve güçlüydü. Boğazının çukuru da zarif bir şekilde tanımlanmıştı; eğilip dudaklarımı oraya bastırmak için garip bir dürtü duydum. Saçları etrafımızda titreyen alevlerden parlıyordu, kahverenginin basit bir tonu değil, altın ve kıvıll telleri vardı. O inatçı, kalın tutam yerine geri dönmüş, şimdi tacın altına yerleşmişti. Tacın kendisi eğilmiş, Collith'i kral rolü yapan bir çocuk gibi göstermişti.

Yara izini fark etmediğimi anlamam birkaç saniye sürdü. Zihnimde o kadar onun bir parçası haline gelmişti ki, tamamen göz ardı etmiştim.

Bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin değildim ama beni rahatsız ediyordu. Odağım bilinçli olarak kaslarla şişmiş kollarına, düz gövdesine ve sıkı kalçalarına kaydı. Giydiği pantolon çok ama çok dardı ve oradaki hatırı sayılır şişkinliği incelemekte hiç zorlanmadım. Çekirdeğim

tepki olarak kasıldı. Collith'in bağ aracılığıyla uyarıldığını hissedip gözlerini açmasını beklerken geri kalan her yerim de gerildi. Ama açmayınca tekrar gevşedim ve incelememe geri döndüm.

Bu perinin her parçası zarafet ve güç yayıyordu. Onu öldürmek için uygun bir zaman varsa, o da şimdi, savunmasız ve hazırlıksız olduğu bir anda olmalıydı. Göksel ateşi ya da o gizemli cephaneliğindeki diğer silahları çağırma şansı olmayacaktı.

Ve yine de, tüm nedenlere ve mantığa rağmen, parçayı çıkarmaya kendimi ikna edemedim. Korku beni engelledi, evet, ama başka bir şey de vardı. Daha yeni tanımaya başladığım bu yaratığın sonunu getirme isteksizliği. Muhteşem geyiğin kalbine bir ok saplama isteksizliği.

Collith'e ters ters baktım ve Tanrı'nın meleklerini estetik nedenlerden ziyade pratik nedenlerle mi güzel yarattığını merak ettim. Güzel bir şeyi yok etmek çirkin bir şeyi yok etmekten çok daha zordu.

Hayal kırıklığı içinde savruldu. Laurie arkamda duruyordu.

Onu görünce donakaldım. Kalbim panik içinde dörtlüğe koşmaya başladı. Ne kadarını görmüştü? Orada dururken düşüncelerim hiç belli oluyor muydu? Tanrıya şükür ayna parçasına uzanmamıştım. *Bir şey söyle Fortuna!* içgüdücü çığlık attı. Sıradan görünmeye çalışarak, "Muhafızlar nerede?" diye sordum.

Laurie sıvı bir hareketle omuz silkti. "Tam olarak emin değilim. Belki de onları Collith göndermiştir."

"Ne? Bunu neden yapsın ki?"

Cevap vermedi. İçgüdülerim bir duman alarmı gibi feryat ediyordu. Onda farklı bir şeyler olduğunu fark ettim. Laurie'yle her karşılaştığımda sanki bir katmanı daha dökülüyor ve ortaya yepyeni bir katman çıkıyordu.

Bu sefer, katman bir periyi ortaya çıkarmıştı. Her nasılsa, bir noktada, onu bir peri olarak düşünmeyi bırakmıştım. Bu benim ilk hatamdı. Tişörtü ve kot pantolonu gitmiş, yerine net gri bir takım gelmişti. Düğmeli gömlek -o kadar beyazdı ki yepyeni olmalıydı- stratejik olarak pürüzsüz ve altın sarısı teninin bir anlığına görünmesine izin veriyordu.

"Oyunlardan hoşlanmam Laurie," dedim ona, gözlerimin çözülmüş düğmelere doğru kaydığını fark etmemiş olmasını umarak. Sözlerimde bir uyarı vardı. Leviathan'ı öldürdükten sonra içimde bir şeyler sertleşmişti. Ya da sadece kırılmıştı.

Bunu duyunca soluk kaşlarını kaldırdı. "O zaman neden bir tane çalışıyorsun?"

Collith'in birkaç adım arkamızda oturduğunu fark edince kürsüden uzaklaştım. Laurie peşimden geldi, elleri ceplerindeydi, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibiydi. Taba rengi ayakkabıları İtalyan derisine benziyordu. Kimdi bu adam? Çünkü dayak yiyen kölenin rol yaptığını düşünmeye başlamıştım. "Bunu Damon için yapıyorum," diye tısladım.

"Öyle misin?"

Ses tonu kibar ve ilgiliydi ama altında yatan meydan okumayı hissediyordum. Sabrım hızla çözülen bir iplik gibiydi. "Bu da ne demek oluyor?" Etrafımızın onlarca uyuyan canavarla çevrili olduğunu unutarak sordum. Bize en yakın olan fae'lere bir bakış attım. Tek bir tanesi bile kıpırdamamıştı.

Laurie çok endişeli görünmüyordu; bakışlarını benimkilerden ayırmadan, "Sorulara sorularla cevap vermeyi gerçekten bırakmalıyız. Bu her şeyi çok kafa karıştırıcı hale getiriyor. Ama konuşmamızı uzatmasını takdir ediyorum."

Benimle flört ediyor, diye düşündüm. Bu sefer çok açıktı. Peki ya Collith'e olan sözde sadakati?

Birden aklıma Laurie'nin gerçek niyetinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı geldi. Tanıştığımız gece Collith'e söz vermişti ama o zaman perilerin yalan söyleyebileceğini bilmiyordum. Ayrıca bir müttefik için de çaresizdim. Laurie kendini Collith'e adamadıysa, bunca zaman yardım etmekteki amacı neydi? Benimle şimdi konuşmasının?

Oyunlara çok düşkündü. İyi, ben de oynardım. "Belli ki bir teorin var," dedim sonunda.

Laurie cevap veremedi, cesetlerin ve çöplerin üzerinden dikkatle geçerek uzak kapıya yöneldim. Laurie'nin beni takip edip etmediğini görmek için arkama bakmadım ama ayak seslerini duymak için kendimi zorladım. Algılayabildiğim tek ses bir perinin şiddetli horlamasıydı.

Tekrar kapıya ulaştığımda Úna ve arkadaşından hiçbir iz yoktu. Laurie'nin yemi yutmasını umuyordum çünkü aksi takdirde muhtemelen tünellerde kaybolacaktım. Boğazımdaki sinir kıpırtılarını yuttum ve karanlığa doğru ilerledim.

İlk birkaç çatal ve dönüş kolaydı. Ancak labirentin kalbine girdiğimde güvenimi kaybetmeye başladım. Buradaki kapıların çoğu oyulmamıştı, bu yüzden geçitler arasındaki farkı anlamanın belirgin bir yolu yoktu. Gerçekten gerilmeye başladığımda

Laurie yanıma geldi. Her zaman olduğu gibi, ortaya çıkışı ani ve sessizdi.

Bir rahatlama sesi neredeyse benden kaçıyordu. Yine de son anda kendimi tuttum. Üstünlüğü ele geçirdiğini düşünmesine izin veremezdim. Yüzümün soğukkanlı bir maskeye dönüştüğünü hissettim. Ancak tam o anda, bana çok yakın sallanan elinin aşırı farkındaydım.

Laurie'nin bana hiç dokunmadığını daha önce nasıl fark etmemiştim? Yüzüme makyaj yaparken bile dokunmamıştı; her seferinde fırça kullanmıştı. Benim bir Kâbus olduğumu biliyordu - kuşkusuz fiziksel temastan kaçınmak için bu kadar dikkatli olmasının nedeni de buydu. Derisinin altında ne gibi sırlar gizliydi? Korkuları bana neler yapabileceğini gösterecek miydi?

İşte tam da bu düşünce aramıza biraz mesafe koymama neden oldu. Laurie'yi kızdırmak şu anda çok riskliydi. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, ona ihtiyacım vardı.

Bir iki dakika sessizlik içinde yürüdük. Neyse ki Laurie beni sormaya zorlamadan yol gösterdi. Bu esrarengiz peri hakkında daha fazla şey öğrenmemin zamanı gelmişti ama önce ben konuşmayı reddettim. Çoğu insanın sessizliğe dayanamadığını ve seçtikleri kelimelerin her şeyi anlattığını uzun zaman önce keşfetmiştim.

Evet, ama bunu insanlardan öğrendiniz, mantık buna işaret etti.

Karşı bir argüman oluşturmamdan -harika, artık kendimle tartışıyordum- Laurie'nin sesi sessizliği delip geçti. "Yıllar önce bir bağımlıydım," dedi, sanki başka birinden bahsediyormuş gibi kopuk bir sesle. "Metamfetamin, kokain, eroin. Yeni bir şey ortaya çıktığında, hakkında ne kadar az şey bilirse bilinsin, denemek için ilk sıraya ben girerdim. Bir insan benim gibi yaşasaydı ölürdü."

İlgisizmiş gibi davrandım, bu da onu daha fazlasını söylemeye teşvik edeceğini umduğum bir başka taktikti. "Büyüleyici bir hikâye. Sonuna yaklaşmış olma ihtimaliniz var mı?"

Collith'inkine benzer bir tavırla beni görmezden gelerek, "Diğerlerinden çok daha fazla tüketen bir uyuşturucu vardı," diye devam etti. "Yoksunluk dönemini atlattıktan ve tüm o toplantılara katıldıktan sonra bile hala arzuladığım bir uyuşturucu."

Kralın odalarına ulaşmıştık bile. Birdenbire o kitaplara dönmek ve bu yaratıklara karşı bir tür avantaj elde etmek için sabırsızlanmaya başladım. Ya da en azından engin, durdurulamaz bir denizin önünde duran bir çocuk gibi hissetmeyi bırakmayı. *Masken düşüyor.* O sessiz ses bana *oyunun henüz bitmediğini* hatırlattı. Kapının önünde durdum ve bir an düşündüm, sanki

içeri girip girmemeyi tartışıyorlardı. Oyma, ateş ışığında canlı görünüyordu. "Bu hangi ilaç?" Belirgin bir duraksamadan sonra sordum.

Laurie de durmuştu. Fark ettiğimden daha yakın duruyordu. Hemen cevap vermedi; beni inceledi, gözleri parlak ve araştıracıydı, sanki orada mürekkeple ya da kanla yazılmış düşünceleri görebiliyordu. Yanağıma dokunmak istercesine elini kaldırdı. Birkaç dakika önce istediğim şey bu olmasına rağmen gerildim, uzaklaşmak üzereydim. Ben yapamadan elini bıraktı. Yüz ifadesi sıkıntılıydı.

"Güç," diye yanıtladı sonunda. Asıl soruyu hatırlamakta zorlanarak gözlerimi kırpıtm. *Ne ilacıydı o?*

Aramızdaki titreyen sessizlik bozuldu. Neredeyse yüzüne gülecektim. Tahtı istediğimi mi düşündü?

Dudaklarımdan bir düzine cevap döküldü ama tartışmanın ne anlamı vardı ki? Bana kalsa yakında birbirimizi bir daha hiç görmeyecektik. "Ne istersen düşün," dedim, kapıyı iterek açtım ve oyunu fiilen sona erdirdim. *Tabii oyun hiç bitmezse*, diye fısıldadı o ses. Ona karşı hırlama isteğime direndim.

Menteşeler sessizlikte vınladı. Eşiği geçtim ve Laurie'yle yüzleştım. Bir kez daha o metalik gözleriyle beni inceliyordu. Bu sinir bozucuydu, özellikle de onun sadakati ya da yetenekleri hakkında hiçbir şey bilmiyorken. Belki duyguları etkileyebiliyordu. Belki de tek bir öpücükle hayatımı alabilirdi. Tanrım, ona sırtımı bile dönmüşüm. Kendimi öldürtmeye mi çalışıyordum? Parmaklarım kıpırdadı, hâlâ saklı duran ayna parçasına uzanmak için can atıyordum.

Sonunda konuştuğumda, aramızdaki hava söylenmemiş kelimelerle doluydu. "Kardeşim için buradayım ve o özgür kaldığında buradan çıkıp gideceğiz," diye tersledim. Kendimi bir şekilde ihanete uğramış hissediyordum. Sanki bana kurduğu dostluk gerçek olmalıydı. Yine de bu benim hatamdı; onun ne olduğunu unutmuşum. "Tacı kapıda bırakacağım."

Laurie'nin ifadesi artık boş bir maskeye dönüşmüştü. "Hiçbir şey o kadar basit değildir," dedi.

O haklıydı ve ben bunu biliyordum. Ama son sözü onun söylemesine izin veremezdim. Kapının kenarına tutundum ve gözümü kırpmadan ona baktım. Bir daha asla unutmayacaktım. "Dediğin gibi. Ben bir peri değilim."

Cevap veremedim kapıyı suratına kapattım.

CHAPTER FIFTEEN

I Laurie ile konuşmanın tam da ihtiyacım olan şey olduğu ortaya çıktı.

Kovayı kullandıktan sonra -bütün zaman boyunca ürperdim- ve Getirdiğim protein barlarından birini mideye sonra yenilenmiş bir enerjiyle kitap yığınınna geri döndüm. İlk defa burada saat olmadığına şükrettim; ona bakarak değerli saniyelerimi kaybedebilirdim. Endişelenerek. Korkarak. İkinci duruşma gittikçe yaklaşıyordu. Collith bunların önümüzdeki üç gün boyunca aynı anda, teker teker yapılacağını söylemişti.

Sonunda işime yarayabilecek birkaç şey öğrendim. Sadece beni değil, diğer insanları da kurtarabilecek bazı büyüler. Telefonumla sayfaların fotoğrafını çektim - veri burada çalışmıyordu elbette, ama bu kamerayı etkilemiyordu - çünkü karmaşık kelimeleri ezberlememin bir yolu yoktu. Onlara sahip olmak daha sonra işime yarayabilirdi.

Tam telefonumu yere bırakmaya başlamıştım ki fotoğraf albümlerindeki tuhaf bir video gözüme çarptı. Ekran tamamen siyahtı. Sarsıntıyla birden ne olduğunu hatırladım: Collith'in evlilik yeminlerini kaydetmiştim. Olan onca şeyden sonra bunu tamamen unutmuştum.

Merakım şimdi daha da artmıştı. Tam Collith'in sözlerini çalacak beyaz daireye basmaya başlamıştım ki kapı açıldı. Yasak bir şey yaparken yakalanmışım gibi sıçradım ve telefonumu minderin altına ittim. Aralarında ağır görünümlü bir küvet taşıyan üç kadın içeri girdi. Giysileri yırtık pırtıktı ve çerçeveleri çok inceydi. Ayağa kalktım ama hiçbirisi bana doğru bakmadı. Küveti odanın ortasına bıraktılar ve dışarı çıktılar. *Tamam*, diye düşündüm. *Küvet için teşekkürler, sanırım.*

Tam tekrar oturmak için hareket ettiğimde, kadınlar yeniden ortaya çıktı. Şimdi her biri tahta bir kova taşıyordu. Teker teker küveti suyla doldurdular. Buhar tavana doğru yükseldi. Onlara yardım edip edemeyeceğimi sormaya başladım ama bir kez daha hepsi gitti. Bu sefer oturmadım. Tahmin ettiğim gibi, birkaç dakika sonra kovaları bir kez daha ağzına kadar dolu olarak geri döndüler. "Su nerede? Yardım etmek istiyorum," diye ısrar ettim. Bu konuda hiçbir seçeneği olmayan insanlar tarafından bekletilmek canımı sıkıyordu. Ama kadınlar beni görmezden geldi ve onları takip etmeyi düşündüğümde çoktan gitmişlerdi. Başımı koridora uzattım -daha önce hiç görmediğim iki muhafız vardı- ve onlardan hiçbir iz yoktu. Kitabı unutup ateşin önünde volta attım.

Kadınlar bir sonraki gelişlerinde, suyu döküşlerinde bir kesinlik vardı. Görünüşe göre gemiyi kaçırmıştım. "Bekle," dedim onlar yine gitmek için dönerken. "Bu pislikler en son ne zaman yıkanmana izin verdi? Sen kal. Küveti kullan."

En uzun boylu kadın durakladı. Gözlerimin içine bakmadı, beni siyah saçlarındaki yağlı kısma bakmaya zorladı. "Sizin için," dedi kırık dökük İngilizcesiyle ve eliyle küveti işaret etti. Diğer kadınlardan biri kıyafetlerini bir sandalyenin üzerine örtüyordu. İlk deneme sırasında giydiğim kıyafetin neredeyse aynısıydı. Bunu fark etmem için geçen birkaç saniye içinde hepsi aceleyle dışarı çıktı ve kapıyı arkalarından kapattı.

Köşedeki kova da değiştirilmişti. Bu hiç de utanç verici değildi.

İçimi çektim ve hazırladıkları banyoya doğru döndüm. Suyun yüzeyinde yüzen yapraklar havaya çiçek kokusu yayıyordu. Sıcağı hayal ederken bile kaslarım ağrıyordu, bu yeraltı soğüğundan bir anlığına kurtulmuştum. Düşmüş olmama ve dolayısıyla soğuğa karşı dayanıklı olmama rağmen, yine de sürekli karanlık ve soğuk ruhumu yıpratıyordu. Kendimi bir tür arafta sıkışıp kalmış gibi hissetmeye başlamıştım. O berrak yüzeyden yükselen buhara bakarak bir ayağımdan diğerine geçtim. Onu kullanmanın neden teslim olmak ya da zemin kaybetmek anlamına geleceğini düşünmeye çalıştım.

Oh, neyse ne.

Birkaç dakika sonra kıyafetlerim yerde terk edilmiş bir yığından başka bir şey değildi. Kızıl hareketlerle içeri girdim. Yüce Tanrım. Yolun geri kalanında neredeyse eriyordum.

Bir süre için zaman anlamını yitirdi. Tüm dünyam lezzetli sıcaklığa ve suyun yatıştırıcı sesine daraldı.

sürtünmenin yanları. Neredeyse her saniye acı ya da korku içimden sızıyormuş gibi hissettim.

Bir sonraki duruşma birkaç saat içinde.

Bu düşünce hiç beklenmedik bir anda geldi. Kelimeler sessiz olsa da -bir fısıltıdan fazlası değildi- kalbim hızlı ve sert bir şekilde çarpıyordu. Yüzüme su sıçratmak için öne doğru eğildim, sıcaklığın her şeyi tekrar yıkamasını diledim. Ama faydası yoktu; düşünce içeri girmiş, eşyalarını paketinden çıkarmış ve kendine içimde kalıcı bir yuva yapmıştı. Artık tek düşünebildiğim buydu. Fae bu gece ne saklıyordu? Ateş püskürten kadim bir canavardan daha kötü ne olabilirdi?

Birden kapı açıldı. Kaskatı kesildim, kendimi örtme ya da ayna parçasına atlama dürtüsü arasında kaldım. Gelenin Collith olduğunu görünce biraz rahatlardım. Ben bir tür selamlama cümlesi kuramadan, Nuvian'a bir şeyler söylemek için hafifçe döndü. Bir kez daha bakma fırsatını yakaladım. Kralın nerede değiştiğini merak ettim; onu o tahtta uyurken gördüğümünden daha sıradan görünüyordu.

Bu beni Bea'nın evinde ziyaret eden periydi. Saçları ustaca taranmıştı. Koyu renk kot pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor, beyaz düğmeli bluzu tüm kaslarını sarıyordu. Collith benimle yüzleşti ve ben hemen bakışlarımı kaçırdım. "Bugün nereye gittin?" diye sordum. Sorduğum soru, öyle olmasını istemesem de, belli belirsiz acı bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Geçitten sesler geliyordu ve botlar toprak üzerinde gıcırıyordu; vardiya değişimi olmalıydı. Collith rahatsızlığı görmezden gelerek yanımda yere oturdu ve kollarını dizlerinin üstüne dayadı. Bir anda çıplak olduğumu hatırladım. Dizlerimi kendime doğru çekerken yüzümde öfkeli bir kızarıklık belirdi. Su bu ani hareketi protesto ediyor, neredeyse kenarlardan taşıyordu. "Bara geri döndüm," diye cevap verdi Collith. Ela gözleri aşağıya doğru kaydı. Bunu saklamaya çalışmadı.

Ama umursamayacak kadar ürkmüştüm. Verdiği yanıt üzerine gözümü kırptım. "Bea'nın mı? Neden?" "Oradaki insanları kontrol etmek için; onları önemsediğini biliyorum. Bu arada gayet iyiler. Senin için endişeleniyorum elbette ama iyiyim." Collith dizlerinin üzerine çöktü ve süngeri parmaklarımdan nazıkçe aldı. "Alabilir miyim?"

Hayır, hemen söyledim. Ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Orada oturmuş, dehşet ve arzu tarafından ikiye bölünmüştüm. Gerçek cevap şuydu: Evet, onun dokunuşunu tekrar hissetmek istiyordum. Ormandaki öpüşmemiz hiç aklımdan çıkmadı. Collith'in sakladığı gerçeklerden, söylemediği sözlerden, verdiği savaşlardan sonra bile

savaşmamıştı. Bu ne kadar acınası bir durumdu? Bu bir tür Stockholm Sendromu muydu, yoksa o kadar zayıf mıydım?

Collith hâlâ bekliyordu, bakışları sabit ve sabırlıydı, sanki dünya kadar zamanı varmış gibi. *Aslında var*, diye hatırlattı içimdeki ses kuru bir sesle. Yine de Collith'e izin vermeyi kendime yediremedim. Sanki biri ağzımı yapıştırmış gibi hissediyordum. Sanki bir şeye ihanet ediyormuşum gibi geliyordu. Muhtemelen Damon'a ya da kendime.

Belki de Collith bağ sayesinde bunu hissetti; kelimeleri söylememi beklemeyi bıraktı ve süngerini tenimde gezdirmeye başladı. Göbeğim sıkıştı ve karıncalandı. Düşünmeden, ona daha iyi erişim sağlamak için öne doğru eğildim. "Úna ve diğer muhafız ne zaman dönecek?" Aniden sordum. Aramızda olanları kabullenmemek için her şeyi yapardım. Collith'e doğru tek bir bakış atmama izin verdim.

Güzel yüzünün üzerinden bir gölge geçti. Elinin hareketlerine odaklandı. "Aslında geri dönmeyecekler."

"Neden olmasın?"

Collith her zaman yaptığı gibi başını öne eğdi. Bana bakmaktan kaçındı. Neden? Yüce peri kralı utanıyor muydu? "Ben hâlâ nispeten yeni bir hükümdarım," dedi kesin bir ifadeyle. Bağın onun tarafından bakıldığında karanlık çok durgundu, neredeyse kasıtlı olarak öyle. "Çok fazla sadakat kazanmadım ve zaten bir peride sadakat bulmak zordur. Eğer saraydan bazıları muhafızlarıma bir perinin hayatı pahasına seni korumalarını emrettiğimi duyarsa, huzursuzluk çıkabilir. Şu anda olduğundan daha fazla diyebilirim. Bu yüzden o ikisine bunun yerine odalarımı korumalarını söyledim, çünkü bu kabul edilebilirdi. Yine de gerçekte ne istediğimi biliyorlardı; Úna ve Abe aptal değiller. Bu yüzden geçitlerde tek başına dolaştığını öğrendiğimde yaşadığım hoşnutsuzluğu tahmin edebilirsin."

Aslında yalnız değildim. Gerçi dün geceki konuşmamızdan sonra, hayatım tehlikede olsa Laurie'nin müdahale edip etmeyeceğinden emin değildim. Ama Collith ilk kez şaşırtıcı bir şekilde açık sözlü davranıyordu - ilk kez sorularımdan birine kaçamak cevaplar vermeden ya da dans etmeden kolayca cevap veriyordu - ve ben de bu fırsatı kaçırmak niyetinde değildim. "Neden kral olmak istiyordun?" Sünger köprücük kemiğimdeki bir çürüğe hafifçe bastırırken yüzümdeki buruşukluğu gizlemeye çalışarak sordum. Orada olduğunu bile bilmiyordum; Leviathan'la savaş sırasında olmuş olmalıydı. "Dürüst olmak gerekirse, boktan bir iş gibi görünüyor."

Collith güldü. Garip bir şekilde, bu ses midemin bulanmasına neden oldu. "Kelimelerle aran çok iyi. Evet, gerçekten de 'boktan bir iş'. Çoğu gün, burada hiçbir fark yaratamamışım gibi hissediyorum. Fae'ler değişimden nefret eder ve her fırsatta buna direnirler."

"O zaman neden yapıyorsun? Özellikle de şanslarını bekleyen bir dizi peri varsa?"

"İşte tam da bu yüzden," dedi Collith. Süngeri göğsümde gezdirmek için daha yakına eğildi. Gerildim ama ne aşağı indi ne de ilerledi. Kokusu yüzüncü kez içime işledi, o kadar ince ve çekiciydi ki. Collith tekrar arkasına yaslandı, tepkimi fark etmemiş gibi görünüyordu. "Bir şans verilse, o uzun soydaki periler tiran olurlardı. Yozlaşmadan zevk alırlardı. Onu beslerler. İnsan kayıpları artacaktır. Burada kölelere daha da kötü davranılır, inanabiliyor musunuz? Elimden pek bir şey gelmiyor olabilir ama onları elimden geldiğince uzak tutuyorum."

Kaşlarımı çatarak suya baktım ve bunu düşündüm. Mantiğı çarpıktı ama aynı zamanda asıldı de. Kendi türümün arasında büyümüş olsaydım nasıl biri olurum? Babamın dizinin dibinde sayısız ders alacak kadar şanslı olmasaydım?

Collith'in yüzümü izlediğini hissedebiliyordum. Düşündüğüm için sessizlik çok uzun sürmüştü. Ve bu düşünceler beni korkutuyordu; çok fazla merhamet kokuyorlardı. Kendimi bir korkak gibi hissederek konuşurken yere baktım. "Politika ya da periler hakkında bir şey biliyormuş gibi davranmayacağım. Ancak, deneyimlerime göre, sadakat nadiren öylece teslim bir şeydir. Ona ilham verecek bir şey yapmalısınız."

"Gerçek bir kraliçe gibi konuştun," dedi Collith usulca. Gözlerim irkilerek onunkilere kaydı ve bakışlarımız kilitlendi. Ela olduğuna karar verdim. *Gözleri ela, gri değil.*

Cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldum - tam o sırada sünger nihayet sırtımdaki kirpik izlerinden birine dokundu. Tuhaf, hafif bir ses çıkardım ve kaskatı kesildim. Bağda güçlü bir duygu patlaması titreşti, bunca zamandır bu kadar sessiz olmasından sonra hiç beklenmedik bir şeydi. Collith hareketsiz kaldı ve yara izleri ağına baktı. Kara kaşları birbirine yaklaştı. "Her bir kirpiği hissettiğimden emin oldum," diye mırıldandı.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Collith kendine gelmiş gibiydi. Uygulamalarına devam etti, bir şekilde onları daha da nazik hale getirdi. "Duyguların yükseldiği zamanlarda, bağ daha... yönlendirilebilir, belki de," diye açıkladı, nefesi benimle alay ederek.

ıslak ten. "Sesini bu şekilde alabildim. Karşımdakinin ne hissettiğini zaten hissedebiliyoruz, ancak mahkeme gibi durumlarda bu fiziksel olarak da kendini gösterebiliyor."

Ne diyeceğimi bilemedim. Zihnim onun kolçakları kavrayışına geri döndü. Soluk parmak uçlarına. O gece bunun heyecandan ya da alışkanlıktan düşünmüştüm. Ya başka bir şey olsaydı? Kafasının içinde Collith'e bir şeyler yapması için bağırان bir ses?

Bu peri kralını anlamaya başlıyordum. Kötü, zalim ya da bencil değildi. O bir davası olan biriydi ve hiçbir şey onu bu davadan uzaklaştıramazdı. Ancak çoğu zaman, davası olan biri kendini gözden kaçırır. Doğru ve yanlış arasındaki çizgiler bulanıklaştı. Tutku fanatizme dönüştü. Collith tehlikeli bir şekilde yakın görünüyordu. Ne de olsa, eşinin kırbaçlanmasını izlemek pahasına da olsa amacından vazgeçmemişti. Bunun için onu yargılayamazdım. Kendi amacım için, Damon'ı kurtarmak için ne kadar ileri gidebileceğime bir bakın.

Collith', kendimi ya da başka birini feda etmek anlamına gelseydi, muhtemelen bunu yapardım. Collith ve ben birbirimize sevdiğimden daha çok benziyorduk. Bunun farkına varmak beni derinden rahatsız etti, bu yüzden konuyu değiştirmeye çalıştım. "Çiftleşme bağları konusunda nasıl bu kadar uzman olabiliyorsun?" Kelimeleri çok yüksek sesle söyleyerek sorguladım.

Bunun üzerine Collith'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Gözleri hatırlamaktan bulanıklaştı. Yine de sabunlu süngerini omuzlarımda, göğsümde ve kollarımda gezdirmekten vazgeçmedi. "Büyürken annemi sorularla rahatsız ederdim. En iyi arkadaş ve sevgilinin bir arada olması fikrine hayrandım. Buna sahip olmak için sabırsızlanıyordum" diye ekledi.

Tehlikeli bölgeye geri dönmüştük. *Sevgili*. Olmadığımız bir şeydi ama şu anda ikimizin de düşündüğü bir şeydi. Ortam hiç yardımcı olmadı. Çıtırdayan ateş, titreyen ışıklar ve gölgeler, buharı tüten su. Collith'in gözleri bir kez daha benimkileri yakaladı ve tuttu.

Gerçek yüzümü görebilmesi hoşuma gidiyor, diye düşündüm birden.

Başka tarafa bakmaya çalıştım ama içimden bir ses direndi. Birbirimize bakmaya devam ederken göğüs uçlarımda sertleştiğini hissettim. Collith'in bakışları bu gerçeği not alarak düştü. Elini yavaşça suya daldırdı, süngerini bıraktı ve sonra parmakları başladıkları noktaya geri döndü. Köprücük kemiğimin üzerinde gezindiler. Boğazımın sütununda.

Sanki biri tütün ucunu tenimin her santiminde gezdiriyormuş gibi bir his içime yayıldı. Bunu inkâr edemezdim.

Onu. Sırtımdaki yara izlerini hayatımın sonuna kadar taşıyacaktım ama bir şekilde bu peri hâlâ içimi acıtıyordu. Direniş göstermediğimde, cesur parmakları göğsümün ortasından aşağı indi, sonra göğsümün kıvrımında gezindi. Başparmağı yavaş daireler çizerek meme ucumu okşadı. Tüylerim diken diken oldu.

İtiraz etmeme fırsat vermeden Collith yavaşça başını eğdi ve dudaklarını boynuma bastırdı. Dilini hissettiğimde içim kıpır kıpır oldu. İç çekmemi engellemek için dudağımı ısırdım. Öpmeye ve emmeye devam ederken eli sonunda karnımdan aşağı kayarak sabunlu suya geri döndü.

İçimden bir inilti yükseldi.

Dokunuşu keşfediciydi. Saygılıydı. Başımı küvetin kenarına yasladım ve kendimi onun eline karşı hareket etmekten alıkoyamadım. Collith'in parmakları beklediğim gibi içeri dalmadı. Bunun yerine yüzeyde kaldılar, önce yavaşça ovuşturdular. Sonra daha hızlı ve daha hızlı. İçimde dolaşan hislere karşı çaresizce kıpırdandım. Elini tam olarak nerede tutacağını biliyordu. Yere su sıçradı.

Birkaç saniye içinde boşaldım, o zirveye ulaştığım an sağır edici ve her şeyi tüketen bir zevkti.

Saniyeler geçti. Her şey gibiydi. Ağırlaşmıştı. Gözlerimi açtım ve Collith'in yüzü sanki bir kamera lensini ayarlamışım gibi netleşti. Gözleri parlıyordu. Ayağa kalktığı anda kot pantolonunu zorlayan şişkinliği gördüm. *İstiyorum*, diye fısıldadı uykulu yanım. Biraz doğruldum, tehlikeli, aptalca ve kendime hiç benzemeyen bir şey söylemenin eşiğindeydim. *Sakın durma*.

Collith, "Her ne kadar kalıp hayran hayran bakmak istesem de, giyinmen için seni yalnız bırakayım," dedi. Boğazını temizledi. *Demek onu etkiliyorsun*, dedi o ses kendini beğenmiş bir ifadeyle. Lanet olsun, burası çok sıcaktı. Sudan çıkmam gerek. "Ve biri sana bir tepsi yemek getirecek; buraya geldiğinden beri pek bir şey yemedin."

Ne söylediğine dikkat etmem bir saniye daha sürdü. Gerçekten gitmekte olduğunu anladığım anda, çoktan kapıya dayanmıştı. *Bekle, cidden mi?* Neredeyse ağızımdan kaçırıyordum. Collith daha önce hiç görmediğim yarım bir gülümsemeyle başını salladı ve karanlığın onu yutmasına izin verdi.

Onun yokluğunu takip eden dakikalarda kalp atışlarım normal ritmine yavaşladı. Çok geçmeden, kendimden nefret etmek içimi zehirledi. Yani buradaki diğer dişilerden bir farkım yoktu, kendilerini Fae'lerin üzerine atmışlardı. Hayranlar. Akılsızlar. Moronlar. Collith'in denemesine bile gerek yoktu,

Lanet olsun. Bir dokunuşla neredeyse eriyecektim. Bu duygunun beni vuracağını biliyor muydu? Bu yüzden mi bu kadar çabuk gitmişti?

Hâlâ kendimi azarlayarak nihayet küvetten çıktım. Soğuk hava yüzüme hoş bir tokat gibi çarptı. Havluyla kurulandıktan sonra üç kadının getirdiği kıyafetleri giydim. Sonra kocaman, cazip yatağı düşündüm. Orgazm beni uykulu bırakmıştı ama uyumak istemiyordum. Oliver beni çok iyi tanıyordu, bir bakışta bana neyin yanlış olduğunu soracaktı. Bu hazır olduğum bir konuşma değildi. Sonunda ona Collith'in o küvette bana neler yaptığını anlatacaktım. Bana ne kadar sıcak, yavaş ve lezzetli şeyler yaptığını.

Kendine gel Fortuna. Yutkundum ve Collith'in parmaklarını düşündükçe yeniden zonklayan bir parçamı görmezden gelmeye çalıştım. Tamam, yani, kesinlikle uyku olmayacaktı.

Uzun ve teslim olmuş bir iç çekiş beni terk etti. Yığından yeni bir kitap aldım, oturdum ve işime geri döndüm.

Tüm oda sessizliğe gömülmüştü.

Çiğnediğim sakızın sesi bile rahatsız edici görünüyordu -sırt çantamın dibindeki Dubble Bubble parçasını keşfetmiştim. Kendimi meydan okur gibi hissederek daha yüksek sesle çiğnedim.

Bir kez daha kendimi tahtın önünde buldum. Bu sefer yalnızdım. Bu sefer bir ejderha öldürmüştüm. Bu sefer Collith'e beklentisiz baktım. Bana yardım etmeyecekti. İşler kötüye giderse müdahale etmeyecekti. O bir müttefik değil, sarayın kaltağıydı.

Tam olarak ne zaman olduğundan emin değildim - belki taht odasına doğru uzun yürüyüş sırasında, belki Jassin ve Damon'a baktığım anda ya da yüzümü Collith'e doğru kaldırdığım ve müstakil kralın bana baktığını gördüğüm anda - ama bir noktada korkum öfkemin önüne geçmişti. Çok kızmıştım. Bu yaratıklar kardeşimi parçalamış, beni parçalamaya çalışmış ve Leviathan'ı ne kadar süre karanlıkta tuttuklarını sadece Tanrı bilirdi. Onların terör saltanatı sona ermeliydi.

Bu da beni ve Collith'i aynı tarafa koyuyordu sanırım.

Dil ayınının çoğunu gerçekleştirmişti bile. Avuç içimde taze bir kesik vardı ve onu yumruk yaparak sakladım. Şimdi bitiriyordu, güzel sözler okyanus tabanındaki dalgalar gibi üzerimde yuvarlanıyordu.

Bunda güzel olan hiçbir şey yoktu. Bu denemeler sadece ölüm ve acı getiriyordu.

Yüzlerce göz sırtıma dikilmişti. Odanın geçen seferkinden daha da dolu olmasının benim hayal gücünden kaynaklandığını düşünmüyordum; duruşma hakkında söylentiler yayılmış olmalıydı. Kimse bu kadar uzun süre hayatta kalmamıştı. Merak ediyorlardı. Heyecanlanmışlardı.

Jassin'in yorumu kafamın içinde gezindi. *Çok az şey bana zevk veriyor ya da bu sonsuz can sıkıntısından kurtarıyor.*

"Bu görev için, Kâbus, başka bir yaratıktan yardım istemene izin verilmeyecek," dedi Dil İngilizce olarak. Odaya girdiğimden beri ilk kez bana bakma zahmetine katlanmıştı.

Bir baloncuk patlattım. Pembe bir patlamayla patladı. "Bana ne yaptığımı söyleyecek misin?"

Ağzının kenarları onaylamaz bir ifadeyle aşağı doğru döndü. "Kendi dünyana açılan kapıyı bul."

Bu kadar mıydı? Bekledim, daha fazlası olması gerektiğinden emindim, ama Dil sadece arkasına baktı. Gözleri yağ gibi siyahtı. Bakışlarım Collith'e kaydı.

Her zamanki gibi mesafeli bir ifade takınmış, uzun parmaklarının uçları kolçakların üzerinde kıvrılmıştı. İçimde bir kızgınlık filizlendi ama büyümesine fırsat vermedim. Bakışlarımı hükümdarının yanında duran Laurie'ye çevirdim.

Şimdiye kadar bana gösterdiği o sinmiş, itaatkâr yaratık gitmişti. Orada duruyordu, duruşu rahat ve gündelikti. Parlak gözleri sanki bir sonraki adımda ne yapacağımı merak ediyormuş gibi beni ilgiyle süzüyordu. Sorular bir kez daha içimi kemirmeye başladı. Tüm bunlar bir oyun muydu? Ama amaç neydi?

İkisinin de canı cehenneme. Onlardan uzaklaştım ve orta koridorda hızlı adımlarla ilerledim.

Tüm oda benim gidişimi izledi ve fısıltılar havada uçuştı. *Sence o... ama ya olmazsa... şey duydum... izleme odasına...*

Sanki nereye gideceğimi tam olarak biliyormuşum gibi, her adımda kararlı ve kendimden emin bir şekilde yürüdüm. Görüş alanımdan çıkıp labirentin gölgelerine girene kadar durdum ve paniğe kapıldım. Elimdeki sakız tomarını tükürdüm, çocukça bir umutla fae'lerden birinin üzerine bastığını düşündüm. Şimdi ne olacaktı? Bir plan yapmadan etrafta dolanmak kapıyı bulmama yardımcı olmayacaktı. Sırtımı toprak duvara dayadım ve birkaç derin nefes aldım. Eğer bir peri olsaydım, gizli bir kapıyı nereye koyardım?

Duruşma bana biraz garip geldi. Mahkeme ilkinde olduğu gibi izlemek istemez miydi? Başarılı olup olmadığımı nasıl bileceklerdi?

Burada sonsuza kadar durabilir ve onların nasıl düşündüğünü asla anlayamayabilirdim. Ama yanlış yoldaydım; tek yapmam gereken bir periye rastlamak ve onun korkularını keşfetmekti. Zihnini ele geçirdiğimde, peri beni doğruca kapıya götürecek ve başına geleceğine inandığı şeyden kurtulmaya çalışacaktı. Dil, yardım isteyemeyeceğimi söylemişti; ama asla yardıma el koyamayacağımı söylememişti. Bir peri gibi düşünmek o kadar da zor değildi. Sadece zalimlik yapmaya ve hileye başvurmaya istekli olmam gerekiyordu.

Bir plana sahip olmak, suda geçirdiğim saatlerden sonra yeniden sağlam bir zeminde olmak gibiydi. Doğrudum ve ayak sesleri ya da sesler duymayı umarak sahip olduğum tüm duyularımla uzandım. Geçitler ürkütücü bir şekilde hareketsizdi. Bu bile tek başına Saray'da olağandışı bir şeyler olduğunun işaretiydi; normalde hava acı dolu yankılar ya da adı olmayan seslerle doluydu. Tedirgin bir şekilde tünelden aşağı koştum ve bir diğerine girdim, bu işin bitmesini istiyordum. Dil herhangi bir zaman sınırından bahsetmemişti. Kapıyı yakında bulamazsam, susuzluktan ölene kadar labirentte dolaşmamı mı izleyeceklerdi?

Düşmüş olduğum için, bu çok çok uzun zaman alırdı.

Azim adımlarımı hızlandırdı. Tekrar tekrar yeni tünellere döndüm, meşalelerde, toprak tonlarında, kapılarda bir düzen bulmaya çalıştım. Zaman yavaş ve bulanık bir şekilde geçiyordu. Bana eşlik eden tek şey kendi düşüncelerimdi. Saniyeler dakikalara, dakikalar da saatlere dönüştükçe korkunun uçları sızmaya başladı. Bu iş çok uzun sürüyordu. Collith'le iletişim kurmak için bağı kullanabilir miydim? Ama ya diğerlerine yardım istediğimi söylerse?

Nefesimin altında küfrettim. , Collith'le konuşmayacaktım.
Herkes neredeydi?

Sonunda bir ses duydum. Geçidin ortasında durdum, nefes almaya bile cesaret edemiyordum. Ya bunu hayal ettiysem? Ya bu bir tür illüzyonsa? Başımı eğdim. Evet, yine oradaydı. Tüm sağduyuma rağmen, belli belirsiz sesleri takip ettim. Birkaç dakika içinde kaynağını buldum. Sağ tarafta, tünelin ilerisinde bir kapı vardı. Üzerinde kapı yoktu, bu yüzden bağırışlar ve takırdayan tabaklar açıklıktan dökülüyordu. Her zamanki gibi temkinli davranarak gölgelerde kaldım ve içeri baktım.

Buradaki duman o kadar yoğunlu ki boğazımı gıdıklıyor ve gözlerimi yakıyordu - tavanda sadece bir delik varmış gibi görünüyordu.

egzozu filtrelemek için. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük, en tuhaf mutfaktı, yüksek tavanlı birkaç odadan oluşuyordu. Her şeyin ortasında açık bir ocak vardı. Çalışma masaları ve doğrama blokları etrafa dağılmıştı. Her yüzey aletlerle doluydu. Tek bir bakışta bıçaklar, kepçeler, çömlekler, tahta kaseler, çatallar ve makaslar görülüyordu. Uzak duvar boyunca dev bir küvet vardı. En uzak köşede, içi bir tür hayvan toprakta yatıyordu. Onun yanında yığma taştan yapılmış uzun bir bank vardı ve üzerinde birkaç derin kap duruyordu. İçleri seramikle kaplı gibi görünüyordu. Kömür çoğunu karartmıştı. Bir soba olabilir mi?

Dikkatimi odadaki kölelere çevirdim. İki çocuk kocaman et parçalarını metal bir çubuk üzerinde çeviriyordu. On iki ya da on üç yaşlarında görünen bir çocuk yerleri süpürüyordu, hareketleri agresif ve hızlıydı. Bir kadın alevlerin üzerinde duran birkaç tavayı çılgınca karıştırıyor, arada bir baharat atıyordu. Bir başka kadın da ocağın tabanına odun ekliyordu, ağzı sıkışık ve yorgundu. Havadaki gerilim hissediliyordu, sanki duvarda dev bir saat vardı ve korkunç bir sona doğru ilerliyordu.

Öfkeden dudaklarım uçuklamış bir halde tüm bunları düşünürken, bir adam hızla yanımdan geçti. Taşıdığı insan boyundaki tencereyle meşgul olduğu için beni görmedi.

Baş aşçı olması gereken kadına bir bakış attım -başını utançla eğmiş genç bir kıza bağıriyordu- ve aceleyle peşinden gittim. Mutfığa tam olarak girdiğimde, ağız sulandıran bir koku duyularıma saldırdı. Daha önce bir kase güveç ve sıcak ekmek yemiştım ama görünüşe göre bu yeterli olmamıştı. Kendimi elimdeki işe geri dönmeye zorlarken midem gurulduyordu. Fıçılarla dolu bir odanın ve şarap şişeleriyle parıldayan bir diğerinin yanından hızla geçtim. Köleler beni fark etti elbette ama hiçbirini tek kelime etmedi.

Adam bir çeşit kilere girdi ve tencereyi yerden tavana kadar uzanan gelişigüzel bir yığma koymayı bitirene kadar takip edildiğini fark etmedi. Döndü ve beni gördü. Gözleri tanıyarak genişledi.

"Adın ne senin?" Alarm çalmasını engellemek umuduyla hızlıca sordum.

Aşçıya doğru baktı, ama onunla bizim aramızda bir duvar vardı. Yemek rafları arkasına bakıyordu. "Shameek," diye mırıldandı, gidecekmiş gibi kıpırdandı. Aşçının tiradı kısa kesildi ve bir çatlama sesi duyuldu.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ben Fortuna." Elimi uzattım ve Shameek otomatik olarak elimi tuttu. Bir an sonra hatasını fark etti ve elini geri çekti. Elbette çok geçti; korkuları dilimi kapladı. Tadı şarap ve toprak gibiydi. *Periler*. Sivri kulaklı yaratıklar rüyalarında ve uyanıkken düşüncelerindeydi. Onlardan asla kaçamazdı.

Başka bir görüntü kaydı. Önümdeki insanın içkisine bir şeyler koyduğu bir görüntü. Yeteneklerimdeki bu yeni gelişmeyi merak ederek kaşlarımı çattım ama üzerinde düşünce zamanım yoktu. O anda genç kız hızla yanımdan geçti. Dudağında yeni bir kesik vardı. Tehlike hissim arttı; içimden bir ses o aşçıdan uzak durmam gerektiğini söylüyordu. Shameek'in kulağına fısıldamak için yaklaştım. "Sırrını biliyorum. Perilerden birini zehirliyordun."

Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama benim sözlerimle adam da solgunlaştı. "Ne istiyorsun?" diye sordu titreyen dudaklarının arasından.

Kendimden nefret ederek bir sonraki kısmı zorla . "Beni kapıya götür." "Nerede olduğunu bilmiyorum-"

"Yalanlar için zamanımız yok, Shameek. Burada insanlara nasıl davrandıklarını biliyorum; seni neredeyse hiç fark etmiyorlar. Bu da duymamanız gereken şeylere kulak misafiri olmanızı kolaylaştırıyor. Ayrıca birkaç yıldır burada olan birine benziyorsun."

Adem elması sallanıyordu. Kahverengi gözleri bir kez daha ağırbaşlı kadına doğru kaydı; kadın şimdi süpürgeci çocuğa bağıırıyordu. Hayvanı köşede uzun süre bırakmakla ilgili bir şeyler söylüyordu. "Sana hangi geçit olduğunu göstereceğim," diye fısıldadı Shameek. Mutfağın sesi o kadar yüksekti ki neredeyse duymuyordum. "Ama kapıya kadar gitmeyeceğim, yoksa anlarlar."

Zafer içimde parladı. Anında kendimden nefret ederek onu bastırdım. "Sorun değil. Teşekkür ederim."

Shameek bunu bir cevapla onurlandırmadı. Yanımdan geçip gitti, sonra da kafasını açık alana doğru uzatmaya cüret etti. Bağıımasını ya da sert sözler söylemesini bekleyerek gerildim. Gelen tek ses bir bıçağın kesilme sesiydi. Bir saniye sonra Shameek geri çekildi, onu takip etmemi işaret etti ve köşeden sıvıştı. Aceleyle peşinden gittim.

Görünüşe göre baş aşçı pek dikkatli bir yaratık değildi ya da her seferinde sadece tek bir tatsız işe odaklanabiliyordu, çünkü biz arka duvar boyunca koşup geçide girerken duraksamadı bile.

Karanlık beni yuttuğunda ilk kez rahatladım.

Shameek bizi labirentin derinliklerine götürürken bir an bile tereddüt ya da belirsizlik yaşamadı. Bir noktada ikimizin de hafif adımlarla yürüdüğünü fark ettim. Ben, çünkü sessizce sürünmek benim doğamda vardı ve o, çünkü hayatta kalması buna bağlıydı. Sessiz olmayı öğrenmişti çünkü buna mecburdu.

Damarlarımda yeni bir nefret dalgası yükseldi, sıcak ve yoğun. Fae'ler çok uzun zamandır dünyamızda dolaşıyor, istediklerini yapıyor, istediklerini alıyorlardı. Siyasetle ilgilenmiyordum ama yine de Collith'in değişime yönelik adımları çok yavaş ilerliyor gibi görünüyordu.

Mutfakla aramıza epey bir mesafe koymuştuk, bu yüzden konuşmak güvenli görünüyordu. "Yapmalısın-" diye fısıldamaya başladım.

Ben daha devam edemeden tüm geçit titredi. Tavandan aşağı toprak damlacıkları süzüldü ve bir tanesi Shameek'in omzuna düştü. Sarsılarak yolundan çekildi. Bir diğeri bir meşale söndürdü, o da bir tıslamayla söndü. Arkamı döndüm, kalbim hızla çarpmaya başladı. Gerçi çoktan bitmişti; her şey sadece iki saniye sürmüştü. Karanlığa baktım, herhangi bir hareket belirtisi için tetikteydim. "O da neydi?"

Shameek'e baktığımda sadece başını salladı, muhtemelen benim kadar korkmuş görünüyordu. İçgüdülerim bu kargaşanın kaynağını öğrenmemde ısrar ediyordu. Yutkunarak, adımlarımızı dikkatlice geri çektim.

Sadece birkaç metre aşağıda keşfettim. Tünelde daha önce kesinlikle orada olmayan kocaman bir kaya vardı; tüm yolu kapatıyordu. Bu nereden gelmişti? İki adım daha yaklaştım, gözlerim tavandaydı. Daha fazla meşale sönmüştü ama bazı detayları seçebilecek kadar ışık kalmıştı. Evet, delik vardı, bu da tavandan düştüğü anlamına geliyordu. Bir huzursuzluk dalgası hissettim; tünel çökmek üzere miydi?

Shameek benimle gelmemiştir. Şimdi kaçmak için fırsat kolladığından endişelenerek koşmaya başladım. Onu bıraktığım yerde olduğunu gördüğümde nabzım biraz yavaşladı.

"Sanırım bu şekilde mutfaka geri dönemeyeceksin," dedim açıklama olarak. Ama Shameek ikiyle ikiyi bir araya getirmiş olmalı ki ayrıntıları sormadı. Aslında cevap verme zahmetine bile girmedi. Tek kelime etmeden arkasını döndü ve gölgelerin içine daldı. Küfrederek peşinden koştum.

Bir süre yürüdük. Hiçbir şey ilerlememizi engellemedi ya da rahatsız etmedi, yine de bir şey olmasını bekledim. Özellikle bu pasaj diğerlerinden daha uzun görünüyordu. Hiç belirtisi göstermeden gidiyordu,

ya da dönmek. Mutlak sessizlik sinir bozucuydu. Vücudumun her santimi kaskatı kesilmişti; sanki tek bir dokunuş beni paramparça edecekmiş gibi hissediyordum. Shameek'e yakın durmaya çalıştım ama ne zaman vücut ısınısını hissedecek kadar yaklaşısam, aramıza mesafe koymak için adımlarını hızlandırıyordu. Onu suçlayamazdım, gerçekten. Yorum yapmadım ve sonunda yakınlıktan ziyade ayak güvendim.

Sonunda başka bir ses sessizliği yırttı. Bunu yarı yarıya bekliyor olmama rağmen, midem dehşetle sıkıştı. Bu ses ileriden geliyordu ve inkar edilemez bir şekilde canlı bir şeye aitti. Bir çeşit... hızlı ayak sürüme sesi.

Shameek'e ne yapmamız gerektiğini sorma zahmetine girmedim; o ve ben hep birlikte diğer tarafa koşmak için döndük. Sonra yine aynı anda donup kaldık, tabii ki geri dönemeyeceğimizi fark ettik. Göçük bunu kesinleştirmişti.

Birden o göçüğün tam olarak ne olduğunu anladım; bir barikat. Beni geçitlerin belli bir bölümünde tutmak için. Ben labirentteki bir fareydim ve onlar benimle oynuyor, daha birkaç dakika önce temiz olan yerlere duvarlar örüyor, dehşetimi ve şaşkınlığımı görmekten zevk alıyorlardı. İlk içgüdüm onlara bu zevki tattırmamaktı ama orada olmayan bir silahı aramaya devam ettim.

Shameek kendini duvara yaslamıştı. Bize doğru gelen her neyse kokumuzu almış ya da hareketimizi duymuş olmalıydı çünkü sesler çıkarmaya başladı. Gırtlaktan, aceleci ve... aç. Bunu duyan Shameek, histerik bir kahkaha olması gereken bir ses çıkardı, belki de ama daha çok nefes almakta zorlanıyormuş gibi geliyordu. "Bunu bu kadar kolay yapacaklarını mı sanıyordun?" diye sordu. Gözlerinde manik bir parıltı vardı.

Bu soru, onun başından beri planlarının bir parçası olup olmadığını merak etmeme neden *oldu* - tüm geçitlerin ürkütücü bir sessizlik içinde olması ve bulunabilecek tek aydınlık, gürültülü yerin mutfak olması garipti. Belki de Shameek'e beni buraya getirmesi talimatı verilmişti. Gözlerim tekrar kısıldı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Sertçe sordum. Barikata rağmen ikimiz de duvar boyunca kayıyor, içgüdüsel olarak yaklaşan şeyle aramıza mesafe koymaya çalışıyorduk.

İnsanın burun delikleri sanki yaratığın kokusunu alıyormuş gibi açıldı ama burnumun algıladığı tek şey kir ve rutubetti. "Sanırım bu bir wendigo," diye yanıtladı Shameek. "Dün gece bir tane gönderildiğine dair bir söylenti vardı."

İçime bir güvensizlik düştü; wendigolar annemin efsaneler ve mitler listesindeydi. Ya Shameek gerçeklikle bağıını koparmıştı ya da bunları uyduruyordu. Ne olursa olsun, bu tünelden ne geleceği hakkında hiçbir fikrim olmadığı anlamına geliyordu. Onunla savaşıacak bir silahım da yoktu. Ejderha gibi olacağına ve gücümden etkileneceğine güvenemezdim. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime. Birçok odadan birine saklanabilirdik ama bu şeyin avlanmak için hangi duyuları kullandığını bilmiyordum. Ya bizi saniyeler içinde bulursa ve kendimizi köşeye sıkışmış halde bulursak?

Zaten köşeye sıkışmış durumdasın, mantığım bana bunu hatırlattı. Doğru ya. Shameek'e planı anlatmak için ağzımı açtım.

Beynim daha ne olduğunu anlayamadan bir hareket bulanıklığı oldu. Shameek çılgılık atmaya başladı. Bir şekilde yere düşmüştü ve üzerinde bir şey kıvranıyordu. Hava artık onun kokusuyla doluydu, tanıdık ve çürümüş bir koku. Ayrıntılarını tam olarak seçmeye yetecek kadar meşale yoktu ama o şeyin başını tekrar tekrar öne doğru salladığını gördüm. Dişleri takırdıyordu. Shameek onu zar zor da olsa uzak tutuyordu ve tüneli tiz dehşet sesleriyle doldurmaya bırakmamıştı.

Kara, korkunç bir an için kaçmayı düşündüm. Wendigo'nun dikkatinin dağılmış olduğu gerçeğini kullanarak buradan çok çok uzaklara gitme konusunda kesinlikle bir avantaj elde edecektim. *Fortuna Yeminli, sen bu değilsin*, dediğini duyar gibiydim babamın, öldükten sonra bile beni utandırmayı başarıyordu.

Ama haklıydı.

Kendimi Wendigo'nun üzerine atmak için içimden gelen aptalca içgüdüye direndim - Shameek'ten kurtulmak için her şeyi yapardım - ve etrafımızdaki her ayrıntıyı görmek için birkaç değerli saniye duraksadım. *Taşlar, evet, taşlar*, diye düşündüm, aceleyle ilerledim. Elimin bulduğu ilk taşı kaptım ve tam zamanında dönerek wendigonun bana çarpmasını sağladım. Darbe o kadar acı vericiydi ki bir an nefes alamadım. Sonra sırtım taş yığınının çarptı ve daha büyük bir acı içimde sekerken nefes alma ihtiyacımı tamamen unuttum.

Wendigo bir saniye bile korkmadı. Boğazıma, yüzüme uzandı, beni parçalamak ve ilk ısırığını almak için elinden geleni yaptı. Yere yuvarlandık. Tıpkı Shameek'in yaptığı gibi, onu uzak tutmak için elimi yüzünün üst yarısı olduğu ortaya çıkan güvenli bir şekilde tutabildiğim kısmına dayadım. Kolum titredi. Bu sırada diğer kolum kalktı. *Yeterli güç yok*, diye düşündüm belli belirsiz. Bir şekilde

Kayanın gücünü geri çekerek o acımasız yüzey ile wendigonun kafatası arasına daha fazla mesafe koydu.

Sonra onu aşağı indirdim.

Wendigo görüldüğünden daha yaşlı ya da kırılğan olmalıydı; kemik ölü bir sopa gibi çatladı ve kırıldı. Parmak yerine kullanılan o boğuşma kütükleri hareketsiz kaldı. Cesedi yana yatırıp kendimi kurtaracak kadar gücüm kalmamıştı. Ben yavaşça, yavaşça zayıflarken wendigonun boş gözleri benimkilere yaklaştı.

Ağırlık aniden kalktı. Bir an sonra wendigo yana savruldu ve toprağa çarparken donuk bir ses çıkardı. Shameek'in yüzü gözümün önüne geldi. Onu görmek beni şaşırttı; öldüğünü ya da labirentin başka bir yerinde olduğunu sanmıştım. "Teşekkürler," diye mırıldandım. Başını salladı, dudakları büzülmüş, gözleri kararmıştı. Şakağından aşağı düzenli bir kan akışı vardı. Elini uzattı, tereddüt etmeden tuttum ve beni ayağa kaldırdı.

Acı, kayanın üzerine düşen parçalarımaya doğru fısıldadı. Gözlerimi kapattım ve sallandım. Shameek tek kelime etmedi ve birkaç saniye sonra acı katlanılabilir bir seviyeye indi. Tekrar insana odaklandım. O anda, Shameek olmasaydı hayatta olamayacağımı fark ettim. Ne de olsa, wendigo onu yemeye çalışmakla meşgulken taşı alma şansım olmuştu. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de bir borcum vardı.

Bunu yapabildiğim anda birkaç adım geri çekildim, çünkü ölmüş olması gereken şeyin son bir saldırı için sarsılarak uyandığı çok fazla korku filmi izlemiştim. Shameek ve ben ikimiz de wendigoya baktık, eğer gerçekten buysa. Yaratık sırt üstü yatıyordu ve ilk kez yüz hatlarını iyice görebiliyordum. Pürüzsüz, tüysüz derisi süt beyazı rengindeydi. Elleri ve ağzı eski kana benzeyen bir şeyle kaplıydı. Vücudunun geri kalanı o kadar inceydi ki, yaratık canlı olmamalıydı - belki de değildi. Kıyafet olarak giydiği tek şey bir çift yırtık pırtık, yeşil şorttu. Burun deliklerinin olması gereken yerde yarıklar vardı ve açık ağzı keskin, sararmış dişlerle doluydu. Wendigo'nun yukarı doğru bakan beyaz gözleri hâlâ kötülükle parlıyordu.

"Daha kaç tane ?" Hayal gücüm tünelleri bu korkunç canavarlardan düzinelercesiyile doldururken sordum.

Shameek'in nefes alış veriş hızlandı. "Daha fazlası olduğunu düşündüren ne?"

"Sanırım bu şeylerden biriyle daha önce dövüştüm. Buradaki ilk gecemde, ormanda."

"Wendigolar *onlardan* daha iyi. Artık sana yardım ettiğimi biliyorlar." Shameek etrafımıza umutsuz ve dehşet dolu bir bakış attı. Kir ve meşaleler bize bakıyordu. Tam *nasıl* gördüklerini soracaktım ki, "Yeterince hızlı hareket edersek kameraların yüzümü yakalayamayacağını düşündüm," diye ekledi.

Oh. İzleme odasıyla ilgili kulak misafiri olduğum yorum şimdi daha anlamlı geliyordu. "Koşacak mısın o zaman?" diye sorarken sesim ancak fısıltı halindeydi. Kapıya ulaştığımızda?"

Daha önce ona söylemeye başladığım şey neredeyse tam olarak buydu, göçük yüzünden yarıda kesildiğimizde. *Yüzeye çıktığımızda devam etmelisin.* "Devam etmezsem ölürüm," diye cevap verdi Shameek kesin bir dille. Wendigo'dan uzaklaştı ve tekrar yürümeye başladı. "Beni öldürecekler."

Durumuna ne kadar sempati duysam da, bu davanın bitmesine hazırdım. İç karartıcı yorumlarına cevap vermedim ve bu sefer onun yanında kaldım. Benim hızım onu daha büyük ve daha hızlı adımlar atmaya zorladı. Sonsuz geçit sonunda bir tür kavşakta sona erdi. Tam önümüzde olan yukarı doğru eğimliydi. Shameek'in bana bunun doğru seçim olduğunu söylemesine ihtiyacım yoktu; onun bir işaret vermesini beklemeden ileri atıldım. Birkaç dakika daha gergin ve sözsüz geçti. Ayakkabılarımız yeri çıtırdatıyordu. "Çok uzakta olmamalı," diye mırıldandı Shameek sonunda. "Burası her zaman gelip gittikleri yer."

Konuşmasını bitirdiği anda bir ışık halkası belirdi. Nefesim boğazımda düğümlendi ve ne olduğunu anladığımda göğsümde bir şey çırpındı-ışık. Ama hangi yere açılıyordu?

Collith o ilk gece ne demişti? *İşin sırrı daha fazlasını beklemekte. Evim, evim, evim,* diye düşündüm kalbimin atışıyla eş zamanlı olarak. "Eminim ailen seni gördüğüne çok sevinecek," dedim, Shameek'i hevesim yüzünden geride bırakmamaya çalışarak. Bu sefer önümde hiçbir engel yoktu. Ejderhalar, wendigolar ya da bakır saçlı sadistler yok. Bu düşünceyle neredeyse koşacaktım.

"Onları göremeyeceğim. Geri dönüyorum," diye cevap verdi Shameek. Daha önce olduğu gibi, bu sözleri de hiçbir duygu belirtisi göstermeden söylemişti. Sanki beyninin içinde bir şeyler kızarmış ve şimdi kararmış gibiydi. Sonra durdu, sanki kurtuluşu değil de yıkımı olacaktı gibi ışığa baktı.

Kaşlarımı çattım ve isteksizce ben de durdum. Geniş tünelde onunla yüzleştim. "Ne oldu? Neden? Seni öldüreceklerini söylemiştin."

Shameek bana bakmadı; yüzünü uzaktaki parıltıya doğru çevirdi. "Ben de orada uzun süre hayatta kalamazdım. Avlanarak kendilerini eğlendiren bazı fae'ler var. Hayvanları değil tabii ki. Daha zeki avları tercih ederler. Benim için gelecek olanlar onlar."

"Yani öylece pes mi edeceksin?" Ben talep ettim.

"Bağışlanmak için yalvarırsam, hoşgörülü olabilirler. Bir ya da iki dayak. Bazen bu bizi doğrudan öldürmekten daha eğlenceli olabiliyor."

Duruşma henüz bitmemişti. Tek yapmam gereken o kapıya ulaşmaktı. Yıkılmış bir halde Shameek'ten dış dünyaya baktım. "Hemen döneceğim," diye tersledim, onun korkaklığı ve kendi eksikliklerim yüzünden hayal kırıklığına uğramıştım. Damon şimdiye kadar Shameek'le arkadaş olmuş ve onu kaçırmaya ikna edebilmiş olmalıydı. "Sakin gitmeye cüret etme. Bu konuyu konuşmamız gerek."

İnsan hiçbir şey söylemedi. Bir yanıt almayı umarak bir daha bekledim. Bakışlarıma karşılık vermeyince hırladım ve uzaklaştım. Her adımda umudun korkuyu bastırdığını hissediyordum. Temiz havaya bir adım daha yaklaştım. Damon'ın özgürlüğüne bir adım daha. Unseelie Sarayı'nın zulmüne son vermeye bir adım daha yaklaştım. Yeşil bir parıltı yakaladım. *Ağaçlar*. Tanrım, ağaçları ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Kapıdan birkaç adım ötede, bir hareket hissettim.

Shameek, diye düşündüm rahatlayarak. "Değiştirdin mi-"

İçime bir acı saplandı. Şokla geriye doğru tökezledim ve sivri duvara çarptım. Shameek benimle birlikte geldi, omzuma sapladığı bıçağı çıkarmayı başaramadı. İçgüdülerim devreye girdi; babamın dersleri her uzvumun ve tepkimin bir parçası haline gelmişti. Shameek'in yakınlığını ona karşı kullanarak omuzlarını kavradım ve geriye doğru ittim, aynı anda bacağımı ayak bileklerinin etrafından ve arkasından geçirdim. Herhangi bir toparlanma ya da direnç göstermeden yere çarptı. Tekrar üzerime gelmesini bekleyerek kendimi destekledim ama insan sadece bir topun içine kıvrıldı.

"Bunca zamandır bıçağın mı vardı?" Tısladım.

Shameek'in soğukkanlı maskesi çoktan düşmüştü. Islak yüzünü toprağa bastırdı ve hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "Artık korkmak istemiyorum," dediğini duydum hıçkırıklar arasında.

Anlayış eve çarptı. Kalbim. Kalbimin peşindeydi.

Muhtemelen dehşet ya da öfke hissetmeliydim. Onun yerine, çalmaya çalıştığı şeyin içini merhamet doldurdu. Korkudan nefret etmenin ne demek olduğunu biliyordum.

kafanın içinde yaşamak. Geceleri uykuya dalmaktan korkmanın, sizi bekleyen rüyalar hakkında endişelenmenin nasıl bir his olduğunu hatırladım. Shameek'in başka bir düşmana ihtiyacı yoktu, yardıma ihtiyacı vardı. Yine de şimdilik bu lanet davayı bitirmem gerekiyordu. Dikkatimi vücudumdan çıkan bıçağa çevirdim. Daha önce hiç bıçaklanmamıştım ama onu çıkarmanın iyi bir fikir olmadığını öğrenecek kadar televizyon izlemiştim. Tanrım, acıyordu.

"Daha önce de söylediğim gibi. Şimdi şansını denemeli ve ailene geri dönmelisin. Aksi takdirde, hemen döneceğim. Belki Fae'lere bir şeyler ayarlayabilirim." Dişlerimi sıktım ve ışık halkasına doğru yürümeye devam ettim. Parmaklar bileğime kenetlendi.

Geri döndüm. Shameek yüzüstü yatıyordu, gözyaşı lekeli yüzü çaresizlik, kan ve tozla çarpılmıştı. "Öldür beni," diye yalvardı. "Borcun var."

Zeki insan. Daha önce, hayatımı kurtardığını fark ettiğimde yüz ifademde bir şey görmüş olmalı.

"Özür dilerim," dedim. Cevabımı geciktirmedim; insan canı almak katlanmak istemediğim bir günahtı. Oliver ben uyurken zaten pek çok şeyi uzakta tutuyordu. Shameek'in yalvaran bakışlarından kaçındım ve çekip kurtuldum. Yere çöktü, hıçkırıkları toprak koridorda bir aşağı bir yukarı yankılanıyordu. Kapıdan çıkana kadar beni takip ettiler.

Shameek, wendigolar, periler ve bıçak yaralarıyla ilgili tüm düşünceler zihnimi terk etti.

Solgun güneş ışığı üzerime vuruyordu. Hafifçe ılıktı, tıpkı çarşılarınızın vücut ısıya alışmaya başladığı o kısa ve mükemmel zaman gibi. Sanki bir yıldır yer altındaymışım gibi hissediyordum. Yüzümü gökyüzüne doğru kaldırdım. Yaprak ve kırağı kokularını içime çekerken burun deliklerim açıldı. Her şey sakın ve davetkârdı. Kuş sesleri havada uçuşuyordu. Burada dururken, ayaklarımın altındaki dehşetin var olmadığına inanmak çok kolaydı.

"Tebrikler, Kabus. İkinci testi de geçtin."

Kalbim yerinden fırladı. Döndüm, eğer bu sesin sahibi ölmemi istiyorsa, öleceğimi biliyordum. Gardımı düşürmüştüm. Tamamen hazırlıksızdım. Dil tam arkamdaydı, yüzünde aynı ciddi maske vardı. Daha önce de bu kadar yakın durmuştuk ama hiç gün ışığında olmamıştı. İlk defa cildindeki büyük gözenekleri seçebiliyordum. Burnundaki siyah noktaları. Alnındaki çizgiler. Görünüşe göre bir

Yeteneklerinin bedeli olarak Dil yaşılanıyordu. Bilgiyi bir kenara sakladım. Daha sonra neyin işe yarayacağını asla bilemezsiniz.

Bir süre daha ona baktım, sonra tekrar dağlara doğru baktım. Evim çok yakındı. Bu periye dokunmak, onu miyavlatmak ve çaresiz bırakmak ve kaçmak kolay olurdu.

İri yarı peri orada öylece durdu ve düşünmemi izledi. Ne düşündüğümü bildiğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Belki bu da bir testti. Çünkü tek kelime etmeden arkasını döndü ve karanlığa doğru yürüdü. Boncuklarının şingirtısı kayboldu. Dağlara doğru son ve hüzünlü bir bakış attım.

Sonra onu toprağa kadar takip ettim.

OceanofPDF.com

CHAPTER SIXTEEN

S Geçide tekrar girdiğimde Hameek gitmişti.
Tam yattığı yerde Nuvian'ı bekliyordu. Peri dimdik ve ifadesiz duruyordu, her santimi hazırđı.

Yine de ne için olduğunu söyleyemedim. "Burada bulunan insan," diye söze girmeden sordum, ona yaklaşarak. Omzumdaki yara zonkluyordu. "şimdi nerede o?"

Nuvian önündeki duvara baktı. Sarı sa örgüleri parıldıyordu. Onu daha önce hiç gündüz görmemiştim ve Dil'in aksine, ışık bu perinin mükemmelliğini daha da belirginleştirmişti. Cildi adeta parlıyordu. "Mutfaklara geri getirildi," diye yanıtladı Sağ El. Daha fazlasını bekledim ama detay vermedi.

"Peki zarar görecek mi?" Dürttüm. Shameek'in de belirttiği gibi, ona bir borcum vardı. Fae işkencesi boktan bir ödeşme olurdu.

"Kaderinin ne olacağını bilmiyorum leydim. Ben sadece bir muhafızım."

"Hayır, sen Sağ El'sin," diye karşılık verdim. Alakgönüllülüğünün yalan olduğunu anlamıştım.

periler kibir ve kendini beğenmişlikten ibaretti. Laurie'ye onların oyununu oynayacağımı söylemiştim ve bunda ciddiydim. "Yine de benim durduğum yerden oldukça işe yaramaz birisin."

O gri gözler parladı. O kadar da vurdumduymaz değilmiş demek ki. "Ne yapmamı istersiniz leydim?" Nuvian sıkıca sordu. *Oh, bakın kim kendi oyununu sevmiyor.*

"Collith'in odasına giden yolu göster, sonra da Shameek'i bul. Ya onu bana getirin ya da ben onu buradan nasıl ıkaracağımı bulana kadar korumanızı teklif edin. Duruşma sırasında yardım ettiği için cezalandırılmamalı. şimdi *acele* edin lütfen."

Nuvian başını eğerek emrimi sessizce onayladı, sonra da önünden yürümemi işaret etti. Onun arkamda olmasından ne kadar hoşlanmasam da, bundan başka bir yol göremiyordum, bu yüzden itaat etmek için hareket ettim. Muhtemelen bir düşman daha ediniyordum ama umurumda değildi. Hızla büyüyen listemde bir tane daha ne vardı ki?

Unseelie Sarayı bizi bütünüyle yutarken, arkama bakmama izin vermedim. Bunun güneşi son görüşüm olup olmayacağını merak etmedim.

Tıpkı son denemeden sonra olduğu gibi, yorgunluk acımasız bir dalga halinde üzerime çöktü. En azından bıçak yarasının kanaması durmuştu. Dönüş yolunda uyanık kalmaya çalıştım, Wendigo, Jassin ya da beni öldürmek isteyen başka bir düşmana karşı tetikteydim ama sanki her şey suyun altındaymış gibi hissediyordum.

Collith'in kapısına vardığımızda, orada bir muhafız duruyordu, tanımadığım bir başkası-Nuvian bana baktı. Tek istediğim odaya girip omzumu temizlemek ve sarmak, sonra da kralın devasa yatağına yığılmaktı. Ama kımıldamadım; onun mutfığa doğru attığı ilk adımları görmem gerekiyordu. Borcumun tamamen ödeneceğine dair güvence almak için. Nuvian ve ben bir birbirimize baktık. "Eee? Shameek?" Sonunda ona hatırlattım, bir şekilde kaybetmiş gibi hissediyordum.

Peri yavaş ve kasıtlı bir şekilde göz kırptı. Bu hareket bakışlarımı onun gülünç derecede uzun kirpiklerine çekti. Her peride var mıydı? "Krala odalarını koruyacağımı söyledim. Onun ve kraliçenin emirlerine uyuyorum. Ama burada kraliçeyi göremiyorum," diye ekledi Nuvian. "*Bu konuda ne yapacaksın?*" der gibi kaşlarını çattı.

İşte böyle, yetti artık.

Boğazımdan vahşi bir ses yırtıldı. Her ne kadar hazırlıklı görünse de Nuvian öne atılıp elimi alnına vurmamı beklemiyordu. Diğer muhafız da beklemiyordu. Nuvian anında geri çekilmeye çalıştı. Ben de onunla birlikte gittim ve peri duvara çarparken bedenimi onunkine bastırdım. Nuvian'ın aleti sertleşti ama çıkan hava patlamaları uyarılmadan değil, tedirginlikten kaynaklanıyordu. Süreç acı verici değildi -en azından bu kısmı- bu yüzden korkularının zaten benim korkularım olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. İçimi doldurdular, herhangi bir vızıltıdan ya da kafadan daha baş döndürücüydüler. Nuvian, Unseelie Kralı'nın Sağ Eli, kurt adamlardan ölesiye korkardı.

"Neyse ki siz periler benim ne olduğumu unutup duruyorsunuz," diye tısladım. Diğer muhafız ilerlemeye başlamıştı, eli silahındaydı ve ona zar zor bir bakış attım. "Müdahale edersen seni olduğun yerde öldürürüm."

Dondu kaldı. Kısa bir değerlendirme, burada karşılaştığım çoğu fae'den daha genç olduğunu gösterdi. Kılıcını kendine güvenmeden tutuyor ve bana gizleyemediği bir korkuyla bakıyordu. Müdahale etmeyeceğinden emin olduğum için tüm dikkatimi Nuvian'a verdim.

Şimdi bir ormanda duruyorduk, etrafımız vakur ağaçlar ve hareketli gölgelerle çevriliydi. Ay başımızın üzerinden görünüyordu ve bir peri masalındaki kadar yuvarlak ve doluydu. Nuvian bir yanıt veremeden etraftan bir uluma korosu yükseldi. Yankılanıyor, çoğalıyor, yaklaşıyordu. Bunlardan herhangi biri ona eziyet eden canavar olabilirdi.

Nuvian artık orada olmayan bir kılıca uzandı. Değerli zırhı da gitmişti. "Duydun mu?" Dudaklarım kulağının hassas derisinde gezinirken fısıldadım. Titredi. "Sesleri aç geliyor, değil mi?"

Hakkını yemeyelim, Nuvian hiç ses çıkarmadı. Normalde kurbanlarım ilk birkaç saniye içinde çılgılık atar ya da ağlamaya başladılar. Yaptığım işin tadını çıkarmak için birkaç adım geri çekildim. Nuvian daireler çizerek döndü, göğsü kabarıyordu. Parlak gözler karanlığın içinden dışarı bakıyordu. Mavi, altın ve yeşil tonlarında çeşitlilik gösteriyorlardı. Derin bir hırıltı açıklıkta dalgalandı. "Kurtlar hakkında ne kadar şey biliyorsun, Nuvian?" Merak ettim.

Bana baktı ve bu kez gözlerinde nefretin parıltısı vardı. Alnında bir damar belirdi. "Beni buradan çıkar, Kabus."

Bir ağaca yaslandım ve ayaklarımı bileklerimden çaprazladım. Etrafımızda daha da fazla göz belirdi. "Kurtlar genellikle savunmasız olanlarla beslenir. Zayıf olanlarla. Zayıf olanlarla. Buna 'itlaf' denir. Bana zayıf bir tip gibi gelmedin ama bir sürün ya da sürün yok, bu da seni onların zayıf yapıyor. Ayrıca, tüm bu... bilmiyorum, yeme süreci hakkında merak ediyorsanız? Avlar arasında beslenmeden günler geçirirler, bu yüzden av olduğunda tıka basa yeme eğilimindedirler. Eğlenceli bir bilgi, kurbanlarını çabuk öldürmeleriyle de bilinmezler. Sizin için pek iyi değil ama büyüleyici, değil mi?"

Ben konuşmamı bitirdikten bir süre sonra bir kurt adam ay ışığına çıktı.

Kocaman bir şeydi. Gerçek hayatta gördüğüm tüm kurtadamlardan daha büyüktü. Pençeleri tek bir darbeye öldürebilecekmiş gibi görünüyordu. Kürkü kalındı ve saf gümüş gibi parlıyordu. Nuvian'a sabitlenmiş gözleri zekâ ve vahşilikle parlıyordu. Sağ El'den garip, boğuk bir ses çıktı. Sırtı bana dönüktü, bu yüzden yüz ifadesini göremiyordum ama yüzümün köşeleri

Hayal ettiğim gibi ağzı yukarı kalktı. Canavar dişlerini gösterdi. Altın saçlı avına saldırmak üzere kasları gözle görülür şekilde gerilmişti.

Nuvian'ın dövüş pozisyonuna geçmesini bekliyordum. Bunun yerine dizlerinin üzerine çöktü ve tıpkı bir çocuğun dolaptaki bir canavara karşı yapacağı gibi başını örttü. Bir şeyler söyledi ama kelimeler boğuktu. *Dur* ve *lütfen* dediğini duyduğumu sandım.

Kurt adam kocaman başını eğdi ve Nuvian'ı kokladı, o da karşılık olarak ürperdi. Onun anlaşılır yalvarışına omuz silkmekle yetindim; bu hareketten dolayı kabuklar sırtıma süttü. "Bu işi istediğin zaman bitirebilirsin. Tek ihtiyacım olan Shameek'i koruyacağına dair yemin etmen."

Nuvian hâlâ başını kaldırmadan, "Sende," diye mırıldandı.

Kurt adam pençelerini toprağa sapladı. Her an sıçrayabilirdi. "Üzgünüm, kelimeleri söylediğini duymam gerek."

Nuvian bana doğru öylesine şiddetli bir şekilde sarsıldı ki saç örgüsü yanağına çarptı.

"Shameek denen insanı koruyacağıma yemin ederim." diye tükürürken gözleri parlıyordu.

"Mükemmel." İllüzyonu durdurmak gereksiz olsa da parmaklarımı şıklattım. Bir düğmeyi çevirmek kadar kolay bir şekilde Collith'in odasının dışındaki geçide geri döndük. Nuvian benden uzaklaştı, eli anında o güzel kılıca gitti. Sessiz bir meydan okumayla kaşlarımı kaldırdım. Yanımdan geçerken soğukkanlılığını zar zor korudu. Söz verdiği gibi aceleyle mutfaklara doğru ilerledi. Kabzayı tutuşu bembeyazdı.

Nuvian arkasını dönmeden önce yüzündeki dehşeti gördüm. Dehşet... ve belki biraz da saygı. *İşte ben de bunu yapacağım, pislik herif*, diye düşündüm, gidişini izlerken. Yeteneklerimi kullandığım için damarlarım uğulduyordu. Bıçak yarasını artık neredeyse hiç hissetmiyordum. Suçluluk duygusu yakınımda geziniyor, beni tüketmek için fırsat kolluyordu ama ona daha fazla yaklaşmayı reddettim. Ailelerimiz bizi olduğumuz şeyden utanmamız için yetiştirmediler. Ayrıca bize güçlerimizi sadece gerektiğinde kullanmayı öğrettiler. Babamın bir insanın hayatta kalması için savaştığını bilse gurur düşünürdüm.

Yatak yine beni çağırıyordu. Tanrım, buradaki her gün çok uzundu. Tam kapıyı iterek açmaya başlamıştım ki, geç de olsa diğer gardiyanı hatırladım. İç çekerek ona döndüm. Gölgelemin arasında duruyordu ve gözlerinin akı parlıyordu. "Adın ne senin?" Yorgun bir şekilde sordum.

"Ömer, ," diye cevap verirken sesinde bir titreme vardı.

Benim ne olduğumu unutmak gibi bir hata yapmazdı. Yine mi? Belki bunu kendi avantajıma kullanabilirim. "Kardeşim Omar için buradayım. O benim ailem. Elimde kalan tek şey. Ve onu kurtarmak için her şeyi yaparım."

Kraliçe olacağım anlamına geliyor. Şimdi bana hizmet ederek geleceğine yatırım yapabilirsin ya da yok edeceğim bir başka peri olabilirsin. Seçim senin."

Hiçbir şey söylemedi, sadece o şaşkın, farlar içindeki geyik ifadesiyle bakmaya devam etti. Bir iç çekiş daha yuttum ve sonunda Collith'in odasına girdim.

Kapıyı tekmeleyerek kapattığımda, başka bir banyonun beklediğini gördüm. Geçen seferkinden farklı olarak, şampuan, vücut yıkama suyu ve yanında yerde gümüş bir tepsiye dizilmiş bir bez vardı. İçimi bir rahatlama kapladı. *Teşekkür ederim*, diye düşündüm kuşkusuz tepsiyi dolduran üç kadına. Belki tuvalet malzemelerinden de onlar sorumluydu. Terli giysilerimi çıkardım ve içine girdim. Su, ağrıyan sırtım için bir cennet gibiydi, ki yarın o kayalara çarptığım için kesinlikle çürükler oluşacaktı. Yırtık bıçak yarası da acıtıyordu. Umarım temizlemek herhangi bir enfeksiyonu durdurmak için yeterli olur. Ilık suya daldım, dişlerimi sıktım ve el bezini büzüşmüş etin üzerinde gezdirdim.

Bir kralın ortaya çıkacağından endişe ettiğim için oyalanmadım. Dışarı çıkıp birinin bıraktığı dantelli geceliği giyerken hareketlerim sert ve etkiliydi. Sonra, saatlerdir yapmayı hayal ettiğim gibi, yatağa girdim. Yatak beni eski bir dost gibi karşıladı. Her şeyin bittiğini, ikinci denemeden de sağ çıktığımı fark ettiğim için neredeyse ağlayacaktım.

Şimdi sadece üçüncüyü atlatmam gerekiyordu.

Bazen, eğer onu çok istiyorsanız, uyku oyun oynamayı severdi. Kaçar, dalga geçer ya da tamamen ortadan kaybolurdu. *Eğer beni Oliver'a götürmezsen*, dedim ona dişlerimi sıkarak, *ona başka yollardan ulaşacağım*.

Bugün çok iyi gidiyor olmalıyım, çünkü birkaç dakika içinde hoş geldin ve kutsanmış karanlık üzerime çöktü.

Gözlerimi açtım, ne bulacağımdan emin değildim. Yıllar boyunca Oliver'ın dışarıda, uyanık ve gerçek dünyada ne hissettiğini sezebildiği zamanlar olmuştu. Collith'in o küvette bana ne yaptığını biliyor muydu? Wendigo ile savaşım sırasında yaşadığım dehşeti hissetmiş miydi?

Ne kadar endişelenmiş olursa olsun Oliver kendini sakın hissediyordu; çayır huzurun resmiydi. Ufuk pembenin tonlarıyla aydınlanıyordu. En yumuşak esintiler çimenlerin arasından fısıldıyordu. Rengârenk kır çiçekleri ışığın son ışıklarını emiyordu. En iyi arkadaşım sol tarafımda, sırtını bir ağaca dayamış oturuyordu. Dizlerine dayadığı çizim defterine odaklandığı için fark etmediği bir kelebek uçarak yanından geçti. "Selam yabancı," dedim usulca.

Oliver başını kaldırdı ve güzel yüzüne bir gülümseme yayıldı. Bunu görünce içime bir sıcaklık yayıldı. Çizim defterini kapatıp içindekileri sakladı ve yanındaki yeri okşadı. "Hey sen. Bu gece ne yapmak istersin?"

Hâlâ gülümseyerek başımı salladım ve ona elimi uzattım. Oliver elimi tuttu ve ayağa kalktı. "Sana hiç vals yapmayı öğrettim mi?" diye sordum. Retorik bir soruydu elbette. Eğer ben vals yapmayı biliyorsam, kafamın içinde yaşayan kişi kesinlikle biliyordu.

"Aslında... Yavaş dans etmeyi tercih ederim." Oliver bileklerimi tuttu ve boynunun arkasına koydu. Sonra ellerini sırtımın kısmında birleştirdi ve beni kendine çekti. Sallanmaya başladık. Müzik yoktu ama ikimiz de bundan bahsetmedik. Yanağımı Oliver'ın göğsüne yasladım ve kolundaki saçların güneş ışığını nasıl yakaladığını izledim. Sıvı altın gibiydi. O da diğer insanlardan çok farklı kokuyordu. Parfüm ya da kolonya değildi. Hayır, Oliver'ın kokusu resim yaparak geçirilen uzun öğleden sonraları, tuzlu suya dalınan saatler ya da rüzgâra binen birinin kokusuydu. Özgürlük gibi kokuyordu.

Bir an sonra tüm dünya karardı. Oliver ve ben geceye karşı aynı hayranlığı paylaşıyorduk; gün ışığının tüm kalıntılarını dışarı itmiş ve yıldızları ortaya çıkarmıştı. Yukarı bakmak için başımı arkaya eğdim.

Birkaç saniye sonra Oliver'ın bana odaklandığını hissettim. "Burada olduğuna göre, ikinci denemenin iyi geçtiğini varsayıyorum?"

Ben izlerken, yıldızlardan biri tünediği yerden kurtuldu ve aşağıya daldı. Ona duruşmadan bahsetmenin en iyi yolunu düşünürken ilerleyişine dalmış gibi yaptım. *Bir insanı bana yardım etmesi için zorladım ve neredeyse öldürülmesine neden oluyordum. Şimdi de bu işe karıştığı için işkence görebilir ve öldürülebilirdi.* Çok geçmeden parlak ışık solup yok oldu. "Şey..." Tereddüt ettim. Ama devam edemeden dünya sarsıldı. Biri beni çağırıyordu. Bu sesi tanıyordum ve Oliver'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa o da kim olduğunu tahmin etmişti. "Ah!"

Oliver kaşlarını çattı ve geri çekildi. "Ne oldu?"

"O lanet kelebek beni ısırды," diye homurdandım, uçup giden küçük yaratığa ters ters bakarak.

"Ne? Emin misin?"

Ona çoktan belirmeye başlamış olan kırmızı yarayı gösterdim. Oliver elimi kucaklayıp yarayı incelerken etrafımızda sessizlik hüküm sürüyordu. Bir süre sonra eğilip izi hafifçe öptü. Ve bir şekilde daha iyi hissettirdi. Daha serin.

Collith yine adımı söyledi. *Fortuna, uyan.*

Bu sefer rüya solmaya başladı. Bir dereceye kadar direnebiliyordum ama gerçeklik her zaman kazanıyordu. Oliver'a hüzünle gülümsedim, keşke daha uzun bir dansımız olsaydı. Bu birbirimizi son görüşümüz olabilirdi.

Kollarından kaybolmak istemediğim için -bu çok zalimce olurdu- kendimi geri çekilmeye zorladım. En iyi arkadaşım o kıvrılan ağacın yanında, benim bildiklerimden daha büyük ve parlak yıldızlarla çevrili olarak kaldı. Yine de yıldızların güzelliği, bakışlarındaki özlem beni uzaklaştıramadı.

Onun takip edemeyeceği bir yere giderken fısıltısı beni takip etti. "Hoşça kal, Fortuna."

Collith her zamankinden daha da ciddiye.

Beni uyandırmak için yaptığı açıklama gizemliydi. ne kadar az şey paylaştığı düşünülürse oldukça başarılıydı. Ama merakımı uyandırmıştı, bu yüzden isteksizce yorganı sıyırdım, kalktım ve giyindim. Zara ben baygınken benimle ilgilenmişti; yara haftalar öncesine ait görünüyordu ve acısı geçmişti. "İyileştirme için ne kadar ücret alıyor?" Collith'e onu kapıya kadar takip ederken sordum. "Şu anda ne kadar borcum olduğunu bulmaya çalışıyorum."

"Bunun için endişelenmeyin. Kraliyet onu hizmetli olarak tutuyor." "Ne kadar, Collith?"

Belki de bu kaçamak peri kralından gerçeği öğrenmemi sağlayan şey onun adını kullanmamdı. Elini kapıya dayayarak durdu. "Onun ücreti genellikle paha biçilmez bir mücevher ya da bir tür iyiliktir," diye itiraf etti. Çenemin düştüğünü hissettim. Oh, Tanrım. Ona asla geri ödeyemeyecektim. Elmaslarım yoktu ve bir periye iyilik borcum da yoktu.

Collith yüz ifadem karşısında içini çekti ve dirseğini tutmaya cesaret etti. "Bu şu anda endişeleneceğimiz en son şey, tamam mı? Eğer ücretini ödemekte ısrar edersen, başka bir çözüm buluruz."

Beni geçide doğru çekmesine izin verdim. Bir kez daha, bizi bekleyen muhafızlar daha önce karşılaşmadığım kişilerdi. Biri ağır kaslı, kırpılmış yağlı saçlı, diğeri uzun boylu, söğüt gibi ve kel olan iki kadın. "Muhafızlar kapınızın önünde durmadıkları ya da sizi takip zamanlarda nasıl vakit geçiriyorlar?"

Huysuzca sordum. Zırları usulca

arkamızda şingırdadı. Collith karşılık olarak kolunu uzattı. Nedense bu jest beni şaşırttı. Bir an tuhaf bir kararsızlıkla ona baktım, sonra kabul ettim. Çok soğukkanlı ve sağlamdı.

Collith diğer elini benimkinin üzerine koydu, şaşkınlıkla başlamama aldırmadı ve kapılardan geçerek ilerlerken soruyu gerçekten yanıtladı. "İnsan dünyasındaki polis memurları ya da dedektifler gibi çalışıyorlar," dedi. Titreyen bir grup genç perinin etrafından dolaştık ve onlara nazikçe başını salladı. Burada muhtemelen gezegendeki en uygun bekâr olarak görülüyordu. "Fae'ler tarafından işlenmiş gibi görünen suçları araştırmak, mahkeme dışında meydana gelen anlaşmazlıkları çözmek, vergi toplamak. Diğer pek çok şeyin yanı sıra tabii ki."

Collith sağa döndüğünde vergiler hakkında daha fazla soru soracaktım. Bizi ahşap yılanlarla kaplı bir kapının önüne getirdi. Tasarım hafızamı tetikledi; burası taht odasının yönüydü. Dehşet, yırtık tırnaklarıyla midemi kavradı. Son duruşmadan önceki gece beni buraya getirecek kadar önemli olan ne olabilirdi?

Farkına vardıktan birkaç dakika sonra oradaydık, duvar resimleriyle dolu odada küçük figürler halindeydik. Tanrım, buradan nefret ediyordum. Collith beni çift kapıdan geçirirken o acı dolu görüntülere baktım.

Duruşmam sırasında olduğu kadar kalabalık değildi ama periler orada burada dolaşıyordu. Kahkahalar ve sohbetler havada süzülüyordu. Bir grup kızılkafa - insan ya da başka türlü olsun, çiğ ete düşkünlükleriyle bilinen bir fae- yakındaki bir masanın etrafını sarmıştı. Tahtada, parmaklarında ve yerde kan lekeleri vardı.

"Neden buradayız?" Nefesimin altında yatağa dönmekten başka bir şey istemediğimi söyledim.

Unseelie Kralı cevap vermedi. Sinirlenerek ona doğru baktım ve katliamla kaplı masaya odaklandığını gördüm. Belli ki benden kırmızı kapaklar hakkında bir şeyler anlamamı istiyordu. Belki işbirliği yaparsam odalarına geri dönebilir ve Oliver'la daha fazla zaman geçirebilirdim. Boyun eğerek kendimi her ayrıntıyı incelemeye zorladım. Kaldırım taşlarına dökülen bağırsaklar, kızılkapağın ateş ışığında parlayan sararmış dişleri, ortaya çıkardıkları göğüs kafesinin düzensiz kenarları.

Birdenbire kızıl kafataslarından biri kayarak kurbanlarının yüzünü görmemi sağladı. İnsanın gözbebekleri çıkarılmıştı ama geri kalan yüz hatları -her ne kadar dehşetle çarpılmış olsalar da- tamamen ayırt edilebiliyordu.

Oh, Tanrım. Hayır. Safranın buruk tadı tat alma tomurcuklarıma saldırdı. Collith'e daha sıkı tutunmaya çalıştım, bunu yapmazsam yere eğilip kusacağımı biliyordum.

Shameek'ti.

Boynunda kaba bir tahta tabela asılıydı. Ya da ondan geriye ne kaldıysa. Birisi küçük yüzeye tek bir kelime kazımişti. *Hain.*

Birdenbire duyabildiğim tek şey o açgözlü ağızların çıkardığı şapırtı oldu. Ses gittikçe yükseldi, ta ki etrafımı sarana kadar. Redcap'ler o kadar odaklanmışlardı ki bir izleyicileri olduğunun farkında değillerdi. "Bunu bana neden gösteriyorsunuz?" Hâlâ kusmanın eşiğindeyken mırıldandım. Zavallı bir insan pisliğimi temizlemek zorunda kalacaktı, bu yüzden kismaya devam ettim. Collith'in canını yakıyor olmalıydım ama o hiç irkilmedi bile.

"Çünkü bunun amaçladıklarının tam tersi bir etki yaratacağını biliyorum," dedi. Duygular bağdan aşağıya doğru yayılıyordu ama ben o kadar sıkıntılıydım ki kendi duygularımı bile zar zor özümseyebiliyordum.

Bu sahneyi daha fazla izlemeye dayanamadım. "Neden onları durdurmadın?" Onun yerine Collith'e bakarak fısıldadım. Hâlâ elimi tutuyordu, belli belirsiz fark ettim.

Unseelie Kralı hakkında, dikkatli ve boş ifadesinin onu da rahatsız ettiği anlamına geldiğini bilecek kadar çok şey öğrenmiştim. Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun. "Burada olmaz, Fortuna."

Gözlerim yara izinin uzunluğunu tekrar tekrar takip etti, odaklanacak bir şeye ihtiyaç duyuyordum. Bir yandan da birkaç metre ötedeki dehşeti anlamaya çalışıyordum. Birisi beni korkutmak istemişti. Odağımı kaybedeceğimi umuyorlardı. Shameek'in fae'leri zehirlediği için mi yoksa ikinci duruşmadaki rolü yüzünden mi öldüğü önemli değildi. Onun ölümü benim suçum değildi, onların suçuydu. Bu mahkemeyi içten dışa doğru yok edecektim. Ve bunu bana giydirdikleri tacı takarak yapacaktım.

"çok daha uzun süre hayatta kaldı," dedi bir ses.

Kadını, tanıdık ve eski.

Daha dönmeden, kapıda duranın Arcaena olacağını biliyordum.

Her santiminde zarafet, güç ve soğukkanlılık vardı. Kuzguni saçları bel hizasında bir örgüyle geriye taranmıştı. Zemini bir çan gibi saran hacimli bir elbise giymişti. Elbisesi, kızılkapların ağızlarını boyayan insan kanıyla aynı renkteydi. Koyu renk gözleri yüzüme sabitlenmişti ve mükemmel, güzel dudaklarında son karşılaşmamızdaki o yarı gülümseme vardı.

Şüphesiz bu dünyada geçirdiği yılların sayısına rağmen, cildi kremisi ve pürüzsüzdü. Artık onun kuklası olmadığım için, sol gözünün hemen altındaki küçük doğum lekesi gibi daha fazla ayrıntıyı fark edebiliyordum.

Benimkine ürkütücü derecede benziyordu.

Shameek'in cinayetini düzenleyen kişi o muydu? Yoksa zamanlaması tamamen tesadüf müydü? Önce masaya sonra da ona baktım. Unseelie Sarayı'nda tesadüf diye bir şey yoktu. Acı kollarımdan aşağı yayıldı ve yumruklarımı o kadar sert sıkıştırdım ki fark ettim ki tırnaklarım kanlı hilaller oluşturdu. "Bu anı hatırla. Hatırlayacağımı biliyorum," dedim kalın bir sesle.

Sırıttı. "Ne kadar tuhaf. Gerçekten de hayatta kalacağını düşünüyorsun."

Cevap verme zahmetine girmedim; neden bir sosyopatla tartışayım ki? Sonunda dehşet verici sahneye sırtımı döndüm ve devasa kapılara doğru ilerlemeye başladım. Collith de peşimden geldi. Arcaena'nın yanından geçerken bana dokunmaya ya da büyülemeye çalışmadı; bunun nedeninin orada bulunan diğer peri olduğundan şüpheleniyordum. Değiş tokuşumuz boyunca yanımdan ayrılmadı ve ben taht odasını geride bırakmaya çalışırken ulaşabileceğim bir yerde kaldı. Arcaena'nın parfümü peşimizden geliyordu ve

Kan kokuyordu ve bu neredeyse benim felaketim olacaktı.

Geri dönüş yolculuğu benim için kayıptı. Zihnim Shameek'in parçalanmış, yarısı yenmiş bedeninin anısına hapsolmuştu. İki kez düşünmeden yanlış bir dönüş yaptım ve Collith beni doğru yöne çevirmek için dirseğimi nazikçe kavradı. Bir ara muhafızlara bir şeyler söyledi. Bir an sonra tekrar onun odasının ortasında duruyormuşum gibi geldi.

Yalnız kaldığımız anda Collith konuştu. "O insanı kırmızı şapkalılara kim verdiyse-" diye başladı.

"Adı Shameek'ti."

"Shameek'i redcap'lere kim verdiyse bunu sessizce yaptı. Kimse Muhafızlarıma kimin sorumlu olduğunu söyleyemez. Sorguladıkları her tanık onun yaralı ama canlı bir şekilde taht odasına sürüklendiğini ve kızılkapakların onu yemeye başladığını gördüğünü hatırlıyor." Collith'in kaşları birbirine çatıldı. Ani ve tedirgin hareketlerle tuniğinin düğmelerini çözmeye başladı. "Kimse araya girmedi elbette. Bildiğiniz gibi, o grup genellikle akılsız ve şiddet yanlısıdır. Haber bana ulaştığında Shameek çoktan ölmüştü."

Sandalyeye çöktüm ve alevlerin dansını izledim. Oliver ve benim yaptığımız gibi yumuşak, yavaş bir şey değildi. "Arcaena da işin içindeydi."

Yatağın üzerine oturan Collith botlarını çıkardı ve iç çekti. Daha önce böyle bir ses çıkardığını hiç duymamıştım. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez, periden çok insan gibi görünüyordu. "Bunu kesin olarak bilemezsin Fortuna,"

dedi. Başını kaldırdı ve bana baktı. Saçları ateş ışığında parlıyor, parlak telleri ortaya çıkıyordu.

"Aslında var. Sadece bu gece kanıtlanmayacak. Yarından önce biraz uyumam gerekiyor." Bunu söylerken bile uykuya dalmanın artık imkânsız olduğunu biliyordum.

Üzerinde sadece altındaki pürüzsüz kasları ortaya çıkaran ince, beyaz bir gömlek olan Collith yatağın başucundaki masaya doğru ilerledi. Birisi oraya bir kadeh koymuştu. Ama ben nedense onun çıplak ayaklarından daha çok etkilenmiştim. Bu gerçekten de birkaç gün önce kırbaçlanmamı izleyen o uzak kral mıydı?

Collith, "Bu yardımcı olacaktır," diye mırıldanarak tekrar odaya geçti.

Kadehi indirdi ve ağzına kadar dolu olduğunu gördüm. O zaman tepkimi tahmin etmişti. İçimden bir güvensizlik titreşimi geçti. Collith buradaydı, unutulmayı teklif ediyordu, parçalanan zihnim için bir mola... ki buna o sebep olmuştu. Neredeyse çok uygundu.

Yine de bu düşüncelere rağmen, içindekileri dört derin yudumda yuttum. Her şey burada oturup o görüntülerin tekrar tekrar saldırısına uğramaktan daha iyiydi ve eğer Unseelie Kralı beni öldürmek isteseydi bunu çoktan defalarca yapabilirdi. Tadı berbattı, kir ve yaprak gibiydi ama etkisi neredeyse anında ortaya çıkıyordu. Yığıldım, bulanık ve sıcak hissediyordum, bütün gece içmiş gibi bir his. Collith'in kadehi geri aldığını hissettim, sonra üzerime bir battaniyenin ağırlığı çöktü. Yatakla uğraşamayacak kadar yorgundum. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım, annemin bana perilere minnettarlığımı ifade etmem konusunda öğrettiği kuralı bir kez daha unutmuştum.

Ama Collith sadece yanağıma dokundu. "ederim, Fortuna."

CHAPTERSEVENTEN

F Ya da üçüncü ve son kez, ben uyurken birinin şüphesiz bıraktığı siyah giysileri giydim. Laurie, muhtemelen. Herhangi bir iğneleyici yorum ya da

Olorel'den sonraki kafa karıştırıcı etkileşimimize rağmen bunu özlediğimi fark ettim. Sorch'a'dan önce bile arkadaş edinmek benim için zor olmuştu; Laurie'ye karşı gardımı biraz düşürmüştüm.

Collith giyinirken beni yalnız bırakmak için dışarı çıkmıştı. Birkaç dakika sonra kapıyı açtım ve göz göze geldik. Dün geceki yorgun, çıplak ayaklı erkeğin yerini soğuk, ısıltılı kral almıştı. Sanki bir döngünün içinde sıkışıp kalmış, aynı adımları atıyorduk. Aynı tehditlerle yüzleşiyorduk. Aynı gerçekleri saklıyorduk. Ama bu sefer fikrimi değiştirebileceğimi söylemedi ya da sonuçları konusunda beni uyarmadı. Belki de bunun anlamsızlığını öğrenmişti... ya da belki de geri dönüşü olmayan noktayı geçmiştim. Teklif etmesini beklemeden Collith'in koluna girdim ve kendimi derin, eşit nefesler almaya zorladım. Yürürken beni değerlendirdi. Kararlılıkla odaklandım, o kitaplardan öğrendiğim her şeyi gözden geçirdim ve babamın kendini savunma hareketlerini gözden geçirdim. Fae bana bir kırbaç, bir büyü, bir ejderha, bir wendigo ve bir cinayet fırlatmıştı. Sırada ne olduğunu hayal bile edemiyordum.

"Fortuna-" diye başladı Collith aniden, sesi durgunlukta sarsıntı yaratıyordu.

Yutkundum ve gözlerimi önümdeki geçitten ayırmadım. "Yapma. Lütfen. Her ne söyleyeceksen... Şu anda kendimi zor tutuyorum. Yapamıyorum işte."

O ela gözlerin öfkeden çok endişeyle karardığını düşündüm. Ama Collith tartışmadı; sadece başını salladı, soğuk elini benimkinin üzerine koydu ve yolculuğumuza devam ettik.

Çok taht odasına vardık.

Alan şimdiye kadar gördüğüm en kalabalık yerdi. Bütün masalar kaldırılmıştı ama bu bile yeterli değildi. Periler en uzak duvarlara sıkışmış, yüzlerinde rahatsızlık ve kızgınlık ifadeleri vardı. Çocuklar bükülmüş avizelerin tepesinde oturuyordu. Diğerleri daha büyük perilerin omuzlarına yaslanmış, tüm dünyaya bir yaz geçit törenine katılan masum aileler gibi görünüyorlardı. Sivri kulakları ve tuhaf kıyafetleri hariç. Ve her zamanki gibi, hepsi bakıyordu.

Karnımda sinirler uçuşuyordu. Mücevherlerin parıltısını gördüm ve paraların şingirtisini duydum; bunun üzerine bahse girmişlerdi. Kaç tanesi benim hayatta kalmama karşı para koymuştu? Damon'ı aradım, onu görmenin beni sakinleştireceğini umuyordum. İşte oradaydı, ön tarafa yakın, Jassin'in yanında duruyordu. Görebildiğim kadarıyla yeni bir çürüğü yoktu ama kardeşim nedense onu her gördüğümde daha zayıf görünüyordu.

Öndeki figürler arasında Tarragon ve Chandrelle'i de tanıdım. Arcaena da seyircilerin arasında duruyordu. Soluk tenli ikizi de onun yanındaydı. İstemsiz bir ürperti omurgamda fısıldadı ve hızla önümüzdeki yola yeniden odaklandım.

İşte o zaman tahta bir sandalyeye bağlı olan kişiyi fark ettim.

Herkesin görmesi için kürsünün önüne konmuştu. Kişinin başı ve boynu bir çuvala örtülmüştü. Her ne kadar tutsak gibi görünse de, herhangi bir mücadele ya da konuşma girişimi belirtisi yoktu. Ağzım kurudu, dilim damağıma yapıştı. Bu da neydi böyle?

Collith beni merdivenlerin dibinde bıraktı -elinin aniden yokluğu garip hissettirdi- ve tahtın yanına gitti. Kıpırdanmamaya ya da başka bir mahkemeye yol açacak anlamsız bir yorum yapmamaya çalıştım. Dil paytak paytak yürüdü ve ayinlerine ve ilahilerine başladı. Kâğıt gibi kuru teninin tenime değmesine izin vermek istemiyordum ve elini için büyük çaba sarf ettim.

Tüm bunlara rağmen sandalyedeki tutsak hâlâ hareket etmiyordu. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki perilerin bunu duyabileceğini biliyordum. Başlık o kadar büyük ve giysileri o kadar boldu ki, orada bir erkek mi yoksa bir kadın mı oturduğunu anlamak imkansızdı. Acaba periler Granby'ye birini göndermiş ve sevdiklerimden birini mi geri getirmişti? Olasılıklar beni rahatsız ediyordu. *Bea. Gretchen. Cyrus.*

Duruşunu bitiren Dil, bakışlarını tekrar bana dikti. "Son duruşma bu mahkemeye olan bağlılığınızı sorgulayacak," diye gürledi.

Peri yavaşça cüppesinin kıvrımlarına uzandı. "Hükümdarlıkla birlikte fedakârlık da gelir. Sadakatinin bir sınırı olamaz."

Sanki bir mil koşmuşum gibi nefes alıyordum. O kelimeydi, *fedakârlık*. O anda, diğer sınavlardan sağ çıkmanın bedelini bana ödeteceklerini biliyordum. Kendimi Collith'e bakmaktan alıkoyamadım, boş yere beni kurtarmasını umuyordum - beni bu noktaya getiren her seçimi yapmış olmama aldırmadan. Her zamanki esrarengiz yüz ifadesiyle bana baktı ama bağın içinde hafif hisler dolaşıyordu. Tam olarak duygular değil. Sesi de değildi. Yine de bir şekilde bana kendi tebaasından daha çok inandığını anladım. Kazanacağımı düşünüyordu.

Bu bilgi rahatlatıcı olabilirdi ama sonra Dil'in eli babamın bıçağını tutarak yeniden ortaya çıktı.

Onu uzatırken şaşkınlıkla bakakaldım. "Bununla ne yapmamı bekliyorsun?"

Sorum kocaman odada yankılandı. Dil orada öylece durmuş, babamın bıçağını ondan almamı bekliyordu. Tüm mahkeme sessizliğe gömülmüştü. Birkaç saniye sonra, sadece bu şeyin devam etmesini sağlamak için yaptım. Tatmin olan Dil döndü ve sandalyeye yaklaştı, büyük parmakları tutsağın yüzünü gizleyen çuvala uzandı. *Hayır, yapma*, diye bağırarak istedim. Bir parçam bunun, önümüzdeki bir saat içinde ölmezsem, aklımdan annemle babamın öldürülmesi kadar sık çıkmayacak bir an olduğunu biliyordu.

Dil, başka bir konuşma ya da büyü yapmadan kukuletayı çekip çıkardı ve kenara çekildi. Orada kimin oturduğunu fark ettiğimde çığlık atmamak ya da geri çekilmemek için kendimi kontrol etmem gerekti.

Damon bana baktı.

Her detayı kardeşimdi. Uzun yüzü, bir tutam kahverengi saçı, babamızın gözleri. Gözleri benimkilere dikilmiş, sessizce yalvarıyordu. Konuşamıyordu; ağzı, başının etrafına bağlanmış bir kumaş parçasıyla kapatılmıştı. Döndüm, kalabalığın önünde, birkaç dakika önce bulunduğu yerde Damon'ı aradım. Ama Jassin tek başına duruyordu. Gülümsüyordu. Hâlâ ağzım açık, arkama döndüğümde bir peri öne çıktı ve ağzındaki tıkacı çekip indirdi. "Fortuna," diye homurdandı kardeşim, kravat çözülür çözülmez. Ses de ona aitti.

O gün yüzüncü kezmiş gibi hissettiren bir şekilde boğazıma bir şey kaçtı. Sendeledim, oda eğildi ve bakışlarım Laurie'ninkilerle çarpıştı. Kalabalığın kenarında duruyordu, karanlığın içinde bir ışıktı. Saçları bir hale gibi parlıyordu. Daha önce orada değildi; onu fark etmeliydim. "Bu gerçek mi?" Başardım.

Yüz ifadesi acımasızdı. "Bilmiyorum."

Nedense daha fazlasını bekliyordum. Başka bir şey söylemediğinde, sadece bana baktığında Damon'a döndüm. Zihnim dönüyordu. Ne yapmalıydım? Onları nasıl alt edebilirdim? Eğer testten kaçmaya çalışırsam, Fae'ler beni idam ederdi.

Ama Damon değildi. O olamazdı. Jassin en sevdiği oyuncağını öldürmelerine izin vermezdi... değil mi?

Adım atma dürtüsüyle savaştım. Collith'e tekrar bakma içgüdüleriyle savaştım. Yalnızdım. Tamamen ve geri dönülmez bir şekilde yalnızdım. Garip bir şekilde, bu düşünce varlığıma garip bir sükûnet getirdi. *Sonunda delirdim mi?* Uzaktan merak ettim. Belki de. Ya da belki de yalnız hissetmek tanıdık bir şeydi. Beni toprakladı.

Yavaşça Damon'la tekrar yüzleştim. Elimde babamızın bıçağını tutuyordum - zalimce, silah olarak bunu seçecek kadar zalimce- ve onun önünde durmak için hareket ettim.

"Verdiğin sözü unutma," diye bağırdı Damon, sonunda bağlarını çözerek.

Bunun üzerine nefesim kesildi. Sonra rahatlama vücudumu sardı, o kadar ezici, o kadar derindi ki neredeyse sarkacaktım. *Sen benim kardeşim değilsin*, fark ettim. Periler gizlice dinliyordu, evet, ama hakkımızdaki her şeyi öğrenmemişlerdi. Damon ne kadar çaresiz ya da korkmuş olursa olsun annemi bana karşı asla kullanmazdı. Onu burada ilk bulduğumda beni bu sözden kurtarmaya bile çalışmıştı.

Ama... ya yanılıyorsam?

Hayır. Bu korkuya izin verirsem, umutsuzluk ve kararsızlığın sisli yerine geri dönecektim. Böylece, bir nefesle diğeri arasında, bıçağı -tıpkı babamızın bize öğrettiği gibi- el altından Damon'ın kalbine sapladım. Kendimi tekrar düşünmekten alıkoymak için bıçağı çevirdim. Babamın sesi kafamı doldurdu. *Organların arkasında saklanan büyük kan damarlarına ulaşmak istiyorsun. Atardamarlar açıldığında ölüm çok çabuk gerçekleşir. Yaratık sana ne yapmış olursa olsun, Fortuna, ona acı çektirmek yanlış.*

Damon'ın acı veren tanıdık gözleri büyüdü. Önce inançsızlıkla, sonra ihanetle, sonra da acıyla.

Tam umduğum gibi, hızlı bir ölüm oldu. Damon'ın yüzündeki kaslar gevşedi ve vücudundaki gerginlik yavaşça kayboldu. Ağabeyimin yüzünü takınan sahtekâr çöktü. Cam gibi bakışları benimkine sabitlendi.

Halüsinasyonun kaybolmasını, hatta bedenin tamamen yok olmasını bekledim.

Hiçbir şey olmadı.

Otomatik olarak çıkarmış olmam gereken bıçağa baktım. Kabzasına kadar kırmızıydı. Parmaklarım açıldı ve değerli bıçak kaldırım taşlarına çarptı. Daha önce hiç kimseyi bıçaklamamıştım. Kimse bana ne kadar sıcak olacağını söylememişti. Kanın ne kadar çabuk soğuyacağını. Tenimde ne kadar yapışkan hissedeceğimi. İllüzyon kusursuzdu, hakkını vermeliydim. Midem bulanmıştı, Dil'e döndüm. "Ne bekliyorsun? Her şey bitti, değil mi?"

Yine de hiçbir şey söylemedi. Herhangi bir tepki almayı umarak kitleye döndüm. Gözleri parlak ve açtı. Kırılmamı bekliyorlardı. Çok sabırla, çok sessizce. Onlara bu zevki tattırmayacaktım. Bunun yerine çenemi kaldırdım ve Collith'le yüzleştim. İçim içimi yiyordu. "Eee? Testinizi geçtim mi?" diye sordum. Hiçbir tereddüt ya da yalpalama bana ihanet etmedi. *Damon'ı geri getir. Damon'ı geri getirin. Damon'ı geri getirin.*

Yüz ifadesi her zamanki gibi okunaksızdı. Tacı parlıyordu. "." "O zaman bu nedir?"

Ben arkamı döndüğümde Dil merdivenlerden yukarı çıkmıştı. Ben konuştuktan sonra eğilip Collith'in kulağına bir şeyler mırıldandı. İkisi de bir süre daha bana baktı. Collith başını salladı ama gözleri benim dışımda bir şeye odaklanmıştı.

"Fortuna."

O ses. Döndüm, gerçek olmadığından korktuğum için nefes almak ya da konuşmak istemiyordum.

Damon kalabalığın kenarında duruyordu, bütün ve canlıydı, tam da ben odaya girdiğimde olduğu yerdeydi. Dil'in büyüünün bir parçası olmalı. Bakışları benden terk edilmiş bıçağa kaydı. Az önce kendisinin bir versiyonunu öldürüşümü izlediğini fark ettim. Yavaşça cesede döndüm. Ceset hâlâ oradaydı ama Damon'ın yüzü yoktu. Yerine bir yabancı yığılmıştı. Belli ki zindandan getirilmişti; sakalı uzun ve keçeleşmişti, teni kir içindeydi. Damon olmasa bile gerçekten birini öldürmüştüm.

Hiçbirinin önemi yoktu.

Bir bulanıklık içinde Damon'la aramdaki mesafeyi kapattım. Sanki başka birine aitmiş gibi ellerimin yüzünü kavrayışını izledim. Teninde titriyorlardı. "Sen benim zayıflığımsın," diye fısıldadım. O hayatta olduğu sürece, bu yaratıklar beni kontrol edebilirdi. Tüm bu zaman boyunca

Onları alt etmek. Onları kendi oyunlarında yenmek. Gerçekten de önüme koydukları her kalıbı ve rotayı takip ediyordum.

Korkunç bir an için kardeşimin boynunu kırmayı düşündüm.

Hızlı bir nefes alış verişi duydum -kendi nefesimi- ve hızla ondan uzaklaştım. Göğsüm kabardı. Anlık pişmanlık asit gibi geldi. Derimden sürünerek çıkmayı diledim. Ne oluyordu? Damon'ı öldürme düşüncesi, sadece bir an için bile olsa, Unseelie Sarayı'na gelme nedenlerime ve tüm savaşımlara aykırıydı. Fae'ler bana bir hastalık gibi bulaşıyordu. Çok uzun zamandır buradaydık. Evli olduğumu ya da kraliçe olacağımı boş ver.

ayrılmak zorundaydık.

Damon bir şeyler söyledi, sesinde bir endişe notası vardı. *Benim için bir şey hissetme. Bunu hak etmiyorum*, diye ona bağırarak istedim. İlk içgüdüm kapıya doğru sendelemekti ama tam bunu yapmaya başladığımda nasıl görüneceğini fark ettim. Ne düşüneceklerini. Çatladığımı söyleyeceklerdi. Yeterince güçlü olmadığım sonucuna varacaklardı. Beni yenememiş olsalar bile yine de kazanmış olacaklarına inanacaklardı.

Bir şekilde duracak gücü kendimde buldum. Mahkeme konuşmamı bekledi. Onlardan çok vardı. Öldürülecek çok fazla.

"Müzisyenler nerede?" Sonunda fısıldadım. Ön sırada oturan tek gözlü bir peri boş boş bakıyordu. Bir diğeri anlamsızca kaşlarını çatı. Kendimi daha yüksek sesle konuşmaya zorladım. "Müzisyenler nerede? Bu bir parti değil mi?"

Collith bir hareket yapmış olmalıydı; bakışlar ona doğru kaydı. Birkaç saniye içinde bir ud çalmaya başladı. Buna bir davulun içi boş sesi de katıldı. Her kapıdan, ellerinde içecek dolu tepsiler tutan insanların koşuşturduğunu gördüm. Taze ve sıcak yiyeceklerle gelenler de oldu. Sonunda dikkatler benden uzaklaştı. Göğsümdeki baskı hafifledi. Körlemesine, duvar boyunca şenlikleri izleyebileceğim bir yer buldum. Birkaç peri benimle konuşmaya çalıştı, muhtemelen iyilik kazanmaya çalışıyorlardı, ama kimseyi kabul etmedim. Damon'la birlikte dönerek yanımdan geçerken göz kırpan Jassin'e bile.

En yakın kapıdan sıvışmadan önce kutlamanın iyice başlamasını bekledim.

Laurie'nin yanımda yürüdüğünü fark etmem gerekenden daha uzun sürdü. Söyleyebileceğim çok şey olmasına rağmen konuşmadık. Collith'in odasına kazasız belasız ulaştık. Metodik bir hareketle

kapıyı açtı. İçeri süzıldüm ve aralıktan Laurie'ye baktım. "Tatlı rüyalar, Majesteleri," dedi. Bu bir iğneleme miydi yoksa cesaretlendirme miydi, umurumda değildi. Kapıyı kapattım.

İçeri girdikten sonra gözlerimi kapattım ve bir an için tahtaya yaslandım. Yine de bir yüz karanlığı doldurmaya başladı ve aceleyle onları tekrar açtım. Oda sıcak ve davetkârdı. Neşeli bir ateş yanıyordu, yatak yapılmıştı ve banyo beni bekliyordu. Saatler önce ayrıldığımdan beri hiçbir şey değişmemişti. Tuhaf, hatta yanlış görünüyordu, çünkü her şey değişmişti.

Kendimi boşlukta hissederek su kabına doğru yürüdüm ve ellerimi içine soktum. Berrak yüzeyde anında kırmızı bir çiçek açtı. Onu izlerken içimden bir inilti kaçtı. Birden çılgına döndüm. Cildimi o kadar şiddetli ovuşturdum ki su kabın kenarlarından taşı. Saniyeler içinde tüm kırmızılıklar kayboldu ama bu yeterli değildi. Ovalamaya, kazımaya, sıçratmaya devam ettim. Temiz hissetmeye ihtiyacım vardı. Bana hiçbir şey yapmamış olan o adamın, o yabancının cam gibi gözlerini görmeye devam ettim. Kanı parmaklarımı kaplamıştı.

Ancak ellerim pembeleşip batmaya başladığında gerçeği anladım; bir daha asla temiz olamayacaktım.

Zorlukla nefes alarak leğenden uzaklaştım. Oda çok sessiz, çok hareketsizdi. Toprak zemine su damlıyordu. Saniyeler ya da dakikalar geçti; hangisinin geçtiğinden emin değildim. Sonunda ateşe doğru sürüklendim, o parlak alevlerden yayılan hayata çekildim. Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm. Sıcaklık rahatlatıcıydı, neredeyse kendi başına bir varlıktı. Ama kaçınılmaz olarak, az önce olan olaylar geri geldi. Gördüklerim. Yaptıklarım.

Sessizce, kimse duymasın diye yüzümü ellerime bastırdım ve ağladım.

Gözyaşlarım kuruduktan sonra hiçbir şey yapmadım.

Okumadım, hayal kurmadım, ağlamadım. Sadece o ateşin önünde oturdum, titreyen közlere ve kayan kütüklere baktım. Ellerim avuçlarımda içinde kucağımda duruyordu, gevşek ve kırmızıydı, tüm ovalamalardan dolayı sızlıyordu.

Sonunda koridordan bir kahkaha geldi. Bu ses beni garip sersemliğimden uyandırdı. Gözlerimi kırıştıtarak kaşlarımı çattım ve döndüm. birden fazla peri vardı; konuşmaları ince kapıdan içeri süzülüyordu.

Daha varlıklı iki soy arasındaki anlaşmalı evlilikle ilgili bir şey. Sadece yarım yamalak dinleyerek at kuyruğumu çektim ve kalın dalgalarımın serbest kalmasını sağladım. Bu başımdaki ağrıyı biraz hafifletti.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Collith tökezleyerek içeri girdi. Başındaki taç eğri büğrüydü. Bana en yakın sandalyeye yığıldı. Şimdi de taç donuk bir sesle yere kaydı. Collith umursamaz bir tavırla öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve dikkatle bana baktı. Bu ışıpta gözleri her zamankinden daha yeşildi. "Bugün inanılmazdın," dedi dostum. Sözlerinde hafif bir eğrilik vardı.

Gülsem mi ağlasam mı bilemedim. "Sarhoş musun, Collith?"

"Birazcık. Ben de yorgunum, bu da yardımcı olmuyor." Collith sözlerine rağmen sandalyenin rahatlığını terk etti ve kendini yere bıraktı. Bu hareketi zarif göstermesi doğanın tüm kurallarına aykırıydı ama yaptı. Omuzlarımız birbirine değecek şekilde oturdu. Bir hafta önce biri bana yakında Unseelie Sarayı'nın Kralı'yla arkadaşça bir sessizliği paylaşacağımı söyleseydi, yüzüne güleceğim gibi uzak bir düşünceye kapıldım. Ama işte buradaydık.

Başka bir hayatta olsaydım, ona arkadaşım derdim.

Saatler ilerledikçe Collith elimin arkasına dokunmaya cesaret etti. Ona baktım. Ateş ışığı yüzünün yarısında titreşiyor, diğer yarısı ise gölgede . Aramızdaki bağın içinden yadsınamaz bir özlem duygusu geldi. Collith küvetteki kısa anlardan daha fazlasını istiyordu. Görüntüler aramızda dolaştı, çıplak ten ve geriye atılmış başların flaşları.

Ama kendimi ham hissediyordum. Sanki biri derimi yüzmüştü ve her cereyan, her nefes canımı yakıyordu. Artık Collith kadar çekici biri bile beni etkileyemezdi. Sözsüzce ayağa kalktım ve onun ulaşamayacağı bir yere doğru ilerledim. Hiçbir şey söylemedi. Bir kez daha ateşe baktım. Kendimi alevlerin içinde Damon'ı defalarca bıçaklarken gördüm. Bu asla geri alamayacağım bir seçimdi, asla unutamayacağım bir andı.

Collith'in de en az benim kadar acı çekmesini istiyordum... ve bunu yapacak kelimeleri de biliyordum.

"Aramızda daha fazla bir şey olamaz, biliyorsun. Ben başka birine aşığım," dedim. Bu donuk, boş sesi kendi sesim olarak kabul etmek zordu.

Yine de kral bu sözlerdeki gerçeği duymuş olmalı, çünkü havanın kendisi kalınlaşıyor gibiydi. *Tehlike*, içgüdüğü uyarmıştı. "Neden bana söylemedin?" diye sordu sıkıca.

Hafif, acı bir gülümseme dudaklarımı büktü. Mantoyu kavradım. Ahşap sıcak ve sertti. "Sakladığınız sırları size hatırlatmama gerek var mı, *efendim*? Hâlâ sakladığınız sırları? Ben de ruhumu yabancılara açmayı alışkanlık haline getirmedim. Özellikle de evlenmem için bana şantaj yapanlara."

"Üzgünüm, Fortuna."

Onunla yüzleşmem hiç beklenmedik bir şeydi. Kendimi öfke ya da kıskançlığa hazırlamıştım. Bunun yerine Collith'in bitkin yüzünde pişmanlıktan başka bir şey yoktu. "Ne için üzgünsün?" diye sordum.

Ayağa kalktı ve bir el parmağı kadar uzakta durdu. İkimizden biri bir adım atsa ya da uzun bir nefes alsa göğüslerimiz birbirine değecekti. "İlk tanıştığımızdaki davranışım için," diye cevap verdi. Sesi alçaktı, duyulmaktan kaçınmaya çalışan birinden çok sönmekte olan bir aleve benziyordu, diye düşündüm. Acı, sesinin altında kor gibi kaynıyordu. "Seni manipüle ettiğim için. Eğer Unseelie Sarayı'na sahipsiz bir yaratık olarak girmiş olsaydın, ilk bir saat içinde seni öldürür, tecavüz eder ya da köleleştirirlerdi. Tercihim beklemek ve kur yapmaya başlamak olurdu ama şartlar buna izin vermezdi. Söz konusu olan çok fazla hayat var, kardeşininki de dahil."

Bir süre ona baktım. Sonra, aynı anda, kederim öfkeye dönüştü, yıldız parlaklığında ve ateş gibi. Tekrar düşünmeye fırsat bulamadan ellerim onu itmek için havalandı. Collith sanki kelebekten başka bir şey değilmişler gibi onları göğsünde yakaladı. Hemen kurtulmak için hamle yaptım. "Bırak beni! Bırak beni!"

Collith bileklerimi tutmaya devam etti -şüphelendiğim kadarıyla elinden geldiğince nazik davranıyordu- ve fırtınanın geçmesini bekledi. Uzun sürmedi; keder beni bitkin bırakmıştı. Bir ya da iki dakika sonra gözlerimi kapattım ve öne doğru eğilerek göğsüne yaslandım. Şimdi kelimeleri söyleme sırası bendeydi. "Neden bunların hiçbirini bana söylemedin?" Köprücük kemiğine doğru fısıldadım. Böyle bir bilgiyle ne yapardım, hiçbir fikrim yoktu. Ama şimdi asla bilemeyecektim. Artık aramızda neler olabileceğini deneyimleme şansım hiç olmayacaktı.

Sesli bir şekilde yutkundum. Ya da belki de sadece ona bastırdığım için duyabiliyordum. Collith yavaşça beni demir gibi kavrayışını gevşetti. Başını eğdi ve bileğimin iç kısmını öptü. İçimde bir şeyler kıpırdandı. "Aslında bir düzine nedeni vardı," dediğini duydum. "Birincisi, seni zaten tanımaya başlamıştım. Kabul etmek için yeterli bir teşvik olmazdı - isminin koruması olmadan buraya gelme riskini almayı tercih ederdiniz. Bir başka neden de, benim doğamda saklamak ve

Güvensizlik. Ben bu yara iziyle doğmadım; biri bana bunu bahşetti. Bir de şu gerçek var... Ben sadece seni istedim."

Dürüstlüğü kalbime bir panik şimşegi gönderdi. Kendimi geri çektim ve yüzümdeki saçları taradım. "Bunların Oliver'la ne ilgisi var?" Normal nefes almakta zorlanarak sordum. Ateş işini çok iyi yapmıştı; sanki bir fırının içinde duruyormuşuz gibi hissediyordum.

Collith'in gözleri çakmak çakmak oldu, ismi not aldı. Bağlantıyı kurdu. *Ollie*. Collith geri adım attı. "Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey," dedi.

Şimdi odada katı bir sessizlik hüküm sürüyordu. Collith sandalyeye döndü, çizmelerini çıkardı ve dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. Bir iç çekiş onu terk etti. Bir kez daha bana tuhaf bir insan sesi gibi geldi. Başını eğdi ve bana baktı. "Başlangıçta bazı seçimler yapmamış olsaydım farklı hissedeceğini düşünmeden edemiyorum."

"Muhtemelen haklısın," dedim açık açık. "Ama zamanda geriye gidemeyiz, değil mi?"

Uzun bir süre yüz ifademi inceledi. "Hayır, yapamayız."

Hala itirafını kabul etmemiştim. *Sadece seni istedim*. Collith sanki diğer tarafında durduğum bir kapıyı çalmıştı. Kapıyı açmamdan iyi bir şey çıkmayacaktı. Onun yerine kendimi yanındaki sandalyeye attım ve "Şu kitaplardan birini bana ver. Avantaj elde etmeye çalışmaya devam edebilirim."

Collith razı olurken, "Acımasızsın," dedi. Böyle söylediğinde kulağa bir iltifat gibi geliyordu.

Kalın kitabı ondan alırken parmaklarımız birbirine değdi. Bu kitabın kapağında kalın bir toz tabakası vardı. Havada dans eden parçacıklar göndererek fırçaladım ve bulutun içinden ona gülümsedim. "Oh, hiçbir fikrin yok."

CHAPTER EIGHTEEN

I uyku toniğini tekrar içti.
İkinci tadı daha iyi değildi. Bana kalsaydı, doğal bir şekilde uykuya dalmayı tercih ederdim.

Oliver'la konuşmak. Ama ne zaman gözlerimi kapatsam, o bıçağın Damon'ın göğsüne saplandığını görüyordum. En azından artık Ölüm Getiren'i ya da Leviathan'ı hayal etmiyordum.

Bir süre için kral da uyanık kalmaya çalıştı. Sandalyesinde onu hiç görmediğim kadar rahat bir şekilde yayılmış, yepyeni görünen bir kitabı okuyordu. *Boğulan Kızlar*, başlığı bloklu beyaz harflerle okunuyordu. Barnes and Noble'a gider miydi? Bu güzel perinin gizem bölümüne göz atması tuhaf bir zihinsel imgeydi. Birden fazla kez, neredeyse sorma isteğime boyun eğiyordum.

Collith okudukça gözleri kapanmaya devam ediyordu. Sonunda ipe doğru ilerledi ve birinden toniği getirmesini istedi. Geldiğinde, tek kelime etmeden bana verdi.

Hatırladığım son şey beni yatağa taşıdığı oldu.

Bir sonraki uyandığırda saatin kaç olduğunu söylemenin hiçbir yolu yoktu. Geçitten sesler geliyordu, beni uykudan uyandıran da bu olmalıydı; muhafızlar vardiya değıştiriyordu. Belki de öğleden sonraydı, çünkü o karışımı içtikten hemen sonra uyanacağırmdan şüpheliydim. Shameek'i, üçüncü duruşmayı ve Damon'ın o anda ne yaptığını düşünmemeye çalışarak birkaç dakika daha orada dinlendim. Ya da birinin Damon'a ne yaptığını.

Huzursuzca yan döndüm. Orada, burunlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakınıımızda, Collith hâlâ baygındı.

Dağınık uyuduğunu öğrenmiştim. Onunla geçirdiğim iki gece de yorganın savrulması ya da birbirine dolanmasıyla sona ermişti. K lotla uyuyordu -sarayda giydiği kıyafetler d          nde          derecede modern bir seçim- ve başka hiçbir şey giymiyordu. Kendime vücudunu uzun uzun, yavaşça keşfetme izni verdim. Koyu renk saçları d   karnının ortasından aşağıya doğru iniyor ve bel kemerinin içinde kayboluyordu. Kalçaları ince ama sağlamdı. Geri kalanı...

Bakı larımı hızla kaçırdım ve yataktan çıkmak için döndüm.

Elimdeki tek giysi onlar olduğu için -ve duru ma sırasında giydiğim kıyafetle kalmayı reddettiğim için- kot pantolonumu ve ekose gömleğimi tekrar giydim. Kırı mı lardı ama temizlerdi. Giyinik ve tetikte, kendimi yakacak zamanım varken buldum. Kitap yığını dün gece bıraktığım yerde duruyordu. Duru malar geride kalmış olsa da ta  giyme töreni önümde uzanıyordu, bu da fae eğitimimin daha yeni ba ladığı anlamına geliyordu. Yine de gergin hissediyordum ve hareket etmeye devam etmek için  aresizdim. Oda daha k    k görünüyordu, sanki duvarlar bir gecede daha da yakla mı tı.

Muhtemelen Unseelie Sarayı'nda gezintiye çıkmak her zamankinden daha tehlikeliydi;    hesiz, yaklaşan krali eliğim s  z konusu olduğuunda destek ilerimden çok d   manlarım vardı. Ama alçak tavanı ve hiç sönmeyen alevleriyle bu odada bir saniye daha geçirirsem çığlık atacakmı ım gibi hissediyordum. Bir hüsran patlamasıyla ayna parçasını saklandığı yerden kaptım, botumun içine soktum ve aceleyle kapıya yöneldim.

Nuvian, sonunda tanıdığım bir muhafızla birlikte geçitte bekliyordu. O da mahkemedeydi. Bir anı g   mde canlandı; bana doğru gelen yumruğu ve ağzımdaki kan tadı. Bir an için ona dik dik baktım. O ise bana kayıtsızca baktı, ateş ışığında çok kırılğan görünüyordu. Nuvian'a yaptığım şeyi ona da yapmak istedim.

Bunun yerine onlara sırtımı döndüm ve uzakla tım. Nereye gitmek istediğime dair hiçbir fikrim yoktu ama onlar bunu bilmiyordu.  ey, di i olan bunu bilmiyordu. Beni takip eden tek kişi oydu; Nuvian, Collith'in kapısının dışında kalmaya devam etti.

Neredeyse anında kendimi belli bir yöne doğru çekilirken buldum. Sonunda taht odasına giden yolu öğrendiğimi fark etmem birkaç dakikamı aldı. Yılanlı kapı oradaydı. Vah i duvar resmi vardı. Neden buraya gelmek istediğimi söyleyemezdim. Bu yerden hiç iyi bir şey  ıkmamı tı. Kapı aralığında durdum. Uzun saçlı kadın birkaç metre ötede durdu. Aramızda bu kadar mesafe olması, beni korumakla görevlendirilmiş bir peri için tuhaf görünüyordu. Sonra ben

ona tam olarak böyle bir emir verilmediğini hatırladı. O sadece buradaydı çünkü ben ölürsem muhtemelen başları daha fazla belaya girecekti ve Collith'in emirlerinin ruhunu hiçe sayarak onun odalarına geri dönmüşlerdi.

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Muhafızların amaçlarını düşünmek bile zaman kaybıydı. İç çekerek garip avizelere, geniş tavanlara, kıvrımlı tahtlara baktım. Böylesine güzel bir yeri tasarlayanlara, miraslarının ölüm ve karanlıkla lekelenmesi zalimce geliyordu.

Collith dansımız sırasında ne demişti? Ela gözlerinin, yapmacık olduğunu düşündüğüm bir ciddiyetle parladığını hatırladım. *Saklamaya değer bir şey, sence de öyle değil mi?*

Bu düşünceyi zihnimin loş, tozlu bir köşesine ittim; Jassin ya da Arcaena gibi yaratıklarda kurtarılmaya değer hiçbir şey yoktu.

Artık burada neredeyse hiç peri görülmüyordu. Bunun yerine, alanın çoğunu köleler işgal ediyordu. Yüz ifadeleri yorgunluktan tedirginliğe kadar değişiyordu. O anda bu zavallı yaratıkların ne yaptığını anladım.

Taç giyme törenim için hazırlanıyorlardı.

Onları durdurmayı düşünerek bir adım öne çıktım. "Ben olsam yapmazdım," dedi Laurie, yanımda cisimlenerek. Yerimden sıçradım ve kaşlarımı çattım. "Yeni pozisyonun yüzünden seni dinlemek zorunda kalırlar ama sonra da yarım kalan iş için dayak yerler."

Ellerim kenetlendi. Evet, burada bazı şeylerin kesinlikle değişmesi gerekiyordu ve ben bunları uygularken Collith kadar hassas davranmayacaktım. Bu yaratıklar kaba bir uyanışa hazırlanıyordu.

Gözlerim kendi iradesiyle kızılkaplanların ziyafet çektiği noktaya gitti. Şaşırtıcı bir şekilde, Shameek'in cesedi gitmişti. Kaldırım taşlarında hâlâ kanlı lekeler vardı ama diğer her şey kaldırılmıştı. Bunu yapmak zorunda kalanlara acıdım.

Laurie bana o kadar yakın durdu ki dirseklerimiz neredeyse birbirine değecekti. "Majesteleri onun gömülmesini emretti. Oldukça sıra dışı."

"Alışılmadık mı? Neden?"

Gümüşi kaşlarını kaldırdı. "Arkadaşın bir hain olarak öldü. Sadece bizden birine zarar vermeye çalışmakla kalmadı, aynı zamanda üstün ırkımız yerine bir Kâbus'un tarafını tuttu. Elbette bu düşünce tarzını paylaştığımı söylemiyorum, sadece çoğu böyle görüyor. Normalde insan çürümeye terk edilirdi. Ya da başka bir şekilde ölmüş olsaydı, Fae geleneğinde olduğu gibi onu yakmak adet olurdu. Bunun yerine kralımız ona onurlu bir insani cenaze töreni düzenledi."

Bu vahiy zihnimi geçitlere geri gönderdi, Collith'in hâlâ uyuduğu yatağa gelene kadar toprakta kıvrılıp büküldü. Kendimi ona bakarken hayal ettim, derisindeki çizgileri tekrar gördüm. Pürüzlü yara izini. Gösterdiklerine rağmen güzel olmayı başaran kusurlar.

Damon'ın umutsuz, umut dolu sözleri bana yankılandı. *İçinde biraz iyilik var.*

Jassin kardeşimin beynini böyle mi yıkamıştı? Onu buraya getiren aynı yolda mı yürüyordum?

Bu düşünceyle rahatsız olarak Laurie'ye döndüm ve odanın tamamını gözden kaybettim. Şimdi kaşlarımı kaldırma sırası bendeydi. "Birlikteliğimizin... bittiğini sanıyordum."

"Hiçbir şey bitmez, Fortuna Yeminli," diye karşılık verdi. Bakışlarını telaşlı düzenlemelerini yapan insanların üzerinde tuttu. "Sadece devamlar ve başlangıçlar vardır."

Gözlerimi devirme dürtüsüne karşı koyamadım. Hemen ardından bir kız çocuğu - on iki ya da on üç yaşından fazla olamazdı - yanımdan geçti. Uzak bir kapı aralığında duran bir kadın ona sert bir el hareketi yaptı ve Rusça bir şeyler söyledi. Kız ona ulaştı ve yaşlı köle onun kolunu sert bir şekilde kavradıktan sonra gözden kayboldular.

Odada hâlâ başkaları da vardı ama o ikisinin gidişini izlemek benim de yapmam gereken işleri hatırlattı. Kafamda, Fae'lerle ilgili o kitapları okumak sadece önemli değil, aynı zamanda gerekli hale gelmişti. Bir gün onların içerdikleri bilgiler ya hayat kurtaracak ya da bu sarayın sonunu getirecekti.

Aslında ikisi birbirini dışlamıyordu.

Bununla birlikte aciliyet hissim geri gelmişti. Çift kapıya doğru ilerlemeye başladım ve Laurie de geldi. Kadın gardiyan bir kez daha mesafesini koruyarak beni takip etti. "Biliyor musun, o geceyi düşünüyordum," dedim Laurie'ye, sesimi alçak tutarak. Muhafız muhtemelen her kelimeyi duyabilirdi zaten. "Collith'in muhafızlarını gönderen sendin, değil mi? Her şey bir testti. Ne yapacağımı görmek istedin."

Laurie güldü. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de ses çok hoştu. "O kadar gücüm varmış gibi davranmayı çok isterdim," diye cevap verdi. *İstediğin kadar gül,* diye düşündüm. *Bunca yıldır yalan söyleyebileceğini bilmemiz gerekirdi. Bunu mükemmelleştirmek için herkesten daha fazla zamanın oldu.*

Aramıza bir sessizlik daha girdi. Sessizlik uzadıkça, taht tekrar bakışlarımı üzerime çekti. Kendimi orada otururken, tüm o budaklı dallar tarafından kucaklanmış olarak hayal etmeye çalıştım. Bütün bir canavarlar sarayıyla karşı karşıyaydım. "Nasıl bir şey?" diye sorarken içimdeki endişeyi gizleyemedim. Tören?"

"Bir düşünüyüm. Ah, peki, hiç bir İngiliz hükümdarının taç giyme törenini izlediniz mi?"

"Hayır."

"Heyecan verici bir şey kaçırmadığınızdan emin olabilirsiniz. Krallarından biri, Ecgfrith, bir fae idi. Bu arada, bu yaygın bir bilgi değil, bu yüzden bunu paylaşmaya gitmezdim. Her neyse, parlak taç giyme töreni için geleneklerimizin çoğunu ödünç aldı. Gerçekten, en önemli kısmının sadakat yemini olduğunu söyleyebilirim."

Bu üç kelime kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Collith bundan daha önce de bahsetmişti; kendimi o cehennem gibi sınavlara sokmamın nedeni buydu ama işte daha fazlasını öğrenmek için bir fırsattı. "Mahkemenin her üyesi bir tane mi yapıyor?" Hazırlıksız görünmeye çalışarak cüret ettim. Yolumuza çıkan kalın bir kök vardı. Ben üzerinden geçerken Laurie elini uzatacakmış gibi kıpırdandı ama uzatmadı. Kökün üzerinden atladı, her hareketi akıcı ve akan bir nehir gibi bilinçliydi. *Ne saklıyorsun, peri?* Merak ettim.

"Sırf yüzünü görmek için 'evet' demek istediğimi itiraf etmeliyim," dedi Laurie, bariz sükûneti görmezden gelerek. "Ama hayır. Sadece soyların liderleri ve Muhafızlar."

Collith'in odası ileride belirdi. Nuvian gitmişti, bu da muhtemelen kralın da gittiği anlamına geliyordu. Bunun farkına varmak içimden bir şeylerin geçmesine neden oldu. Hayal kırıklığı değil elbette. Daha çok üzüntü. Damon'ın nasıl olduğunu öğrenmeyi, daha fazla kitap istemeyi ya da Shameek'in nereye gömüldüğünü sormayı umuyordum. Ailesi ona ne olduğunu bilmeyi hak ediyordu. "Hükümdarlar genellikle ne ister? Sadakatlerinin kanıtı olarak yani?" Boş bir odaya dönmekten etkilenmemiş gibi davranarak sordum.

Neredeyse kapıya varmıştık. Soruma karşılık Laurie omuz silkti. Yüz ifadesi Collith'in yokluğu hakkında ne hissettiğini de belli etmiyordu. "Genellikle biraz kan olur."

Ağzımın kenarlarında küçük, karanlık bir gülümseme belirdi. Oh, kan olacaktı, tamam.

"Şimdi." Kapıda Laurie döndü ve bana odaklandı. Gözleri loşlukta kedi gibi bakıyordu. "Elbiseni görmek ister misin?"

Laurie bu sefer kendini aşmıştı.

Elbise hem tuhaf hem de güzeldi. Bedeni sert ve dokuluydu; kırmızı, sarı ve siyah tonlarında bir tür egzotik çiçekli deseni vardı. Yakası alçak ve düzdü, suni kürkle kaplanmıştı - en azından suni kürk olduğunu umuyordum. Kalçalarımda, sanki biri eteği yırtmış gibi yırtık pırtık iplerle son buluyordu. Tülün başladığı yer burasıydı. Uzun, koyu ve dramatikti. Kollar da bu şeffaf malzemeden yapılmıştı. Laurie'nin göndermiş olması gereken aynanın önünde durdum, dokusunu parmakladım.

"Ve son bir dokunuş." Alışkanlık haline geldiği üzere Laurie belirdi. Boğazımdan sinirli bir hırıltı koptu. Duymamış gibi ve boynuma bir kolye taktı. Tokasını takması bir anını aldı ve Collith'in bana verdiği safir olduğunu görünce reddetmek için bir anım oldu. İnkâr etmek için bir şans.

Hareket etmedim. Zincir yerine yerleşti, tenime karşı serin bir nokta oldu. Mücevher sağlam bir ağırlıktaydı. Kenarları ve yüzleri boyunca ışık titreşiyordu. "Ne taktığım neden bu kadar önemli?" Ona dokunarak sordum.

"Elbisenizle ve yakanızın ne kadar düşük olduğuyla ne kadar çok ilgilenirlerse, içinde gerçekte ne yaptığınızla o kadar az ilgileneceklerdir."

"Gerçekten mi?"

"Hayır."

Gülmemi engelleyemedim. Laurie hâlâ arkamdaydı, parmakları düğmelerin üzerinde hızlıca çalışıyordu. Aynadaki yansımasında onu gülümserken yakaladım. Başı eğikti ve daha uzun boylu olduğu için saçının ipeksi bir teli çıplak omzuma değdi. Nedense bunun tesadüfi olduğunu düşünmedim. İstemsiz bir ürperti içimde fısıldadı. *Tanrım, senin neyin var?* Hızlıca dönerek düşündüm. *Oliver, Collith, Laurie...*

Laurie aniden, "Sorun değil, biliyorsun," dedi. Yüz ifademdeki soruyu gördü ve tekrar gülümsedi. Neyse ki yüzünde alaycı bir ifade yoktu; sadece nezaket ve biraz da sempati gördüm. "Seks. Arzu. Şehvet. Bunlar doğal şeyler. İnsanlar kendilerine sınır koymayı öğretmişler - bir şekilde teslim olmanın istemek olduğuna inanıyorlar - ama bu çok küçük bir düşünce. Bizler dürtülerin yaratıklarıyken neden sınırlar koyalım ki?"

"Çünkü her zaman sonuçları vardır," diye karşı çıktım, yanaklarım kızarmıştı. Yüzlerimiz bir nefes . Aramızdaki mesafeyi kapatmak için tek bir hareket yeterli olacaktı.

mesafe. "Fae'ler de dengeyle ilgili değil mi?"

"Tebrikler. Ama senden çok çok daha uzun suredir hayatta olan birine bir tavsiyede bulunayım. Yüzyıllar boyunca en büyük pişmanlıklarım 'sonuçlardan' kaynaklanmadı; sinir bozucu korkuların yoluma çıkmasına izin verdiğim için oldu. Hey, korku hakkında bir iki şey biliyorsun, değil mi?"

Parlak başlı peri göz kırparak kapıya doğru ilerledi. Bir kez daha gözlerimi devirmiştim. Laurie bunu görmedi ama. "Ben Unseelie Sarayı'nın Kraliçesi olmadan önce bana söyleyeceğin başka bir şey var mı?" İçimdeki endişeyi hissetmemesini umarak arkasından seslendim.

Bir eli kapının üzerinde durdu. Yüz ifadesi değişti. "Sadakatleri için onlara teşekkür etme. Sen bunu hak ettin. Bu senin hakkın," dedi.

"Bu hiç de küstahça değil."

Sevimli peri başını eğdi. "Elbette yle. Biz Dşmşleriz. Kibir bizim kanımızda var."

Böylece kapıdan içeri girmiş oldu. Dışarıda duran muhafızlar bu ani hareket karşısında irkildiler. Laurie yanlarından geçti ama ona bir bakış bile atmadılar; onun yerine ikisi de bana tuhaf tuhaf baktılar. Ben de kaşlarımı çattım. Elbise gülünç müydü? İ çamaşırları bu yüzden mi karışmıştı?

"Fortuna? Hazır mısın?" diye sordu tanıdık bir ses. Bir an sonra Collith belirdi ve onu görmek midemi bulandırdı. Gölgelerin ve dürtülerin kralı gibiydi. Bacakları bir kez daha siyah deri pantolonla kaplıydı ve pantolonun darlığı kaslarını daha da belirginleştiriyordu. Bunun zerine uzun, kırmızı bir palto giymişti. Onun da süslemeleri deriydi. Omuzları sert ve çivili bir malzemeden yapılmıştı. Altındaki gömlek beyaz ve boldu ama derin kesilmişti ve göğsünün pürüzsüz düzlemlerini ortaya çıkartıyordu.

Ve orada, teninde parıldayan, benimkiyle eşleşen bir safir takıyordu. Collith bakışlarımın yönünü fark ederek, "Yaptırdım," diye mırıldandı. "Fae erkekleri hiçbir zaman eşlerini temsil eden bir şey takmamışlardır, bu bana garip geldi. Neden bunu dünyaya duyurmak istemeyelim ki? Neden eşlerimiz de geleneklerimizin onlardan beklediği beklentilere sahip olmasın?"

Onu asla sevmeyeceğimi söylediğimden beri birbirimizle konuşmamıştık; seçtiği kelimelerin bunlar olması şaşırtıcıydı. Bir geleceğimiz olduğunu düşündüğünü açıkça ortaya koyan kelimeler. Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Garip bir şekilde, onun umutlarını tekrar yıkmak için içimde bir şey yoktu. Aynı zamanda kendimden de utanıyordum.

Nuvian ve diğer muhafız konuşmalarımızı duyabiliyordu. Tek söylediğim "Gitsek iyi olur," oldu.

Aynı anda hareket ederek, tam ben almak için uzanırken kolunu uzattı. Collith gülümsedi. Bu onun tüm yüzünü değiştirdi ve ben de hiç düşünmeden gülümsedim. Yumuşak ve renkli bir şey bağdan aşağı uçtu. Bunun huşu olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü. Kafa karıştırıcı bir an için kendimi Collith'in gözlerinden gördüm. Bu benim yüzümdü ama herhangi bir aynada ya da yansımada gördüğüm yüz değildi. Collith güzel olduğumu düşünüyordu. Mükemmelliğim için değil ama... dayanıklılığımıza hayrandı. Damon'a olan bağlılığıma. Vahşiliğime.

"Çok geç değil," dedi Collith sessizce, kafasının içine girdiğimin farkında değildi.

Şaşkınlıkla göz kırptım. Oh. Fikrimi değiştirmek için demek istedi. Bu konuşmayı bitirdiğimizi sanmıştım. "İnsan pişmanlık duyduğunuzu düşünüyor Majesteleri," diye karşılık verdim, az önce olanları daha sonra düşünmek üzere bir kenara bırakarak.

"Senin hakkında mı? Asla."

O zaman ne hakkında pişmanlık duyuyorsun? Sormak istedim. Ama bize daha fazla muhafız katılıyordu ve üçüncü denemeden sonra dinleyicim olmasından çekiniyordum. Önümüzde ve arkamızda yürüyerek koruyucu bir bariyer oluşturdular ve taht odasına doğru yolculuğa başladık. Her adımda endişem daha da artıyordu. Nemli avuç içleri, sık nefesler, karşı konulmaz dürtüler. Collith bunu hissetti -ya da belki sadece yüzümde gördü- ve güven vermek için parmaklarımızı birbirine geçirdi. Dokunmasına izin verdim, çünkü beni kaçırmaktan alıkoyan tek şey buymuş gibi geliyordu.

Geçitler bugün boş değildi; her birkaç adımda bir fae kümeleri vardı. Bizi fark ettiklerinde sessizleştiler. Bir ya da iki kez, bana doğru mırıldanılan bir şeyler duyduğumu sandım ama kelimeleri yakalayamayacak kadar hızlı yürüyorduk.

Sanki taht odasına dakikalar değil de saniyeler içinde varmışız gibi geldi. Duvar resminin altında durduk ve karşılaştığımız sahneye hazır değildim. Hiçbirine hazır değildim, nokta.

Tüm Unseelie Divanı bekliyordu. Birinci, ikinci ve üçüncü duruşmaya katılanların toplamından daha fazla periydi. Daha önce hiç bu kadar büyük bir toplantı görmemiştim. Benim gibi, faeler de etkilemek için giyinmişlerdi. Kısıtlı görüş açımdan bile yüzlerce güzel elbisenin ve özel dikim takımların olduğunu görebiliyordum. Sayısız ses tavana doğru yükseliyordu,

Ayrı ayrı konuşmalardan çok büyük bir şelalenin sesi gibiydi. Yine de kalabalık yavaş yavaş kapı aralığındaki varlığımızı fark etti. Bir sessizlik çöktü.

Tahta giden yol - hayır, *tahtlara*, çünkü artık orada iki tane vardı -O kadar dardı ki Collith ve ben omuzlarımızı birbirine bastırarak yürümek zorunda kalıyorduk. Dikenlerinden biri tenime batıyordu ama etkili olmaktan çok dekoratifti, çünkü acı vermek yerine sadece rahatsız ediyordu.

Kürsüye doğru ilerlerken, toplanan periler yolumuza simgeler atmaya başladılar. Güller, mücevherler, mektuplar. O kadar çoktu ki şaşkınlığımı gizlemek zorunda kaldım. İyilik kazanmayı mı umuyorlardı? Bu bir gelenek miydi? Yoksa bu sadece bir Kabus olarak benim etkim miydi?

Tükürenler ya da alay edenler de oldu elbette. Onlara sakın bir gülümseme verdim ve bunun sessiz bir alay olduğunu görmelerini umdum. Bu aynı zamanda bir vaadi de içeriyordu; bana ve Damon'a yapılanların karşılığını onlara ödemeye henüz başlamamıştım bile.

Yüzler arasında henüz bulamadığım Damon bana doğru döndü.

Ön tarafa ulaştığımızda Collith kenara çekildi. Hemen bir düzineden fazla peri arkamda yarım bir daire oluşturmak için harekete geçti. İçlerinden birinin saçında boncuklar vardı; her yer değiştirdiğinde çınlayan bir ses çıkarıyorlardı. Diğerlerine göz gezdirdim, bunların soyların başları olup olmadığını merak ediyordum. Bunlardan dördü Tarragon, Chandrelle ve ikizlerdi. Koyu tenli erkek, onunla her karşılaştığımda olduğu gibi sükûnet yayıyordu. Chandrelle'in ifadesi dikkatle boştu. Arcaena ise kumda kıvrılmış bir yılanı andıran ışıltılı gözlerle beni izliyordu. Görünüşüne bakılırsa, herhangi biri onun uykulu ya da yavaş tepki verdiğini düşünebilirdi... ve bu yaptıkları son hata olurdu. Ona sırtımı dönmek tüm içgüdülerime ters düşüyordu.

Geri kalanlar yabancıydı. Kimin düşman ya da müttefik olduğunu bilmiyordum.

Elbette Dil de oradaydı. Cübbesi en parlak, en saf beyaz renkteydi. Taktığı tek mücevher kalın parmaklarındaki birkaç altın yüzüktü. Herkes yerini aldıktan sonra, her zamanki jest, malzeme ve büyü kombinasyonu ile devam etti. Gıdıları sallanıyordu. Collith'in kitaplarından bir ritüeli hatırlamayı umarak okulda hiç göstermediğim bir özveriyle dikkat kesildim ama dikkatim dağılmaya devam etti. Damon neredeydi? Jassin planımı tahmin etmiş ve onu kilit altına mı almıştı?

Sonrasında yaşananların hiçbiri gerçek gibi gelmedi - bir rüya ile uyanıklık arasında sıkışıp kalmanın bulanıklığı vardı. Bir süre sonra, Dil bana

Diz çok. İtaat ettiğimin farkında bile değildim; nabzım tepeler ve nehirler üzerinde gürleyen vahşi bir at sürüyüdü. "Yemin etmeye hazır mısın Fortuna Sworn?" diye gürledi peri sonunda İngilizce olarak.

Tereddüt ettim ve bunu izleyen sessizlikte Collith'in sesi zihnimde dolaştı. *Bilmen gereken başka bir şey daha var. Taç giyme töreni sırasındaki ritüellerden biri seni tekrar düşünmeye sevk edebilir. Tören tamamlandıktan sonra, sen ve ben nasıl birbirimize bağlıysak, sen de onlara bağlı olacaksın.*

Onlar mı?

Bu sarayda yaşayan her bir peri.

Dil hâlâ bir cevap bekliyordu. Dudaklarımı yaladım. "Evet, öyleyim."

Sanki korkumu hissetmiş gibi durakladı ve ben de nefes almayı bıraktım. Boncuk gibi kara gözleriyle bana baktı. Bir süre sonra peri bir dizi soru sormaya başladı. Hâlâ İngilizce konuşmasına rağmen kullandığı dil karmaşıktı. Ne dediğini anlamakta güçlük çekiyordum. Yine de içimdeki isyana inat, tereddüt etmeden her birini kabul ettim. Sesim odanın içinde yankılandı.

Sonunda Dil, başıma dallardan yapılmış bir taç yerleştirdi. Yapraklar hala narin dallardan dökülüyordu. İşte o zaman her şey yeniden netleşti, Photoshop'taki bir görüntü gibi keskinleşti ve parlaklaştı. Dil'e bakmak için boynumu geriye doğru uzattım ama sandığım gibi beni kraliçe ilan etmedi. Ayağa kalkmamı işaret etti, ben de öyle yaptım. Kimse konuşmadı ya da hareket etmedi. Düşüncelerinin ya da arzularının beni istila etmesini bekledim. Hiçbir şey olmadı. Belli ki bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bana yol göstereceğini umarak Laurie'yi aradım.

"Fortuna," dedi Collith tahttan. Çabucak döndüm. Orada oturuyordu, kopuk ve hareketsiz. "Buradaki yerini talep et."

İlk kez ona gerçekten baktım. Yeni taht Collith'in oturduğu gibi doğal ya da yıpranmış değildi. Onun yerine heybetli bir sandalyeydi. Arkası birkaç metre yüksekliğindeydi. Minderleri kan rengindeydi. Yüksekte, kanatların yerinde karmaşık bir tasarım vardı. Orada birisi Leviathan'ı pırıl pırıl gümüşten yeniden yaratmıştı. Kuyruğu bir kenarından kıvrılıyor, diğer kenarından alevler fişkırıyordu.

Bu seçimin bir iğneleme mi yoksa bir güç sembolü mü olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu yaratıklar yüzünden ellerime bulaşan kanı hatırlatıyordu. Dişlerimi sıktım, merdivenlerden çıktım ve elbisemi topladım. Otururken eteğim etrafımda dramatik bir şekilde dalgalandı. Yüzlerce yüz bana bakıyordu.

bana geri döndü. Collith'in ifadesiz yüzünü taklit etmeye çalıştım ama kanım çok sıcaktı. Gözlerimi diktiğimi biliyordum.

Durgun bir sessizlikten sonra Nuvian öne çıktı. Kılıcını kınından çıkardı, diz çöktü ve ucunu yere dokundurdu. Zırhı sanki yağla parlatılmış gibi görünüyordu. "Ben Folduin soyundan Nuvian," dedi sesini kadar yüksek sesle. "Hayatımı ve sadakatimi Kraliçe Fortuna'ya adıyorum. Ne istiyor?"

Laurie'nin yorumlarını hatırlayarak kolçakları kavradım ve "Bir damla kana ihtiyacım var" diye cevap verdim.

Nuvian hiç tereddüt etmeden avucunun etli kısmını o hınzır görünümlü kenarıyla kesti. Kızıl damlalar belirdi. Peri elini çevirdi ve salon damlaların kaldırım taşlarına düşüşünü izledi. Bundan sonra Nuvian tekrar ayağa kalktı. Başka bir şey olmadığı için rahatlamıştım ve ona teşekkür etmek dilimin ucundaydı. Neyse ki Sağ El, ağzından tek bir kelime bile çıkamadan geri çekildi.

Başka bir peri çoktan ilerlemeye başlamıştı. Aynı şarkı ve dansı yaptık. O geriye doğru yürüdü, kalabalığın arasına karıştı ve bir başkası yerini aldı. İsimleri ve yüzleri hatırlamaya çalıştım ama çok fazla vardı. Úna yeminini etti elbette, resmi sözleri söylerken gözleri arzuyla yanıyordu. Onun yerine ağzından tükürükler saçarak, "*Sana yardım ettiğimi unutma,*" dediğini duydum. Yeminini tamamladığında . Sonra sıra Ömer'e geldi; her saniye titredi.

Sonunda zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Unseelie Sarayı'nda saat yoktu. Jassin'in öne çıkmasını beklerken kıpırdanmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. *Nerede o, lanet olsun?*

Görünüşe göre her Muhafız yeminini etmişti ve sıra kan bağına gelmişti; kılıç taşımayan bir erkek kalabalıktan ayrıldı. Geride kimi bıraktığını fark ettiğimde omurgam biraz dikleşti. *İşte başlıyoruz,* diye düşündüm.

Peri diz çöktü. Kare çenesi ve küt saç kesimiyle, perilere göre oldukça sıradan biriydi. Gri pantolon ve ona uygun bir ceket giymişti. İçinde hiçbir güç hissetmedim. Aslında, sivri kulakları olmasaydı, insan olduğunu düşünebilirdim. "Ben Daenan soyundan Ilphas," diye açıkladı erkek. "Hayatımı ve sadakatimi Kraliçe Fortuna'ya adıyorum. Ne istiyor?"

Başımı öne eğdim. "Bu senin eşin mi Ilphas?"

Gözlerinde şaşkınlık titreşiyordu. İzleyenlerin şokunu ben de hissettim; ilk kez bir damla kan istemenin ötesinde bir şey söylemişim. Arkasına baktı ve gerçekten de yanında durduğu kadını işaret ettiğimi gördü. Elinde tuttuğu, vücut bulmuş kurt adama bağlı zincir, törenim boyunca şingirdayıp durmuştu. "Öyle, Majesteleri."

"Harika. Sadakatin için kurt adamın özgürlüğünü istiyorum," dedim. Collith bana bakıyordu, bunu hissedebiliyordum. Benim için yazılmış olan senaryonun dışına çıkıyordum.

Olayların bu şekilde gelişmesi karşısında şaşkınlığı açıkça belli olan Ilphas ağzını açtı. "Ne yazık ki-"

Ondan çıkacak kelimeleri şimdiden duyabiliyordum. "*Ne yazık ki kurt bana ait değil*" gibi bir şey. Burun deliklerim alevlendi. "Ah, şimdi bana yalan söyleme. Sanırım Fae'ler evlilik söz konusu olduğunda 'senin olan benimdir' sözünü insanlardan bile daha ciddiye alırlar. Eğer kurt onunsa, senin de üzerinde hak iddia edebilirsin. Lütfen mahkemenin zamanını daha fazla boşa harcamayın."

Ağzı hoşnutsuzlukla gerilmişti. Acaba hangisi onu daha çok rahatsız ediyordu? Bir kadından emir almak mı yoksa bir Kâbus'tan emir almak mı? Muhtemelen ikisi de. Ama Ilphas aptal değildi; tartışmayı bıraktı. Tekrar eğildi - bu seferki daha kısa sürdü- ve eşinin yanına döndü. Öfkeyle fısıldaştılar. Sonunda Ilphas zincirin ucunu onun elinden çekip aldı. Bakışlarını bana çevirdi, gözle görülür bir şekilde kaynıyordu. Alnında duran berrak mücevher titriyordu. Ilphas kürsünün tabanına döndü ve kurt adamı da arkasından sürükledi. Yaratığın direnecek kadar ruhu kalmamıştı ve tırnakları uysalca taşlara çarptı. Ilphas zincirin ucunu bana doğru itti. "Sadakatimi sunuyorum, Majesteleri."

"Onu odama götürün. Kötü tepki verirse yanında kalın ama ona acı ya da zarar vermeyin. Ben törenden sonra geleceğim," diye ekledim. Ilphas üçüncü kez eğildi, akıllıca bir şekilde sözlerini ve tepkilerini kendine sakladı ve en yakın çıkışa doğru yürüdü.

Arcaena onun yerini aldı.

Onu gördüğüm anda kanım dondu. Kurt adamla ilgili tüm düşüncelerim çığlık çığlığa kaçtı. Bakışlarımız buluştuğunda gözleri parlıyordu. Onda korkudan eser yoktu; benim zayıf olduğumu düşünüyordu. *Kendi yaptığı zincirlerle bağlı* olduğunu söylemişti. O zincirler artık yoktu.

Bir an sonra kadim perinin sesi sessizliği yararak geldi ve ses tonundaki alaycı tınıyı hayal etmediğimi anladım. Kulaklarımı tırmaladığını hissettim. "Ben Tralee soyundan Arcaena. Hayatımı ve sadakatimi Unseelie Sarayı'nın Kraliçesi Fortuna'ya adıyorum. O ne istiyor?"

Gücünü üzerimde kullandığı geceden beri bu anı bekliyordum. Tadını çıkarmak istedim. Ezberlemek. O konuştuktan sonra birbirimize baktık, saniyeler geçip gidiyordu. Birkaç saat önce ona tısladığım sözleri ikimizin de duyduğunu biliyordum. *Bu anı hatırla. Hatırlayacağımı biliyorum.*

Collith muhtemelen neden hâlâ sadakat istemediğimi sormak için bana döndüğünde, Tralee soyundan Arcaena'ya gülümsedim. "Thogon Törenleri'ne aşına mısın?" diye sordum.

Bir kez daha kralın dikkatinin gücünü hissettim. Bağdan alarm ve şaşkınlık dalgaları geldi. Onu görmezden geldim. Arcaena da endişeliydi; hareket etmemesine rağmen peri bir şekilde hareketsiz kalmıştı. "Öyleyim," dedi sıkıca.

"Mükemmel. Bunları kendi üzerinizde uygulayın. İstediğim şey bu."

Sessizlik bozuldu. Yüzlerce peri aynı anda konuşmaya başladı. Kimse müdahale etmeye ya da itiraz etmeye cesaret edemedi ama saraydaki şaşkınlık hissediliyordu. Muhtemelen böylesine saygıdeğer bir bilgiye nasıl sahip olabildiklerini merak ediyorlardı.

Thogon'un Ayinleri. Yüzyıllar önce, nezaketi ve empatisiyle tanınan sıra dışı bir peri vardı. Aynı zamanda ürkütücü yetenekleriyle de ünlüydü; tek bir dokunuşuyla kurbanlarına korkunç hastalıklar bulaştırırdı. Thogon bir insanla tanışıp ona aşık olduğunda, kendisini bu korkunç güçten kurtarmak için ne yapmaya karar verdi. Cadılara gitti ve iblislerle konuştu. Yıllar süren başarısız denemelerden sonra, Thogon'un Ayinleri olarak bilinen şeyle güçlerinden sıyrılmayı başardı. Ancak, çoğu Fae'de olduğu gibi, bunun da korkunç bir bedeli vardı.

Ayinler Thogon'u ölümlü yaptı.

Köşeye sıkışmış bir fare gibi görünen Arcaena, duvarlara dizilmiş ve kapıları Muhafızlara baktı. Yüzlerinde ne bir acıma ne de kabzalarındaki kavramalarda bir gevşeme vardı. Sonra öfkeden ağzı açık kalmış ama müdahale edecek gücü olmadığı belli olan ikizine baktı. Onun seçimi de benim Damon'ın karşısına babamızın bıçağıyla çıktığımda yaptiğım gibi basitti: İtaat et ya da öldüröl.

Onun bu farkındalığa ulaşmasını izledim. Sonunda Arcaena tekrar benimle yüzleşti. Dudağı kıvrıldı, gözlerinden nefret fışkırıyordu ve gerçek bir düşman edindiğimi anladım. *Hodri* meydan, diye düşündüm ona, keşke Damon burada olsaydı da olacakları görseydi. Bu kadim peri de benim kadar güçsüz olacaktı. Damon'ın olduğu gibi. Yenilmez değillerdi. Her şeye kadir değillerdi.

Kusurları ne olursa olsun, en azından Arcaena kaçınılmaz olanı geciktirme zahmetine girmedim. Bir sufle gibi, akıcı bir hareketle yere yığıldı. Bir Muhafız botundan bir hançer çıkardı ve ona doğru uzattı. Hayal mi gördüm acaba diye düşündüğüm kısa bir tereddütten sonra hançeri aldı ve avucuna bastırdı. Sonra Arcaena kendi kanını kullanarak kaldırım taşlarının üzerine semboller çizdi. Ellerinin nasıl titrediğini gizleyemedi. Büyünün bu kısmı bile yorucuydu; birkaç kez daha fazla kan almak için yeni bir kesik atmak zorunda kaldı. Bir noktada hata yapmış olmalıydı, çünkü Dil öne çıktı ve düzeltme gibi bir şey söyledi. Arcaena ona cevap vermedi.

Sonra okumaya başladı.

İlk başta kelimeleri söylemek kolaydı. Ama bunu hissetmeye başladığı anı herkes biliyordu-Arcaena aniden kamburlaştı. Omurgasındaki çıkıntı, şimdiye kadar gördüğüm zarif peri ile çelişiyordu. Sesi kesik kesik ve kesik kesik çıkmaya başladı. Metinden anladığım kadarıyla, büyü onun güçlerini birinin bağırsaklarından çıkan tenya gibi çekip çıkarıyordu. Arcaena'nın dizlerindeki taşları bir damla salya kaplamıştı. Hakkını yemeyelim, durmadı... ve bu kısa bir büyü değildi.

Bir saat boyunca onun ayinleri gerçekleştirmesini izledik.

Sonunda Arcaena'nın gözleri başının arkasına yuvarlandı ve yere yığıldı. Odadaki herkes nefesini tutmuş bekliyordu ama bilinci yerine gelmedi. Burnundan bir damla kan geldi. Nuvian'a başımla işaret ettim, o da Muhafızlarından ikisine sert bir işaret yaptı. Aceleyle kürsüden aşağı indiler ve Arcaena'nın kollarını tuttular. Tıpkı benim mahkemeden sonra yaptığım gibi, onu sürükleyerek götürdüler. Gözlerimi onların ilerleyişinden bir an bile ayırmadım. Sadece üçü yan kapıdan çıkıp gözden kaybolana kadar dikkatimi yemin etmek için bekleyenlere çevirdim.

"Devam edelim mi?" diye sordum. Tüm vücudum titriyordu. Daha önce hiç olmadığım kadar canlı hissediyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, başka bir Gardiyan öne çıktı. Ya yeminlerin belirli bir sırası yoktu ya da bu kişi öne çıkmakta geç kalmıştı. Ben ikincisinden şüphelenmiştim. Mahkemede bana vuran periydi. O

ama ikimiz de biliyorduk ki tıpkı Arcaena gibi bu peri de benim merhametime kalmıştı. Yine de sesi hiç tereddüt etmeden sessizliğin içinde çınladı. "Ben Paynore soyundan Lyari. Hayatımı ve sadakatimi Kraliçe Fortuna'ya adıyorum. Ne istiyor?"

Bir kez daha sessizliğin aramızdaki boşluğu doldurmasına izin verdim. Kalabalığın içinde bir yerde bir insan öksürdü. Kararsızlığım uzadıkça, bir şeyin beni Lyari'den hemen intikam almaktan alıkoyduğunu fark ettim.

Bu perinin güzelliği diğerlerinden daha narindi. Burnu küçük ve hafif kalkıktı. Teni bir inci gibi ışıldıyordu. Çenesinde asi olmaktan çok çekici olan küçük bir yarık vardı. Saçları zengin, sarı dalgalar halinde beline kadar dökülüyordu. Belki de şiddeti karanlıktan değil, kendini kanıtlamak için duyduğu şiddetli arzudan kaynaklanıyordu.

"Sadakat yemininize karşılık, kişisel muhafızım olarak hareket etmenizi istiyorum," dedim.

Lyari'nin gözleri irileşti, sonra kendini tuttu ve ifadesini düzeltti. Sarsak bir hareketle bir kez başını salladı ve sağında durmak üzere kürsüye çıktı. Benim kendi Sağ Elim. Kalabalığa devam etmeleri için el salladım ve bir sonraki peri ortaya çıktı.

Jassin bana gülümsedi.

Kalbimin sakinleşmesini emrettim. Damon orada, hemen arkasında duruyordu. Kardeşimin yüzünü taradım, yeni bir kesik ya da çürük var mı diye baktım. Sonra, göreceğimden emin olduğunda, Jassin Damon'ın çenesini tuttu ve başını sağa doğru salladı. Onu öptü, sert ve ıslak bir şekilde. Zamanlaması bilinçliydi; Damon'ın başı döndüğünde yanağındaki kırmızı el izini gördüm. Jassin'inkine benzeyeceğinden hiç şüphem yoktu.

"Yeminin, peri," diye tükürdüm. Yaratık Damon'ı serbest bırakmadan önce oyalandı. Yüzü bana dönüktü, her santimi itaatin resmiydi. Ellerini arkasında kavuşturmuş, uzun saçlarını düzeltmiş ve parlatmış bir şekilde duruyordu. Tek bir saç teli bile yerinde değildi. "Ben Sarwraek soyundan Jassin," diye mırıldandı. "Hayatımı ve sadakatimi Kraliçe Fortuna'ya adıyorum. Ne istiyor?"

Şimdi midemde bir eşek arısı sürüsü vardı. Collith sadakat yeminlerinden bahsettiği andan itibaren aklımı kurcalayan soru buydu. Leviathan'la savaşırken her düşüncemin içinde yaşayan soru buydu. Bu soru bana her şeye rağmen umut veren soruydu.

Bu derin, sonsuz karanlıkta. "Taahhüdünüz için Damon Sworn'un serbest bırakılmasını istiyorum," dedim.

Fikrimin ne kadar dahiyane olduğunu düşünsem de, başka kimse şaşırması görünmüyordu. Damon mutsuz bir ifadeyle bana doğru yürümeye başladı. Bir kez daha nefes almaya cesaret edemedim, küçük bir ihtimal beni uyandırabilirdi ve bu törenin bir rüya olduğu ortaya çıktı. *Başardım. Başardığıma inanamıyorum*, diye düşündüm şaşkınca. Bana başka ne olursa olsun, en azından Damon güvendeydi. Ailemizin onun için öngördüğü hayatı yaşamaya devam edecekti.

Jassin kolundan tutup onu geri çektiğinde kürsüye bile varamamıştı.

Kardeşim acı dolu bir çığlığı bastıramadı. Ayağa fırladım, muhafızları çağırmak üzereydim. "Süreyi hiç belirtmediniz leydim," diye araya girdi Jassin. Damon gözlerini yerden ayırmıyordu, yüzü göremeyeceğim kadar alçaktı ve rahatladığını gizlemeye çalışıp çalışmadığını merak ettim.

Jassin'in hilesinden çok kendi aptallığım yüzünden içimde öfke kaynıyordu. Collith o sırada bir şeyler söyledi, sesi mantıklı ve yatıştırıcıydı. Ama kulaklarımdaki uğultudan kelimeleri seçemiyordum. Öfke taşmıştı. Unseelie Kralı'na baktım ve sesim garip bir şekilde mesafeli, "Biri onu durdurmalı, Collith," dedim.

Gözlerinde dehşet parlıyordu. "Fortuna, yapma-"

Bakışlarımı Jassin'e diktim ve "Sana meydan okuyorum" diye nefes aldım.

Kalabalığın içinden bir şok dalgası daha geçti. Meydan okumalar yüzyıllar önce kullanmayı bıraktıkları bir gelenektir -Fae'ler bile bunun arkaik olduğunu düşünüyordu- ama Collith'in kitaplarından birinde bu bilgiye rastlamıştım. Rakipler korunaklı bir çemberin içine yerleştirilirdi. İçlerinden biri ölene kadar büyü bozulamazdı. Dövüşler genellikle kanlı ve acımasız olurdu ama bazen günler sürerdi. Bir durumda, yıllarca sürmüştü.

Dil çoktan yanımıza gelmişti; cüssesine göre hızlı hareket ediyordu. Kalabalık vızıldarken, etrafımıza beyaz bir toz çemberi serpmeye başladı ve toprağın küçük bir parçasına dokunmadan bıraktı. Tuz. Tüm bunlardan ne elde ettiğini, böyle bir gücü kullanmanın yıllarını tüketip tüketmediğini merak ettim. "Gelenek olduğu üzere, meydan okuyanın silahını seçmesine izin verilecek," diye bilgilendirdi Dil beni, neyse ki düşüncelerimden bihaberdi.

Omuz silktim. "Peki."

Ağırbaşlı peri, bekleyen bir köleden bazı malzemeler almak için ayrıldı. Jassin zümrüt gözlerini bana dikti. "Hediyemi beğendin mi?" diye fısıldadı. "Kardeşini kullanacaktım ama üçüncü deneme için onu canlı istediler, ben de öyle yaptım."

Bir an için ona bakakaldım. *Bu adam neden bahsediyor?* Yine de bir araya getirmek sadece birkaç saniye daha sürdü. Farkına varmam otoyol çarpışması gibi oldu. Shameek. Hediyesi Shameek'ti. O masada, ziyafet çekilirken, bir cesetten çok kan ve kemik vardı.

Hasta olacaktım.

Dil bir avuç dolusu ıvır zıvırla geri döndü. Avucunda ölü bir yusufçuk, kemirgen büyüklüğünde bir kalp, mavi bir çiçek ve bir çeşit diş vardı. Düzgün bir şekilde nefes aldım ve Jassin'in onun ifşası karşısında içime dolan öfkeyi görmesine izin vermedim. "Yeter. Seçiminizi yapın," diye emrettim. Şaşırtıcı bir şekilde, sesimde hiç açık yoktu.

Jassin Dil'e baktı, o da başını sallayarak haklı olduğumu gösterdi. Artık onu hangi silahla öldüreceğimi seçme zamanıydı. Kardeşimin işkencecisi gülümsedi ve "Ben... korkuyu seçiyorum" dedi.

Bir pembe diziden daha iyiydi; Jassin konuştuğundan sonra Unseelie Divanı yeniden sese boğuldu. Dil, o güvenilir bıçağını sallayarak sesini kalabalığın üzerine yükseltti. Jassin'in solgun elini kavradı ve , sonra aynısını benimkine yaptı. Acının farkına bile varmadım. Çemberi terk etti ve arkasından kapattı.

"Kanımız bir zamanlar güneş kadar parlaktı. Bunu biliyor muydun?" Jassin, kırık derimizde şişen parlak boncuklar yerine beni izleyerek sordu. Laurie doğruyu söylemişti; kanları maviydi. Canlı damlalar belli belirsiz tıslamalarla ateşe düştü. Havada elle tutulur bir değişim vardı ama ne tür bir değişim olduğunu tam olarak tanımlayamıyordum. Çemberin dışında yaşanan gürültü de sessizleşmiş gibiydi. Cevap vermedim ama Dil meleklerin dilinde hızla ilahi söylemeye başlarken gözlerimi Jassin'den ayırmadım.

Birden yanımda bir sıcaklık hissettim. Bakmaya cesaret ettiğimde Laurie'yi görünce şok oldum. Çemberin hemen dışında kimse ona doğru bakmamış ya da varlığını sorgulamamıştı. Tıpkı Collith'in odasından çıktığında muhafızların yapmadığı gibi. Tıpkı Collith'in kendisinin de aynı alanı işgal ettikleri her seferde yapmadığı gibi.

O anda yapbozun bir parçası yerine oturdu. Günler önce fark etmem gereken bir şey. "Seni göremezler, değil mi?" Nefesimin altında sordum. Jassin kaşlarını çattı, bir şekilde onunla konuşmadığımı biliyordu.

Laurie basitçe, "Hayır," dedi.

Herhangi bir açıklama yapmadı. Zihnim allak bullak oldu. "Sırrın muhtemelen birkaç dakika içinde benimle birlikte ölecek."

"Kırıldınız mı?" Jassin sordu, ses tonu hafifçe meraklıydı.

İkimiz de onu görmezden geldik. Laurie görüş alanıma girdi. Altın süslemeli kraliyet mavisi bir tunik giymişti. Gümüş rengi saçlarıyla birleşince büyüleyici görünüyordu. *Kimdi* bu peri? "Sadece senin tanıdığım en cesur yaratık olduğunu söylemek istedim," dedi bana inkar edilemez bir samimiyetle. "Bundan daha önce bahsetmeliydim. Dikkatimi dağıttın."

Histerik bir kahkaha attım. "Bu güzel ama iltifatlar korkudan zevk alan bir periye dehşete düşürmeme yardımcı olmaz."

"Bir Kâbus'un gücünü neyin güçlendirdiğini bilmiyor musun?" Laurie parmağını büktü ve ateşin üzerine eğildi. Her nasılsa kır çiçekleri ve yeşil şeyler kokan nefesi boynumu ısıttı. "Serbest bırakılmış öfke. Acı. Kötü rüyaların yapıldığı şeyler."

Ben cevap veremedim ya da tepki gösteremedim bir öpücük kondurdu ve geri çekildi. Sonra istesem de bir şey söyleyemedim; büyü beni ve Jassin'i ele geçiriyordu. Düşmeye benzer bir duyguydu bu. Renkler ve enstantaneler bulanıklaştı. Eons sonra, kaos durdu. Hâlâ ayakta olduğumu ve gözlerimin kapalı olduğunu fark ettim.

Jassin korkuyu seçmişti, bu da kendi ilacımın tadına bakmak üzere olduğum anlamına geliyordu. Ancak bu durumda ikimizden biri ya da her ikimiz de kesinlikle bu yüzden ölecektik. Ben de iyi bir başlangıç yapmamıştım, çünkü korku şimdiden pençelerini içime geçirmeye çalışıyordu. İsteksizce gözlerimi açtım, goblinlerin beni tuttuğu garajı, Ölüm Getiren'i ya da o ıslak zindanı görmeye hazırdım. Bunun yerine gözlerimi bir tavana açtım. Gece olmuştu. Yağmur sol tarafımdaki pencereye vuruyordu. Uzanmıştım. Küçük bir çocuk yanıma sokulmuştu, uyurken başparmağını sıkıca ağzına sokmuştu.

Hepsini anında tanıdım. Panik bir yangın gibi içimi yaktı. *Oh, Fortuna, seni aptal.*

Burası ailemin öldürüldüğü yeri.

Oliver ortaya çıkmadan önce, ben çocukken, kâbuslar beni sürekli rahatsız ederdi. Her zaman göğsüm kabarmış, derim terden parıldarken uyanırdım. Annemle babamın öldüğü gece, bir tane daha gördüm. Ama bu sefer, gözlerim açıldığında bir kükreme tüm evi sarstı.

İnsanlık dışıydı, öfke ve açlık doluydu. Hâlâ kâbusla gerçek arasında sıkışıp kalmış bir halde ayağa fırladım. Damon kıpırdamadı. Yırtılan etin sesi geldi. Bir gurgle. Dehşetten donup kalmıştım. *Dışarı çık, dışarı çık, dışarı çık*, diye bağırdı içgüdülerim.

Ama bu imgelemi ben kontrol etmiyordum. Jassin kontrol ediyordu. Tarihi benim lehime değiştirecek değildi.

İrademe karşı gelerek örtüleri dikkatlice kenara çektim. Sekiz yaşındaki bacaklarımla koridora çıktım ve kapıyı arkamdan kapattığımdan emin oldum. Damon benim sürekli gölgemdi ve eğer uyanırsa beni takip etmekte ısrar edecekti. Döndüm, belki televizyon açıktır diye oturma odasına bakmayı düşündüm... ve yerde oturmuş, duvara yaslanmış küçük bir figür görünce durdum. Bir inilti beni terk etti. "Anne?"

Cevap yok.

Kaçma dürtüsü varlığımın her zerresini doldursa da yüzükoyun yatan bedene yaklaştım. Annem ağzı açık bir şekilde ölmüştü, muhtemelen tam çığlık atmak üzereydi. Gözleri geniş ve dehşet içindeydi. Tüm ön kısmı bir kâğıt gibi yırtılmış ve iç organları halıya dökülmüştü.

Zihnimin çatladığını hissettim. Çok yakındı, parçalanmaya çok yakındı. Ama tekrar hareket ediyordum, annemin üzerinden geçiyordum. Nereye gittiğimi biliyordum. Kendimin bu genç versiyonunun içine hapsolmuştum, onunla savaştım. Yalvarışlar ve hıçkırıklar boğazımda düğümlendi. Topuklarımı kazdığımı, kapıyı tuttuğumu, o odadan uzak durmak için her şeyi yaptığımı hayal ettim. Yine de genç halim saftı. Ebeveynlerinden birini hala hayatta bulacağına dair umudu vardı.

Babam yataktan kalkmaya bile fırsat bulamamıştı.

Annemin bu kadar uzağa gitmesinin tek nedeni büyük olasılıkla katilin kocasını yemekle meşgul olmasıydı. Bize ulaşmaya çalıştığını şüpheyi yer bırakmayacak şekilde biliyordum. Bizi korumaya. Benimmiş gibi hissetmediğim ayaklarımın üzerinde, daha yakına sürüklendim. Daha yakına. Yataktaki şey babam değildi. Koridordan yayılan ışık her ayrıntıyı ortaya çıkarıyordu.

Delilik nefesimi enseme hissettiriyordu. Laurie'nin serbest bırakmamı söylediği öfkeyi toplamaya çalıştım ama bulabildiğim tek şey acıydı. "Hayır, hayır, hayır," diye inlemeye başladı küçük ben. "Baba, uyan. Lütfen uyan. *Babacığım*."

Kelime bir çığlıkla sona erdi.

Ürpererek çarşafları yumruklarımın arasına aldım. Beni tüketmekle tehdit eden korkuyla mücadele etmek için başka bir yol aradım. Öfke değilse bile, onun tam tersi. Bu ne olabilirdi ki?

Sanki o da oradaymış ve çaresiz düşüncelerimi duyuyormuş gibi, cevap geldi. Babamın başka bir anıydı. Bu değil; gerçek bir anı. Sıcak ve canlı olduğu zaman. Başka bir kabustan daha yeni uyanmışım. Odaya koştu -her zamanki gibi- ve hıçkırıklarım dinene kadar beni salladı. *Sana çok önemli bir şey söyleyeceğim ve bunu bir sır gibi saklamalısın, tamam mı?* demişti. *Gücümüz kaçınılmaz değil. Korkudan daha güçlü bir şey var.*

Bununla birlikte bir elini küçük göğsüme bastırdı. Bana Damon için, ailem için hissettiklerimin midemdeki titremeden ve alnımdaki terden daha güçlü olduğunu söyledi.

Yıllar sonra nihayet babamın tavsiyesine uydum ve onları düşündüm. Annemi ve onun yumuşak ellerini. ve gözlerinin kenarındaki kaz ayaklarını. Damon ve onun utangaç gülümsemesi. Aile. Neşe. Sevgi. Bir battaniye gibi etrafıma sardım.

Gözlerimi tekrar açtığımda taht odasına geri dönmüştüm.

Jassin hâlâ ateşin karşısında durmuş, yumruğunu havaya kaldırmıştı. Bileğinin iç kısmında kurumuş bir kan izi vardı. İmgelemden sapasağlam çıktığımı anladığında Jassin kaşlarını çatı. "Sıra bende," diye mırıldandım. Gözlerini kırptırdı ama o tek an dışında tepki verme şansı yoktu.

Bir tsunami gibi, iradem onun üzerine çöktü. Büyünün yeteneklerimi güçlendirdiği ortaya çıktı - Jassin'in en büyük korkusunun yerini bulmak nefes almaktan daha kolaydı. Bulduğum şey kaşlarımın kuşkuyla kalkmasına neden oldu.

Şaşkınlığıma rağmen, bunun beni anında kullanmaktan alıkoymasına izin vermedim. Bir sonraki an, yanardöner, kadim, anlaşılmaz bir ışıkla çevrelenmiştik. Jassin dizlerinin üzerine , kanlı elini gözlerini korumak için havaya kaldırmıştı. Işığın içinden bir ses geldi. Ne erkek ne de kadındı, genç ya da yaşlı, öfkeli ya da bağışlayıcıydı. Aklım neredeyse sesin gücünden kopacaktı. *"Herkes yaptığının karşılığını vereceğim,"* dedi ses, etrafımızda yankılanarak.

Biri çığlık atıyordu.

İllüzyon kayboldu. Sendeledim ama ayaklarımın üzerinde durmayı başardım. Zihnimin gerçeklikle uzlaşmasını sağlamak bir mücadeleleydi.

O zaman kalbim bir kez daha kırıldı. Damon, taşların üzerinde kıpırdamadan yatan Jassin'in üzerine çömelmişti. Perinin kulaklarından, burnundan ve gözlerinden kan akıyordu. Hissettiğim acı Jassin için değildi elbette, daha önce hiç duymadığım şekilde feryat eden kardeşim içindi. Buna rağmen

Bu sesin korkunçluğu Jassin'in gerçekten öldüğünü doğruluyordu. Yorgunluk ve rahatlama dolu bir iç çekişe engel olamadım. Bacaklarım titriyordu. Her an bayılabilirdim.

Gecikmeli olarak, yerde gelişi güzel ve terk edilmiş bir şekilde duran tacı fark ettim. Kendimi yaşlı bir kadın gibi hissederek yavaşça eğilip aldım. Bakışları o zaman fark ettim.

Odadaki her peri benim bir şey söylememi bekliyordu. Tacı yerine koyarken, Collith'in tüm bu çile boyunca kaldığı tahta doğru bakmama izin vermedim. Sesi hafızamda gezindi. *Tarih, korkuyla hükmetmenin anlaşmazlığa ve ihanete yol açtığını çoktan kanıtladı. Tahta geçtiğimde, bunun yerine kanun ve tarafsızlıkla hükmetmeye çalıştım.*

Tek bildiğim korkuydu.

"Bu hepinize bir ders olsun," dedim olabildiğince çok bakışla karşılaşarak. Damon ağlamaya devam etti. "Eğer benimle ve benimkilerle uğraşırsanız, bu iyiliğinize on katıyla karşılık veririm."

İfade amaçlanan etkiyi yarattı; saraydaki çoğu kişi artık bana temkinli bakıyordu. Karşı koyamayınca gözlerim o budaklı tahtta oturan figüre kaydı. Onda hayranlık ve beklemediğim başka bir şey vardı.

Keder.

Çenemi kaldırdım ve -görünüşe lanet olsun- taht odasından dışarı fırladım.

CHAPTER NINETEN

T Lyari bu sefer uzaktan takip etmedi. Görünüşe göre yeminler ciddiye alınıyordu, çünkü peşimden ayrılmıyordu. Bugün kimse bana suikast düzenleyemeyecekti.

Belli. İyi de oldu, çünkü tek yapmak istediğim elbiseyi çıkarıp uzanmak ve uykunun beni ele geçirmesine izin vermektir.

Collith'in odasına giden yolu yarılayana kadar verdiğim emri hatırlamadım. *Onu odama götürün. Kötü tepki verirse yanında kal, ama ona acı ya da zarar verme. Törenden sonra geleceğim.*

Kahretsin. Kurt adam.

Hissettiğim kadar kırılmış görünmemek için kendimi zorlayarak, emirlerimi harfiyen yerine getiren Ilphas'a yaklaştım. "O nasıl?" diye sordum. Meşalelerden biri titriyordu, sönmeye çok yakındı.

"Hiç ses çıkarmadı Majesteleri," dedi bakışlarını ileriye dikerek. Adamı suçlayamazdım, gerçekten. Onu oldukça küçük düşürmüştüm. Benimle tüm saray arasındaki bağlanma büyüsunün henüz devreye girmemiş olmasına sevinmişim. Belki de gerçekten şanslıysam hiç devreye girmeyecekti.

Ilphas'ın cevabına gelince, sessizliğin iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildim. Ya kapıyı açarsam ve kurt adam bana saldırırsa?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Başka birinden hayatını riske atmasını isteyemezdim. Ilphas'ın yanından geçip, kendime tekrar düşünme şansı vermeden içeri süzıldüm. Erkek beni durdurmaya çalışmadı ama Lyari durdurdu. "Majesteleri-" diye başladı, melodik sesi içindeki bıkkınlık notasıyla çelişiyordu. Belki de beni korumanın kolay bir iş olmayacağını farkındaydı.

Kapı yüzüne kapandı. Sırtımı kapıya dayadım ve döndüm, kendimi pençelerimin ve dişlerimin patlamasına hazırladım. Ayna parçası ulaşamayacağım bir yere saklanmıştı. Elimdeki tek silah korkuydu. Umarım o hasarlı bedende bunu hissedecek kadar insan kalmıştır. Tüm insan efsanelerinde ve söylencelerinde kurtadamlar öfke ve kana susamış canavarlardır. Sıkıntı ya da acı gibi şeyler hissetmiyorlardı. Onları yönlendiren avlanmaktan başka bir şey değil.

Ama odanın diğer tarafındaki yaratık o hikâyelerdeki yaratıklardan biri değildi. Evet, devasa bir şeydi. Ona bakarak, 1.80 boyunda ve yaklaşık yüz elli kilo ağırlığında olduğunu tahmin edebiliyorum. Daha sağlıklı olsaydı, bu rakam çok daha yüksek olurdu. Yine de benzerlikler burada sona eriyordu. Bu canavar kapıdan olabildiğince uzağa, köşeye sinmiş ve kocaman gözlerle bana bakıyordu. Dehşet, kürklü vücudunun her çizgisinde belirgindi. Omurgasındaki tüyler diken diken olmuştu.

Taç muhtemelen beni daha büyük ve uhrevi gösteriyordu; hiç tereddüt etmeden çıkardım ve yere koydum. Sonra, her yer değiştirdiğimde yanıp sönen safiri çıkardım. İşim bittiğinde ellerimi kurt adama uzattım, avuç içlerim dışarıdaydı. *Gördün mü?* Jest öyle diyordu. *Boş.*

Yaratık hâlâ zinciri takıyordu ama zincirin ucu toprakta sürükleniyordu. Bu kadar yakından bakınca, zincirin halkalarının boynunun etrafında durduğu yerde kabuklardan ve kel bölgelerden oluşan bir halka olduğunu görebiliyordum. Sanki ihtiyacım varmış gibi, onu aldığım sefil dişinin aylardır bu kurdu çekiştirip fiziksel kanıtı. Onu başka bir zalim efendi olmak için kurtardığımdan mı endişeleniyordu?

"Artık güvendesin," diye fısıldadım, daha yüksek sesle konuşmanın onu korkutup harekete geçireceğinden endişeliydim. "Tekrar dönüşebilirsin."

Kurt adam bana bakmaya devam etti. Doğüstü iyileşme yeteneğine sahip olduklarını ama onun ya da kadının işkence görüp görmediğinden ya da kutsal suyla zarar görüp görmediğinden emin değildim. Eğer durum böyleyse, yaraları insan hızında, hatta daha yavaş iyileşiyor olmalıydı. Görmek için yaklaşmam gerekecekti. Belki de bunca zamandır dönüşmesini engelleyen şey buydu.

Gençken, hala veteriner olmayı hayal ederken, korkan köpeklere nasıl yaklaşılacağını araştırmıştım. Gerçi bu köpek değildi ama belki de temel kavramlar hâlâ geçerliydi. Hafifçe döndüm, böylece yüzüm kurda dönüktü. Göz temasından kaçınarak ona doğru bir adım attım. Yaratığın dudakları kıvrıldı ve iki sıra keskin dişi ortaya çıktı.

Tamam o zaman. Yeni bir plan yapma zamanı. Hâlâ temkinli bir hızla ilerleyerek kapının yanında asılı duran ipe gittim ve onu çektim. Kurt adam her şeyi izliyordu, kulaklarını kafasına dayamıştı. Laurie'nin geçide ne kadar çabuk girdiğini hatırlayarak, ben de girmeden önce sadece birkaç saniye bekledim.

Kapıyı açtığımda, Lyari mırıldandığı bir küfürle beni iterek geçti. *Moron* kelimesini duydum. Kılıcını çekmişti ve ben keskin bir emir vermeden içerideydi. Kurt adam daha da kıllandı ama hareket etmedi. Kalp atışlarım biraz yavaşladı.

Lyari yoldan çekildiğinde, gölgelerin arasında bir insan kızın durduğunu gördüm. Şüphesiz benim çağırdığım kızdı. Loşluğa rağmen genç olduğunu görmek kolaydı. Kendi zihnimde bile kabul etmek istediğimden çok daha gençti. Muhtemelen en fazla on yaşındaydı ve bu da zorlamaydı. Cildi kir içindeydi ve giysileri bir tişört ve kot pantolondan daha yırtık pırtıktı. Ayakkabıları yoktu ve kirle kaplı ayak parmaklarının uçları .

Çocuk bakışlarını ayak parmaklarına sabitledi. Birkaç saniyede bir, içinden bir titreme geçti. Dehşetten mi yoksa soğuktan mı olduğunu anlayamadım. Muhtemelen ikisi de. "Biraz et getirebilir misiniz lütfen?" Sordum, sesim nazikti.

Bakışları bir anlığına benimkilere kaydı, ama bu bakışların şaşırtıcı derecede mavi olduğunu görmeye yetecek kadar uzun bir süreydi. Yüzüme iyice baktı ve kendisi de saygıyla gevşedi. Kendine gelmesi biraz zaman aldı ama kendine geldiğinde kız başını salladı ve kaçtı. Geçitte bir aşağı bir yukarı baktım ama İlphas'tan iz yoktu. Umarım bu, onun ve eşinin kurda daha fazla sorun çıkarmayacağı anlamına geliyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?" Lyari arkamdan sordu. Ses tonunu düz ve soğuk tuttu ama yine de küstahlığın sınırındaydı.

Olduğum yerde kaldım ve kızın dönmesini bekledim. Ona bakmadan cevap verdim: "Buna merhamet deniyor. Bir ara araştırmalısın."

Lyari cevap vermedi. Birkaç dakika içinde çocuk geri döndü. İki elinde de kanlı, çiğ bir bifteğin ağırlığıyla dolu bir tabak taşıyordu. "Mükemmel, teşekkür ederim," dedim ve tabağı aldım. Tekrar kurda yaklaştım. Bu sefer dudaklarını kaldıramayacak ya da hırlayamayacak kadar elimdeki şeye odaklanmıştı.

Birkaç metre öteye bıraktığımda kurt fırladı. Lyari çok geç tepki verdi, ama benimle ilgilenmedi; yaratık eti öyle şiddetli kaptı ki

tabağı devirdi. Tekrar köşeye çekildi ve bifteği jilet gibi keskin dişleriyle parçalamaya başladı. *Zavallı şey Fallen'dan daha vahşi*, diye düşündüm, cesaretsizlikle izleyerek. Yine de yemek dikkatimi dağıtmaya yetmişti; nihayet yaralarını incelemek için diz çöktüğümde kurt adam bana bakmadı bile. Bunu yaparken, bacaklarının arasında ne olduğuna dair bir bakış yakaladım. Evet, kesinlikle erkekti.

Bariz inceliği dışında, görebildiğim kadarıyla herhangi bir yara yoktu. "Keşke adını bilseydim," dedim usulca, kalçalarımaya yaslanarak. "Beni hiç anlayabiliyor musun? Eğer yapabiliyorsan bir çeşit işaret ver."

Kurt adam hareket etmedi.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı Majesteleri?" diye sordu kız. Sonra sanki yasak bir şey söylemiş gibi yüzü kızardı. Muhtemelen sessiz kalması için talimat almıştı.

"Evet. Kıyafetlerimin nerede saklandığını biliyor musun? Sırt çantasındakiler değil. Denemeler ve törenler sırasında giydiğim kıyafetler ve elbiseler."

Çocuğun bakışları sanki cezalandırılmaktan korkuyormuş gibi Lyari'ye kaydı. "Şu gardırobun içinde, hanımefendi."

"Peki o zaman. Şuraya gir," diye talimat verdim, kendimi yoğun hissederek. Gardırop bu odaya ilk adımımı attığım andan beri oradaydı ve sadece Collith'in giysilerini sakladığını sanıyordum. Kız aceleyle itaat etmeye çalıştı. "Bulabildiğin en mantıklı ayakkabıyı seç ve giy. Benim ayaklarım seninkilerden daha büyük, ama sen onlara alışırsın. Bu konuda seni rahatsız eden olursa, benimle konuşmasını söyle."

Kısa konuşmamın yarısında kız dondu kaldı. Geniş gözleri benden gardıroba baktı, sanki hangisini daha haince bulduğunu bilmiyordu. Orada, ziyafet çeken kurt adamın önünde diz çöktüm ve bekledim. Lyari tek kelime etmedi.

Yedi saniye sonra kız itaat etti. Gardırobun kapıları açıldı ve ortaya oldukça dolu bir koleksiyon çıktı. Kotlar, elbiseler, gömlekler, kazaklar. Alttaki iki rafta her duruma uygun bir çift ayakkabı sıralanmıştı. *Bunu bilmek iyi olurdu*, diye düşündüm sıkıntıyla. Çocuk, muhtemelen hiç giyilmemiş bir çift tenis ayakkabısı çıkardı; bembeyaz bir görünümü vardı. Belirsizce tutarak tekrar bana döndü. Sadece gülümsedim ve başımı salladım.

Kız gitmek yerine, "Fae'lerden nefret ettiğini söylüyorlar," diye geveledi. Ona baktım ve daha fazlasını bekledim. Lyari'ye bakarak tereddüt etti.

Orada gördüğü şey ona cesaret verdi. "Onları yok edecek misin?"

Bir anda yorgunluğum geri geldi. "Bu gece olmaz," diye iç çekerek cevap verdim. "Bifteği getirdiğin için tekrar teşekkürler."

Bunun bir kovulma olduğunu anladı. Kızın ağzı kapandı ve yeni ayakkabılarını tutarak neredeyse kapıdan dışarı koşacaktı. Lyari odanın ortasında duruyordu, kılıcı hâlâ çekikti ve kurt adama odaklanmıştı. "Ben şimdi uyuyacağım," dedim ona sertçe. "Collith dönene kadar kapıyı korur musun?"

Lyari tartışmak ister gibi görünüyordu. Sözsüz bir meydan okumayla kaşlarımı kaldırdım. İsyankâr bir ifadeyle kapıya doğru hışımla yürüdü. Fortuna, iki. Lyari, bir. Kendime küçük, tatmin edici bir gülümseme verdim.

Yarı aç bir kurt adamla aynı odada gardımı düşürmek muhtemelen çok ama çok aptalcaydı ama bunu umursayacak durumda değildim. En azından hızlı bir ölüm olacaktı. Elbiseyle garip bir mücadele verdikten sonra iç çamaşırlarıma kadar soyundum ve yatağa tırmandım. Yorganı üzerime çektim ve uykunun gelmesini bekledim. Çok uzun sürmedi. Kenarlar karardı, eski bir filmin sonu gibi küçülen bir ışık çemberi yarattı. Gördüğüm son şey, bir topun içine kıvrılmış, parlayan gözleriyle beni izleyen kurttu.

Gerçek dünyadan bizimkine geçtiğim anda Oliver beni bekliyordu.

Manzara değişmişti. İnşili çıkışlı çayırlar ve açık gökyüzü gitmişti. Onların yerini nemli kumlar ve çalkantılı bulutlar almıştı. Koyu dalgalar kıyıya vuruyor, bana derinlerden gelen bir canavarın karadaki canlı bir şeye tutunduğunu düşündürüyordu.

Oliver endişeliydi.

Sahilde oturuyordu, sırtı eve ve diğer her şeye dönüktü. Yanına çöktüm ve gözlerimi kısarak ufka baktım. Güneş okyanus tarafından yarı yarıya yutulmuştu, turuncu ışıltısı suyu ateşe veriyordu. "Bilgi saklamayacağıma söz verdiğime göre, bedenimin muhtemelen kuduz bir kurt adamla baş başa olduğunu bilmelisin. Ama bu konuda konuşmak istemiyorum. Ayrıca kardeşim, periler ya da sınavlar hakkında da konuşmak istemiyorum. Sorun olur mu?"

Oliver'ın bana baktığını hissedebiliyordum. Boğazımı bir yumru doldurdu ve eğer bastırırsa kırılacağımı biliyordum. "Sorun değil," dedi. Sesi nazikti. Bir süre sonra başımı omzuna yasladım. Çok iyi oturmuştu. Kolum onun beline dolandı, o da benimkine.

Kafamın içindeki o küçük ses sessiz kalamadı. *sonrası daha da zorlaşacak. Bırak onu*, diye ısrar etti. *O bir çocukluk hayali arkadaşı. O hüzünlü bir hayal. O cinsel bir fantezi.*

Oliver'a daha da sıkı sarıldım.

Kanlı taç giyme töreninin ertesi sabahı kardeşimi aramaya çıktım.

Lyari ve Omar yanımdaydı. Kurt adam da benim şaşkınlığıma ve Muhafızların hoşnutsuzluğuna rağmen bana eşlik etti. Onsuz gitmeye çalıştığımda, kapının diğer tarafında durdu ve ben onu dışarı çıkarana kadar uludu. Ses o kadar yüksekti ki tavandan aşağı toprak damlıyordu.

Şimdi benim hızıma ayak uyduruyor, o kadar yakın duruyordu ki göğüs kafesinin arada sırada kalçama değdiğini hissedebiliyordum. Zinciri çıkarmama izin verdi. Zincirin hantal ağırlığı altında ezilmeden yürüdüğünü görmek güzeldi. Sanki ölümcül, ne yapacağı belli olmayan bir evcil hayvanım varmış gibi hissediyordum.

Bugün buraya gelirken giydiğim kıyafetleri giydim - bir ömür boyu yetecek kadar elbise . Tatsız kıyafetlerime rağmen periler beni uzaktan fark ettiler ve aniden arkalarını döndüler ya da başka geçitlere yöneldiler. Kendimi zayıf ve küçük hissettiğim onca günden sonra duydukları korku baş döndürücüydü. Bir bağımlı gibi bundan zevk alıyordum.

Lyari'nin beni gönülsüzce götürdüğü Jassin'in odasının eşiğinde tereddüt etmeme izin vermedim. Tereddüt istenmeyen anıları getirirdi. Hafifçe dokunduğumda kapı gıcırdayarak açıldı.

Kardeşimin narin görünümlü omurgasının görüntüsüyle karşılaştım. Yatağın üzerinde oturuyordu, göğsü çıplaktı, teni ay gibi solgundu. Elinde bir gömlek vardı; Jassin'in giydiği bir gömlek olduğunu fark ettim.

İçeri girdiğimi duymuş, varlığını hissetmiş olsa da Damon hiçbir şey söylemedi. Odaya adım atacak gücü kendimde bulamadım. "Özür dilerim," dedim. Bu doğrudu; onun acısı için üzgündüm. Buna sebep olduğum için.

Yine de Damon konuşmadı. O büyük, boş yatakta oturan çelimsiz adama bakınca yirmili yaşlarda olduğuna inanmak zordu. Şu anda, kız kardeşine bir not yazıp gece yarısı bahçeye çıkan bir çocuk gibi görünüyordu. İçgüdülerime karşı gelip bizi ayıran görünmez çizgiyi aşmak üzere yer değiştirdim ama o anda Damon ayağa kalktı.

"Bu benim sana olan yeminim," dedi. Vücudu bana doğru dönüktü ama konuşurken gömleğine bakmaya devam ediyordu. Sesi ve gözleri donuktu. "Hayatımızın geri kalanında senden nefret edeceğim."

Yanıt beni tam olarak şaşırtmadı. Yine de biri elini göğsüme gömmüş gibi hissettim. Kurt adam sanki bunu hissetmiş gibi hırladı. Hiç düşünmeden elimi sırtına koydum. Gurultu anında kesildi. *İlginç*, diye düşündüm, sonra kardeşime odaklandım. "Damon, lütfen, istemedim-"

"Sadece git."

"Sensiz hiçbir yere gitmiyorum," diye karşı çıktım, kalbimin katılaşmasını dileyerek. Zamanın tükenmekte olduğunu hissediyordum ve bu da incinmiş duygulara yer bırakmıyordu. "Benden istediğin kadar nefret et ama Unseelie Sarayı'ndan ayrılıyorz Damon. O yüzden toplanmaya başla. Eğer beni dinlemiyorsan, bunu kraliçenin emri olarak kabul et. Bir saat içinde döneceğim. Hazır ol yoksa Muhafızlar seni zorla götürür. Anladın mı?"

Odayı sessizlik kapladı. Gitmek için döndüm. "Bekle," dedi Damon.

Umut acımasız bir şeydi. Aklının Jassin'de olduğunu bilsem de yine de durdum, bağışlama sözleri duymak için can atıyordum. "Ne?"

"Jassin." Damon onun adını bir dua gibi söyledi. "Neden ?"

Birkaç saniye boyunca cevap verip vermemeyi düşündüm. Bunun ona daha fazla keder mi getireceğini yoksa bir tür iyileşme mi sağlayacağını bilmenin bir yolu yoktu. Lyari ve Omar'ın beni dinlediğini de hissedebiliyordum; burada söylediğimiz her şey günün sonunda muhtemelen herkesin malumu olacaktı.

Ama Damon'a istediğini vermemek için direnecek gücüm yoktu. "Tanrım. Tanrı'dan korkuyordu," dedim sonunda.

Bunları düşünürken hiçbir şey söylemedi. Sevdiği peri hakkında aşağılayıcı yorumlar yapmamak için dilimi ısırđım. Sonra, önümüzdeki bir saati mektup yazarak geçirmeye niyetlendim - eve döndüğümüzde Damon'la kalamasam bile, Bea, Gretchen ve Cyrus'un endişelerini gidermek için bir şeyler yapmalıydım -Collith'in odasına geri döndüm. Lyari ve Omar kurt adama geniş bir alan bırakarak yerlerini aldılar.

Vardığımızda, koridorda birinin beni beklediğini gördüm. Erkek döndü. Ateş ışığı Laurie'nin yüzüne değdiğinde şaşırdım; nedense taç giyme törenimden beri gizemli bir şekilde ortalıkta görünmeyen Collith'i bekliyordum. Perinin ifadesi ihtiyatlıydı; soru sormamı bekliyordu. Taht odasındaki aydınlanmam bir hayalet gibi aramızda süzülüyordu. *Seni göremiyorlar, değil mi?*

Büyük olasılıkla gardiyanlar zaten deli olduğumu düşünüyorlardı. Laurie onların gözünden saklandığı için çoğu beni kendi kendime konuşurken görmüştü. Yine de konuşmadan önce içeri girip kapı kapanana kadar bekledim. "Sana hiç teşekkür etmedim," dedim, annemin bana Fae'ler hakkında öğrettiği her şeye karşı çıkarak.

Laurie gözlerini kırıştırdı. İlk kez onu ürkütmeyi başarmıştım. Onu hemen sorguya çekeceğimi sanmıştı. "Bana teşekkür mü edeceksin? Neden?" diye sordu.

"Arkadaşım olduğun için."

Bunun üzerine peri tereddüt etti. "Fortuna, ben-"

Ona sarıldığımda sözleri kısa kesildi. Tereddüt etti. Yavaşça onun kolları da bana dolandı. Çenesi şakağıma değdi ve ilk kez birbirimize gerçekten dokunmuş olduk. Tıpkı Collith'le olduğu gibi, teninin dokunuşu hiçbir korkuyu açığa çıkarmadı. Ama güç orada gizleniyordu, öyle parlak, çatırdayan bir canlılık ki dişlerimi acıtıyordu. Daha küçük bir perinin sahip olmaması gereken bir güç. Geri çekildim.

"Nesin sen?" Şimdi sesimi alçaltarak talep ettim.

Belli belirsiz gülümsedi ve geri çekildi. "Çok tehlikeli. Gölgeler Sarayı'nda söylenen hiçbir şey duyulmaz, unuttun mu?"

"Tamam. Bana söylemek zorunda değilsin. Ama yine de yardımına ihtiyacım var Laurie."

"O da öyle," diye cevap verdi arkadaşım. Sözler o kadar sessiz söylenmişti ki neredeyse duymuyordum. Ben başka bir şey söyleyemeden Laurie gitmişti. *Orospu çocuğu*, diye öfkelenim sessizce. Sanırım sonunda onun kime sadık olduğunu öğrenmiştim. Şimdi ne olacaktı?

Zihnim çoktan diğer olasılıkları gözden geçirmeye başlamıştı. Unseelie Sarayı'na geldiğimden beri tanıştığım her perinin yüzünü gördüm. Sesleri kamyonetinde çalan bir podcast gibi geliyordu. Tarhun belki? Mahkemedan etkilenmişti...

Belirli bir anıya ulaştığımda ilerlemem durma noktasına geldi.

Bir zamanlar bana yardım etmek isteyen başka biri daha vardı.

Yine de onu görmeye gitme düşüncesi karşısında tereddüt ettim. Cevap aramanın tamamen gereksiz olma ihtimali vardı. Tek bildiğim, Fae'lerin herhangi bir müdahale olmadan saraydan ayrılmama izin verecekleri. O zaman buna bir önlem diyelim. Ya Damon'ı serbest bırakmak için ikinci bir fırsatım olmazsa? Ya onu benden sırf inat olsun diye sakladılarsa? Ya içlerinden biri yeni kraliçenin kontrolünü ele geçirmek için onu kaçırdıysa? Üçüncü denemeden sonra, yaşayan her peri benim savunmasızlığımı biliyordu. Hâlâ oyunu oynuyordum ve bir yedek planımın olmasından asla zarar gelmezdi.

Collith'in odasından bir kez daha kararlılıkla çıktım. Lyari görevinin başındaydı elbette. Dümdüz önüne bakıyor, bir şekilde yüzünde ifade olmadan kızgınlık yaymayı başarıyordu. "Beni zindanlara götür lütfen," dedim. Kusursuz ağzının kenarları kaşlarını çatı ama sorgusuz sualsiz itaat etti.

Taht odasına, Jassin'in odalarına ya da Leviathan'ın sulu mezarına yaptığımız gezilerden daha uzun bir geziydi. En az yarım saat boyunca bilmediğimiz tünellerden geçtik. Lyari aniden dönüp gözden kaybolduğunda daha ne kadar yolumuz olduğunu sormak üzereydim. Telaşla arkasından koştum, sonra toprağa kazılmış bir dizi merdivenden aşağı indiğini fark ettim. İnlemeler ve hıçkırıklar kulaklarıma doldu. Nereden geldiklerini gerçekten ama gerçekten görmek istemiyordum. Ömer yakınlarda geziniyordu. Rahatlatıcı bir şeyler söylemesini diledim. Ama o bir dost değildi; bu yerde dostlar çok azdı.

Bu düşünce tam da ihtiyacım olan itici güçtü. Kendime kısa ve güçlendirici bir nefes verdim ve Unseelie Sarayı'nın karanlık dehlizlerine daldım. Merdivenler sonsuz gibiydi. Karanlıkta görebilme yeteneğine sahip değildim, bu yüzden her adımda beceriksizce iki taraftaki duvarlara dokundum. Aynı yükseklikte ya da uzunlukta oyulmamışlardı.

Lyari aşağıda elinde bir meşale ile bekledi. *Cehennem merdivenlerinden inmeye başlamadan önce bunu bana neden vermedin?* Hırlamak istedim. Fortuna, iki. Lyari, iki. Tatmin edici, hızlı bir intikam almak yerine neden onu korumam olarak görevlendirdiğime dair hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

Şimdiden buranın kokusu beni etkilemeye başlamıştı. Sadece gözlerimi kapattım ve o kafese geri döndüm. Çok fazla nem, acı ve pislik. Hücrelerin önünden geçerken tüylerim diken diken oluyordu. Gardiyanların beni hangisine attığını hatırlayamıyordum, pek de iyi durumda değildim. "Orada mısınız?" Her bir kokuşmuş deliğin karanlığına bakarak cüret ettim.

"Demek doğruymuş. Denemelerden sağ çıkmışsın. Muhafızın spor olsun diye yalan söylediğini sanıyordum," dedi bir ses. Ses sıranın daha aşağısından geliyordu.

Hayatta kalmış mıydım? Bir parçam ölmüş gibi hissediyordum. Hücresinin önünde durdum ve gardiyanlara baktım, varlıklarının her zamankinden daha çok farkındaydım. "Lyari, Omar, lütfen izleyicimiz olmadığından emin olun. Evet, bu doğru. Soylar çoktan sadakatlerini ödedi."

Lyari sert bir sesle, "Bu kişiyle yalnız konuşmamanızı tavsiye ederim, Majesteleri," dedi.

Yaklaşan aciliyet hissi beni neredeyse çıldırtacaktı. Yine de beni koruyan perileri kızdırmaktan kaçınmak isteyebileceğim aklıma geldi. "Endişenizi takdir ediyorum. Gerçekten. Ama bu yapmam gereken bir şey. Lütfen," diye ekledim. Sesimdeki samimiyeti kimse fark edemezdi. Lyari kaşlarını çattı, eğildi ve Ömer'e sert bir hareket yaptı. İkisi de oradan ayrıldı.

Hücredeki peri onların ayak sesleri geri çekilene kadar bekledi. "Ne kadar da güzel bir çevreniz var," diye gözlemledi. Sesi biraz daha güçlüydü. "Yıllardır bir kurt adam görmemiştım. Taç giyme töreninizi kaçırdığım için beni bağışlayın Majesteleri. Gördüğünüz gibi başka bir işim vardı. Sizi mütevazı evime geri getiren nedir?"

Onu dışarı çekmeyi umarak parmaklarımı paslı parmaklıklara doladım. Collith'in müstakbel suikastçısı gölgelerde kaldı. "Hiçbir çıkarı olmadığı halde bana gerçeği söyleyen periyle konuşmak istedim," dedim. O gün söyledikleri sanki beynime kazınmış gibi hiç çaba harcamadan geri geldi. *Oh, seni zavallı, aptal yaratık. Elbette söyleyebiliriz. Her konuda yalan söyleriz. Bu söylenti bin yıl önce ortaya atıldı. Zeki bir peri, dünyanın geri kalanının bize güvenebileceğini düşünmesinin avantajlı olacağını düşünmüş.*

Uzun bir sessizlik oldu. "Bu Collith'le ilgili."

Adını söylerkenki aşinalığı tuhaf bir kıskançlık hissi uyandırdı. "Kısmen," diye onayladım. "Kendimi o sınavlara sadece kardeşimi geri almak için soktum. Artık Jassin'den kurtulduğuna göre evine dönebilir. Yine de birileri her zaman izliyor ya da dinliyor. Bir avantaja ihtiyacım var... hayır, belki de 'sigorta' daha iyi bir kelime. Kimsenin bizi durdurmasını, Damon'ı geri getirmesini ya da Fae'lerin ellerinde başka ne varsa onu yapmasını istemiyorum. Sanırım bilgi istiyorum. Bunların olmasını engelleyecek bir yol bildiğinizi umuyordum."

"Sana neden yardım edeyim?" diye sordu.

Bu kısmı bekliyordum. Midemde hâlâ bir huzursuzluk vardı. "Sana borçlu olacağım. Unseelie Sarayı'nın Kraliçesi'nden gelen bir nimetin bir değeri olmalı."

Başka bir duraklamadan sonra, bir sürtünme sesi geldi. kurt adam kaskatı kesildi ve hırlayarak beni uyardı. Ona tekrar dokunmaya cüret ettim ama bu sefer rahatlamadı. Sarı gözleri hücrede gördüğü her neyse ona sabitlenmişti. Önsezi boğazımı sıkarak nefes almamı zorlaştırdı ve bakışlarını takip ettim.

Güzel bir ceset ışığa doğru adım attı. Yüzünü gördüğümde kalbim hızlandı. Collith'in eski sevgilisiydi.

Adı neydi... Viessa. Evet, işte buydu. Collith'in anılarındaki canlı yaratığa hiç benzemiyordu. Ona ne olmuş olabilirdi ki? Bekle, bununla ilgili bir şey söylemişti. Kendimi oraya, onun yatağına, o yanan mumun yanına geri koydum. *Bazı perilerin bir uzmanlığı vardır. Diğerlerinden farklı bir güç ya da yetenek. Bu yetenek genellikle ergenlik döneminde ortaya çıkar ama nadir durumlarda travma sonucu da ortaya çıkabilir.*

Belli ki Viessa için ikincisi söz konusuydu. Kızıl saçları olduğu yerde donmuştu. Yüzünün bir kısmını ince bir buz parıltısı kaplamıştı. İrisleri şimdiye kadar gördüğüm en parlak, en doğal olmayan maviydi. Kirpiklerine buz yapışmıştı. Ona bakarken tek bir şey düşündüm.

Mükemmel bir kraliçe olurdu.

Ağzının bir kısmı alaycı bir gülümsemeyle yukarı doğru eğildi. Yaşadığım bariz şoku görmezden gelen Viessa, buz gibi kararmış parmaklarıyla parmaklıkları kavradı. Ayaklarım geri adım atmak için kaşınıyordu. "Seelie Kralı'ndan yardım isteyebilirsin," diye önerdi. "Işık Sarayı da bundan daha az yozlaşmış değil ama hükümdarlarının güzel şeylere karşı zaafı olduğu söyleniyor. Ve Collith'le bir geçmişi var; sarayını küçük düşürmek ya da aleyhinde çalışmak için fırsat kollayabilir."

Ellerime dokunursa, o korkunç buz bana da bulaşır mıydı? "Peki Seelie Kralı'nı nasıl bulabilirim?" diye cevap verirken normal görünmeye çalıştım.

"Onu çağırmayı deneyebilirsin." Bir omzunu kayıtsız bir omuz silkmeye kaldırdı. "Adı Laurelis."

İçgüdülerim harekete geçti. "Laurelis..."

"Evet." Viessa garip tepkimi fark etmiş olmalı ki devam etti. "Başka bir isimle anılıyor; belki de bu yüzden kafan karıştı. Annesi hayattayken ona taktığı bir lakap. Sadece en yakın arkadaşlarının kullanmasına izin veriliyor."

"Adı ne?" Daha kelimeler ağzımdan çıkmadan cevabı biliyor olmama rağmen sordum.

Viessa'nın gözleri parladı. "Bazıları ona Laurie diyor."

BİRİNCİ KİTABIN SONU

OceanofPDF.com

AKNOWLEDGMENTS

Bu proje sayesinde pek çok yeni ve harika arkadaşla tanıştım. Sırf bu yüzden bile kendi yayıncılığım adıma attığım için her zaman mutlu olacağım.

Bu olağanüstü kişilerden ilki, profesör ve olağanüstü okuyucu Sheila O'Connor'dır. Görüşleriniz için sonsuza kadar minnettar kalacağım. Kadere inanan bir insan değilim, ancak Hamline Üniversitesinden kabul aldığım anı, beni sınıfınıza götüren yoldaki ilk adım olarak görüyorum. Bir yazar olarak büyümeme yardımcı oldunuz ve bir yazar olarak değerimi sorguladığım o birkaç aya rağmen, asla şüphe etmediniz. Bu her şeyi değiştirdi.

Sonra, Emma Bull'a teşekkür etmeliyim. *Fortuna Sworn* için mükemmel bir akıl hocasına sahip olduğum için çok şanslıyım. Senin bilgeliğin bu kitabın yardımcı oldu. Bu yeni macerama ayırdığınız zaman ve düşünceleriniz için teşekkür ederim.

Jessi Elliott'a da minnettarım. Instagram'da geçirdiğim tüm saatlere artık bir yatırım olarak bakabilirim, çünkü tanışmamızı sağlayan şey onlardı. Bu hikâyeye duyduğum heyecan beni bitiş çizgisine kadar götürdü. Ayrıca, başka bir bakış açısına ihtiyaç duyarak sana mesaj attığım ve senin de tereddüt etmeden bir bakış açısı sunduğun durumlar olmasaydı akıl sağlığımı da kaybedebilirdim. Daha nice FaceTim'leştiklerimiz ve gerçekten yazdığımız gecelere.

Pazarlama, kapak ya da kendi şüphelerim hakkında fikirlerini sormak için gönderdiğim her mesaja cevap veren bir başka arkadaş olan Kristen Williams'a da borçluyum. (Eğer Instagram kapak tanıtımı ya da kitap turuna ev sahipliği yapacak birini arayan bir yazarsanız, Storygram Tours tam size göre. Ciddiyim.)

Menajerim Beth Miller'a teþekkür ederim, ona sadece türümü tamamen deęiþtirmek istediğimi değil, aynı zamanda kendi kitabımı da yayınlamak istediğimi söylediğimde bana çok destek oldu. Sonra sen özverili bir şekilde beta okuyucu olmayı teklif ettin. Sana ilk kez sekiz yıl önce başvurmuþtum ve þimdi başka biriyle çalışmayı hayal etmek bile zor. Çok çılgın bir yolculuk oldu. Bizi başka nelerin beklediğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Bu kitabı gerçekten güzelleþtiren Gwenn Danae ve Jesse Green'e hayranlık ve takdirlerimi sunuyorum. Serinin geri kalanının neye benzeyeceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Ve son olarak, bana pek çok yönden ilham veren Jordan'a sevgilerimi ve takdirlerimi sunuyorum. Bana kahve yapan, şarabımı dolduran ve her gün cesaret veren. Sen olmadan nasıl kitap yazdığımı bilmediğimi söylemenin tam olarak feministçe olmadığını biliyorum... ama ciddi. Sensiz nasıl kitap yazdığımı bilmiyorum. Seni peynirden daha çok seviyorum, boo.

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

K.J. Sutton karanlıklar ve karlar ülkesinde yaşıyor. Zamanını tuhaf hikâyeler yazarak ya da Netflix'te sapkın diziler izleyerek geçiriyor. Elinde her zaman bir fincan Vanilyalı Chai var ve pijama dışında bir şey giymekten nefret ediyor. Yazar arkadaşları ve okurlarla etkileşime girmeye bayılıyor. O zamana kadar, bir sonraki tuhaf hikayesi üzerinde sıkı bir şekilde çalışıyor. K.J. Sutton ayrıca Kelsey Sutton adıyla genç yetişkin romanları da yazmaktadır.

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

